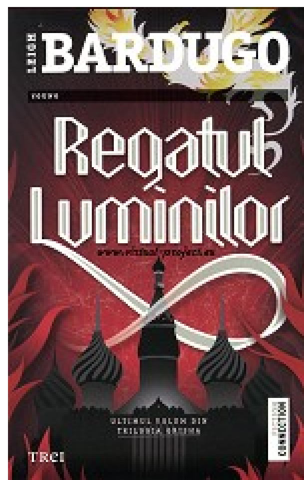

Leigh Bardugo

Regatul Luminilor

Traducere din engleză şi note de
Laurentiu Dulman

Pentru tatăl meu, Harve.
Uneori, eroii noştri nu scapă cu viaţă.

Grisha
Soldaţi în Armata a Doua
Maeştri ai Micii Ştiinţe

Corporalki
(Ordinul Viilor şi Morţilor)
Sfâşie-Inimi
Vindecători

Etherealki
(Ordinul Invocatorilor)
Furtunoşi
Interni
Iscă-Valuri

Materialki
(Ordinul Fabrikatorilor)
Duraşti
Alkemi

Înainte

Numele monstrului era Izumrud, viermele cel mare, şi unii spuneau că el spase tunelurile care brăzdau Ravka. Cu o poftă de nedomolit, mâncase noroi şi pietriş, afundându-se tot mai adânc în pământ, căutând ceva care să-i potolească foamea, dar, în cele din urmă, ajunsese prea departe şi se pierduse în beznă.

Nu era decât o poveste, dar oamenii din Catedrala Albă aveau grijă să nu se îndepărteze prea mult de galeriile din jurul cavernelor principale. În labirintul de tuneluri întunecate răsunau sunete ciudate, gemete şi mormăieli inexplicabile. Tăcerea umedă şi rece era întreruptă de şuierături care puteau să nu fie nimic sau puteau fi pricinuite de şerpuielile unui trup lung, care se furişa într-o galerie alăturată, în căutare de pradă. În astfel de momente, era uşor să crezi că Izumrud încă trăia ascuns pe undeva, aşteptând să fie trezit de chemarea eroilor, visând la gustarea delicioasă pe care ar fi înfulecat-o dacă un copil ghinionist i-ar fi picat în gură. Un astfel de monstru nu moare, ci se odihneşte.

În primele zile, când încă îi era permis să se apropie de fată, băiatul îi spusese această poveste şi multe altele aflate de la cei adunaţi în Catedrala Albă. Se aşeza lângă ea şi o ajuta să mănânce, ascultându-i şuierul chinuit al plămânilor. I-a spus povestea râului pe care un Iscă-Valuri îl îmblânzise şi îl învăţase să se strecoare printre straturile de rocă, pentru a găsi o monedă magică. I-a povestit în şoaptă şi despre bietul Pelyekin, care fusese blestemat să sape o mie de ani cu târnăcopul său magic, lăsând în urma lui caverne şi galerii nesfârşite; era un

om singuratic, care nu voia decât să-şi treacă timpul cumva şi care strânsese o grămadă de aur şi nestemate pe care nu le-a cheltuit niciodată.

Apoi, într-o dimineaţă, vrând să ajungă la odaia fetei, băiatul a găsit drumul blocat de oameni înarmaţi. Şi, pentru că n-a vrut să plece, a fost târât de acolo în lanţuri. Preotul i-a spus că supunerea avea să-l păstreze în viaţă, iar credinţa urma să-i aducă pacea.

Încuiată în celula ei, având drept tovarăşi doar prelingerea picurată a apei din tavan şi ticăitul timid al propriei inimi, copila ştia că poveştile cu Izumrud erau adevărate. Fata fusese înghiţită cu totul şi devorată, iar în pântecele de alabastru al Catedralei Albe nu mai rămăsese decât sfânta.

În fiecare dimineaţă, când se trezea, sfânta îşi auzea numele cântat de mulţimi, iar armata ei creştea de la o zi la alta, rândurile fiindu-i îngroşate de oameni flămânzi şi fără speranţă, de soldaţi răniţi şi de copii care abia puteau ţine puşca în mână. Preotul le spunea credincioşilor că, într-o bună zi, fata avea să le fie regină, iar ei îl credeau. Dar se minunau când vedeau anturajul zdrenţăros şi ciudat al acesteia: Furtunoasa cu limbă ascuţită şi păr ca pana corbului, Ruinata cu cicatrici hidoase, mereu acoperită cu un şal de rugăciune negru, Savantul palid care se ţinea deoparte, cu vraful lui de cărţi şi instrumente ciudate. Acestea erau jalnicele rămăşiţe ale Armatei a Doua – o companie nedemnă de o sfântă.

Puţini ştiau că fata era distrusă. Puterea, divină sau nu, ce-i fusese dată dispăruse – sau, cel puţin, fata nu mai putea ajunge la ea. Adepţii sfintei erau ţinuţi la distanţă, nu cumva să observe că ochii ei erau ca două adâncituri întunecate, că respiraţia i se transformase într-o gâfâială speriată şi că mergea şovăielnic, cu paşi mici, căci oasele îi deveniseră foarte fragile. Şi tocmai în această copilă firavă îşi puneau ei toate speranţele.

La suprafaţă domnea un nou rege, cu armata lui de umbre, şi cerea să-i fie predată Invocatoarea Soarelui. Se folosea când de ameninţări, când de recompense, dar singurul răspuns pe care îl primea erau provocările unui tâlhar poreclit Prinţul Aerului. Acesta ataca de-a lungul graniţei de nord, bombardând liniile de aprovizionare, obligându-l pe Regele Umbrelor să transporte mărfuri şi să călătorească prin Falie, unde nu se putea bizui decât pe noroc şi pe Inferni pentru a ţine volerele la distanţă.

Unii spuneau că provocatorul era un anume prinț Lantsov. Alţii, că era un rebel fjerdan, care nu voia să lupte alături de vrăjitor. Dar toată lumea era de acord că avea propriile lui puteri.

Sfânta zgâlţâia gratiile cuştii ei subterane. Acesta era războiul ei şi voia să fie liberă, să poată lupta. Preotul refuza.

Dar preotul uitase că, înainte să devină Grisha şi sfântă, fata fusese o stafie la Keramzin. Pe atunci, ea şi băiatul păzeau secrete aşa cum îşi păzea Pelyekin comorile. Ştiau cum să fie hoţi şi fantome, cum să-şi ascundă puterea şi adevăratele intenţii. La fel ca profesorii de la moşia ducelui, preotul credea că o cunoaşte pe fată şi că ştia de ce era în stare.

Se înşela.

Nu auzea limba secretă folosită de ea şi de băiat şi nici nu-i înţelegea dârzenia. Nu a recunoscut momentul în care fata a încetat să-şi mai ducă slăbiciunea ca pe o povară şi a început s-o poarte ca pe o mască.

Capitolul 1

Ca de obicei, m-am arătat mulţimii într-un balcon dăltuit în piatră, cu braţele desfăcute, tremurând în veşmintele mele ieftine, şi m-am străduit să fac o impresie bună. *Kefta* mea era o cârpitură: petice din rochia pe care o purtam în noaptea când fugisem de la palat, cusute laolaltă cu bucăţi din nişte draperii stridente care, din câte mi s-a spus, fuseseră aduse de la un teatru defunct, aflat undeva lângă Sala. Era împodobită cu mărgele luate de la candelabrul din foaierul teatrului, iar broderiile de la manşete deja începuseră să se deşire. David şi Genya făcuseră tot ce le stătuse în putinţă, dar sub pământ nu aveau la dispoziţie prea multe mijloace.

De departe, rochia reuşea să impresioneze, întrucât sclipea ca aurul în lumina ce părea să mi se reverse din palme, împrăştiind raze scânteietoare pe chipurile extaziate ale credincioşilor mei, care stăteau înghesuiţi în fundul peşterii, la mare distanţă de mine. Dar de aproape, era plină de petice şi avea o strălucire falsă. La fel ca mine. Sfânta zdrenţăroasă.

Vocea Aparatului bubuia în Catedrala Albă, iar mulţimea se legăna cu mâinile ridicate şi cu ochii închişi, asemenea unui câmp de maci – braţele lor păreau tulpini palide ce se unduiau în bătaia unui vânt imperceptibil. Executam o coregrafie bine pusă la punct, având grijă să mă mişc lent, astfel încât David şi

Inferniul ce-l întovărăşea să-mi poată urmări gesturile din încăperea secretă săpată chiar deasupra balconului. Uram rugăciunile de dimineaţă, dar, după spusele preotului, aceste false etalări de putere erau o necesitate.

— E un dar pe care îl oferi slujitorilor tăi, Sankta Alina, spunea el. Le dai speranţă.

În realitate, era o iluzie, o palidă umbră a luminii pe care o puteam invoca înainte. Strălucirea aurie era de fapt focul unui Inferni, reflectat într-o oglindă ponosită pe care David o făcuse din bucăţi de sticlă. Oglinda semăna cu discurile pe care le folosiserăm în încercarea nereuşită de a alunga hoarda întunecatului în bătălia de la Os Alta – fuseserăm luaţi prin surprindere, iar puterea mea, ingeniozitatea lui David şi îndemânarea lui Nikolai nu fuseseră suficiente pentru a împiedica măcelul. De atunci nu mai eram în stare să invoc nici măcar o rază de soare. Dar cea mai mare parte din oastea Aparatului nu văzuse ce putea face cu adevărat sfânta lor, așa că deocamdată această înșelătorie era suficientă.

Preotul şi-a terminat predica. Acesta era semnalul. Inferniul şi-a împrăştiat lumina strălucitoare, care se rotea şi dansa în jurul meu. După câteva clipe, am coborât braţele şi lumina s-a stins. Ştiam cine era de serviciu alături de David în ziua aceea. Am aruncat o privire încruntată spre încăperea secretă. *Harshaw.* Întotdeauna se lăsa dus de val. Trei Inferni reuşiseră să scape cu viaţă din bătălia de la Micul Palat, dar unul murise câteva zile mai târziu din pricina rănilor. Dintre cei doi rămaşi, Harshaw era cel mai puternic şi mai imprevizibil.

Am coborât de pe platformă, nerăbdătoare să mă îndepărtez de Aparat, dar mi s-au înmuiat picioarele şi m-am împiedicat. Preotul m-a apucat de mână să nu cad.

— Ai grijă, Alina Starkov. Nu eşti atentă la siguranţa ta.

— Mulţumesc, am spus eu.

Voiam să mă smulg de lângă el, să scap de duhoarea de tămâie şi de pământ reavăn pe care o împrăştia peste tot pe unde mergea.

— Azi nu te simţi bine.

— N-am fost atentă.

Amândoi ştiam că era o minciună. E drept că eram mai puternică decât în ziua când ajunsesem la Catedrala Albă –

oasele mi se refăcuseră şi începusem să mănânc –, dar încă eram slăbită, chinuită de dureri şi de o oboseală continuă.

— Atunci poate ar fi bine să-ţi iei o zi de odihnă.

Am strâns din dinţi. Încă o zi închisă în odaia mea. Mi-am stăpânit enervarea şi am zâmbit uşor – ştiam ce voia să vadă.

— Mi-e atât de frig, am spus eu. Mi-ar face bine să stau o vreme în Ceainic.

Ceea ce, la drept vorbind, era adevărat. Ceainicul, adică bucătăria, era singurul loc din Catedrala Albă unde umezeala putea fi ţinută la distanţă. La acea oră a dimineţii, acolo era aprins cel puţin un foc pentru micul dejun, iar în caverna mare şi rotundă plutea miros de pâine proaspătă şi de terci dulce, gătit de bucătari din mazărea uscată şi din laptele pudră pe care ni le procurau aliaţii noştri de la suprafaţă şi pe care le aduceau sub pământ pelerinii.

Am adăugat un tremur, să fiu mai convingătoare, dar singurul răspuns al preotului a fost un „hm” nehotărât.

În clipa următoare, atenţia mi-a fost atrasă de animaţia din peşteră – pelerini sosiţi de curând. I-am studiat cu ochi de strateg. Unii aveau uniforme, deci erau dezertori din Armata întâi, şi toţi erau tineri şi sănătoşi.

— Niciun veteran? am întrebat eu. Nicio văduvă?

— E un drum greu până aici, mi-a răspuns Aparatul. Mulţi sunt prea bătrâni sau prea slăbiţi să se deplaseze, aşa că preferă să rămână în casele lor.

Greu de crezut. Pentru că, la suprafaţă, pelerinii veneau s-o întâmpine pe Invocatoarea Soarelui sprijinindu-se în cârje şi bastoane, oricât de bătrâni sau de bolnavi ar fi fost. Chiar şi când erau pe moarte, voiau s-o vadă măcar o dată înainte să plece pe lumea cealaltă. Am aruncat o privire precaută peste umăr şi am zărit gărzile preoţeşti – bărboşi bine înarmaţi – care stăteau de pază la capătul tunelului. Erau călugări şi preoţi eruditi, la fel ca Aparatul. În subteran, numai ei aveau voie să poarte arme, iar la suprafaţă, erau păzitorii intrărilor, cei care îi identificau pe spioni şi pe necredincioşi, oferindu-le adăpost doar celor consideraţi demni să facă parte din armata mea. În ultima vreme, numărul nou-veniţilor se împuţinase, iar cei care ni se alăturau erau mai degrabă entuziaşti decât pioşi. Aparatul voia viitori soldaţi, nu doar guri de hrănit.

— Aş putea să mă duc la bătrâni şi la bolnavi, am insistat eu, deşi ştiam că argumentul era inutil şi bănuiam ce avea să-mi spună. O sfântă ar trebui să stea în mijlocul poporului ei, nu să se ascundă ca un şobolan într-o galerie.

Aparatul a zâmbit. Era zâmbetul binevoitor şi îngăduitor pe care pelerinii îl adorau, dar care pe mine mă scotea din minţi.

— În vremuri de restrişte, multe animale se ascund sub pământ, a spus el. După ce nebunii isprăvesc luptele, şobolanii sunt cei care iau în stăpânire câmpurile şi oraşele.

Şi se ospătează cu morţii, mi-am spus în sinea mea, scuturată de un fior. Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, Aparatul mi-a pus o mână pe umăr, degetele sale lungi şi albe cuprinzându-mi braţul ca un păianjen de ceară. Dacă gestul lui voia să mă liniştească, n-a reuşit.

— Răbdare, Alina Starkov. Ne vom ridica la momentul potrivit, nu înainte.

Răbdare. Aceasta era întotdeauna recomandarea lui. Mi-am stăpânit imboldul de a-mi atinge încheietura, locul gol unde ar fi trebuit să am oasele păsării de foc. Aveam solzii dragonului şi coarnele cerbului, dar îmi lipsea ultimul dintre amplificatoarele lui Morozova. Am fi putut să-l avem până acum, dacă Aparatul ne-ar fi ajutat să găsim pasărea de foc sau dacă ne-ar fi dat voie să ne întoarcem la suprafaţă. Dar permisiunea lui avea un preţ.

— Mi-e frig, am repetat eu, ascunzându-mi enervarea. Vreau să mă duc în Ceainic.

Preotul s-a încruntat:

— Nu vreau să te înghesui acolo cu fata aceea…

În spatele nostru, gărzile au început să mormăie şi mi-a ajuns la urechi un cuvânt. *Razrusha'ya.* Am dat la o parte mâna Aparatului şi am pornit spre ei. Gărzile preoţeşti au luat poziţie de drepţi. La fel ca preoţii, erau îmbrăcaţi în maro şi purtau broşe de aur în formă de rază de soare, simbolul care apărea şi pe straiele Aparatului. Simbolul *meu.*

Dar nu se uitau niciodată la mine, nu vorbeau niciodată cu mine sau cu ceilalţi refugiaţi Grisha. În schimb, stăteau în tăcere la uşile încăperilor şi mă urmăreau peste tot, ca nişte fantome bărboase, cu puşca pe umăr.

— Porecla asta e interzisă, am spus eu, dar ei se uitau drept în faţă, de parcă aş fi fost invizibilă. O cheamă Genya Safin şi, fără ea, aş fi fost în continuare prizoniera întunecatului.

Nicio reacţie. Însă am văzut că se încordează doar la auzul numelui ei. Bărbaţi în toată firea înarmaţi cu puşti, temându-se de o fată cu cicatrici. Nişte neghiobi superstiţioşi.

— Pace, Sankta Alina, a spus Aparatul, apucându-mă de umăr şi conducându-mă prin galerie până la camera lui de audiențe.

Tavanul de piatră, cu vene de argint, era sculptat în formă de trandafir, iar pe pereţi erau pictaţi sfinţi cu nimburi aurii. Era probabil mâna Fabrikatorilor, căci niciun pigment obişnuit n-ar fi rezistat în aerul rece şi umed din Catedrala Albă. S-a aşezat pe un scaun scund de lemn, făcându-mi semn să iau si eu loc. Am încercat să-mi ascund uşurarea când m-am aşezat – mă epuiza până şi statul prea mult în picioare.

S-a uitat la mine, cercetându-mi pielea pământie şi cearcănele întunecate.

— Sunt sigur că *Genya* ar putea face mai mult pentru tine.

Trecuseră peste două luni de la bătălia cu întunecatul şi încă nu mă refăcusem complet. Pomeţii îmi ieşeau prin obraji, iar părul alb mi se subţiase atât de mult, încât îmi plutea în jurul capului ca nişte pânze de păianjen. În cele din urmă îl convinsesem pe Aparat s-o lase pe Genya să se îngrijească de mine în bucătărie, promiţându-i că m-ar putea ajuta să arăt mai bine. Fusese primul meu contact cu ceilalţi Grisha după câteva săptămâni. Şi mă bucurasem de fiecare clipă petrecută cu ei, încercând să aflu cât mai multe noutăti.

— Face tot ce-i stă în putinţă, am spus eu.

Preotul a oftat:

— Înseamnă că trebuie să avem răbdare cu toţii. O să te vindeci în cele din urmă. Prin credinţă şi rugăciuni.

M-a cuprins un val de furie. Ştia foarte bine că singurul lucru care mă putea vindeca era să-mi folosesc puterea, dar, ca să pot face asta, trebuia să ies de sub pământ.

— Dacă m-ai lăsa să merg la suprafaţă…

— Eşti prea importantă pentru noi, Sankta Alina, iar riscul e mult prea mare. Tu nu te îngrijeşti de siguranţa ta, aşa că trebuie să mă îngrijesc eu, a spus el, ridicând din umeri în chip de scuză.

N-am spus nimic. Jucam acest joc de când fusesem adusă acolo. Aparatul făcuse multe pentru mine. Fără el, niciun Grisha n-ar fi scăpat din bătălia cu monştrii întunecatului. În plus, ne

adăpostise pe toţi sub pământ. Dar, cu fiecare zi, Catedrala Albă semăna mai mult cu o închisoare decât cu o ascunzătoare.
Preotul şi-a împreunat palmele:
— Au trecut câteva luni şi tot n-ai încredere în mine.
— Bineînţeles că am încredere în tine, am minţit eu.
— Şi totuşi, nu mă laşi să te ajut. Dacă am avea pasărea de foc, totul s-ar putea schimba.
— David studiază în continuare jurnalele lui Morozova. Sunt sigură că răspunsul se află acolo.
Aparatul m-a ţintuit cu ochii lui negri şi sticloşi. Bănuia că ştiam unde se află pasărea de foc – al treilea amplificator al lui Morozova, cheia care putea dezlănţui singura putere capabilă să-l înfrângă pe întunecatul şi să distrugă Falia. Şi avea dreptate. Sau, cel puţin, speram să aibă. Singurul indiciu despre locul unde am fi putut s-o găsim era îngropat în puţinele mele amintiri din copilărie – nădăjduiam ca ruinele prăfuite din valea Dva Stolba să fie mai mult decât păreau. Dar, fie că aveam dreptate, fie că nu, voiam să păstrez numai pentru mine acest indiciu. Eram izolată sub pământ, aproape complet lipsită de puteri şi spionată în permanenţă de gărzile preoţeşti, aşa că nu aveam de gând să-i dezvălui singurul meu atu.
— Nu vreau decât să-ti fie bine, Alina Starkov. Tie si prietenilor tăi. Ţi-au rămas atât de puţini. Dacă ar păţi ceva…
— Pe ei să-i laşi în pace! am zis eu printre dinţi, uitând să fiu blândă şi mieroasă.
Aparatul m-a fixat cu o privire vicleană:
— Ce vreau să spun este că în subteran se mai întâmplă accidente. Şi ştiu că fiecare pierdere te-ar afecta profund, iar tu eşti atât de *slăbită.*
Când a rostit ultimul cuvânt, buzele i s-au arcuit într-un zâmbet, dezvelindu-i gingiile negre, ca de lup.
Iarăşi m-a cuprins un val de furie. Din prima zi când ajunseserăm în Catedrala Albă, ameninţările plutiseră mereu în aer, sufocându-mă cu apăsarea constantă a fricii. Aparatul nu rata nicio ocazie să-mi aducă aminte că eram vulnerabilă. Aproape fără să-mi dau seama, mi-am crispat degetele în mânecile veşmântului, iar pe pereţi au apărut fâşii de umbră.
Aparatul s-a dat în spate, iar eu m-am încruntat, prefăcându-mă nedumerită.
— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Şi-a dres glasul, aruncând o privire în jur.
— Nu… nu-i nimic, s-a bâlbâit el.
Apoi am alungat umbrele. Pentru reacţia lui merita să îndur ameţeala care mă cuprindea de fiecare dată când foloseam acest şiretlic. Fiindcă nu era decât un şiretlic. Puteam face umbrele să se înalţe şi să şerpuiască, dar nimic mai mult. Era un trist ecou al puterii întunecatului, o rămăşiţă a confruntării care aproape ne omorâse pe amândoi. O descoperisem întâmplător, când încercasem să invoc lumina. Şi mă străduisem să amplific această nouă putere, s-o transform într-o armă cu care să pot lupta, dar nu avusesem niciun succes. Umbrele mi se păreau o pedeapsă, fantome ale unei puteri mai mari, care nu făceau decât să mă batjocorească – eram doar sfânta simulărilor şi oglinzilor.
Aparatul s-a ridicat în picioare, încercând să-şi recapete siguranţa de sine.
— Ai să te duci în arhive, a spus el hotărât. Studiul în singurătate şi meditaţia or să te ajute să te linişteşti.
Mi-am înăbuşit un oftat. Era o adevărată pedeapsă să stau ore în şir aplecată asupra textelor religioase vechi, căutând în van indicii despre Morozova. Unde mai pui că arhivele erau umede, murdare şi pline de gărzi preoţeşti.
— Te conduc eu, a adăugat Aparatul.
Şi mai bine.
— Şi Ceainicul? am întrebat eu, încercând să-mi ascund disperarea.
— Mai târziu. *Razru…* Genya poate să aştepte, a spus el, luând-o din loc, iar eu am pornit în urma lui. Şi nu-i nevoie să te duci în Ceainic. Ai putea să te întâlneşti cu ea aici. Să aveţi un pic de intimitate.
M-am uitat la gărzile care se ţineau după noi. Intimitate… Aiurea! Iar ideea de a nu mai merge la bucătărie mă întrista. Poate că în ziua aceea hornul principal avea să stea deschis mai mult de câteva secunde. Slabe şanse, dar era singura mea speranţă.
— Prefer Ceainicul, am spus eu. E cald acolo.
Apoi am zâmbit umil şi, cu buza tremurându-mi uşor, am adăugat:
— Acolo mă simt ca acasă.

Preotului i-a plăcut imaginea unei fete ascultătoare, ghemuită lângă o sobă, cu marginea veşmântului în cenuşă. Încă o iluzie, încă un capitol din cartea lui cu sfinţi.

— Bine, a răspuns el în cele din urmă.

Era cale lungă de la balcon la arhive. Catedrala Albă îşi luase numele de la pereţii de alabastru şi de la caverna uriaşă în care oficiam slujbele dimineaţa şi seara. Dar ascunzătoarea noastră era, de fapt, o vastă reţea de galerii şi grote, un adevărat oraş subteran. Pe care îl uram din tot sufletul, cu tot ce adăpostea el: umezeala care se prelingea pe pereţi, picurând din tavane şi acoperindu-mi pielea cu broboane reci. Frigul de care nu puteam scăpa în niciun fel. Ciupercile otrăvitoare şi florile de noapte care creşteau în crăpături. Felul în care marcam trecerea timpului: slujbele de dimineaţă, rugăciunile de după-amiază, slujbele de seară, zilele sfinţilor, zilele de post şi zilele de dezlegare. Dar cel mai mult uram sentimentul că eram un mic şobolan, spălăcit şi cu ochi roşii, care râcâia cu ghearele sale roz şi neputincioase pereţii labirintului în care era închis.

Aparatul m-a condus prin grotele de la nord de caverna principală, în care se antrenau Soldat Sol. Când treceam pe lângă ei, oamenii se lipeau de pereţi sau întindeau mâna să-mi atingă manşetele aurii. Mergeam cu pas demn şi domol – altfel nici nu puteam, căci, dacă iuţeam pasul, începeam să gâfâi. Enoriaşii Aparatului ştiau că eram bolnavă şi se rugau pentru sănătatea mea, dar preotul se temea că i-ar fi cuprins spaima dacă ar fi descoperit cât de fragilă – şi umană – eram de fapt.

Când ajunseserăm în Catedrala Albă, Soldat Sol deja îşi începuseră pregătirea. Aceştia erau războinicii sacri ai Aparatului, soldaţii soarelui, care aveau simbolul meu tatuat pe braţe şi pe feţe. Cei mai mulţi erau dezertori din Armata întâi, dar unii dintre ei erau pur şi simplu tineri îndârjiţi, gata să-şi dea viaţa pentru mine. Mă ajutaseră să scap din Micul Palat şi suferiseră pierderi foarte mari – sacri sau nu, soldaţii soarelui nu puteau ţine piept hoardelor de *nichevo'ya.* Dar în armata întunecatului nu erau doar nimicnici, ci şi soldaţi şi Grisha, aşa că Soldat Sol continuau să se antreneze.

Însă acum exersau fără arme adevărate, doar cu săbii boante şi puşti încărcate cu bile de ceară. Soldat Sol erau un alt fel de pelerini, aduşi în slujba Invocatoarei Soarelui de promisiunea schimbării, mulţi dintre ei fiind tineri şi având reţineri faţă de

Aparat şi faţă de practicile învechite ale Bisericii. De când ajunsesem eu în subteran, Aparatul îi ţinuse mult mai din scurt. Avea nevoie de aceşti soldaţi, dar nu avea încredere totală în ei. Cunoşteam bine sentimentul.

De-a lungul pereţilor erau înşirate gărzile preoţeşti, care îi supravegheau îndeaproape, gloanţele bărboşilor fiind adevărate, la fel ca săbiile care le atârnau la brâu.

Când am intrat în zona de antrenament, am văzut un grup care se strânsese să-l urmărească pe Mal antrenându-se cu Stigg, unul dintre cei doi Interni care scăpaseră cu viaţă. Era un blond cu gâtul gros şi fără niciun haz – fjerdan până în măduva oaselor.

Mal s-a ferit de un arc de foc, dar al doilea i-a aprins cămaşa. Privitorii au rămas cu gura căscată. Deşi am crezut că se va retrage, în clipa următoare Mal l-a atacat pe Stigg: s-a aplecat şi s-a rostogolit pe podea, stingându-şi flăcările de pe spate, apoi i-a secerat picioarele cu o lovitură. Cât ai clipi, l-a ţintuit pe fjerdan cu faţa în jos şi i-a imobilizat mâinile, nu care cumva să-l atace din nou.

Soldaţii soarelui au izbucnit în aplauze şi fluierături pline de admiraţie.

Zoya şi-a dat părul negru şi lucios peste umăr:

— Bravo, Stigg! Acuma eşti frăgezit şi numai bun de pus în proţap!

Mal a redus-o la tăcere cu o privire, apoi i-a spus Inferniului.

— Distrage, dezarmează, imobilizează. Secretul e să nu intri în panică.

S-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna:

— Te simţi bine?

Inferniul s-a încruntat cu o mină enervată, dar a încuviinţat din cap şi s-a dus să se antreneze cu un alt soldat – o tânără frumoasă.

— Haide, Stigg, i-a spus ea cu un zâmbet larg. N-o să te şifonez prea tare.

Chipul fetei era familiar, de mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama cine era – Ruby. Mal şi cu mine ne antrenaserăm cu ea la Poliznaya. Fusese în regimentul nostru. Mi-o aminteam ca pe una dintre acele fete vesele, cochete şi pline de viaţă, care mă făceau să mă simt stânjenită şi deznădăjduită în pielea mea. Avea şi acum acelaşi zâmbet cordial şi aceeaşi coadă lungă şi

blondă. Dar, chiar şi de la depărtare, am recunoscut în ea vigilenţa şi suspiciunea pe care le pricinuieşte războiul. Pe partea dreaptă a feţei avea tatuat un soare negru. Ce ciudat că o fată, care cândva stătuse în faţa mea în sala de mese a cazărmii, credea acum că eram o sfântă.

Se întâmpla foarte rar ca Aparatul sau gărzile lui să mă conducă la arhive pe acest traseu. Oare ce era diferit în ziua aceea? Mă adusese acolo să văd cu ochii mei rămăşiţele armatei mele şi să-mi amintesc de preţul plătit pentru greşelile comise? Să-mi arate cât de puţini aliaţi îmi mai rămăseseră?

L-am urmărit pe Mal punându-i pe soldaţii soarelui să lupte cu câte un Grisha. Singurii Furtunoşi care rămăseseră erau Zoya, Nadia şi Adrik, fratele ei. Alături de Stigg şi Harshaw, aceştia erau singurii mei Etherealki. Dar Harshaw nu era de văzut pe nicăieri. Probabil se vârâse la loc în pat după ce invocase flăcări pentru rugăciunile de dimineaţă.

Cât despre Corporalki, singurii Sfâşie-Inimi din zona de antrenament erau Tamar şi uriaşul ei frate geamăn, Tolya. Le datoram viaţa, însă era o datorie care nu-mi plăcea. Erau apropiaţi de Aparat, aveau sarcina de a-i instrui pe Soldat Sol şi, la Micul Palat, mă minţiseră timp de câteva luni. Nu ştiam ce să cred despre ei. Încrederea era un lux pe care nu mi-l puteam permite.

Ceilalţi soldaţi trebuiau să aştepte până le venea rândul să lupte – pur şi simplu erau prea puţini Grisha. Genya şi David se ţineau deoparte, pentru că nu se dădeau în vânt după bătăi. Maxim era un Vindecător şi prefera să-şi practice meşteşugul la infirmerie, deşi puţini dintre enoriaşii Aparatului aveau suficientă încredere în Grisha încât să profite de serviciile lor. Sergei era un Sfâşie-Inimi puternic, dar mi se spusese că încă era prea tulburat şi n-ar fi fost tocmai sigur să stea în preajma soldaţilor. Când întunecatul îşi lansase atacul-surpriză, Sergei fusese prins în toiul luptei şi-şi văzuse iubita spintecată de monştri. Celălalt Sfâşie-Inimi, care reuşise să scape din Micul Palat, fusese şi el sfârtecat de *nichevo'ya* în drum spre capelă.

Din cauza ta, a şoptit o voce din capul meu. *Pentru că n-ai reuşit să-i aperi.*

Gândurile negre mi-au fost întrerupte de vocea Aparatului:

— Băiatul îşi depăşeşte atribuţiile.

I-am urmărit privirea şi l-am văzut pe Mal plimbându-se printre soldaţi, vorbindu-le şi corectându-i.

— Îi ajută, am spus eu.

— Le dă ordine, a răspuns el. Oretsev! l-a strigat preotul, făcându-i semn să se apropie.

M-am încordat, urmărindu-l cu privirea pe Mal. Nu-l mai văzusem aproape deloc de când îi fusese interzis să mai vină în camera mea. În afară de rarele întâlniri cu Genya, Aparatul mă ţinea izolată de potenţialii aliaţi.

Mal arăta altfel. Purta aceleaşi haine ţărăneşti care îi serviseră drept uniformă la Micul Palat, însă era mai palid şi mai slab din pricina timpului petrecut în subteran. Cicatricea de pe maxilar era puternic reliefată.

S-a oprit în faţa noastră şi a făcut o plecăciune. Nu ni se mai dăduse voie să stăm atât de aproape de câteva luni.

— Nu tu eşti căpitanul aici, a spus Aparatul. Tolya şi Tamar îţi sunt superiori în rang.

— Aşa e, a încuviinţat Mal din cap.

— Atunci de ce conduci tu antrenamentele?

— Nu conduc nimic, a răspuns el. Am ceva de predat, iar ei au ceva de învăţat.

Adevărat, mi-am spus cu amărăciune în sinea mea. Mal devenise expert în lupta cu Grisha. Mi-am amintit noaptea când l-am văzut în sala de antrenamente a Micul Palat, învineţit şi însângerat, stând în picioare lângă Furtunosul doborât, cu un aer dispreţuitor şi provocator. O altă amintire pe care aş fi preferat să n-o am.

— De ce n-au fost însemnaţi cu tatuaje acei recruţi? a întrebat Aparatul, făcând semn spre un grup care se antrena cu săbii de lemn lângă peretele îndepărtat al cavernei – niciunul nu avea mai mult de doisprezece ani.

— Pentru că sunt copii, i-a răspuns Mal pe un ton glacial.

— E alegerea lor. Le refuzi şansa de a-şi dovedi loialitatea fată de cauza noastră?;

— Le refuz regretul.

— Nimeni nu are această putere.

Un muşchi s-a încordat pe maxilarul lui Mal:

— Dacă pierdem, tatuajele astea or să-i dea în vileag că sunt soldaţi ai soarelui. Ar fi ca şi când i-am trimite în faţa plutonului de execuţie.

— De aceea nu ai niciun însemn pe chip? Atât de puţin crezi în victoria noastră?

Mal s-a uitat la mine, apoi din nou la Aparat.

— Îmi păstrez credinţa în sfinţi, a răspuns el calm. Nu în oamenii care trimit copii la moarte.

Preotul a mijit ochii.

— Mal are dreptate, am intervenit eu. Să-i lăsăm neînsemnaţi.

Aparatul m-a scrutat cu ochii lui negri şi opaci.

— Te rog, am spus eu blând. Ia-o ca o favoare pentru mine.

Ştiam cât de mult îi plăcea când vorbeam aşa – cu voce caldă şi blajină, ca de cântec de leagăn.

— Ce inimă sensibilă, a spus el, plescăind din limbă.

Dar mi-am dat seama că era mulţumit. Cu toate că mă opusesem dorinţei lui, aceasta era sfânta pe care o voia el: o mamă iubitoare, o alinare pentru popor. Mi-am adâncit unghiile în palme.

— Aceea e Ruby, nu-i aşa? am întrebat eu, dornică să schimb subiectul şi să distrag atenţia Aparatului.

— A ajuns aici acum câteva săptămâni, a răspuns Mal. E bine pregătită, a venit din infanterie.

Fără să vreau, am simtit o undă de invidie.

— Stigg nu pare încântat de ea, am observat eu, întorcând capul spre locul unde Inferniul se răzbuna pe Ruby pentru înfrângerea suferită.

Fata se străduia din răsputeri să-i ţină piept, dar se vedea limpede că Stigg era mai vânjos.

— Nu-i place să fie bătut, a spus Mal.

— Şi nici măcar nu te-ai omorât cu firea.

— Nu, a recunoscut el. Dar asta e o problemă.

— De ce, mă rog? a întrebat Aparatul.

Mal mi-a aruncat o scurtă privire.

— Înveţi mai mult din înfrângeri, a ridicat el din umeri. Bine că e şi Tolya cu noi, să-mi facă fundul arşice.

— Ai grijă cum vorbeşti, a pufnit preotul.

Dar Mal nu l-a luat în seamă, ci a dus brusc două degete la gură şi a fluierat scurt:

— Ruby, te laşi descoperită!

Prea târziu. Coada deja îi luase foc. Un soldat tânăr a dat fuga la ea cu o găleată cu apă şi i-a turnat-o în cap.

M-am crispat:

— Încearcă să nu-i faci prea crocanţi, totuşi.

— Moi soverenyi, s-a înclinat Mal, apoi s-a întors în fugă la soldaţi.

Titlul acela. L-a rostit fără niciun pic din ranchiuna pe care o simţeam în glasul lui când eram la Os Alta, dar tot m-am simţit ca şi când aş fi încasat un pumn în stomac.

— N-ar trebui să ţi se adreseze aşa, s-a plâns Aparatul.

— De ce nu?

— Era titlul întunecatului şi nu e potrivit pentru o sfântă.

— Atunci cum să-mi spună?

— N-ar trebui să ţi se adreseze deloc în mod direct.

Am oftat:

— Data viitoare când vrea să-mi spună ceva, îl pun să-mi trimită o scrisoare.

Aparatul şi-a ţuguiat buzele:

— Astăzi eşti cam agitată. Cred că o oră suplimentară în singurătatea arhivelor îţi va prinde bine.

Avea un ton mustrător, de parcă aş fi fost un copil capricios care şi-a depăşit ora de culcare. Mi-am amintit de promisiunea Ceainicului şi m-am străduit să zâmbesc:

— Sunt sigură că ai dreptate.

Distrage, dezarmează, imobilizează.

După ce am pornit spre galeria care ducea la arhive, am aruncat o privire peste umăr. Zoya trântise un soldat pe spate şi îl răsucea ca pe o ţestoasă, mâna ei desenând alene cercuri în aer. Ruby îi vorbea lui Mal cu un zâmbet larg şi cu o mină entuziastă. Dar Mal se uita la mine. În lumina fantomatică a cavernei, ochii lui adânci aveau o strălucire albastră, ce amintea de culoarea din mijlocul unei flăcări.

Am întors capul şi l-am urmat pe Aparat, iuţind pasul şi încercând să-mi domolesc şuierul plămânilor. M-am gândit la zâmbetul lui Ruby şi la coada ei pârlită. O fată drăguţă. O fată normală. Exact ce-i trebuia lui Mal. Dacă nu-şi făcuse încă o nouă iubită, sigur avea să-şi găsească una în curând. Si într-o bună zi aveam să fiu suficient de înţelegătoare cât să-i urez să fie fericit. Dar ziua aceea încă nu sosise.

Ne-am întâlnit cu David, care mergea şi el la arhive. Ca de obicei, avea un aspect neîngrijit – păr vâlvoi şi manşete pătate de cerneală. Într-o mână ţinea un pahar cu ceai fierbinte, iar în buzunar avea o felie de pâine prăjită.

Privirea lui David a trecut rapid de la Aparat la gărzile preoţeşti.

— Te duci să mai faci nişte alifie? l-a întrebat preotul, cu un zâmbet fin.

Se referea la alifia pe care David o născocise pentru Genya. Împreună cu eforturile ei, acest preparat o ajutase să-şi vindece cele mai urâte cicatrici, deşi rănile pricinuite de *nichevo'ya* nu se vindecau complet niciodată.

— Sankta Alina a venit să-şi petreacă dimineaţa în studiu, a continuat Aparatul pe un ton solemn.

David a tresărit uşor, ca şi când ar fi vrut să ridice din umeri.

— Dar mai târziu te duci la Ceainic, nu? m-a întrebat el, aplecându-se pe sub arcada care ducea în arhive.

— În două ore îţi trimit gărzi să te conducă la Genya Safin, mi-a spus Aparatul. O să te aştepte. Şi să-şi facă treaba mai serios, a adăugat el, uitându-se la faţa mea slăbită.

Apoi a făcut o plecăciune adâncă şi a dispărut în galerie. M-am uitat în jur şi am oftat prelung şi abătut. Arhivele ar fi trebuit să fie un loc plăcut pentru mine, o atmosferă plină de miros de cerneală pe hârtie şi de scârţâitul discret al penelor de scris. Dar acesta era bârlogul gărzilor preoţeşti – un labirint slab luminat, alcătuit din arcade şi coloane sculptate în piatră albă. Singura dată când l-am văzut pe David la un pas de a-şi pierde cumpătul a fost în ziua când a văzut pentru prima oară aceste mici nişe boltite – unele prăbuşite –, toate pline cu manuscrise şi cărţi rare, cu paginile înnegrite de mucegai şi cotoarele umflate de umezeală. Grotele care le adăposteau erau atât de umede, încât pe podele se formau băltoace.

— Nu se poate… nu se poate să fi păstrat aici jurnalele lui Morozova! ţipase el. Locul ăsta e o *mocirlă.*

Acum, David îşi petrecea zilele şi cele mai multe nopţi în arhive, cercetând scrierile lui Morozova, notându-şi teorii şi făcând schiţe într-un carnet. Asemenea celor mai mulţi Grisha, crezuse şi el că jurnalele lui Morozova fuseseră distruse după crearea Faliei. Dar întunecatul n-ar fi acceptat niciodată să se piardă o asemenea cunoaştere. Ascunsese jurnalele şi, cu toate că nu reuşisem să obţin un răspuns clar de la Aparat, bănuiam că preotul le descoperise cumva în Micul Palat, apoi le furase când întunecatul fusese nevoit să fugă din Ravka.

M-am trântit pe un taburet, faţă în faţă cu David. Fabrikatorul adusese un scaun şi o masă în cea mai uscată dintre grote, iar pe unul dintre rafturi păstra ulei pentru lămpi, precum şi ierburile şi emolientele pe care le folosea ca să prepare alifia pentru Genya. De obicei stătea aplecat deasupra vreunei formule sau meşterea câte ceva, fără să ridice privirea cu orele, dar în ziua aceea părea că nu-şi găseşte locul, făcându-şi de lucru cu cernelurile şi jucându-se cu ceasul de buzunar pe care îl aşezase pe masă.

Răsfoiam nepăsătoare unul dintre jurnalele lui Morozova, pe care ajunsesem să le detest – erau inutile, confuze şi, cel mai important, *incomplete.* În ele îşi notase ipotezele despre amplificatoare, povestea cum urmărise cerbul şi cum călătorise doi ani pe o balenieră în căutarea biciului mărilor, apoi îşi expunea teoriile despre pasărea de foc, după care… nimic. Fie lipseau câteva jurnale, fie Morozova îşi lăsase lucrarea neterminată.

Perspectiva de a găsi şi de a folosi pasărea de foc îmi dădea fiori. Dar dacă, de fapt, nu exista şi ar fi trebuit să-l înfrunt din nou fără ea pe întunecatul? Era un gând prea înfricoşător, aşa că pur şi simplu îl alungam.

Dădeam paginile în silă. Singurul mod prin care puteam măsura timpul era ceasul lui David. Nu ştiam unde îl găsise, cum îl făcuse să meargă sau dacă ora la care îl fixase avea vreo legătură cu timpul de la suprafaţă, dar mă uitam încruntată la cadranul lui şi îmi doream ca minutele să treacă mai repede.

Gărzile preoţeşti veneau şi plecau întruna – ba ne supravegheau, ba stăteau aplecate deasupra cărţilor. În principiu, treaba lor era să studieze textele sfinte şi să împodobească manuscrisele cu miniaturi, dar mă îndoiam că în asta consta grosul muncii lor. Reţeaua de spioni a Aparatului acoperea întreaga Ravkă, iar gărzile preoţeşti considerau că e de datoria lor să o menţină funcţională, descifrând mesaje criptate, strângând informaţii, construind cultul unei noi sfinte. Îi comparam deseori cu armata mea de soldaţi ai soarelui, dintre care cei mai mulţi erau tineri şi analfabeţi, excluşi de la vechile mistere păstrate de gărzi.

După o vreme, n-am mai suportat aiurelile lui Morozova şi m-am răsucit pe scaun, încercând să-mi dezmorţesc spatele. Apoi

am luat o carte care conţinea mai ales dispute pe marginea rugăciunilor, dar şi o versiune a martiriului lui Sankt Ilya.

În această versiune, Ilya era un zidar, iar băiatul vecinului era strivit de un cal – ceva nou, pentru că, de obicei, băiatul era despicat de lama unui plug. Însă povestea se termina la fel ca toate celelalte: Ilya îl readucea pe băiat la viaţă, iar drept răsplată, sătenii îl aruncau în râu, legat cu lanţuri de fier. Unele versiuni susţineau că trupul său neînsufleţit nu se scufundase, ci plutise până la mare, altele, că apăruse câteva zile mai târziu pe un banc de nisip, câţiva kilometri mai încolo, perfect conservat şi mirosind a flori. Ştiam toate poveştile, dar niciuna nu spunea nimic despre pasărea de foc, nici că Dva Stolba ar fi fost locul în care trebuia să ne începem căutările.

Aşa că toate speranţele se aflau într-o ilustraţie veche: Sankt Ilya în lanţuri, înconjurat de cerb, biciul mărilor şi pasărea de foc. În spatele lui se zăreau nişte munţi, un drum şi un arc de piatră. Arcul se prăbuşise de mult, dar credeam că minele lui se găseau în Dva Stolba, nu departe de aşezările în care ne născuserăm Mal şi cu mine. Cel puţin asta credeam în zilele mele bune. Dar în ziua aceea nu mai eram atât de sigură că Ilya Morozova şi Sankt Ilya erau una şi aceeaşi persoană. Nu mă mai puteam uita pe exemplarele din *Istorii Sankt'ya,* care zăceau mucegăite într-un colţ, făcându-mă să mă gândesc mai degrabă la cărţi pentru copii demodate decât la prevestirea unui destin măreţ.

David şi-a luat ceasul, l-a pus la loc, a întins iarăşi mâna după el, a dărâmat o călimară şi a ridicat-o cu degete tremurătoare.

— Ce-i cu tine azi? l-am întrebat eu.

— Nimic, a spus el tăios.

Am clipit.

— Îţi sângerează buza.

Fabrikatorul s-a şters cu palma, iar sângele a ţâşnit din nou. Probabil îşi muşcase buza. Tare.

— David…

Dar şi-a izbit degetele de masă, iar eu aproape că am sărit de pe scaun. În spatele meu au apărut două gărzi. Prompte şi înfiorătoare, ca de obicei.

— Poftim, a spus Fabrikatorul, întinzându-mi o cutiuţă.

Înainte să pot pune mâna pe ea, a înhăţat-o una dintre gărzi.

— Ce faci? am zis eu cu furie.

Dar ştiam cum mergeau lucrurile. Nu puteam schimba niciun lucru cu alţi Grisha fără să fie inspectat cu grijă de ei. Pentru siguranţa mea, desigur.

Garda nu m-a luat în seamă. Şi-a plimbat degetele pe capacul şi pe fundul cutiei, a deschis-o, a mirosit conţinutul, a examinat interiorul capacului, apoi l-a pus la loc şi mi-a întins cutia fără să scoată niciun cuvânt.

— Mulţumesc, am spus eu nervoasă, luând-o din mâna lui. Si mulţumesc David.

Fabrikatorul deja se aplecase din nou deasupra carnetului său, părând absorbit de studiu. Dar strângea stiloul atât de tare, încât părea gata să-l rupă.

Genya mă aştepta în Ceainic – caverna încăpătoare, aproape perfect rotundă, unde se pregătea mâncarea pentru toată Catedrala Albă. Pereţii ei curbaţi erau presăraţi cu şemineuri de piatră care aminteau de trecutul Ravkăi, dar care, după cum le plăcea bucătarilor să se plângă, nu erau la fel de bune precum maşinile de gătit sau cuptoarele de teracotă de la suprafaţă. Frigările uriaşe fuseseră concepute pentru vânat mare, dar bucătarii noştri nu primeau decât rareori carne proaspătă. Aşa că ne găteau porc în saramură, tocane de rădăcinoase şi o pâine ciudată, făcută din făină grunjoasă şi cenuşie, care avea un gust vag de vişină.

Bucătarii aproape că se obişnuiseră cu Genya sau cel puţin nu se mai crispau şi nu mai începeau să se roage când o vedeau. Am găsit-o încălzindu-se lângă un şemineu de pe peretele îndepărtat al Ceainicului. Acela devenise locul nostru şi, în fiecare zi, bucătarii lăsau acolo pentru noi un castron cu terci sau supă. Când ne-am apropiat, Genya şi-a dat şalul jos, iar gărzile mele înarmate au rămas pe loc. Genya a dat peste cap ochiul teafăr şi a şuierat ca o pisică. Gărzile preoţeşti s-au retras, rămânând lângă intrare.

— Am exagerat? a întrebat ea.

— Nu, a fost suficient, am răspuns eu, minunându-mă de cât de mult se schimbase.

Era semn bun că putea să râdă de felul cum reacţionau bădăranii aceia la vederea ei. Deşi alifia concepută de David îi fusese de ajutor, eram foarte sigură că meritul era în primul rând al lui Tamar.

Primele săptămâni după ce ajunseserăm la Catedrala Albă, Genya refuzase să iasă din camera ei. Pur şi simplu zăcea în întuneric, fără să facă nicio mişcare. Sub atenta supraveghere a gărzilor, vorbisem cu ea, încercasem s-o fac să râdă şi s-o momesc afară. Dar nu reuşisem. În cele din urmă, Tamar a fost cea care a convins-o să iasă din cameră, cerându-i ca măcar să înveţe să se apere.

— De ce îţi pasă de mine? o întrebase Genya odată, trăgându-şi pătura peste cap.

— Nu-mi pasă. Dar, dacă nu poţi lupta, eşti vulnerabilă.

— Nu mă interesează dacă sunt rănită.

— Pe mine mă interesează, am protestat eu.

— Alina trebuie să-şi apere propria piele, i-a explicat Tamar. Nu poate să aibă grijă de tine.

— Nu i-am cerut niciodată asta.

— N-ar fi frumos dacă am primi numai lucrurile pe care le cerem? a ripostat Tamar.

Apoi a îmboldit-o, a zeflemisit-o şi a tot hărţuit-o până când, în cele din urmă, Genya a dat aşternutul la o parte şi a acceptat să ia o singură lecţie de luptă – în particular, departe de ceilalţi, doar sub privirile gărzilor preoţeşti.

— Am s-o pun la pământ, mi-a zis ea mormăind.

Probabil scepticismul meu a fost evident, pentru că şi-a suflat o şuviţă de pe fruntea plină de cicatrici şi a adăugat:

— Bine, atunci o să aştept să adoarmă şi o să-i fac nasul ca de porc.

Dar s-a dus la prima lecţie, apoi la următoarea, dar n-am auzit ca Tamar să se fi trezit cu nas de porc sau cu pleoapele lipite.

Genya stătea în continuare cu faţa acoperită şi-şi petrecea mare parte din timp în camera ei, dar nu mai mergea adusă de spate şi nu se mai ferea de oameni prin galerii. Purta un petic peste ochi pe care şi-l făcuse din căptuşeala de mătase neagră a unei haine vechi, iar părul îi era vizibil mai roşcat. Dacă îşi folosise puterea ca să-şi schimbe culoarea părului, poate că-şi recăpătase o parte din vanitate, ceea ce era un nou progres.

— Să începem, a spus ea.

Genya s-a întors cu faţa spre foc, apoi şi-a ridicat şalul pe cap, depărtându-i marginile zdrenţuite pentru a crea un paravan care să ne ferească de privirile indiscrete. Prima oară când încercaserăm asta, gărzile veniseră lângă noi în câteva secunde.

Dar, văzând că ung cu alifie cicatricile Genyei, s-au retras. Gărzile preoţeşti considerau că rănile pe care i le pricinuiseră *nichevo'ya* erau un fel de pedeapsă divină. Dar nu-mi dădeam seama pentru ce anume. Dacă nelegiuirea ei era că îl susţinuse pe întunecatul, atunci cei mai mulţi dintre noi ne tăcuserăm vinovaţi de asta la un moment dat. Şi ce ar fi spus gărzile despre muşcătura de pe umărul meu? Sau despre fâşiile de umbră pe care le puteam invoca?

Am luat cutia din buzunar şi am început să-i ung rănile. Avea un miros pătrunzător de ierburi, care îmi făcea ochii să lăcrimeze.

— Abia acum îmi dau seama cât de greu e să stai nemişcată atâta timp, s-a plâns ea.

— Nu stai nemişcată, te foieşti întruna.

— Mă mănâncă.

— Ce-ai zice dacă te-aş înţepa cu un cui? Ai uita de mâncărime?

— Spune-mi când termini, făptură îngrozitoare ce eşti.

Apoi s-a uitat cu atenţie la mâinile mele şi a şoptit:

— Azi n-ai avut noroc?

— Deocamdată, nu. N-au aprins decât două şemineuri, iar focul e prea slab, am zis eu, apoi mi-am şters mâna cu un prosop aspru. Gata, am terminat.

— E rândul tău. Arăţi…

— Îngrozitor, ştiu, am spus eu.

— E un termen relativ…

Am simţit tristeţea din glasul ei şi mi-a venit să-mi dau palme pentru remarca mea nedelicată. Am mângâiat-o pe obraz. Pielea dintre cicatrici era albă şi netedă precum pereţii de alabastru.

— Sunt o idioată, am spus eu.

Un colţ al gurii i s-a ridicat uşor – aproape un zâmbet.

— Uneori, da, a încuviinţat ea. Dar eu te-am provocat. Acuma stai liniştită şi lasă-mă să lucrez.

— Să nu exagerezi, altfel Aparatul n-o să ne mai lase să venim aici. Şi nici nu vreau să aibă o sfinţişoară frumoasă cu care să se laude.

Genya a oftat teatral:

— E o încălcare a principiilor mele, dar ai să mă *răsplăteşti* mai încolo.

— Cum?

A înclinat capul într-o parte:
— Aş vrea să mă laşi să te fac roşcată.
Am dat ochii peste cap:
— Nici moartă, Genya.
Apoi a început modificarea migăloasă a trăsăturilor mele, în timp ce eu răsuceam în mâini cutiuţa de tablă. Am încercat să-i pun capacul la loc, dar am văzut că din el s-a desprins un mic disc. L-am ridicat cu vârfurile degetelor – era un disc subţire de hârtie cerată. Genya l-a văzut în acelaşi timp cu mine.
Pe spatele lui am recunoscut scrisul aproape ilizibil al lui David: *astăzi.*
Genya mi l-a luat imediat din mână:
— Pe toţi sfinţii! Alina...
Dar în clipa următoare, dinspre galerie s-a auzit tropot de bocanci şi zgomot de încăierare. O oală a căzut pe podea cu un zornăit puternic, un bucătar a scos un ţipăt, iar Ceainicul s-a umplut cu gărzi preoţeşti, cu puştile în mâini şi cu o sfântă mânie în ochi.
Aparatul a apărut din spatele lor într-un vârtej de straie maro şi a răcnit:
— Toată lumea afară!
Genya şi cu mine am sărit în picioare, iar gărzile preoţeşti i-au îmbrâncit spre ieşire pe bucătari, stârnind proteste şi strigăte speriate.
— Ce se întâmplă? am întrebat eu.
— Alina Starkov, a spus Aparatul, eşti în pericol.
Inima îmi duduia în piept, dar mi-am păstrat calmul.
— Ce pericol? m-am mirat eu, uitându-mă la ceaunele care fierbeau în şemineuri. Mâncarea?
— O conspiraţie, a zis el solemn, făcând semn spre Genya. Cei care pretind că-ţi sunt prieteni vor să te distrugă.
În bucătărie au intrat şi alţi slujitori bărboşi ai Aparatului, iar când s-au răsfirat am văzut că îl aduseseră cu ei pe David – avea ochii mari şi o figură speriată.
Genya a icnit, dar i-am pus o mână pe braţ, nu care cumva să dea fuga spre el.
Apoi au apărut Nadia şi Zoya, amândouă cu mâinile legate, să nu-şi poată folosi puterea. Dintre buzele Nadiei se prelingea un firicel de sânge, iar faţa pistruiată îi era palidă. Alături de ele se afla şi Mal, cu faţa însângerată. Se ţinea cu o mână de torace,

ca şi când ar fi avut o coastă ruptă, şi stătea adus de spate, să domolească durerea, însă şi mai îngrozitor era că îl flancau Tamar şi Tolya. Iar Tamar îşi primise înapoi toporaşele. De fapt, amândoi erau la fel de înarmaţi precum gărzile preoţeşti. Şi n-au îndrăznit să mă privească în ochi.

— Încuiaţi uşile! a poruncit Aparatul. O să lămurim povestea asta urâtă doar între noi.

Capitolul 2

Uşile masive ale Ceainicului s-au închis cu zgomot şi am auzit cum s-a răsucit cheia în broască. Am ignorat nodul care mi s-a pus în stomac, încercând să-mi dau seama ce aveam în faţa ochilor. Nadia şi Zoya – două Furtunoase –, Mal şi David, un Fabrikator inofensiv. *Astăzi,* aşa scria pe bilet. Oare ce însemna?

— Te mai întreb o dată, preotule, am spus eu. Ce se întâmplă? De ce sunt reţinuţi prietenii mei? De ce *sângerează?*

— Nu sunt prietenii tăi. Am descoperit un complot menit să dărâme Catedrala Albă peste noi.

— Despre ce vorbeşti?

— Ai văzut cât de insolent e băiatul…

— Asta e problema? Nu tremură cum trebuie în prezenţa ta?

— E vorba de trădare! a răspuns Aparatul.

Apoi a scos din haină o pungă de pânză, a apucat-o de sfoară şi a lăsat-o să i se legene de degete. M-am încruntat. Văzusem astfel de pungi în atelierele Fabrikatorilor. Erau folosite pentru…

— Praf explozibil! a spus Aparatul. Preparat de acest Fabrikator mizerabil cu materiale strânse de presupuşii tăi prieteni.

— Deci David a preparat nişte explozibil. Ar fi putut s-o facă dintr-o sută de motive.

— Armele sunt interzise în Catedrala Albă.

Am ridicat o sprânceană spre puştile îndreptate către Mal şi cei trei Grisha:

— Şi alea ce sunt? Polonice? Dacă ai de gând să aduci acuzaţii…

— Cineva le-a auzit planurile. Păşeşte în faţă, Tamar Kir-Bataar. Spune adevărul pe care l-ai descoperit.

Tamar a făcut o plecăciune adâncă:

— Grisha şi iscoada au plănuit să te adoarmă şi să te ducă la suprafaţă.

— Dar *vreau* să merg la suprafaţă.

— Explozibilul l-ar fi folosit să se asigure că nu-i urmăreşte nimeni, a continuat ea. Voiau să dărâme cavernele peste Aparat şi peste supuşii tăi.

— Peste sute de oameni nevinovaţi? Mal n-ar face niciodată una ca asta. Niciunul dintre ei n-ar fi în stare de aşa ceva.

Nici măcar nenorocita de Zoya.

— Şi n-are nicio noimă, am adăugat eu. Cum ar fi putut să mă adoarmă?

Tamar a făcut semn cu capul spre Genya şi ceaiul de lângă noi.

— Beau şi eu din ceaiul ăsta, a pufnit Genya. N-am pus nimic în el.

— E o mincinoasă şi o otrăvitoare desăvârşită, a răspuns Tamar rece. Te-a mai trădat o dată în favoarea întunecatului.

Degetele Genyei s-au strâns în jurul şalului. Ştiam amândouă că era o acuză întemeiată. Am simţit o supărătoare undă de neîncredere.

— Iar tu ai încredere în ea, a continuat Tamar.

Era ceva ciudat în glasul ei. Nu părea că formulează o acuzare, ci mai degrabă că-mi dă o poruncă.

— Nu aşteptau decât să strângă suficient explozibil, a spus Aparatul. Apoi aveau de gând să-şi pună planul în aplicare, să te ducă la suprafaţă şi să te dea pe mâna întunecatului.

Am clătinat din cap:

— Chiar te aştepţi să cred că Mal m-ar fi predat întunecatului?

— S-a lăsat amăgit, a spus Tolya calm. Era atât de disperat să te elibereze, încât a devenit pionul lor.

I-am aruncat o privire lui Mal. Nu-i puteam descifra expresia. În clipa aceea chiar am început să am îndoieli. Nu avusesem niciodată încredere în Zoya. Şi cât de bine o cunoşteam pe Nadia? Iar Genya fusese chinuită îngrozitor de întunecatul, şi legăturile dintre ei erau adânci. Broboane de transpiraţie rece mi-au umezit ceafa şi am simţit că mă cuprinde spaima, înceţoşându-mi gândurile.

— Comploturi peste comploturi, a spus Aparatul printre dinţi. Sufletul tău milostiv ţi-a jucat o festă.

— Nu, am spus eu. Nimic din toate astea nu are sens.

— Sunt spioni şi trădători!

Mi-am apăsat tâmplele cu degetele:

— Unde sunt ceilalţi Grisha?
— Au fost reţinuţi pentru a fi interogaţi cum se cuvine.
— Spune-mi că n-au păţit nimic.
— Vedeţi, se îngrijeşte de cei care voiau să-i facă rău, le-a spus el gărzilor preoţeşti.
Î*i place,* mi-am dat eu seama. *Aştepta de mult ziua asta.*
— Pentru că e bună la suflet şi generoasă, a continuat el, apoi s-a uitat în ochii mei: Au *câteva* răni, dar te asigur că trădătorii vor primi cele mai bune îngrijiri. Nu trebuie decât să mi-o ceri.
Avertismentul era limpede şi, în cele din urmă, am înţeles. Fie că uneltirea pusă la cale de Grisha era adevărată sau doar o scorneală a preotului, acesta era momentul pe care îl aştepta, prilejul de a mă izola complet. Gata cu vizitele la Genya, gata cu discuţiile pe furiş cu David. Aparatul avea să folosească acest pretext pentru a mă separa de toţi cei care erau loiali mai degrabă mie decât cauzei lui. Şi eram prea neputincioasă ca să-l pot împiedica.
Dar oare Tamar spunea adevărul? Oare aliaţii mei îmi erau, de fapt, duşmani? Nadia stătea cu capul plecat, însă Zoya ţinea bărbia sus, iar ochii ei albaştri aveau o expresie sfidătoare. Era uşor de crezut că oricare dintre ele sau amândouă m-ar fi putut trăda, că l-ar fi putut căuta pe întunecatul ca să mă dea pe mâna lui, în speranţa că vor obţine îndurare. Iar David era cel care îl ajutase să-mi pună colierul la gât.
Era posibil ca Mal să fi fost păcălit să mă trădeze? Nu părea nici speriat, nici îngrijorat – arăta ca la Keramzin, când se pregătea să facă o poznă care avea să ne bage pe amândoi în bucluc. Faţa îi era învineţită, dar am observat că acum stătea mai drept. L-am văzut ridicând ochii, ca şi când şi-ar fi îndreptat privirea spre cer, ca şi când s-ar fi rugat. Dar îl cunoşteam bine. Mal nu fusese niciodată credincios. Se uita la hornul principal al bucătăriei.
Comploturi peste comploturi. Nervozitatea lui David. Vorbele lui Tamar: *Iar tu ai încredere în ea.*
— Dă-le drumul, am poruncit eu.
Aparatul a clătinat din cap, cu o mină plină de regret:
— Sfânta noastră e slăbită de cei care pretind c-o iubesc. Vedeţi cât de firavă este, cât de bolnavă. Este rodul influenţei lor vătămătoare.

Câteva gărzi preoţeşti au încuviinţat din cap şi iarăşi am văzut în ochii lor acea strălucire fanatică.

— E o sfântă, a continuat preotul, dar e şi o fată condusă de sentimente. Nu înţelege ce forţe o ameninţă.

— Înţeleg că ţi-ai pierdut dreapta judecată, preotule.

— Eşti bolnavă, Sankta Alina. Nu mai gândeşti limpede. Nu mai poţi deosebi prietenii de duşmani.

Nici nu-i de mirare în împrejurările astea, mi-am spus în sinea mea cu amărăciune. Am inspirat adânc. Sosise momentul în care trebuia să aleg. Trebuia să am încredere în cineva, şi acela nu era Aparatul, un om care îşi trădase regele, apoi pe întunecatul, un om care mi-ar fi pus la cale martiriul cu dragă inimă, dacă ar fi servit scopurilor sale.

— Vreau să le dai drumul, am repetat eu. N-am să te previn încă o dată.

Pe buze i-a fluturat un zâmbet compătimitor. Dincolo de milă, se citea aroganţa. Ştia foarte bine cât de slăbită eram. Speram că ceilalţi ştiau ce făceau.

— O să fii escortată la camera ta şi o să-ţi petreci restul zilei în singurătate, a spus el. O să te gândeşti la ce s-a întâmplat şi o să-ţi recapeţi discernământul. În seara asta o să ne rugăm împreună, ca să primim îndrumare.

Nu mi-a fost greu să înţeleg că prin „îndrumare” înţelegea locul unde credeam că s-ar putea afla pasărea de foc, precum şi eventualele informaţii pe care le deţineam despre Nikolai Lantsov.

— Şi dacă refuz? am întrebat eu, aruncând o privire spre gărzile preoţeşti. Soldaţii tăi vor îndrepta armele spre sfânta lor?

— Vei fi protejată în continuare, Sankta Alina, nu se va atinge nimeni de tine, a spus Aparatul. Dar cei pe care îi numeşti prieteni nu vor avea parte de acelaşi tratament.

Alte ameninţări. M-am uitat la chipurile gărzilor, la privirile lor fanatice. I-ar fi omorât pe Mal şi pe Genya, apoi m-ar fi încuiat în camera mea şi ar fi făcut toate astea cu sentimentul că dreptatea era de partea lor.

Am făcut un mic pas în spate. Ştiam că Aparatul avea să vadă în asta un semn de slăbiciune.

— Ştii de ce vin aici, preotule?

A dat plictisit din mână, trădându-şi nerăbdarea:

— Pentru că te face să te simţi ca acasă.

Privirea mi s-a intersectat o clipă cu a lui Mal.

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum că orfanii nu se simt nicăieri ca acasă.

Mi-am încordat degetele în mâneci, iar pe pereţii Ceainicului s-au ridicat fâşii de umbră. Nu era mare lucru, dar a fost suficient pentru a distrage atenţia celor din jur. Gărzile preoţeşti au tresărit, agitându-şi frenetic puştile, iar prizonierii Grisha s-au dat speriaţi în spate, însă Mal n-a ezitat.

— Acum! a strigat el.

S-a repezit spre Aparat, smulgându-i punga cu explozibil din mână.

Tolya a ridicat pumnii, îndreptându-i spre două gărzi preoţeşti, care s-au prăbuşit la pământ, ţinându-se de piept. Nadia şi Zoya au întins mâinile, iar Tamar s-a răsucit, tăindu-le legăturile cu toporiştile. Cele două Furtunoase şi-au înălţat palmele, iar Ceainicul s-a umplut de vânt, ridicând rumeguşul de pe podea.

— Prindeţi-i! a strigat Aparatul, iar gărzile s-au mobilizat imediat.

Mal a aruncat în sus punga cu explozibil, iar Nadia şi Zoya au purtat-o şi mai sus, până în hornul principal.

Mal s-a aruncat asupra uneia dintre gărzi. Probabil doar se prefăcuse că avea coastele rupte, pentru că acum mişcările lui nu mai erau deloc şovăielnice. Un pumn, un cot zdravăn şi garda a căzut la pământ. Mal i-a luat pistolul şi l-a îndreptat în sus, ţintind spre hornul întunecat.

Deci *ăsta* era planul? Nimeni n-ar fi avut cum să nimerească punga.

O altă gardă s-a repezit spre el, dar Mal s-a smuls din strânsoarea lui şi a tras.

A urmat o clipă de tăcere apăsătoare, apoi deasupra noastră s-a auzit o bubuitură înfundată.

Am fost învăluiţi cu toţii de un huruit asurzitor şi din horn s-a prăbuşit un nor de funingine şi moloz.

— Nadia! a strigat Zoya, care se bătea cu un gardian.

Nadia şi-a arcuit braţele şi norul şi-a oprit căderea, s-a răsucit şi s-a strâns într-un vârtej subţire, iar în cele din urmă s-a prăbuşit pe podea într-o grămadă inofensivă de pământ şi pietre.

Am văzut ce se întâmpla în jurul meu ca prin ceaţă – lupta, strigătele furioase ale Aparatului, un ceaun cu osânză care se aprinsese lângă peretele îndepărtat.

Genya şi cu mine veniserăm la bucătărie dintr-un singur motiv: şemineurile. Nu pentru căldură, nici pentru alinare, ci pentru că toate aceste vechi şemineuri dădeau în hornul principal. Iar hornul era singurul loc din Catedrala Albă cu acces direct la suprafaţă. Cu acces direct la soare.

— Doborâţi-i! le-a strigat Aparatul gărzilor sale. Încearcă să ne omoare sfânta! încearcă să ne omoare pe toţi!

Veneam zi de zi în Ceainic, sperând că bucătarii vor aprinde mai multe focuri, astfel încât hornul să se deschidă complet. Încercasem să invoc lumina, ferită de gărzile preoţeşti atât de şalul gros al Genyei, cât şi de frica lor superstiţioasă de ea. Încercasem şi nu reuşisem. Acum, Mal deschisese larg hornul. Nu trebuia decât să chem lumina şi să mă rog să-mi răspundă.

Am simţit-o, câţiva kilometri deasupra mea, firavă, ca o şoaptă. M-a cuprins spaima. Distanţa era prea mare. Fusese o prostie să sper că voi reuşi.

Apoi am simţit că ceva din mine se ridică şi se întinde, ca o vietate care stătuse nemişcată prea multă vreme. Muşchii i se atrofiaseră de la inactivitate, dar vietatea încă era acolo şi aştepta. Am chemat lumina şi lumina mi-a răspuns cu puterea coamelor de la gât, iar a solzilor de la mână. A venit la mine în grabă, triumfătoare şi nerăbdătoare.

Am zâmbit spre Aparat, lăsându-mă copleşită de bucurie:

— Un om atât de obsedat de focul sfânt ar trebui să fie mai atent la fum.

Lumina m-a străpuns şi s-a revărsat în cameră într-o cascadă strălucitoare, luminând expresia caraghioasă de uluire de pe chipul preotului. Gărzile au ridicat mâinile, ferindu-şi ochii.

Odată cu lumina a venit şi un sentiment de uşurare, senzaţia că eram întreagă şi nevătămată pentru prima oară în ultimele luni. O parte din mine chiar se temuse că poate nu aveam să-mi revin complet niciodată, că, folosind *merzost* – o denaturare a plăsmuirii în inima lumii – în lupta cu întunecatul şi îndrăznind să creez soldaţi de umbră, îmi pierdusem darul de a invoca lumina. Dar acum simţeam că îmi recapăt forţele, că fiecare celulă din trupul meu revine la viaţă. Puterea îmi pulsa în sânge, făcându-mi oasele să vibreze.

Aparatul şi-a revenit repede.

— Salvaţi-o! a strigat el. Salvaţi-o de trădători!

Unele gărzi era nedumerite, altele, speriate, dar două s-au supus poruncii şi s-au năpustit spre Nadia şi Zoya cu săbiile ridicate.

Am concentrat lumina într-o lamă strălucitoare, simţind în mâini puterea Tăieturii.

Însă Mal s-a repezit în faţa mea, iar eu abia am avut timp să mă dau în spate. Vibraţia puterii nefolosite s-a răsfrânt asupra mea şi inima mi-a stat în loc preţ de o clipă.

Mal pusese mâna pe o sabie şi, cu tăişul ei lucios, a despicat fulgerător cele două gărzi, culcându-le la podea ca pe nişte copaci retezaţi.

Apoi au atacat alte două gărzi, dar au fost întâmpinate de Tolya şi Tamar. David a dat fuga lângă Genya, iar Nadia şi Zoya au invocat rafale de vânt, trântind un bărbos la pământ. Câteva gărzi de lângă pereţi au ridicat puştile, pregătindu-se să tragă.

M-a copleşit un val de furie, dar m-am străduit din răsputeri să mă stăpânesc. *Gata,* mi-am spus în sinea mea. *Nu mai vreau să moară nimeni astăzi.* Am aruncat Tăietura cu o lovitură năprasnică, iar lama de lumină a despicat o masă lungă, adâncindu-se în pământ chiar în faţa gărzilor preoţeşti, făcând un şanţ negru în podeaua bucătăriei. Habar n-aveam cât de adânc era.

Pe chipul Aparatului se citea groaza – dar şi un fel de veneraţie. Gărzile au căzut în genunchi şi, o clipă mai târziu, i-a urmat şi preotul. Unii plângeau şi îngânau rugăciuni. Din spatele uşilor încuiate se auzeau lovituri de pumni şi tânguieli: „Sankta! Sankta!”

Mă bucuram că strigau după mine, nu după Aparat. Am coborât mâinile, slăbind strălucirea luminii. Nu voiam s-o las să plece. M-am uitat la corpurile neînsufleţite ale gărzilor. Unul dintre ei avea rumeguş în barbă. Nu lipsise mult ca eu să-i iau viaţa.

Am invocat o lumină slabă, împrăştiind-o în jurul meu ca pe o aureolă caldă. Trebuia să am grijă. Puterea mă hrănea, dar stătusem prea mult fără ea. Trupului meu slăbit îi era greu să ţină pasul şi încă nu ştiam care îmi erau limitele. Şi totuşi, stăteam la mâna Aparatului de luni de zile şi nu avea să se mai ivească o asemenea ocazie.

În bucătărie erau morţi şi răniţi, iar dincolo de uşi mă aştepta o mulţime de credincioşi. Mi-au răsunat în minte vorbele lui Nikolai: *Oamenilor le place spectacolul.* Reprezentaţia încă nu se terminase.

Am păşit în faţă, ocolind cu grijă şanţul pe care îl făcusem, şi m-am oprit în faţa uneia dintre gărzile îngenuncheate.

Era mai tânăr decât ceilalţi – abia îi mijise barba – şi stătea cu privirea aţintită în pământ, murmurând rugăciuni. Am distins nu doar numele meu, ci şi numele unor sfinţi adevăraţi, rostite laolaltă de parcă ar fi fost un singur cuvânt. I-am pus mâna pe umăr, ochii i s-au închis, iar lacrimile i s-au prelins pe obraji.

— Iartă-mă, a şoptit el. Iartă-mă.

— Uită-te la mine, am zis eu blând.

S-a forţat să se uite la mine. I-am cuprins faţa în palmă, cu tandreţea unei mame, deşi era doar un pic mai în vârstă decât mine.

— Cum te cheamă?

— Vladim… Vladim Ozwal.

— E înţelept să te îndoieşti de sfinţi, Vladim. Şi de oameni.

A încuviinţat nesigur din cap şi o altă lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Soldaţii care o slujesc pe Invocatoarea Soarelui poartă însemnul meu, am spus eu, referindu-mă la tatuajele pe care le aveau Soldat Sol. Până azi, te-ai ţinut departe de ei, te-ai îngropat în studiu şi rugăciune, în loc să asculţi glasul poporului. Îmi vei purta însemnul de azi înainte?

— Da, a spus el cu ardoare.

— Îmi vei jura loialitate mie, şi numai mie?

— Din toată inima! a strigat el. Sol Koroleva!

Regina Soarelui.

Mi s-a strâns stomacul. O parte din mine ura ce urma să fac. *N-aş putea să-l pun să semneze ceva? Să-şi pecetluiască jurământul cu un strop de sânge? Sau să-l pun să-mi promită solemn?* Dar trebuia să fiu puternică. Băiatul acela şi tovarăşii săi ridicaseră armele împotriva mea. Nu puteam permite să se întâmple din nou una ca asta, iar limbajul sfinţilor şi al suferinţei era singurul pe care îl înţelegeau.

— Descheie-ţi cămaşa! i-am poruncit eu.

Acum nu mai eram o mamă iubitoare, ci o altfel de sfântă, o războinică ce mânuieşte focul sfânt.

Degetele îi tremurau pe nasturi, dar n-a şovăit o clipă. A dat cămaşa la o parte, dezvelindu-şi pieptul.

Eram obosită şi încă mă simţeam slăbită. Trebuia să mă concentrez. Voiam să demonstrez ceva, nu să-l omor.

Am îndreptat lumina spre mână. Am lipit palma de pielea lui catifelată, chiar deasupra inimii, şi mi-am lăsat puterea să vibreze. Vladim s-a crispat când a simţit cum îi arde carnea, dar nu a ţipat. Stătea nemişcat, cu ochii mari, fără să clipească şi cu o expresie de om căzut în extaz. Când am retras mâna, pe pieptul său a rămas, pulsând sălbatic, urma sângerie a palmei mele.

Nu-irău, dat fiind că-i prima oară când mutilezi un om, mi-am spus cu amărăciune în sinea mea.

Am lăsat lumina să plece, recunoscătoare că terminasem.

— S-a sfârşit.

Vladim şi-a privit pieptul, iar pe chip i s-a aşternut un zâmbet plin de veneraţie. *Are gropiţe,* am observat eu cu o tresărire. *Gropiţe şi o cicatrice hidoasă pe care o va purta pentru tot restul vieţii.*

— Mulţumesc, Sol Koroleva.

— Ridică-te! i-am poruncit eu.

Tânărul s-a ridicat în picioare, privindu-mă radios, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Aparatul a dat să se ridice şi el.

— Rămâi pe loc! am izbucnit eu, simţind că iarăşi mă cuprinde furia.

Din cauza lui fusesem nevoită să-l înfierez pe acel tânăr. Şi tot din cauza lui muriseră doi oameni, al căror sânge băltea peste foi de ceapă şi bucăţele de morcov.

L-am ţintuit pe preot cu privirea. Simţeam dorinţa de a-i lua viaţa, de a mă descotorosi de el pentru totdeauna. Şi totuşi, ştiam că ar fi fost o mare prostie. Dacă l-aş fi omorât pe Aparat, aş fi uluit câţiva soldaţi, însă cine ştie ce haos aş fi declanşat. *Dar ţi-ai dori,* a spus o voce din capul meu. Să-l pedepsesc pentru lunile sacrificate în subteran, pentru ameninţările şi frica în care trăisem, pentru toate zilele pierdute sub pământ, în care aş fi putut să vânez pasărea de foc şi să mă răzbun pe întunecatul.

Probabil Aparatul mi-a citit intenţia în ochi.

— Sankta Alina, a zis el cu glas tremurător, n-am vrut decât să fii în siguranţă, să te însănătoşeşti şi să-ţi recapeţi puterile.
— Înseamnă că rugăciunile ţi-au fost ascultate.
Dar era o minciună. Nu mă însănătoşisem şi nici nu-mi recăpătasem puterile.
— Preotule, am continuat eu, ai să oferi adăpost tuturor celor care au nevoie, nu doar celor care o venerează pe Sfânta Soarelui.
Aparatul a clătinat din cap:
— Siguranţa Catedralei Albe…
— Dacă nu aici, atunci în altă parte. Găseşti tu o soluţie.
A tras aer în piept:
— Desigur.
— Şi nu vor mai exista copii soldaţi.
— Dar credincioşii vor să lupte…
— Eşti în genunchi, am spus eu. Nu negociem.
Şi-a ţuguiat buzele, dar, după o clipă, a plecat bărbia în semn de încuviinţare.
— Sunteţi cu toţi martorii acestor porunci, am continuat eu, privind în jur, apoi m-am uitat la una dintre gărzi.
— Dă-mi pistolul.
Mi l-a întins fără să stea pe gânduri. Cu oarecare satisfacţie, am văzut ochii Aparatului mărindu-se de groază, dar n-am făcut decât să-i întind pistolul Genyei, apoi am cerut o sabie pentru David, deşi ştiam că nu se pricepea s-o mânuiască. Zoya şi Nadia erau pregătite să invoce vânt la nevoie, iar Mal şi gemenii deja erau bine înarmaţi.
)
— Sus! i-am spus Aparatului. Să fie pace. Astăzi am fost martori la miracole.
Preotul s-a ridicat în picioare şi, când l-am îmbrăţişat, i-am şoptit la ureche:
— Ai să ne binecuvântezi misiunea şi ai să urmezi poruncile pe care ţi le-am dat. Altminteri am să te despic în două şi am să-ţi arunc bucăţile în Falie. Ai înţeles?
A înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap.
Simţeam nevoia unui răgaz de gândire, dar nu aveam timp pentru aşa ceva. Trebuia să deschidem uşile şi să le oferim oamenilor o explicaţie pentru explozie şi pentru moartea gărzilor.

— Ocupaţi-vă de morţi, i-am spus uneia dintre gărzile preoţeşti. Îi luăm cu noi. Au… familii?

— Noi suntem familia lor, a spus Vladim.

Apoi m-am adresat celorlalte gărzi:

— Strângeţi toţi credincioşii din Catedrala Albă şi aduceţi-i în caverna principală. Le voi vorbi peste o oră. Vladim, după ce ieşim din Ceainic, să-i eliberezi pe ceilalţi Grisha şi să-i aduci în camera mea.

— Sankta Alina, a răspuns el, atingând semnul de pe piept, în semn de salut.

M-am uitat la fata învineţită a lui Mal.

— Genya, am spus eu, ocupă-te tu de el. Nadia…

— De ea am eu grijă, a spus Tamar, care deja ştergea sângele de pe buza Nadiei cu un prosop înmuiat într-o oală cu apă caldă. Îmi pare rău, i-a spus ea Furtunoasei.

— Trebuia să arăt credibil, a zâmbit Nadia. Şi oricum, o să ţi-o plătesc

— Om vedea, a răspuns Tamar.

M-am uitat la ceilalţi Grisha, cu *keftelele* lor zdrenţuite. Nu eram tocmai buni de paradă.

— Tolya, Tamar şi Mal, voi o să mergeţi alături de mine împreună cu Aparatul. Încercaţi să păreţi încrezători şi… maiestuoşi, am adăugat eu, coborând glasul.

— Am o întrebare… a început Zoya.

— Eu am vreo sută, dar vor trebui să aştepte, am întrerupt-o eu. Nu vreau ca mulţimea de dincolo de uşi să se neliniştească.

I-am aruncat o privire preotului. Simţeam imboldul sinistru de a-l umili, de a-l face să se târască în faţa mea pentru lungile săptămâni de subjugare în măruntaiele pământului. Gânduri urâte şi nesăbuite. Aş fi obţinut o satisfacţie meschină, dar cu ce preţ? Am inspirat adânc şi am spus:

— Vreau ca voi, ceilalţi Grisha, să vă amestecaţi cu gărzile preoţeşti. Le vom arăta oamenilor că am făcut o alianţă.

Ne-am aranjat cu toţii în faţa uşilor. Aparatul şi cu mine ne-am aşezat în faţă, iar gărzile preoţeşti şi Grisha s-au înşirat în urma noastră, cadavrele celor căzuţi fiind purtate pe umeri de camarazii lor.

— Vladim, am spus eu, deschide uşile.

Tânărul s-a dus să descuie, iar Mal şi-a luat locul lângă mine.

— Cum de-ai ştiut că am să pot invoca? l-am întrebat eu în şoaptă.
Mi-a aruncat o privire, iar pe buze i-a fluturat un zâmbet:
— Credinţa.

Capitolul 3

Uşile s-au dat de perete, iar eu am întins mâinile şi am împrăştiat lumină. Dinspre mulţimea înşirată de-a lungul galeriei s-au auzit ţipete. Cei care nu erau deja în genunchi au îngenuncheat şi ei, învăluindu-mă într-un cor de rugăciuni.
— Vorbeşte, i-am şoptit eu Aparatului, scăldându-i pe credincioşii în lumina strălucitoare a soarelui. Şi fii convingător.
— Astăzi am trecut printr-o grea încercare, a început el în grabă. Şi sfânta noastră e acum mai puternică decât înainte. Întunericul s-a strecurat în acest loc sfânt…
— Am văzut cu ochii mei! a strigat una dintre gărzile preoţeşti. Umbrele s-au căţărat pe pereţi…
— Că tot veni vorba… a şoptit Mal.
— Mai încolo.
— Dar umbrele au fost înfrânte, a continuat Aparatul. Şi întotdeauna vor fi înfrânte. De credinţă!
— Şi de putere, am făcut eu un pas în faţă.
Şi am revărsat încă o cascadă de lumină orbitoare în galerie. Cei mai mulţi dintre oamenii aceia nu văzuseră niciodată ce putea face cu adevărat puterea mea. Cineva a izbucnit în plâns şi mi-am auzit numele în corul de strigăte al mulţimii: „Sankta! Sankta!”
În timp ce îi conduceam pe Aparat şi pe gărzile preoţeşti prin galerii, mintea mea lucra neîncetat, evaluând opţiunile pe care le aveam la dispoziţie. Vladim a luat-o înainte, să-mi ducă ordinele la îndeplinire.
În sfârşit aveam ocazia să scăpăm din locul acela. Dar ce avea să însemne plecarea din Catedrala Albă? Aş fi abandonat o armată şi i-aş fi lăsat pe toţi în grija Aparatului. Dar nu prea aveam de ales. Trebuia să ieşim la suprafaţă. Aveam nevoie de pasărea de foc.
Mal a trimis-o pe Tamar să-i strângă pe Soldat Sol şi să mai caute arme de foc. Controlul meu asupra gărzilor preoţeşti era îndoielnic, aşa că, pentru orice eventualitate, trebuia să avem

arme la îndemână. Şi speram din tot sufletul că soldaţii soarelui aveau să-mi rămână fideli.

L-am condus eu însămi pe Aparat la locuinţa sa, urmată de Mal şi Tolya. Când am ajuns la uşa lui, am spus:

— Peste o oră o să oficiem slujba împreună. În noaptea asta o să plecăm împreună cu Grisha, iar tu o să ne dai binecuvântare.

— Sol Koroleva, a şoptit Aparatul, te îndemn să nu te întorci atât de curând la suprafaţă. Poziţia întunecatului nu e tocmai puternică, iar prinţul Lantsov are puţini aliaţi...

— Eu sunt aliata lui.

— Te-a abandonat la Micul Palat.

— A *supravieţuit,* preotule. E un lucru pe care ar trebui să-l înţelegi.

Când începuse bătălia, Nikolai plecase să-şi ducă familia şi pe Baghra într-un loc sigur, apoi urma să se întoarcă să ia parte la luptă. Speram să fi reuşit şi să fi fost adevărate zvonurile că făcea ravagii la graniţa de nord.

— Lasă-i să se slăbească unul pe celălalt, ai răbdare să vezi de unde bate vântul...

— Îi sunt datoare lui Nikolai Lantsov.

— Te mână loialitatea? Sau lăcomia? a insistat Aparatul. Amplificatoarele au aşteptat nenumăraţi ani să fie strânse laolaltă, iar tu nu mai poţi aştepta câteva luni?

Întrebarea lui m-a făcut să-mi încleştez maxilarele. Nu ştiam dacă eram mânată doar de pofta de răzbunare sau de ceva mai măreţ, de dorinţa de a pune mâna pe pasărea de foc sau de prietenia faţă de Nikolai. Dar nu prea avea importanţă.

— E şi războiul meu, am spus eu. N-am de gând să mă ascund sub o piatră ca o şopârlă.

— Te implor să ţii cont de vorbele mele. N-am făcut decât să te slujesc cu loialitate.

— Cum l-ai slujit şi pe rege? Cum l-ai servit şi pe întunecatul?

— Eu sunt vocea poporului. Şi poporul nu i-a ales nici pe regii Lantsov, nici pe întunecatul. Ei te-au ales pe tine drept sfânta lor şi te vor iubi ca pe regina lor.

Mă enerva până şi simpla rostire a acestor cuvinte. M-am uitat peste umăr la Mal şi Tolya, care păstrau respectuos distanţa.

— Tu crezi asta? l-am întrebat pe preot.

Era o întrebare care mă chinuia din clipa când auzisem prima oară că întemeiase acest cult.

— Chiar crezi că sunt o sfântă?

— Nu contează ce cred eu, a răspuns el. Asta n-ai înţeles niciodată. Ştii că în Fjerda au început să construiască altare în cinstea ta? în *Fjerda,* unde ard Grisha pe rug.

Graniţa dintre frică şi veneraţie e foarte fină, Alina Starkov. Iar eu pot muta această graniţă – este darul pe care ţi-l ofer.

— Nu-l vreau.

— Dar îl vei avea. Oamenii luptă pentru Ravka deoarece aşa le porunceşte regele, pentru că solda îi ajută să-şi scape familiile de foame şi pentru că nu au de ales. Dar pentru tine vor lupta fiindcă eşti salvarea lor. Vor îndura foamea, îşi vor da viaţa şi-şi vor sacrifica copiii pentru tine. Vor merge la război fără teamă şi vor muri cu zâmbetul pe buze. Nu există putere mai mare decât credinţa şi nu există armată mai puternică decât una mânată de credinţă.

— Credinţa nu i-a apărat pe soldaţii tăi de *nichevo'ya.* Fanatismul nu poate fi o pavăză.

— Tu nu vezi decât războiul, dar eu văd pacea care va veni. Credinţa nu ţine seama de graniţe şi naţionalităţi. Iubirea pentru tine a prins rădăcini în Fjerda. Vor urma shuhanii şi kerchienii. Oamenii vor continua să împrăştie vorba despre puterea ta, şi nu doar în Ravka, ci în toată lumea. Aşa vom obţine pacea, Sankta Alina. Prin tine.

— Preţul e prea mare.

— Războiul e preţul schimbării.

— Şi îl plătesc oamenii de rând, ţăranii ca mine. Niciodată oamenii ca tine.

— Noi…

I-am făcut semn să tacă. Mi-am amintit cum a distrus întunecatul un oraş întreg şi cum a poruncit Vasily, fratele lui Nikolai, ca vârsta de încorporare să fie redusă. Aparatul pretindea că vrea să ajute poporul, dar nu era deloc diferit de ceilalţi.

— Preotule, ai grijă ca enoriaşii tăi – armata ta – să fie în siguranţă şi să aibă de mâncare. Nu-i însemna pe copii şi nu le da arme pe mână. De restul mă ocup eu.

— Sankta Alina…

Am deschis uşa camerei lui.

— În scurt timp, ne vom ruga împreună, am spus eu. Dar cred că tu poţi să începi rugăciunile mai devreme.

Mal şi cu mine l-am lăsat pe Aparat închis în locuinţa lui, păzit de Tolya, care avea ordine stricte ca uşa să rămână închisă şi ca nimeni să nu deranjeze rugăciunile Aparatului.

Îmi închipuiam că, în scurtă vreme, preotul avea să recapete controlul asupra gărzilor preoţeşti, poate chiar şi asupra lui Vladim. Dar nu ne trebuia decât un avans de câteva ore. Iar preotul avea noroc că nu-l aruncasem într-un ungher umed din arhive.

Când, în sfârşit, am ajuns la locuinţa mea, mi-am găsit cămăruţa albă ticsită cu Grisha, iar Vladim stătea la uşă. Dormitorul meu era printre cele mai mari din Catedrala Albă, dar tot era prea mic pentru un grup de douăsprezece persoane. Nimeni nu arăta foarte rău. Buza Nadiei era umflată, iar Maxim curăţa o tăietură de deasupra ochiului lui Stigg. Era prima oară de când ajunseserăm sub pământ când ni se permitea să ne strângem laolaltă, şi mă bucuram să-i văd pe Grisha înghesuiţi unul lângă altul, cocoţaţi pe mobilele sărăcăcioase.

Mal nu sprijinea planul de a pleca cu toţii.

— Atunci de ce nu plecăm însoţiţi de o fanfară? a mormăit el printre dinţi.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Sergei imediat ce i-am cerut lui Vladim să ne lase singuri. Eram la infirmerie cu Maxim, apoi am fost luat şi dus într-o temniţă.

Se plimba de colo-colo, încercănat şi cu faţa jilavă.

— Linişteşte-te, i-a spus Tamar. Acuma nu mai eşti în temniţă.

— Dar e ca şi când aş fi. Suntem cu toţii închişi în peşterile astea. Iar nenorocitul ăla de preot abia aşteaptă o ocazie să se descotorosească de noi.

— Dacă vreţi să scăpaţi de sub pământ, acum e şansa voastră, am spus eu. Plecăm. În noaptea asta.

— Cum aşa? a întrebat Stigg.

În loc de răspuns, am invocat preţ de o clipă o rază de soare care mi-a strălucit în palmă – dovada că puterea se trezise din nou în mine –, cu toate că acel mic gest avusese nevoie de un efort mai mare decât ar fi trebuit.

Camera s-a umplut de urale şi fluierături.

— Da, da, a spus Zoya. Invocatoarea Soarelui poate invoca. Şi n-a fost nevoie decât de doi morţi şi o mică explozie.

— Aţi aruncat ceva în aer? s-a plâns Harshaw. Fără mine?

Era lipit de perete, alături de Stigg. Cei doi Inferni ai noştri nu puteau fi mai deosebiţi unul de altul. Stigg era scund şi robust, cu păr atât de blond, încât ai fi zis că e cărunt. Trupul lui îndesat te trimitea cu gândul la o lumânare de rugăciune. În schimb, Harshaw era înalt şi subţire, iar părul îi era mai roşu decât al Genyei, aproape de culoarea sângelui. O pisică portocalie vărgată reuşise să se strecoare în pântecele Catedralei Albe şi se ataşase de el – îl urmărea peste tot, strecurându-se printre picioarele lui sau agăţându-i-se pe umăr.

— De *unde* aţi făcut rost de explozibil? am întrebat eu, aşezându-mă pe pat, alături de Nadia şi fratele ei.

— L-am preparat în timp ce mă prefăceam că pregătesc alifie, a spus David. Aşa cum a zis Aparatul.

— Chiar sub nasul gărzilor preoţeşti?

— Îţi dai seama că nu ştiu nimic despre Mica Ştiinţă.

— Se pare că cineva ştie. Până la urmă ai fost prins.

— Nu chiar, a spus Mal, care stătea lângă uşă, alături de Tamar, supraveghind galeria care ducea la camera mea.

— David ştia că urma să ne întâlnim în Ceainic, a spus Genya. Şi a bănuit ce trebuia făcut în legătură cu hornul principal.

— Eu nu umblu cu bănuieli, s-a încruntat David.

— Dar nu aveam cum să scoatem explozibilul din arhive, din moment ce eram mereu percheziţionaţi de gărzi.

— Aşa că l-a pus pe Aparat să-l ducă în Ceainic.

Nu-mi venea să cred:

— Deci aţi vrut să fiţi prinşi?

— Se pare că modul cel mai uşor de a aranja o întâlnire e să fii arestat, a spus Zoya.

— Vă daţi seama cât de riscant a fost?

— Învinuieşte-l pe Oretsev, a pufnit Zoya. El a pus la cale acest plan genial.

— Dar a *funcţionat,* a intervenit Genya.

Mal a ridicat din umeri:

— După cum a zis Sergei, Aparatul aştepta ocazia să se descotorosească de noi, aşa că m-am gândit să i-o ofer.

— Nu ştiam niciodată sigur când o să fii în Ceainic, a spus Nadia. Azi, când ai plecat din arhive, David a pretins că a uitat ceva în camera lui şi a trecut prin sălile de antrenament să ne

dea semnalul. Ştiam că Aparatul are mai multă încredere în Tolya şi Tamar, aşa că i-am pus să ne bruscheze un pic…

— Ne-au altoit bine, a intervenit Mal.

— Apoi gemenii au susţinut că au descoperit un complot pus la cale de câţiva Grisha vicleni şi o iscoadă naivă.

Mal a dus mâna la frunte, imitând un salut milităresc.

— Îmi era teamă că va insista să punem în temniţă pe toată lumea, a spus Tamar. Aşa că am spus că erai într-un pericol iminent şi că trebuia să mergem imediat în Ceainic.

Nadia a zâmbit:

— Şi am sperat că n-o să cadă bucătăria pe noi.

David s-a încruntat şi mai tare:

— A fost o explozie controlată. Şansele ca pereţii cavernei să reziste erau mult peste medie.

— Ah, peste medie, a spus Genya. De ce nu zici aşa?

— Tocmai am zis.

— Şi ce-a fost cu umbrele de pe perete? a întrebat Zoya. Cine a fost responsabil de ele?

M-am încordat, neştiind ce să spun.

— Eu, a răspuns Mal. Le-am folosit ca să distragem atentia.

Sergei continua să se plimbe prin cameră, trosnindu-şi încheieturile degetelor:

— Ar fi trebuit să ne spuneţi şi nouă ce puneţi la cale. Trebuia să fim preveniţi.

— Şi aţi fi putut să mă lăsaţi şi pe mine să arunc ceva în aer, a adăugat Harshaw.

Zoya a ridicat teatral din umeri:

— Îmi pare *atât* de rău că te-ai simţit exclus. Nu contează că eram urmăriţi la fiecare pas şi că a fost un adevărat miracol că n-am fost descoperiţi. Ar fi trebuit să punem în pericol întreaga operaţiune, numai ca să-ţi menajăm sentimentele.

— În mai puţin de o oră, am spus eu, dregându-mi glasul, voi oficia o slujbă împreună cu Aparatul. Vom pleca imediat după aceea şi vreau să ştiu cine merge cu mine.

— O să ne spui şi nouă unde e al treilea amplificator? a întrebat Zoya.

Deocamdată, doar gemenii, Mal şi cu mine ştiam unde speram să găsim pasărea de foc. *Şi*, mi-am amintit eu. Dacă mai era în viaţă.

Mal a clătinat din cap:

— Cu cât ştiţi mai puţin, cu atât va fi mai bine.
— Deci nu ne spui nici unde mergem? a zis Sergei îmbufnat.
— Pot să vă spun doar că mai întâi o să încercăm să luăm legătura cu Nikolai Lantsov.
— Cred că ar trebui să mergem la Ryevost, a spus Tamar.
— Într-un oraş de pe fluviu? am întrebat eu. De ce?
— Sturmhond avea trasee de contrabandă în toată Ravka. E posibil ca Nikolai să se folosească de ele ca să aducă arme în ţară.
Tamar ştia ce spunea. Ea şi Tolya fuseseră membri de nădejde în echipajul lui Sturmhond.
— Dacă zvonurile sunt adevărate şi Nikolai şi-a stabilit tabăra undeva în nord, atunci e posibil ca punctul de contrabandă de lângă Ryevost să fie activ.
— Toate astea sunt nişte simple speculaţii, a intervenit Harshaw.
Mal a încuviinţat din cap:
— Adevărat. Dar e cea mai bună pistă pe care o avem.
— Şi dacă e o fundătură? a întrebat Sergei.
— Ne împărţim în două grupuri, a spus Mal. Găsim o ascunzătoare unde să puteţi rămâne în siguranţă, iar eu plec cu o echipă să caut pasărea de foc.
— Puteţi să rămâneţi aici, le-am spus eu celorlalţi. Ştiu că pelerinii nu-s prietenoşi cu Grisha şi, după noaptea asta, nu ştiu cum or să li se schimbe sentimentele. Dar dacă suntem prinşi la suprafaţă…
— Întunecatul nu e blând cu trădătorii, mi-a terminat Genya fraza, cu glas scăzut.
Toată lumea s-a crispat, dar eu m-am străduit să mă uit în ochii ei:
— Aşa e.
— De mine deja s-a ocupat, a spus ea. Merg cu tine.
Zoya şi-a netezit manşeta paltonului:
— O să înaintăm mai repede fără tine.
— Pot să ţin pasul cu voi, a ripostat Genya.
— Aşa să faci, a spus Mal. O să mergem prin zone pline de miliţii ale întunecatului, ca să nu mai vorbim de *oprichniki.* Eşti uşor de recunoscut. La fel şi Tolya, că tot veni vorba.
Tamar a strâmbat din buze:
— Şi îi spui tu că nu poate să vină cu noi?

Mal a stat o clipă pe gânduri:
— Poate îl deghizăm într-un copac uriaş.
Adrik a sărit în picioare atât de repede, încât aproape că m-a dat jos de pe pat.
— Ne vedem peste o oră, a zis el apăsat, ca şi când i-ar fi provocat pe ceilalţi să se opună.
Nadia s-a uitat la mine ridicând din umeri, iar fratele ei a ieşit din încăpere. Adrik nu era cu mult mai tânăr decât noi, dar, poate pentru că era fratele mai mic al Nadiei, întotdeauna făcea eforturi să arate că e un Grisha destoinic.
— Merg şi eu, a spus Zoya. Umiditatea din peşterile astea îmi strică părul.
Harshaw s-a ridicat în picioare şi s-a îndepărtat de perete:
— Aş prefera să rămân, a zis el cu un căscat. Dar Oncat zice să mergem.
Apoi a ridicat pisica pe umăr cu o mână.
— N-ai de gând să-ţi botezi animalul? a întrebat Zoya.
— Dar are un nume.
— *Oncat* nu-i un nume. Aşa se zice la pisică în kaelish.
— I se potriveşte, nu?
Zoya a dat ochii peste cap şi a ieşit pe uşă, urmată de Harshaw şi Stigg, care a făcut o plecăciune politicoasă şi a spus:
— O să fiu pregătit.
După ei au ieşit şi ceilalţi Grisha. Bănuiam că David ar fi preferat să rămână la Catedrala Albă, să se închidă într-o cameră cu jurnalele lui Morozova. Dar era singurul nostru Fabrikator şi, presupunând că am fi găsit pasărea de foc, am fi avut nevoie de el să-mi facă cea de-a doua brăţară. Nadia părea încântată să meargă împreună cu fratele ei, dar înainte să iasă din cameră i-a zâmbit afectuos lui Tamar. Mă gândeam că Maxim va alege să rămână la infirmerie şi nu mă înşelasem. Poate i-aş fi putut convinge pe Vladim şi celelalte gărzi preoţeşti să dea un exemplu pelerinilor şi să profite de capacităţile de Vindecător ale lui Maxim.
Singura surpriză a fost Sergei. Deşi Catedrala Albă era mizerabilă, umedă şi întunecată, era totuşi relativ sigură. Oricât de dornic ar fi fost să scape din mâinile Aparatului, nu eram sigură că va risca să iasă cu noi la suprafaţă. Dar a încuviinţat scurt din cap şi a spus simplu:
— Am să fiu acolo.

Poate că eram cu toţii disperaţi să revedem cerul albastru şi să ne simţim iarăşi liberi, oricare ar fi fost riscurile.

După ce au plecat cu toţii, Mal a oftat şi a spus:

— Ei bine, se pare că a meritat să încercăm.

— Ce te-a apucat să le vorbeşti de miliţii? am întrebat eu, dar în clipa următoare am înţeles. Ai încercat să-i sperii.

— Nu cred că e bine să plecăm toţi doisprezece. Un grup atât de mare o să ne încetinească înaintarea prin tuneluri, iar când o să ieşim la suprafaţă, o să trebuiască să ne separăm. Nici nu se pune problema să merg cu o sută de Grisha prin munţii din sud.

— De acord, am spus eu. Să sperăm c-o să găsim un loc sigur unde să se adăpostească.

— N-o să fie uşor, dar o să găsim până la urmă, m-a asigurat el, pornind spre uşă. Mă întorc în jumătate de oră să te conduc în caverna principală.

— Mal, am spus eu, de ce în bucătărie te-ai aşezat între mine şi gărzile preoţeşti?

A ridicat din umeri:

— Nu-s primii oameni pe care i-am omorât. Şi n-or să fie nici ultimii.

— M-ai împiedicat să-i despic cu Tăietura.

Nu s-a uitat la mine când a spus:

— O să fii regină într-o bună zi, Alina. Cu cât e mai puţin sânge pe mâinile tale, cu atât mai bine.

A rostit cuvântul „regină” cu mare uşurinţă.

— Pari sigur că o să-l găsim pe Nikolai.

— Sunt singur c-o să găsim pasărea de foc.

— Am nevoie de o armată. Pasărea de foc s-ar putea să nu fie de ajuns, am spus eu, frecându-mă la ochi cu o mână. Poate că Nikolai nici nu e în Ravka.

— Veştile care vin dinspre nord…

— Ar putea fi minciuni împrăştiate de întunecatul. „Prinţul Aerului” ar putea fi doar un mit creat ca să ne scoată din ascunzătoare. Poate că Nikolai n-a reuşit să ajungă la Marele Palat.

Deşi mă durea, m-am străduit s-o spun:

— Ar putea fi mort.

— Chiar crezi asta?

— Nu ştiu.

— Dacă ar fi putut să scape cineva, acela era Nikolai.

Vulpea prea şireată. Chiar şi după ce renunţase la masca lui Sturmhond, Nikolai rămăsese pentru mine tot o vulpe – mereu îngândurat, mereu cu câte un plan în minte. Dar nu prevăzuse trădarea fratelui său. Nu prevăzuse apropierea întunecatului.

— Bine, am spus eu, stânjenită de tremurul din glasul meu. Nu m-ai întrebat de umbre.

— Ar trebui?

Nu m-am putut abţine. Poate voiam doar să văd cum va reacţiona. Mi-am încordat degetele şi din colţurile încăperii s-au ridicat fuioare de întuneric.

Mal le-a urmărit cu privirea. Ce mă aşteptam să văd la el? Frică? Furie?

— Poţi să faci mai mult de-atât cu ele? m-a întrebat el.

— Nu, e doar un fel de rămăşiţă de la ce am făcut în capelă.

— Adică ne-ai salvat vieţile.

Am lăsat umbrele să cadă şi mi-am strâns rădăcina nasului între degete, încercând să alung ameţeala.

— Adică am folosit *merzost.* Asta nu-i o putere reală, e doar un şiretlic de iarmaroc.

— E ceva ce ai luat de la el, a spus, iar în glasul lui mi s-a părut că simt un fel de satisfacţie. O să-mi ţin gura, dar nu cred că ai motive să te ascunzi de ceilalţi.

Puteam să mă gândesc la asta şi mai încolo.

— Şi dacă oamenii lui Nikolai nu-s în Ryevost?

— Ai încredere că pot găsi o pasăre mititică, dar nu pot da de urma unui prinţ cu gura mare?

— Un prinţ care a reuşit să scape de întunecatul timp de câteva luni.

Mal m-a fixat cu privirea:

— Alina, ştii cum am reuşit să nimeresc punga cu explozibil în bucătărie?

— Dacă îmi spui că ai nimerit-o pentru că eşti foarte bun, îmi scot cizma şi îţi dau cu ea în cap.

— Păi, chiar sunt foarte bun, a zis el cu un uşor zâmbet. Dar i-am cerut lui Da vid să pună un gândac în pungă.

— De ce?

— Să-mi fie mai uşor să ţintesc. N-a trebuit decât să-l urmăresc.

Am ridicat din sprâncene:

— Ăsta chiar că e un şiretlic impresionant.

A ridicat din umeri:
— E singurul pe care îl ştiu. Dacă Nikolai e în viaţă, o să-l găsim.
A tăcut o clipă, apoi a adăugat:
— N-am să te mai dezamăgesc.
S-a întors şi a dat să plece, dar, înainte să închidă uşa, a spus:
— Încearcă să te odihneşti. Sunt afară dacă ai nevoie de mine.
Am rămas nemişcată o vreme. Aş fi vrut să-i spun că nu mă dezamăgise, dar n-ar fi fost tocmai adevărat.
Îl minţisem în legătură cu viziunile care mă chinuiau. Mă dăduse la o parte când aveam mai mare nevoie de el. Poate că amândoi ne ceruserăm unul altuia să renunţăm la prea mult. Pe drept sau nu, simţeam că Mal îmi întorsese spatele şi o parte din mine încă îi purta pică.
M-am uitat prin camera goală. Mă tulburase să văd atâta lume înghesuită acolo. Cât de bine îi cunoşteam? Harshaw şi Stigg, care erau cu câţiva ani mai în vârstă decât ceilalţi, făceau parte dintre acei Grisha veniţi la Micul Palat după ce aflaseră că Invocatoarea Soarelui se întorsese. Îmi erau complet străini. Gemenii credeau că aveam puteri divine. Zoya mă slujea cu inima îndoită, iar Sergei avea sufletul sfâşiat şi ştiam că probabil mă învinovăţea pentru moartea Măriei. Poate şi Nadia, care suferea în tăcere, pentru că Mărie fusese prietena ei cea mai bună.
Şi Mal. Cred că ajunsesem la un fel de pace, dar nu ne era uşor. Sau poate pur şi simplu acceptaserăm amândoi ce aveam să devin şi că drumurile noastre urmau să se despartă în mod inevitabil. O *regină într-o bună zi, Alina.*

Ştiam că ar fi trebuit să încerc să dorm câteva minute, dar nu-mi puteam linişti mintea şi, întrucât tocmai îmi folosisem puterea, întreg trupul îmi vibra, dornic să mai invoce lumină.
Am aruncat o privire spre uşă, dorindu-mi să fi avut încuietoare. Voiam să încerc ceva. Mai experimentasem de câteva ori, dar nu obţinusem niciodată mai mult de o migrenă. Era periculos şi probabil prostesc, dar acum, că-mi revenise puterea, voiam să mai încerc o dată.
Mi-am dat jos cizmele şi m-am întins pe spate în patul meu îngust. Am închis ochii, am simţit coarnele cerbului, brăţara de

solzi, prezenţa puterii înlăuntrul meu, pulsând precum bătăile inimii. Am simţit rana de pe umăr, ghemul întunecat de cicatrici lăsate de *nichevo'ya.* Muşcătura nimicnicului întărise legătura dintre mine şi întunecatul, dându-i acces la mintea mea, aşa cum colierul îi dăduse acces la puterea mea. În capelă, folosisem această legătură împotriva lui şi puţin a lipsit să murim amândoi. Era o prostie s-o pun din nou la încercare. Şi totuşi, era tentant. Dacă întunecatul avea acces la puterea mea, eu de ce n-aş fi avut la a lui? Era o bună ocazie să aflu mai multe, să înţeleg felul în care funcţiona legătura dintre noi.

N-o să meargă, m-am liniştit eu. O *să încerci, o să dai greş, apoi o să tragi un pui de somn.*

Mi-am încetinit respiraţia, lăsând puterea să mă inunde. M-am gândit la întunecatul, la umbrele pe care le puteam invoca încordându-mi degetele, la colierul pe care mi-l pusese la gât, la brăţara care mă separase iremediabil de toţi ceilalţi Grisha, făcându-mă s-o apuc pe acest drum.

Nu s-a întâmplat nimic. Stăteam întinsă pe spate într-un pat din Catedrala Albă. Nu plecasem nicăieri. Eram singură într-o cameră goală. M-am uitat la tavanul umed. Era mai bine aşa. În Micul Palat, izolarea aproape că mă distrusese, dar asta pentru că tânjeam după altceva, după sentimentul apartenenţei, pe care îl căutasem toată viaţa. Dar îngropasem această nevoie în ruinele capelei. Acum mă gândeam nu la afecţiune, ci la alianţe, la cine şi ce m-ar fi făcut suficient de puternică pentru această luptă.

În ziua aceea îmi trecuse prin minte să-l omor pe Aparat şi îmi întipărisem pecetea în carnea lui Vladim.

Îmi spuneam că trebuise să fac asta, dar fata care fusesem cândva nu s-ar fi gândit niciodată la astfel de lucruri, îl uram pe întunecatul pentru ce le făcuse Baghrăi şi Genyei, dar oare eram cu mult diferită de el? Iar dacă mi-aş fi pus la mână al treilea amplificator, oare aveam să mă mai deosebesc vreun pic de el?

Poate că nu, am recunoscut eu, şi în clipa aceea am simţit un uşor tremur – o vibraţie care se transmitea prin legătura dintre noi, un fel de ecou la celălalt capăt al unui fir invizibil.

Simţeam o chemare în colierul de la gât şi în muşcătura de pe umăr, amplificată de brăţara de solzi – era o legătură statornicită prin *merzost* şi prin otrava întunecată din sângele meu. *M-ai chemat şi am răspuns.* Am simţit că mă ridic de pe

pat, că ies din mine însămi, pornind în grabă spre el. Poate că aşa simţea şi Mal când urmărea o vietate – o chemare îndepărtată, o prezenţă care atrăgea atenţia, deşi nu putea fi văzută sau atinsă.

Acum pluteam în întuneric, cu ochii închişi, iar în clipa următoare stăteam într-o cameră puternic luminată. Totul în jur era înceţoşat, dar tot am recunoscut încăperea: era camera tronului din Marele Palat. Oamenii discutau, dar părea că vorbeau pe sub apă – auzeam zgomote, dar nu distingeam cuvinte.

Am simţit când m-a văzut întunecatul. Silueta lui a devenit foarte clară, deşi încăperea a rămas în continuare înceţoşată.

Avea aşa o stăpânire de sine, încât nimeni din preajma lui n-ar fi putut observa uluirea care i s-a aşternut o clipă peste trăsăturile perfecte. Dar eu am văzut că i s-au mărit ochii cenuşii şi că i s-a tăiat respiraţia, rămânând cu pieptul împietrit. Degetele i s-au încleştat pe braţele fotoliului – ba nu, pe ale tronului. Apoi s-a destins, încuviinţând spusele celui din faţa lui.

Am aşteptat, urmărindu-l cu privirea. Luptase pentru tronul acela, îndurase sute de ani de lupte şi servitute pentru a pune mâna pe el. Trebuia să recunosc că i se potrivea. O mică parte din mine sperase să-l găsească slăbit, cu părul încărunţit, la fel ca al meu. Dar, orice rău i-aş fi făcut în seara aceea la capelă, îşi revenise mai repede decât mine.

Când murmurul celui din faţa lui s-a întrerupt, întunecatul s-a ridicat în picioare. Tronul a dispărut în fundal şi mi-am dat seama că lucrurile care erau cel mai aproape de el le vedeam cel mai limpede, ca şi când întunecatul ar fi fost lentila prin care priveam lumea.

— Am să mă gândesc la asta, a spus el, cu vocea lui limpede şi rece, atât de familiară. Acum plecaţi, a cerut, făcând un gest brusc cu mâna. Cu toţii.

Oare linguşitorii săi au schimbat priviri nedumerite sau pur şi simplu s-au înclinat şi au plecat? Nu-mi puteam da seama. Întunecatul deja începuse să coboare treptele, cu privirea aţintită asupra mea. Mi s-a strâns inima şi în minte mi-a răsunat limpede un singur cuvânt: *Fugi.* Fusese o nebunie să vin la el. Dar am rămas nemişcată. N-am dat drumul la firul invizibil.

Cineva s-a apropiat de el, iar când a ajuns la câţiva centimetri de întunecatul, silueta sa a devenit mai limpede – veşminte roşii

de Grisha şi un chip pe care nu-l recunoşteam. Ba chiar am reuşit să-i disting vorbele: „... chestiunea semnăturilor pentru...” Dar întunecatul l-a întrerupt.

— Mai încolo, i-a spus el aspru, iar Corporalnikul s-a îndepărtat.

Încăperea s-a golit de zgomot şi mişcare, iar întunecatul a străbătut podeaua acoperită cu parchet, fără să-şi ia privirea de la mine. Cu fiecare pas şipcile de lemn lustruit căpătau contur precis sub cizmele lui, apoi se înceţoşau la loc.

Aveam senzaţia ciudată că eram întinsă pe patul meu din Catedrala Albă şi că, în acelaşi timp, stăteam acolo, în camera tronului, învăluită în lumina caldă a soarelui.

Întunecatul s-a oprit în faţa mea, cercetându-mi chipul. Oare ce vedea? Când îmi apărea în viziuni, chipul lui nu avea nicio cicatrice. Oare acum mă vedea sănătoasă şi refăcută, cu păr castaniu şi ochi strălucitori? Sau oare vedea o fată ca o ciupercă, palidă şi căruntă, devastată de lupta din capelă, slăbită de viaţa în subteran.

— De-aş fi ştiut că te vei dovedi o ucenică atât de iscusită...

Vocea lui era sincer admirativă, aproape surprinsă şi, spre groaza mea, am simţit că partea orfană şi fragilă din mine s-a bucurat de această laudă.

— De ce ai venit la mine acum? a întrebat el. Atât de mult ţi-a luat să-ţi revii după hârjoneala noastră?

Dacă pentru el aceea fusese o simplă hârjoneală, atunci chiar că eram pierduţi. *Nu,* mi-am spus în sinea mea. Alesese acel cuvânt în mod intenţionat, să mă intimideze.

Nu i-am răspuns la întrebare, ci am zis:

— Nu mă aşteptam la complimente.

— Nu?

— Te-am lăsat îngropat sub un morman de dărâmături.

— Şi dacă ţi-aş spune că-ţi respect cruzimea?

— Nu te-aş crede.

Pe buze i-a fluturat umbra unui zâmbet.

— O ucenică iscusită, a repetat el. De ce să mă înfurii pe tine, când vina e doar a mea? Ar fi trebuit să mă aştept la încă o trădare din partea ta, la încă un acces de idealism copilăresc. Dar, când vine vorba despre tine, se pare că sunt victima propriilor mele dorinţe. De ce ai venit aici, Alina? m-a întrebat el, înăsprindu-şi trăsăturile.

— Am vrut să te văd, am răspuns eu sincer.
Am surprins un val de uimire pe chipul lui, înainte să se întunece din nou:
— Sunt două tronuri pe podiumul din spatele meu. Ai putea să mă vezi ori de câte ori ai vrea.
— Îmi oferi o coroană? După ce am încercat să te omor?
A ridicat din umeri:
— Poate că şi eu aş fi făcut la fel.
— Mă îndoiesc.
— Într-adevăr, nu ca să salvez ceata aia de trădători şi fanatici… Dar îţi înţeleg dorinţa de a rămâne liberă.
— Şi totuşi, ai încercat să mă faci sclavă.
— Am căutat amplificatoarele lui Morozova pentru *tine,* Alina, ca să putem conduce ca egali.
— Ai încercat să-mi iei puterea şi să te foloseşti de ea.
— După ce ai fugit de la mine. După ce ai ales…
Dar s-a oprit şi iarăşi a ridicat din umeri:
— Cu timpul, am fi ajuns să conducem ca egali.
Am simţit o tresărire, dorinţa fetei speriate care fusesem cândva. Chiar şi acum, după tot ce făcuse, îmi doream să-l cred pe întunecatul, să găsesc o cale să-l iert. Îmi doream ca Nikolai să fie în viaţă. Îmi doream să am încredere în ceilalţi Grisha. Îmi doream să cred ceva, orice, numai să nu fiu nevoită să înfrunt viitorul singură. *Problema cu dorinţele e că ne fac slabi.* Mi-a scăpat un hohot de râs şi am spus:
— Am fi egali până în ziua când aş îndrăzni să nu fiu de acord cu tine, până în clipa când ţi-aş pune la îndoială judecata sau n-aş face ce mi-ai spune. Şi m-ai pedepsi la fel ca pe Genya şi pe mama ta, la fel cum ai încercat să-l pedepseşti şi pe Mal.
S-a sprijinit de fereastră şi cadrul ei aurit a devenit brusc limpede:
— Crezi că ar fi altfel cu iscoada alături? Sau cu căţeluşul de Lantsov?
— Da, am spus eu simplu.
— Pentru că ai fi cea puternică?
— Pentru că sunt oameni mai buni.
— Tu ai putea să mă faci un om mai bun.
— Iar tu ai putea să mă transformi într-un monstru.
— N-am înţeles niciodată de ce-ţi plac *otkazat'sya.* O fi pentru că ai crezut atâta timp că eşti ca ei?

— Mi-a plăcut şi de tine cândva.
Întunecatul a ridicat brusc capul. Nu se aştepta la asta. Pe toţi sfinţii, îmi plăcea grozav că-l luasem prin surprindere.
— De ce nu m-ai vizitat în toate aceste luni nesfârşite, am întrebat eu.
N-a spus nimic.
— Când mă aflam la Micul Palat, rar trecea o zi fără să vii la mine, am continuat eu. Te vedeam mereu în câte un ungher întunecat. Credeam că-mi pierd minţile.
— Înţeleg.
— Cred că ţi-e teamă.
— Şi cât de plăcut trebuie să fie pentru tine.
— Cred că te temi de legătura dintre noi.
Pe mine deja nu mă mai speria. Am făcut un pas mic în faţă. Întunecatul s-a încordat, dar a rămas pe loc.
— Am o vârstă venerabilă, Alina. Ştiu o mulţime de lucruri despre putere, pe care tu nici măcar nu le bănuieşti.
— Dar nu-i vorba doar despre putere, nu-i aşa? am spus eu calm, amintindu-mi felul în care se jucase cu mine când sosisem prima oară la palat – ba chiar dinainte, din clipa când ne cunoscuserăm.
Fusesem o fată singură, dornică de atenţie, aşa că nu-i luase prea mult să-mi sucească minţile.
Am făcut încă un pas. Întunecatul a împietrit. Trupurile noastre aproape că se atingeau. Am întins mâna şi i-am cuprins obrazul în palmă. De data asta, confuzia de pe chipul său era evidentă. A rămas neclintit, singura lui mişcare fiind unduirea ritmică a pieptului. Apoi, ca şi când mi-ar fi făcut un hatâr, a închis ochii. Între sprâncene i-a apărut o cută.
— E adevărat, am spus eu blând. Eşti mai puternic, mai înţelept şi ai o experienţă infinită.
M-am aplecat spre el şi, atingându-i urechea cu buzele, i-am şoptit:
— Dar sunt o ucenică iscusită.
Ochii i s-au deschis. Am apucat să zăresc o undă de furie în ochii lui înainte să rup legătura.
Am dispărut şi m-am întors în Catedrala Albă, lăsându-l doar cu amintirea luminii.

Capitolul 4

M-am ridicat în capul oaselor, trăgând în piept aerul umed al cămăruţei de alabastru. M-am uitat în jur cu un aer vinovat. N-ar fi trebuit s-o fac. Ce reuşisem să aflu? Că se afla în Marele Palat şi că era îngrozitor de sănătos? Nu mare lucru.

Dar nu-mi părea rău. Acum ştiam ce vedea când mă vizita, ce putea afla şi ce nu atunci când venea la mine. Acum aveam experienţă cu încă o putere care cândva îi aparţinuse doar lui. Şi îmi plăcuse. La Micul Palat îmi era groază de acele viziuni, credeam că-mi pierd minţile şi, mai rău, mă întrebam ce spuneau despre mine. Dar se terminase. Nu-mi mai era ruşine. Voiam să vadă şi el cum e să fii bântuit.

Am simţit o durere la tâmpla dreaptă. *Căutat am plificatoarele lui Morozova pentru tine, Alina.* Minciuni, încercase să mă facă mai puternică, dar numai pentru că-şi închipuia că mă poate controla. Şi acum credea asta, ceea ce mă speria. Întunecatul nu avea de unde şti că Mal şi cu mine urma să plecăm în căutarea celui de-al treilea amplificator, dar nu părea să fie preocupat de pasărea de foc. Nici măcar nu o pomenise. Păruse puternic

Şi încrezător în sine, ca şi când locul lui ar fi fost la palat, pe tron. *Ştiu o mulţime de lucruri despre putere, pe care tu nici măcar nu le bănuieşti.* Mi-am făcut curaj. Poate că deocamdată nu eram o ameninţare pentru întunecatul, dar puteam deveni periculoasă. Nu aveam de gând să mă dau bătută fără să lupt.

Am auzit un ciocănit scurt în uşă. Sosise timpul. Mi-am vârât picioarele în cizme şi mi-am aranjat *kefta* aurie, făcută din petice. Poate că după slujbă aveam să-mi ofer plăcerea de-a o azvârli cât colo.

Slujba a fost un adevărat spectacol. Încă îmi era dificil să invoc de la o adâncime atât de mare, dar am împrăştiat raze orbitoare pe pereţii Catedralei Albe, storcându-mă de puteri ca să uluiesc mulţimea care se tânguia şi se legăna la picioarele mele. Vladim stătea în stânga mea, cu cămaşa descheiată, să se vadă urma pe care i-o lăsasem pe piept. La dreapta mea, Aparatul ţinea o predică, vorbind cu multă însufleţire – fie din teamă, fie din convingere. Vocea lui răsuna în caverna principală, susţinând că misiunea noastră era îndrumată de Providenţă si că aveam să ies din aceste încercări mai puternică decât oricând.

Mă uitam la el în timp ce vorbea. Era mai palid decât de obicei şi un pic transpirat, dar nu avea un aer tocmai spăsit. M-am întrebat dacă nu cumva era o greşeală să-l las în viaţă, dar, fără un acces de furie şi putere care să-mi ghideze acţiunile, execuţia nu mi se părea o opţiune pe care s-o iau în serios.

În cavernă s-a lăsat linişte. M-am uitat la feţele entuziaste ale credincioşilor. Se simţea ceva nou în bucuria lor, poate pentru că văzuseră pentru prima oară un pic din adevărata mea putere. Sau poate pentru că Aparatul îşi făcuse treaba atât de bine. Lumea aştepta să spun ceva. Visasem de mai multe ori că mă aflam într-o astfel de împrejurare, că jucam într-o piesă, dar nu-mi învăţasem replicile.

— Mă voi…

Dar vocea mi s-a frânt. Mi-am dres glasul şi am încercat din nou.

— Mă voi întoarce mai puternică decât înainte, am zis eu, cu cea mai convingătoare voce de sfântă de care eram în stare. Voi sunteţi ochii mei.

Aveam nevoie să fie ochii mei, ca să-l supravegheze pe Aparat şi ca să se apere unii pe alţii.

— Voi sunteţi pumnii mei. Voi sunteţi săbiile mele.

Mulţimea a izbucnit în urale, strigând în cor: *Sankta Alina! Sankta Alina! Sankta Alina!*

— N-a fost rău, a spus Mal când m-am îndepărtat de balcon.

— Îl ascult pe Aparat de aproape trei luni. S-o fi prins şi de mine câte ceva.

La porunca mea, Aparatul a anunţat că va petrece trei zile în singurătate, postind şi rugându-se pentru succesul misiunii noastre. Gărzile preoţeşti vor face la fel, urmând să stea numai în arhive şi să fie păzite de Soldat Sol.

— Astfel îşi vor întări credinţa, le-am spus lui Ruby şi celorlalţi soldaţi.

Speram că trei zile ne vor fi de-ajuns să ne îndepărtăm suficient de Catedrala Albă. Dar, cunoscându-l pe Aparat, probabil avea să-i convingă pe soldaţi să-i dea drumul înainte de prânz.

— Te ştiu de mult, a spus Ruby, luându-mă de mână când am dat să plec. Eram în regimentul tău. Mai ţii minte?

Avea ochii umezi, iar tatuajul de pe obraz era atât de negru, încât părea că-i pluteşte pe piele.

— Bineînţeles, am spus eu prietenos.
Nu fuseserăm prietene. Pe vremuri, Ruby era mai interesată de Mal decât de religie. Eram aproape invizibilă pentru ea.
A suspinat şi şi-a lipit buzele de degetele mele.
— Sankta, a şoptit ea cu înflăcărare.
Ori de câte ori îmi închipuiam că viaţa mea nu putea deveni mai ciudată, se întâmpla câte ceva care mă contrazicea.
După ce m-am despărţit de Ruby, am mai vorbit o dată cu Aparatul între patru ochi.
— Ştii ce mă duc să caut, preotule, şi ştii ce putere voi avea când mă voi întoarce. Aşa că nu vreau ca Soldat Sol sau Maxim să păţească ceva cât sunt plecată.
Nu-mi plăcea să-l las pe Vindecător singur în subteran, dar nu voiam nici să-i poruncesc să ne însoţească, întrucât nu ştiam ce pericole ne aşteptau la suprafaţă.
— Nu suntem duşmani, Sankta Alina, a spus blând Aparatul. Nu uita că tot ce-am vrut a fost să te văd pe tronul Ravkăi.
Mi-a venit să zâmbesc.
— Ştiu, preotule. Pe tron şi sub papucul tău.
A înclinat capul într-o parte, uitându-se cu atenţie la mine. Sclipirea de fanatism îi dispăruse din ochi. Acum părea doar viclean.
— Nu eşti ceea ce mă aşteptam, a recunoscut el.
— Nu-s tocmai sfânta pe care ţi-o doreai?
— Ca sfântă, nu faci figură bună. Dar poate vei fi mai bună ca regină. Mă voi ruga pentru tine, Alina Starkov.
Şi, lucru ciudat, chiar l-am crezut.

Mal si cu mine ne-am întâlnit cu Grisha la Fântâna lui Chetya, un puţ natural aflat la intersecţia a patru mari galerii. Dacă Aparatul hotăra să pună pe cineva să se ţină după noi, le-ar fi fost mai greu să ne urmărească pornind din acel loc. Cel puţin, asta era ideea, dar nu ne aşteptam să se strângă atâţia pelerini să-şi ia rămas-bun de la noi. Din camerele lor, Grisha veniseră însoţiţi de credincioşi care se strânseseră în jurul fântânii.
Cu toţii eram îmbrăcaţi în haine obişnuite de drum, iar *keftele* le aveam în raniţe. Îmi dădusem jos straiele aurii şi luasem pe mine un palton gros, o căciulă de blană, iar pe şold simţeam greutatea reconfortantă a pistolului atârnat de centură. Dacă nu

mi-ar fi văzut părul cărunt, nu cred că m-ar fi recunoscut vreun pelerin.

Credincioşii întindeau mâna să-mi atingă mâneca sau degetele. Unii ne ofereau mici daruri, singurele lucruri de preţ pe care le aveau: chifle păstrate cu grijă, tari ca piatra, bucăţi de dantelă, câteva flori de mină, pietricele şlefuite. Cu lacrimi în ochi, murmurau rugăciuni pentru sănătatea noastră.

Genya a fost surprinsă când o femeie i-a aşezat pe umeri un şal de rugăciune verde-închis.

— Nu negru, a spus femeia. Pentru tine, nu negru.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu doar Aparatul mă ţinuse departe de aceşti oameni, ci şi eu mă izolasem de ei. Nu doar că nu pusesem preţ pe credinţa lor, dar mă şi temusem de speranţele pe care şi le puneau în mine. Dragostea şi grija care se citeau în aceste mici gesturi erau o povară pe care nu mi-o doream.

Am sărutat obraji, am strâns mâini, am făcut promisiuni pe care nu eram sigură că le pot îndeplini, apoi am pornit la drum. Fusesem adusă în Catedrala Albă pe o targă. Cel puţin acum plecam pe picioarele mele.

Mal a luat-o înainte, iar Tolya şi Tamar încheiau şirul, asigurându-se că nu eram urmăriţi.

Mulţumită lui David, care avusese acces la arhive, şi cu ajutorul simţului de orientare înnăscut al lui Mal, reuşiseră să schiţeze o hartă aproximativă a reţelei de tuneluri. Încercaseră să stabilească un traseu spre Ryevost, dar informaţiile lor erau incomplete. Şi oricât de precise ar fi fost, nu aveam de unde şti peste ce vom da.

După ce fugisem din Os Alta, oamenii întunecatului încercaseră să se infiltreze prin reţeaua de galerii de sub bisericile şi locurile sfinte ale Ravkăi. Văzând că nu reuşesc, începuseră să bombardeze tunelurile, blocând căile de ieşire şi încercând să-i scoată la suprafaţă pe cei care se ascundeau în ele. Alkemii din subordinea întunecatului creaseră explozibile noi, capabile să dărâme clădiri întregi, şi pompau gaze inflamabile în subteran, astfel încât nu era nevoie decât de o scânteie produsă de inferni pentru ca secţiuni întregi din vechea reţea de galerii să se prăbuşească. Era unul dintre motivele pentru care Aparatul insistase să rămân în Catedrala Albă.

Umblau zvonuri cum că fuseseră distruse în acest fel multe tuneluri dinspre vest, aşa că Mal ne-a condus spre nord. Nu era ruta cea mai directă, dar speram să fie sigură.

Era o adevărată uşurare să merg prin galerii, să fac, în sfârşit, ceva după săptămânile în care stătusem închisă în cămăruţa mea. Încă eram slăbită, dar mă simţeam mai puternică decât în ultimele luni şi înaintam fără să mă plâng.

Încercam să nu mă gândesc ce urma să facem dacă punctul de contrabandă de lângă Ryevost nu era activ. Cum aveam să găsim un prinţ care nu voia să fie găsit şi să facem asta fără a fi noi înşine descoperiţi? Dacă Nikolai era în viaţă, poate că mă căuta şi el, sau poate că făcuse alianţă cu altcineva. Poate îşi închipuia că murisem în bătălia de la Micul Palat.

Galeriile deveneau tot mai întunecate pe măsură ce ne îndepărtam de Catedrala Albă şi de strălucirea ciudată a pereţilor ei de alabastru. În scurtă vreme, drumul nu ne-a mai fost luminat decât de flăcările tremurătoare ale felinarelor noastre. În unele locuri, tunelurile erau atât de înguste, încât trebuia să ne scoatem raniţele şi să ne strecurăm printre pereţi. Apoi, pe neaşteptate, ne trezeam în câte o cavernă uriaşă, cu solul ca o păşune.

Mal avusese dreptate: un grup atât de mare ca al nostru era gălăgios şi greoi. Înaintam chinuitor de greu, mărşăluind într-o coloană lungă, cu Zoya, Nadia şi Adrik răsfiraţi de-a lungul coloanei – în caz că s-ar fi prăbuşit o galerie, aerul invocat de Furtunoşi ar fi putut să-i ţină în viaţă pe cei prinşi sub dărâmături, până aveau să fie eliberaţi.

David şi Genya rămâneau mereu în urmă, dar se pare că el era cel responsabil de întârziere. În cele din urmă, Tolya a hotărât să care şi rucsacul uriaş care încovoia umerii înguşti ai lui David.

— Ce ai înăuntru? a gemut uriaşul.

— Trei perechi de şosete, o pereche de pantaloni şi o cămaşă de schimb. O gamelă, o cană de tablă şi o farfurie. O riglă de calcul cilindrică, un cronometru, un borcan cu sirop de molid, trusa de anticorozivi…

— Trebuia să iei doar strictul necesar.

David a încuviinţat hotărât din cap:

— Aşa am şi făcut.

— Te rog, spune-mi că n-ai luat şi jurnalele lui Morozova, am intervenit eu.

— Bineînţeles că le-am luat.

Am dat ochii peste cap. Erau cel puţin cincisprezece tomuri legate în piele.

— Poate or să fie bune să aprindem focul cu ele, am spus eu.

— Glumeşte? a întrebat David cu îngrijorare. Nu-mi dau seama niciodată când glumeşte.

Bineînţeles că glumeam. Sperasem că jurnalele îmi vor oferi indicii despre pasărea de foc şi poate despre cum m-ar fi putut ajuta amplificatoarele să distrug Falia. Dar se dovediseră a fi o fundătură şi, la drept vorbind, mă şi speriaseră un pic. Baghra mă prevenise în legătură cu nebunia lui Morozova, şi totuşi mă aşteptasem să găsesc înţelepciune în scrierile lui. În schimb, jurnalele îmi oferiseră ocazia să studiez în detaliu o obsesie, pusă pe hârtie sub forma unor mâzgăleli aproape indescifrabile. Morala era că geniul nu avea nevoie de o caligrafie impecabilă.

Jurnalele sale timpurii îi descriau experimentele: formula focului lichid, pe care o distrusese, un leac pentru împiedicarea putrefacţiei, experimentele prin care obţinuse oţelul Grisha, o metodă pentru oxigenarea sângelui, anul nesfârşit pe care îl petrecuse inventând sticla incasabilă. Înzestrările lui le întreceau pe ale Fabrikatorilor obişnuiţi, şi era foarte conştient de asta. Unul dintre principiile de bază al teoriei Grisha era că „asemănătorul cheamă asemănătorul”, dar Morozova părea să creadă că, dacă realitatea ar fi fost descompusă în particulele ei de bază, orice Grisha ar fi putut să lucreze cu ele. *Suntem, în esenţă, identici cu toate lucrurile?* se întreba el în repetate rânduri, subliniind aceste cuvinte în manuscrisele sale. Era arogant şi îndrăzneţ – şi totuşi, întreg la minte.

Apoi începuse să lucreze cu amplificatoare, şi diferenţa era evidentă. Textul devenea mai dens şi mai neîngrijit. Marginile jurnalelor erau pline cu diagrame şi săgeţi haotice care trimiteau la pagini anterioare. Cele mai înfiorătoare erau descrierile experimentelor sale pe animale şi ilustraţiile disecţiilor. Îmi întorceau stomacul pe dos şi mă făceau să cred că Morozova meritase martiriul de care avusese parte. Omora animale şi le readucea la viaţă, uneori de mai multe ori, cercetând în profunzime *merzost,* creaţia, puterea vieţii asupra morţii, şi încercând să găsească un mod de a crea

amplificatoare care puteau fi folosite împreună. Era o putere interzisă, dar ştiam foarte bine cât de ispititoare devenea şi mă treceau fiori gândindu-mă că aceste căutări îl făcuseră să-şi piardă minţile.

Din paginile manuscriselor nu reieşea că ar fi fost mânat de ţeluri nobile, dar simţeam că, în stilul frenetic al scrierilor sale, în insistenţa lui că puterea putea fi obţinută de oriunde, se ascundea o convingere mai adâncă. Morozova trăise cu mult înainte să se înfiinţeze Armata a Doua. Fusese cel mai puternic Grisha de pe faţa pământului, şi puterea aceasta îl izolase de lume. Mi-am amintit de vorbele întunecatului: *Nu mai e nimeni ca noi, Alina. Şi nici n-o să mai fie vreodată.* Poate Morozova credea că, deşi nu mai era nimeni ca el, ar fi putut totuşi să creeze Grisha cu puteri mai mari. Sau poate că totul era doar în imaginaţia mea, poate că proiectam în paginile jurnalului propria-mi singurătate şi lăcomie.

Eram stăpânită de pofta de a pune mâna pe pasărea de foc şi de sentimentul că eram unică, iar vălmăşagul de cunoaştere şi dorinţe din mintea mea era tot mai greu de descâlcit.

Am fost smulsă din gândurile mele de zgomotul unei ape curgătoare. Ne apropiam de un râu subteran. Mal a încetinit pasul, cerându-mi să merg alături de el şi să împrăştii lumină în galerie. A fost o idee bună, pentru că, la un moment dat, tunelul a coborât atât de abrupt, încât am alunecat şi m-am izbit de el, fiind cât pe ce să-l răstorn peste muchia de piatră în apa care curgea la picioarele noastre. Aici vuietul era asurzitor, iar un pic mai încolo râul se prăbuşea într-o grotă cu o adâncime greu de estimat, formând o cascadă care înălţa coloane de stropi fini.

Am legat o funie de mijlocul lui Tolya, care a traversat pe celălalt mal, apoi a legat-o de o stâncă, să putem trece unul câte unul, ţinându-ne de ea. Apa ere rece ca gheaţa şi îmi ajungea până la piept, iar forţa ei m-ar fi dărâmat dacă nu m-aş fi ţinut de funie. Harshaw a traversat ultimul. Am trăit câteva momente de groază când a alunecat şi a căzut sub apă, iar funia aproape că i-a scăpat din mâini. Dar a ieşit imediat la suprafaţă, trăgând aer în piept, cu Oncat udă leoarcă, scuipând cu furie pe umărul lui. Când a ajuns lângă noi, faţa şi gâtul lui Harshaw erau brăzdate de mici tăieturi.

Am fi vrut cu toţii să facem o pauză, dar Mal a insistat să mergem mai departe.

— Sunt udă leoarcă, s-a plâns Zoya. De ce nu ne putem odihni în *această* grotă umedă, ci în următoarea grotă umedă.

Mal nu s-a oprit, ci doar a arătat înspre râu cu degetul.

— Din cauza asta, a strigat el, acoperind mugetul apei. Dacă ne urmăreşte cineva, o să-i fie uşor să se apropie de noi la adăpostul zgomotului.

Zoya s-a încruntat, dar ne-am continuat drumul, până ne-am îndepărtat de vuietul râului. Tremurând în hainele pline de apă, am petrecut noaptea într-o cavernă de calcar jilav, în care nu se auzea decât clănţănitul dinţilor noştri.

Am continuat aşa două zile, înaintând prin tuneluri, făcând uneori cale întoarsă, când ajungeam în câte o fundătură. Nu mai ştiam în ce direcţie mergeam, dar, când Mal ne-a anunţat că o luăm spre vest, am observat că galeriile încep să urce, conducându-ne spre suprafaţă.

Mal a impus un ritm necruţător, comunicând cu gemenii de la coada coloanei prin fluierături, să se asigure că nimeni n-a rămas prea mult în urmă. Din când în când, se întorcea să-i verifice pe fiecare în parte.

— Îmi dau seama ce faci, i-am spus eu la un moment dat, când s-a întors în capul şirului.

— Ce anume?

— Te întorci când cineva rămâne în urmă şi începi câte o conversaţie. Îl întrebi pe David despre proprietăţile fosforului sau pe Nadia de pistruii ei…

— N-am întrebat-o niciodată pe Nadia de pistrui.

— Sau de altceva. Apoi iuţeşti uşurel pasul, să-i faci să meargă mai repede.

— Pare să fie o metodă mai bună decât să-i împung cu băţul, a răspuns el.

— Dar mai puţin distractivă.

— Mi-a obosit braţul cu care împung.

Apoi s-a îndepărtat, grăbind pasul. Nu mai discutaserăm atât de mult de când plecaserăm din Catedrala Albă.

În rest, toţi ceilalţi vorbeau mai tot timpul între ei. Tamar încerca s-o înveţe pe Nadia nişte balade shu. Din nefericire, memoria ei era îngrozitoare, în schimb fratele ei avea o excelentă ţinere de minte şi învăţa cu dragă inimă. Tolya, care

de obicei era taciturn, recita cicluri întregi de poeme în ravkana şi shu – cu toate că nimeni nu voia să le asculte.

Deşi Mal ordonase să ne păstrăm locul în coloană, Genya venea deseori în faţă să mi se plângă:

— Toate poemele sunt despre un erou viteaz pe nume Kregi. Absolut toate. De fiecare dată merge călare pe un armăsar şi trebuie să ascultăm cum era armăsarul, care erau cele trei săbii pe care le purta Kregi, ce culoare avea eşarfa de la mâna lui, câţi monştri a sfârtecat şi cât de onest şi de bun la suflet era. Tolya e surprinzător de sentimental pentru un mercenar.

Am râs şi m-am uitat în urmă, deşi nu vedeam mare lucru.

— Lui David îi place? am întrebat eu.

— Nici nu-l ia în seamă. În ultima jumătate de oră a trăncănit despre nu ştiu ce compuşi minerali.

— Poate că David şi Tolya vor sfârşi prin a se adormi unul pe celălalt, a bombănit Zoya.

Dar nu avea niciun motiv să se plângă. Deşi erau cu toţii Etherealki, singurul lucru pe care păreau să-l aibă în comun Infernii şi Furtunoşii era înclinaţia lor către dispută. Stigg nu-l voia pe Harshaw în preajmă pentru că nu suporta pisicile, iar Harshaw se simţea întotdeauna ofensat în numele pisicii. Adrik ar fi trebuit să stea pe la mijlocul coloanei, dar voia să fie în preajma Zoyei, care se tot îndepărta de capul coloanei ca să scape de el. Începeam să-mi doresc să fi tăiat funia şi să-i fi lăsat pe toţi să se înece în râu.

Iar Harshaw nu mă plictisea, ci pur şi simplu mă scotea din sărite. Îi plăcea să-şi frece cremenea de pereţii galeriilor, făcând mici scântei, şi scotea întruna bucăţele de brânză din buzunar s-o hrănească pe Oncat, după care chicotea de parcă pisica i-ar fi zis ceva foarte amuzant, într-o dimineaţă, am descoperit că-şi răsese părul stacojiu de pe lateralele capului, lăsându-şi doar o creastă lată.

— Ce-ai făcut? a ţipat Zoya. Arăţi ca un cocoş nebun!

Harshaw a ridicat din umeri:

— Oncat a insistat.

Şi totuşi, din când în când, tunelurile ne surprindeau cu minunăţii care îi lăsau fără cuvinte chiar şi pe Etherealki. După ce ne petrecuserăm câteva ore fără să vedem decât rocă cenuşie şi calcar acoperit cu noroi, am ajuns într-o cavernă azurie atât de rotundă şi de netedă, încât ai fi zis că intraserăm

într-un uriaş ou emailat. Apoi am dat peste o serie de mici grote căptuşite cu pietre roşiatice – poate că erau rubine. Genya a botezat ansamblul Cutia de Bijuterii, apoi, ca să ne trecem timpul, am început să dăm nume tuturor grotelor prin care treceam. A urmat Livada, o grotă plină de stalactite şi stalagmite care se contopiseră şi formaseră coloane subţiri. La mai puţin de o zi după aceea, am ajuns în Sala de Dans, o peşteră lungă cu pereţi de cuarţ roz, cu un sol atât de alunecos, încât a trebuit să mergem în patru labe, căzând din când în când pe burtă. Apoi am ajuns la Poarta îngerilor, o ciudată poartă din bare de fier împletite, parţial scufundată. Era flancată de două statui înaripate, cu capul plecat, cu mâinile sprijinite pe paloşe de marmură. Scripetele porţii încă funcţiona şi am trecut prin ea fără probleme, dar oare de ce fusese pusă acolo? Şi de cine?

În a patra zi am dat peste o cavernă cu un lac perfect nemişcat, în care înotau peştişori luminiscenţi, creând iluzia unui cer înstelat.

Mal şi cu mine ne aflam un pic înaintea celorlalţi. A vârât mâna în apă, dar a icnit şi a retras-o repede:

— Muscă.

— Aşa-ţi trebuie, am spus eu. „Ia uite, un lac întunecat plin cu chestii strălucitoare. Ia să vâr mâna în el.”

— Ce pot să fac dacă sunt adorabili, a răspuns el, obişnuitul său zâmbet impertinent strălucindu-i pe chip precum lumina pe luciul apei.

Apoi a redevenit serios. Şi-a luat raniţa în spate şi mi-am dat seama că voia să se îndepărteze de mine.

— Să ştii că nu m-ai dezamăgit, Mal, am spus eu, fără să-mi dau seama de unde ieşiseră acele vorbe.

— Ştim amândoi că aşa a fost, a răspuns el, ştergându-şi de coapsă mâna udă.

— O să călătorim împreună cine ştie cât timp. În cele din urmă va trebui să stai de vorbă cu mine.

— Stau de vorbă cu tine chiar în clipa asta.

— Şi e chiar atât de rău?

— N-ar fi, s-a uitat el ţintă în ochii mei, dacă ce-aş vrea eu de la tine ar fi doar să stăm de vorbă.

Mi s-au încins obrajii. *Nu-ţi doreşti asta,* mi-am spus mie însemi. Dar am simţit că mă topesc precum ceara ţinută prea aproape de foc:

— Mal...
— Trebuie să am grijă de siguranţa ta, Alina, să fiu atent doar la ce contează. Şi nu pot să fac asta dacă...
S-a oprit şi a oftat prelung:
— Ai fost menită pentru ceva mai important decât mine şi am să mor luptând ca să obţii acel lucru. Dar, te rog nu-mi cere să mă prefac că mi-e uşor.
Şi a pornit spre următoarea grotă.
M-am uitat la luminiţele din lacul al cărui luciu încă era vălurit de scurta atingere a lui Mal. I-am auzit pe ceilalţi apropiindu-se de cavernă.
— Oncat mă zgârie tot timpul, a spus Harshaw când a ajuns lângă mine.
— Ah, da? am zis eu absentă.
— Şi totuşi, îi place să stea mereu lângă mine.
— Încerci să fii profund, Harshaw?
— Uite ce-aş vrea să ştiu: oare dacă mănânc suficienţi peşti din ăştia, o să încep să luminez şi eu?
Am clătinat din cap. Bineînţeles că unul dintre ultimii Inferni rămaşi în viaţă trebuia să fie nebun. M-am ridicat şi am pornit prin galerie.
— Hai, Harshaw! am strigat eu peste umăr.
Apoi s-a auzit prima explozie.

Capitolul 5

S-a zdruncinat întreaga cavernă şi s-a prăbuşit peste noi o ploaie de pietre.
Mal a apărut lângă mine într-o clipă. M-a tras la o parte din calea unui bolovan, iar Zoya a venit şi ea unde mă aflam.
— Stingeţi felinarele! a strigat Mal. Daţi jos raniţele!
Ne-am aruncat raniţele lângă pereţi, pe post de proptele, în caz că s-ar fi prăbuşit galeria, apoi am stins felinarele, ca nu cumva să provocăm o nouă explozie.
Bum! Deasupra noastră? La nord de noi? Greu de spus.
Au trecut câteva secunde lungi. *Bum!* De data asta, explozia s-a produs mai aproape de noi şi a fost mai zgomotoasă. Pământ şi pietre se prăvăleau peste capetele noastre plecate.
— Ne-a găsit, a scâncit Sergei, cu vocea sugrumată de spaimă.

— N-ar fi avut cum, a protestat Zoya. Nici măcar Aparatul nu ştia încotro pornim.

Mal s-a mişcat un pic şi de pe umeri i-au căzut câteva pietre.

— Atacă la întâmplare, a spus el.

— Pisica aduce ghinion, a spus Genya cu glas tremurător.

Bum! Atât de tare, încât mi-au clănţănit dinţii.

— Metan yez, a spus David.

Gaz de mlaştină.

O secundă mai târziu, i-am simţit şi eu mirosul greu de turbă. Dacă erau şi Interni deasupra, o scânteie avea să ne spulbere pe toţi. Cineva a început să plângă.

— Furtunoşi, a poruncit Mal, împingeţi gazul spre est.

Cum putea fi atât de calm?

Am simţit-o pe Zoya mişcându-se lângă mine, apoi curentul de aer invocat de ea şi de ceilalţi Furtunoşi, care a îndepărtat gazul de noi.

Bum! îmi era greu să respir. Spaţiul părea foarte strâmt.

— Pe toţi sfinţii! s-a lamentat Sergei.

— Văd flăcări! a strigat Tolya.

— Împingeţi-le spre est! a repetat Mal calm.

S-a auzit şuierul vântului iscat de Furtunoşi. Mal era ghemuit în stânga mea, iar mâna mi s-a furişat spre el, căutând-o pe a lui. Degetele ni s-au împreunat. Am auzit un icnet venind din dreapta mea şi am întins cealaltă mână spre palma liberă a Zoyei, strângând-o cu putere.

BUM! De data asta, întreg tunelul s-a umplut de zgomotul pietrelor prăbuşite. Am auzit câteva ţipete în întuneric şi mi-a intrat praf în plămâni.

— Fără felinare, a spus Mal când s-a făcut linişte. Alina, avem nevoie de lumină.

Mi-a fost foarte greu, dar am găsit o fâşie de lumină şi am lăsat-o să înflorească în tunel. Toţi eram acoperiţi cu praf şi aveam ochii mari şi speriaţi. Am făcut rapid trecerea în revistă: Mal, Genya, David, Zoya, Nadia şi Harshaw – Oncat stătea ghemuită în cămaşa lui.

— Tolya? a strigat Mal.

Nimic. Dar după câteva clipe s-a auzit:

— Suntem teferi!

Vocea lui Tolya venea din spatele stâncilor care blocaseră tunelul, dar era puternică şi limpede. Mi-am sprijinit capul de genunchi, simţindu-mă uşurată.

— Unde e fratele meu? a strigat Nadia.

— E aici, cu mine şi cu Tamar, a răspuns Tolya.

— Sergei şi Stigg? am întrebat eu.

— Nu ştiu.

Pe toţi sfinţii!

Ne aşteptam să urmeze încă o explozie, care să dărâme tunelul peste noi. După ce am văzut că nu se mai întâmplă nimic, am început să dăm la o parte pietrele care ne despărţeau de Tolya, în timp ce el şi sora lui făceau la fel din cealaltă parte. După doar câteva clipe, le-am văzut mâinile, apoi feţele murdare. S-au strecurat în porţiunea noastră de tunel. După ce Adrik a trecut şi el, coborând mâinile, tavanul de deasupra locului unde stătuse cu o clipă mai înainte alături de gemeni s-a prăbuşit într-un nor de praf şi pietre. Fratele Nadiei tremura din toate încheieturile.

— Tu ai ţinut tavanul? l-a întrebat Zoya.

În locul lui a răspuns Tolya:

— A făcut o bulă de aer imediat ce s-a auzit ultima explozie.

— Uau! i-a spus Zoya lui Adrik. Sunt impresionată.

Când a văzut entuziasmul de pe chipul lui, Furtunoasa a mormăit:

— M-am răzgândit. Doar îţi aprob cu invidie iniţiativa.

— Sergei? am strigat eu. Stigg?

Doar linişte şi zgomotul pietrişului care încă se prăvălea ici-colo.

— Să încerc ceva, a spus Zoya.

A ridicat mâinile. Am auzit un pârâit şi aerul a părut să se lichefieze.

— Sergei? a spus ea, cu o voce ciudat de îndepărtată.

Apoi am auzit vocea lui Sergei, slabă şi tremurătoare, dar limpede, ca şi când ar fi vorbit chiar lângă mine.

— Aici, a gâfâit el.

Zoya şi-a îndoit degetele, făcând unele ajustări, şi l-a strigat din nou pe Sergei.

După ce a răspuns din nou, David a zis:

— Vocea pare să vină de sub noi.

— Sau nu, a răspuns Zoya. Acustica poate fi înşelătoare.

Mal a făcut câţiva paşi:

— Nu, are dreptate. Probabil că în porţiunea lor de tunel s-a prăbuşit solul.

Am avut nevoie de aproape două ore să-i găsim şi să-i dezgropăm – Tolya dădea pământul la o parte, Mal dădea indicaţii, Furtunoşii susţineau pereţii tunelului creând o bulă de aer, iar eu menţineam o lumină slabă, în timp ce restul alcătuise un şir ce căra bolovanii şi pietrişul.

Când i-am descoperit pe Stigg şi Sergei, erau acoperiţi de noroi şi aproape inconştienţi.

— Ne-am redus pulsul, a mormăit Sergei ameţit. Ne-am încetinit respiraţia. Să folosim mai puţin aer.

Tolya şi Tamar i-au readus la normal, accelerându-le bătăile inimii şi umplându-le plămânii cu oxigen.

— Nu credeam c-o să veniţi după noi, a mormăit Stigg, care încă era confuz.

— De ce? a întrebat Genya plângând, curăţându-i cu grijă noroiul din jurul ochilor.

— Nu era sigur c-o să vă pese, a zis Harshaw din spatele meu.

Câţiva au protestat cu glas scăzut, iar unii au plecat privirea cu un aer vinovat. Chiar mă gândeam la Stigg şi Harshaw ca la nişte străini. Iar Sergei… ei bine… Sergei nu mai era el însuşi de ceva vreme. Niciunul dintre noi nu se străduise cu adevărat să se apropie de ei.

Când Sergei şi Stigg şi-au revenit şi au reuşit să se ţină pe picioare, ne-am întors în partea intactă a tunelului. Unul câte unul, Furtunoşii s-au oprit din invocat vânt şi am aşteptat să vedem dacă tavanul rezistă, ca să se poată odihni şi ei. Ne-am curăţat unul altuia praful şi noroiul de pe faţă şi de pe haine cum am putut mai bine, apoi am băut pe rând dintr-o ploscă cu *kvas.* Stigg a strâns-o în mână aşa cum strânge un sugar biberonul.

— Toată lumea se simte bine? a întrebat Mal.

— Nu m-am simţit niciodată atât de bine, a spus Genya cu glas tremurător.

David a ridicat o mână:

— Eu m-am simţit şi mai bine.

Am izbucnit cu toţii în râs.

— Ce-am zis? s-a mirat el.

— Dar cum ai făcut chestia aia? a întrebat-o Nadia pe Zoya. Şiretlicul cu sunetul?

— Trebuie doar să creezi o anomalie acustică. Ne jucam aşa la şcoală, când voiam să tragem cu urechea la ce spuneau elevii din alte camere.

— Care va să zică aşa, a pufnit Genya.

— Poţi să ne arăţi şi nouă cum se face? a întrebat Adrik.

— Într-o zi, când n-o să am nimic mai bun de făcut.

— Furtunoşi, a spus Mal, sunteţi pregătiţi s-o luaţi din loc?

Au încuviinţat cu toţii din cap. Feţele lor aveau strălucirea pe care o dădea folosirea puterii Grisha, dar ştiam că erau storşi de vlagă. Susţinuseră tonele de stâncă ale tavanului aproape un kilometru şi aveau nevoie de mai mult de câteva minute ca să-şi revină.

— Atunci să plecăm naibii de aici, a spus Mal.

Am luminat drumul, temându-mă în continuare de surprizele care ne mai aşteptau. Înaintam cu grijă, cu Furtunoşii permanent în alertă, cotind prin tuneluri şi grote până nu mi-am mai dat seama încotro ne îndreptam. Ieşiserăm de mult de pe harta desenată de Mal şi David.

Toate sunetele păreau amplificate. La fiecare cădere de pietriş, rămâneam înlemniţi pe loc, aşteptând să se întâmple ceva îngrozitor. Încercam să mă gândesc la orice altceva numai la pământul de deasupra noastră nu. Dacă s-ar fi prăbuşit tavanul, iar puterea Furtunoşilor n-ar fi putut face faţă, am fi murit striviţi şi nimeni n-ar fi ştiut de noi – flori sălbatice puse la presat între paginile unei cărţi şi uitate cu desăvârşire.

În cele din urmă mi-am dat seama că picioarele mele făceau un efort mai mare şi am înţeles că tunelul devenise abrupt. Am auzit oftaturi de uşurare, câteva urale şoptite şi, în mai puţin de o oră, am ajuns într-un fel de pivniţă înghesuită, pe tavanul căreia se vedea o trapă.

Aici, pământul era ud, presărat cu băltoace – semn că eram aproape de oraşele de pe malul fluviului. La lumina care mi se împrăştia din palme am văzut că pereţii de piatră erau crăpaţi, dar nu-mi puteam da seama dacă erau crăpături vechi sau rezultatul unor explozii recente.

— Cum ai reuşit? l-am întrebat pe Mal.

A ridicat din umeri:

— Ca de obicei. La suprafaţă e vânat. Am tratat ieşirea la suprafaţă ca pe o vânătoare.

Tolya a scos din buzunarul hainei ceasul vechi al lui David. Habar n-aveam cum ajunsese la el.

— Dacă merge bine, a spus uriaşul, atunci e trecut de apus.

— Trebuie să-l întorci zi de zi, a spus David.

— Ştiu.

— Şi l-ai întors?

— Da.

— Atunci merge bine.

M-am întrebat dacă să-i amintesc lui David că pumnul lui Tolya era cam cât capul lui.

— La norocul nostru, a strâmbat Zoya din nas, o să dăm peste cineva care pregăteşte slujba de la miezul nopţii.

Multe dintre intrările şi ieşirile tunelurilor se aflau în locuri sfinte – dar nu toate. Puteam să ieşim în absida unei biserici, în curtea unei mănăstiri sau am fi putut foarte bine să scoatem capul prin podeaua unui bordel. *Bună ziua, stimaţi muşterii!* Mi-am înăbuşit râsul. Epuizarea şi frica îmi pricinuiseră un acces de frivolitate.

Şi dacă ne aştepta cineva deasupra? Dacă Aparatul schimbase iarăşi tabăra şi îl pusese pe întunecatul pe urmele noastre? Nu mai gândeam limpede. Mal credea că exploziile fuseseră un atac la întâmplare asupra tunelurilor, şi aceasta era singura ipoteză verosimilă. Aparatul nu avea de unde şti unde vom fi şi când anume. Şi, chiar dacă întunecatul ar fi aflat că eram în drum spre Ryevost, de ce s-ar fi obosit să folosească bombe ca să ne scoată la suprafaţă? Putea foarte bine să ne aştepte în Ryevost.

— Să mergem, am spus eu. Simt că mă sufoc.

Mal le-a făcut semn gemenilor să mă flancheze.

— Fiţi cu ochii-n patru, le-a spus el. Dacă simţiţi fie şi cel mai mic pericol, s-o duceţi pe Alina de aici. O luaţi spre vest şi mergeţi cât de departe puteţi.

Abia după ce Mal a început să urce scara mi-am dat seama că toţi făcuserăm un pas în spate, aşteptând s-o ia el înainte. Tolya şi Tamar erau amândoi luptători experimentaţi, iar Mal era singurul *otkazat'sya* dintre noi, aşa că de ce îşi asuma el un risc atât de mare? Am vrut să-l strig, să-i spun să fie precaut, dar ar fi fost ridicol. Renunţaserăm de mult la precauţie.

Când a ajuns în capul scării, mi-a făcut un semn, iar eu am întrerupt lumina şi ne-am cufundat cu toţii în beznă. Am auzit o bufnitură şi zăngănit de balamale, apoi un icnet discret şi scârţâitul trapei. De deasupra nu s-a revărsat lumină, nu s-au auzit strigăte, nici împuşcături.

Inima îmi bubuia în piept. L-am auzit pe Mal ieşind la suprafaţă şi păşind pe podea. În cele din urmă s-a auzit şi scăpărarea unui băţ de chibrit şi lumina s-a revărsat prin trapă. Mal a fluierat de două ori – semnalul că totul era în regulă.

Am urcat scara unul câte unul. Când am scos capul prin trapă, m-au trecut fiori pe şira spinării. Era o cameră hexagonală, pe ai cărei pereţi ce păreau sculptaţi în lapislazuli erau atârnate panouri de lemn pictate fiecare cu câte un sfânt. Aureolele lor aurii străluceau în lumina felinarelor, iar colţurile încăperii erau acoperite cu păienjenişuri albicioase. Mal şi-a aşezat felinarul pe un sarcofag de piatră. Ne aflam într-o criptă.

— Perfect! a spus Zoya. Dintr-un tunel într-un mormânt. Ce urmează, o ieşire către un abator?

— Mezle, a spus David, arătând cu mâna unul dintre numele sculptate pe perete. Erau o veche familie Grisha. Cineva din familia asta era la Micul Palat când…

— Când a murit toată lumea? a continuat Genya.

— Ziva Mezle, a spus Nadia cu glas scăzut. Era o Furtunoasă.

— Am putea sta la taclale în altă parte? a întrebat Zoya. Vreau să plec cât mai repede de aici.

Mi-am frecat braţele cu palmele. Zoya avea dreptate.

Uşile de fier păreau destul de groase. Tolya şi Mal s-au sprijinit cu umărul în ele, iar noi ne-am înşirat în spatele lor, cu braţele ridicate, Infernii ţinându-şi cremenii în mâini. Eu am rămas în spatele lor, pregătită să invoc, la nevoie, Tăietura.

— La trei, a spus Mal.

Mi-a scăpat un mic hohot de râs. Toată lumea s-a întors către mine.

— Păi, m-am înroşit eu, probabil suntem într-un cimitir şi ne pregătim să dăm buzna afară dintr-un mormânt.

Genya a chicotit:

— Dacă e cineva afară, o să tragă o sperietură soră cu moartea.

— Bună observaţie, a spus Mal, cu un uşor zâmbet. Ce-ar fi să strigăm: „Bau!”

Apoi i-a dispărut zâmbetul şi i-a făcut semn cu capul lui Tolya:

— Stai aplecat.

A numărat până la trei şi s-au opintit în uşi. Balamalele au scârţâit şi mormântul s-a deschis. Am aşteptat câteva clipe, dar n-am fost întâmpinaţi de niciun zgomot alarmant.

Am ieşit pe rând în cimitirul pustiu. Întrucât era atât de aproape de fluviu, oamenii îşi îngropau morţii deasupra pământului, de teama inundaţiilor. Cavourile dispuse în şiruri îngrijite, ca nişte case de piatră, dădeau cimitirului înfăţişarea unui oraş abandonat. Bătea un vânt uşor, scuturând frunzele din copaci şi îndoind ierburile care creşteau în jurul criptelor. Era o atmosferă stranie, dar nu-mi păsa. Aerul părea aproape cald după răcoarea din caverne. În sfârşit ieşiserăm la suprafaţă.

Am dat capul pe spate, inspirând adânc. Era o noapte senină, fără lună şi, după lunile nesfârşite petrecute în subteran, priveliştea cerului înstelat era ameţitoare. Puzderia de aştri strălucitori părea atât de aproape, încât aveai impresia că-i poţi atinge.

— Alina, a spus Mal cu glas scăzut.

Am deschis ochii. Grisha se uitau cu toţii la mine.

— Ce-i?

M-a luat de mâini şi mi le-a ridicat, ca şi când ne-am fi pregătit de dans:

— Străluceşti.

— Ah, m-am mirat eu.

Eram înfăşurată în lumină de stele, pielea devenindu-mi argintie. Nici măcar nu-mi dădusem seama că începusem să invoc.

— Scuze, am spus eu.

Şi-a plimbat un deget pe antebraţul meu, unde mi se ridicase mâneca, urmărind jocul luminii pe piele, şi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet. Apoi a făcut brusc un pas în spate şi mi-a dat drumul la mâini, ca şi când ar fi fost încinse.

— Fii mai atentă, m-a mustrat el.

I-a făcut semn lui Adrik să-l ajute pe Tolya să închidă cripta, apoi s-a adresat tuturor:

— Staţi aproape unul de celălalt şi faceţi cât mai puţin zgomot. Trebuie să găsim un adăpost înainte de ivirea zorilor.

Am pornit cu toţii în urma lui, lăsându-l iarăşi s-o ia înainte. Eu am rămas un pic în urmă, îndepărtându-mi strălucirea stelelor

de pe piele. Rămăsese lipită de mine, ca şi când trupul meu ar fi fost însetat de lumină.

Când Zoya a ajuns în dreptul meu, mi-a spus:

— Ştii, Starkov, încep să cred că ţi-ai încărunţit părul înadins.

Mi-am îndepărtat o fărâmă de lumină de pe încheietura mâinii, urmărind-o cum se stinge:

— Exact, Zoya, tratamentul meu de frumuseţe constă în a imita aspectul unui cadavru.

A ridicat din umeri şi a aruncat o privire spre Mal:

— Ei bine, deşi e prea evidentă pentru gustul meu, înfăţişarea asta de fecioară a lunii pare să dea roade.

Zoya era ultima persoană cu care voiam să stau de vorbă despre Mal, dar observaţia ei a semănat surprinzător de mult cu un compliment. Mi-am amintit cum mă strânsese de mână în timpul exploziilor şi cât de curajoasă fusese în acea încercare.

— Mulţumesc, am spus eu. Pentru că ne-ai salvat viaţa în galerii. Şi pentru că ne-ai ajutat să-i salvăm pe Sergei şi Stigg.

Deşi nu eram sinceră, a meritat să-i mulţumesc fie şi numai pentru mina surprinsă de pe chipul ei.

— Cu plăcere, a reuşit ea să spună, apoi şi-a ridicat nasul perfect şi a adăugat: Dar n-am să fiu tot timpul în preajmă să-ţi salvez pielea, Invocatoare a Soarelui.

Am zâmbit şi am pornit în urma ei pe aleea dintre cripte. Cel puţin era previzibilă.

Ne-a luat foarte mult să ieşim din cimitir. Şirurile de cavouri se întindeau la nesfârşit, ca o mărturie neiertătoare a îndelungatelor războaie purtate de Ravka. Aleile erau greblate, iar mormintele, împodobite cu flori, icoane pictate, ofrande de dulciuri şi grămăjoare preţioase de muniţie – mici dovezi de generozitate, chiar şi faţă de morţi. Mi-am amintit de credincioşii care îşi luaseră la revedere de la noi în Catedrala Albă, oferindu-ne daruri. M-am simţit uşurată când, în cele din urmă, am ieşit pe porţile cimitirului.

Groaza din timpul exploziilor şi orele petrecute în picioare ne sleiseră de puteri, dar Mal era hotărât să ne ducă înainte de sosirea zorilor cât mai aproape de Ryevost. Ne târâm picioarele prin câmpurile luminate de stele, mergând paralel cu drumul principal. Din când în când, zăream câte o casă singuratică, având un felinar care strălucea la fereastră. Într-un fel, era o

uşurare să vedem aceste semne de viaţă, să ne închipuim un ţăran trezindu-se noaptea să-şi umple cana cu apă, uitându-se o clipă pe fereastră la bezna de afară.

Tocmai se crăpa de ziuă când am auzit pe cineva venind pe drum. Abia am avut timp să ne strecurăm în pădure şi să ne ascundem în tufişuri înainte să zărim primul furgon.

Erau vreo cincisprezece oameni în convoi, mai ales bărbaţi, dar şi câteva femei, cu toţii înarmaţi. Am zărit bucăţi din uniforma Armatei întâi: o tunică de infanterie rămasă fără nasturii de alamă, o pereche de pantaloni militari vârâţi în cizme din piele de vită, care se vedea că nu făceau parte din echipamentul standard.

Era imposibil de spus ce transportau. Încărcătura era acoperită cu pături pentru cai şi legată bine cu funii.

— O miliţie? a şoptit Tamar.

— Posibil, a spus Mal. Dar nu-mi dau seama de unde ar putea face rost o miliţie de puşti cu repetiţie.

— Dacă sunt contrabandişti, nu recunosc pe niciunul dintre ei.

— Aş putea să-i urmăresc, a spus Tolya.

— Sau ce-ar fi să mă duc să fac un vals în mijlocul drumului, l-a tachinat Tamar pe fratele ei, care nu avea stare.

— Am început să mă furişez mai bine, s-a apărat Tolya. În plus…

Mal l-a redus la tăcere cu o privire.

— Nu-i urmăreşti, nu-i ataci, a spus el, apoi ne-a condus mai adânc în pădure.

— Iar tu nici măcar nu ştii să dansezi vals, i-a reproşat uriaşul surorii lui.

Ne-am făcut tabăra într-un luminiş din apropierea unui mic afluent al Sokolului, fluviul alimentat de gheţarii din Petrazoi, care constituia inima comerţului din porturile aflate pe malul său. Speram că eram suficient de departe de oraş şi de drumurile principale încât să nu ne trezim că dădea cineva peste noi.

Potrivit gemenilor, locul de întâlnire al contrabandiştilor era o piaţă aglomerată din Ryevost, aflată în apropierea fluviului. Tamar deja avea în mână o hartă şi o busolă. Deşi era la fel de obosită ca şi noi, trebuia să plece imediat, ca să ajungă în oraş înainte de prânz.

Mi se strângea sufletul gândindu-mă că poate avea să cadă într-o cursă, dar conveniserăm să se ducă ea în piaţă. Pe Tolya statura îl făcea prea bătător la ochi şi, în rest, niciunul dintre noi nu ştia cum procedează contrabandiştii şi cum să-i recunoască. Şi totuşi, eram foarte încordată. Nu înţelesesem niciodată credinţa gemenilor şi ce erau dispuşi să sacrifice în numele ei. Dar când sosise momentul să aleagă între mine şi Aparat, îşi dovediseră loialitatea în mod indiscutabil.

Am strâns scurt mâna lui Tamar:

— Să nu faci nimic necugetat.

Nadia, care era aproape de noi, şi-a dres glasul şi a sărutat-o pe Tamar pe amândoi obrajii.

— Ai grijă, i-a spus ea.

Tamar a afişat zâmbetul ei de sfâşie-inimi.

— Dacă vrea cineva necazuri, a spus ea, dând la o parte paltonul ca să-i arate mânerele toporaşelor, am un stoc proaspăt.

I-am aruncat o privire Nadiei şi am avut impresia că Tamar voia s-o impresioneze.

Şi-a ridicat gluga şi a luat-o la fugă printre copaci.

— Yuyeh sesh, a strigat Tolya după ea în shu.

— *Ni weh sesh,* i-a răspuns ea peste umăr şi a dispărut în pădure.

— Ce înseamnă?

— E ceva ce-am învăţat de la tata, a răspuns Tolya. *Yuyeh sesh:* „Nesocoteşte-ţi inima”. Asta e traducerea exactă. Dar adevăratul sens e: „Fă ce trebuie făcut – fii crud dacă e nevoie”.

— Şi răspunsul ei?

— *Ni weh sesh*? „N-am inimă.”

Mal a ridicat o sprânceană:

— Taică-tu pare un bărbat pe cinste.

Pe buzele lui Tolya s-a aşternut zâmbetul uşor smintit care îl făcea să semene leit cu sora lui.

— Da, era.

M-am uitat în direcţia în care o apucase Tamar. Undeva, dincolo de pădure şi de câmpuri, se întindea Ryevostul. I-am trimis şi eu rugăciunile mele: *Adu-mi veşti despre prinţ, Tamar. Nu cred că mă descurc singură.*

Ne-am întins sacii de dormit şi ne-am luat câte o porţie de mâncare. Adrik şi Nadia au început să ridice un cort, iar Tolya şi Mal cercetau împrejurimile, stabilind posturile de strajă. Stigg încerca să-l facă pe Sergei să mănânce. Speram că ieşirea la suprafaţă avea să-l mai liniştească, dar, deşi acum părea mai puţin speriat, încă simţeam că împrăştia valuri de încordare.

Adevărul e că toţi eram un pic neliniştiţi. Oricât de frumos ar fi fost să stăm sub copaci şi să vedem din nou cerul, era şi copleşitor în acelaşi timp. Viaţa în Catedrala Albă fusese mizerabilă, dar suportabilă. Aici totul părea sălbatic, dincolo de controlul meu, iar miliţiile şi oameni întunecatului cutreierau ţara în lung şi-n lat. Fie că-l găseam pe Nikolai sau nu, ne întorseserăm în acest război, ceea ce însemna că urmau alte bătălii şi alte vieţi pierdute. Dintr-odată, lumea părea iarăşi uriaşă. Nu eram sigură că-mi plăcea. Mi-am plimbat privirea peste tabăra noastră: Harshaw deja se ghemuise şi moţăia cu Oncat pe piept; Sergei era palid şi veghea cu ochii-n patru; David stătea sprijinit cu spatele de un copac, citind o carte, iar Genya adormise cu capul în poala lui; Nadia şi Adrik îşi făceau de lucru cu pânza şi parii cortului, în timp ce Zoya se uita la ei, fără să se obosească să-i ajute.

Nesocoteşte-ţi inima. Mi-aş fi dorit să pot. Nu voiam să mai sufăr, nu voiam să mă mai simt vinovată, rănită sau îngrijorată. Voiam să fiu aspră şi calculată. Voiam să fiu neînfricată. În subteran mi se păruse că pot. Dar aici, în această pădure, cu toţi aceşti oameni lângă mine, nu mai eram atât de sigură. În cele din urmă probabil m-a furat somnul, pentru că, în clipa când am deschis iarăşi ochii, soarele deja începuse să coboare spre orizont, iar razele se strecurau oblic printre copaci. Lângă mine se afla Tolya.

— Tamar s-a întors, a spus el.

M-am ridicat în capul oaselor, trezită de-a binelea. Dar chipul uriaşului avea o mină posomorâtă.

— N-a abordat-o nimeni? am întrebat eu.

Tolya a clătinat din cap. Mi-am îndreptat umerii. Nu voiam să mi se vadă dezamăgirea. Trebuia să fiu recunoscătoare că Tamar reuşise să se ducă în oraş şi să se întoarcă teafără de acolo.

— Mal ştie?

— Nu, a spus Tolya. S-a dus la râu să umple ploştile. Harshaw şi Stigg stau de strajă. Să mă duc să-i chem.

— Mai târziu.

Tamar stătea sprijinită de un copac, bând apă dintr-o cană de tablă, şi ne-am strâns cu toţii în jurul ei să ne povestească ce făcuse.

— Au fost probleme?

Tamar a clătinat din cap.

— Şi eşti sigură c-ai fost unde trebuia? a spus Tolya.

— Pe latura vestică a pieţei. Am ajuns acolo devreme şi am rămas până târziu, am stat de vorbă cu prăvăliaşul şi am văzut de patru ori acelaşi spectacol de marionete. Dacă postul de contrabandă încă e activ, ar fi trebuit să mă abordeze cineva.

— Am putea încerca din nou mâine, a sugerat Adrik.

— Ar trebui să merg eu de data asta, a spus Tolya. Ai stat multă vreme acolo. Dacă te duci iarăşi, s-ar putea ca lumea să bage de seamă.

Tamar s-a şters la gură cu dosul palmei:

— Oare dacă-l înjunghii pe păpuşar, o să atrag prea multă atenţie?

— Dacă nu faci zgomot, nu cred, a răspuns Nadia.

Ne-am întors cu toţii spre ea şi obrajii i s-au înroşit.

Era prima oară când o auzeam pe Nadia făcând o glumă. De obicei, o lăsa pe Marie să vorbească.

Tamar a scos un pumnal din mânecă şi l-a întors cu tăişul în jos, ţinându-l în echilibru pe vârful unui deget.

— Pot să nu fac zgomot, a spus ea. Ba pot să fiu chiar şi îndurătoare. S-ar putea să las marionetele în viaţă.

A luat încă o gură de apă:

— Am aflat şi câteva veşti. Veşti bune. Ravka de Vest s-a declarat de partea lui Nikolai.

Am devenit cu toţii foarte atenţi.

— În plus, a continuat ea, Ravka de Vest a hotărât să blocheze ţărmul apusean al Faliei. Deci, dacă întunecatul vrea arme sau muniţie…

— Trebuie s-o ia prin Fjerda, a terminat Zoya.

Dar consecinţele erau mai serioase de-atât. În felul acesta, întunecatul pierduse ţărmul Ravkăi de Vest şi flota ei, deci, şi modestul acces al Ravkăi la comerţul maritim.

— Acum, Ravka de Vest, a spus Tamar. Poate o să urmeze Shu Hanul.

— Sau Kerchul, a adăugat Zoya.

— Sau amândouă! a strigat Adrik.

Simţeam unda de speranţă care ne cuprindea pe toţi.

— Şi acuma ce facem? a întrebat Sergei, trăgându-se neliniştit de mânecă.

— Să mai aşteptăm o zi, a spus Nadia.

— Nu ştiu ce să zic, a răspuns Tamar. Pe mine nu mă deranjează să mai merg o dată în oraş, dar azi am văzut *oprichniki*ân piaţă.

Nu era un semn bun. *Oprichniki* erau gărzile personale ale întunecatului. Dacă mişunau în zonă, aveam toate motivele să plecăm de acolo cât mai curând posibil.

— Mă duc să stau de vorbă cu Mal, am spus eu. Fiţi pregătiţi, s-ar putea să trebuiască să plecăm în zori.

S-au împrăştiat cu toţii, iar Tamar şi Nadia au plecat să pună proviziile în ordine. Tamar continua să facă jonglerii cu pumnalul, lăudându-se cu îndemânarea ei, dar pe Nadia nu părea s-o deranjeze.

Mi-am croit drum spre râu, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Dacă Ravka de Vest se declarase de partea lui Nikolai, atunci erau mari şanse ca prinţul să fie în viaţă şi să-i facă întunecatului necazuri mai mari decât îşi închipuiau cei din Catedrala Albă. Eram uşurată, dar nu-mi dădeam seama ce-ar fi fost bine să facem noi mai departe.

Când am ajuns la râu, Mal stătea pe vine în apa puţin adâncă de la mal, în picioarele goale, cu pieptul dezgolit şi cu pantalonii suflecaţi până la genunchi. Se uita la luciul apei, cu un aer concentrat, dar, când a auzit zgomotul paşilor meu, s-a ridicat brusc în picioare, dând să pună mâna pe puşcă.

— Sunt eu, am spus, ieşind dintre copaci.

S-a relaxat şi s-a lăsat iarăşi pe vine, coborând privirea spre apă.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat el.

Preţ de câteva clipe, n-am spus nimic, ci doar m-am uitat la el. Stătea perfect nemişcat, apoi dintr-odată mâinile lui s-au scufundat în râu şi au scos un peşte care i se zbatea între degete. Apoi l-a aruncat în apă – nu avea niciun rost să-l

păstreze, din moment ce nu puteam risca să facem focul ca să-l frigem.

Îl mai văzusem prinzând peşte cu mâinile goale la Keramzin, chiar şi iarna, când îngheţa iazul Trivka. Ştia exact unde să spargă gheaţa, unde să pună undiţa şi care era momentul cel mai potrivit să înhaţe peştele cu mâinile. Eu aşteptam pe mal, ţinându-i companie, încercând să găsesc cuiburile păsărilor.

Acum era altfel: luciul apei îi reflecta pete de lumină pe faţă, iar muşchii i se unduiau sub piele. Mi-am dat seama că mă holbam la el şi mi-am luat privirea de la pieptul lui. Îl mai văzusem fără cămaşă, aşa că nu aveam niciun motiv să mă port ca o caraghioasă.

— S-a întors Tamar, am spus eu.

S-a ridicat în picioare, pierzându-şi brusc interesul pentru peşti:

— Şi?

— N-a dat de oamenii lui Nikolai.

Mal a oftat, trecându-şi o mână prin păr:

— La naiba!

— Am putea să mai aşteptăm o zi, i-am propus eu, deşi ştiam ce avea să spună.

— Deja am pierdut mult timp. Nu ştiu cât ne va lua să ajungem în sud sau să găsim pasărea de foc. Nu vreau să ne prindă zăpada în munţi. Şi trebuie să găsim adăpost pentru ceilalţi.

— Tamar a auzit că Ravka de Vest s-ar fi declarat de partea lui Nikolai. Ce-ar fi să-i ducem acolo?

A stat pe gânduri câteva clipe:

— E cale lungă până acolo, Alina. Am pierde mult timp.

— Ştiu, dar în Ravka de Vest ar fi mai în siguranţă decât oriunde aici, în Ravka. Unde mai pui că s-ar putea să dăm şi de Nikolai.

— În plus, de cealaltă parte a Faliei ar putea fi mai puţin periculos să călătorim spre sud, a încuviinţat el din cap. Bine. Să le spunem şi celorlalţi să se pregătească. Vreau să plecăm la noapte.

— La noapte?

— N-are rost să mai stăm aici, a zis el şi a ieşit din apă, călcând cu grijă pe pietre.

Nu mi-a zis: „Poţi să pleci”, dar din tonul lui asta reieşea. În fond, despre ce am mai fi putut discuta?

Am pornit spre tabără, însă mi-am amintit că nu-i spusesem despre *oprichniki,* aşa că m-am întors la râu.

— Mal… am început eu, dar cuvintele mi-au îngheţat pe buze.

Se aplecase să ridice ploştile şi era cu spatele la mine.

— Ce-i asta? am întrebat eu cu furie.

S-a întors imediat cu faţa spre mine, dar deja era prea târziu. A deschis gura, dar, înainte să poată răspunde, i-am spus pe un ton tăios:

— Dacă zici că nimic, te pun la pământ.

A închis gura la loc.

— Întoarce-te cu spatele! i-am poruncit eu.

A rămas nemişcat preţ de o clipă, apoi a oftat şi s-a întors.

Pe spatele său lat se vedea un tatuaj care aducea cu o roză a vânturilor, dar semăna mai mult cu un soare, vârfurile sale întinzându-se de la un umăr la celălalt şi coborându-i pe şira spinării.

— De ce? am întrebat eu. De ce-ai făcut asta?

A ridicat din umeri şi muşchii i s-au încordat sub tatuajul complicat.

— Mal, de ce te-ai însemnat?

— Am multe cicatrici, a spus el în cele din urmă. Dar pe asta am ales-o de bunăvoie.

M-am uitat mai de aproape. În tatuaj erau incluse şi nişte cuvinte: *E’ya sta rezku.* M-am încruntat. Păreau să fie în ravkana veche.

— Ce înseamnă?

N-a spus nimic.

— Mal…

— Mi-e jenă să-ţi spun.

Şi chiar am văzut că i s-a înroşit pielea gâtului.

— Spune-mi.

A şovăit o clipă, apoi şi-a dres glasul şi a mormăit:

— Am devenit o sabie.

Am devenit o sabie. Oare în asta se transformase? Oare asta devenise tânărul pe care Grisha îl urmau fără să se opună, a cărui voce rămânea fermă când peştera se prăbuşea peste noi şi care îmi spusese că aveam să devin regină? Deja nu-l mai recunoşteam.

Mi-am plimbat degetele peste cuvintele de pe spatele lui, iar Mal s-a încordat. Pielea încă îi era udă.

— Ar fi putut fi mai rău, am spus eu. Dacă îţi tatuai: „Hai să ne îmbrăţişăm” sau „Am devenit o budincă cu ghimbir”, atunci chiar că ar fi fost stânjenitor.

A izbucnit într-un hohot de râs, dar s-a crispat şi a încleştat pumnii simţind cum îmi alunecă degetele pe spatele lui. Ştiam că trebuia să mă îndepărtez, dar nu voiam.

— Cine ţi l-a făcut?

— Tolya, a răspuns el cu glas răguşit.

— Te-a durut?

— Mai puţin decât se zice.

Am ajuns la capătul celei mai lungi raze de soare, care îi ajungea până la şale. Am rămas acolo câteva clipe, apoi am urcat iarăşi spre ceafă. Dar Mal s-a răsucit brusc, strângându-mi mâna cu putere.

— Încetează, a spus el cu glas aspru.

— Dar…

— Nu pot avea grijă de tine dacă mă faci să râd şi mă atingi în felul ăsta.

— Mal…

A ridicat brusc capul şi a dus un deget la buze.

— Mâinile sus!

Vocea venea dinspre pădure. În doar câteva secunde, Mal şi-a înhăţat puşca şi a dus-o la umăr, dar din pădure deja ieşiseră trei oameni – doi bărbaţi şi o femeie cu părul prins în coc – cu puştile îndreptate spre noi. Mi s-a părut că-i recunosc din convoiul pe care îl văzusem trecând pe drum.

— Las-o jos, a spus un bărbat cu barbişon scurt. Dacă nu vrei să-ţi vezi fata ciuruită de gloanţe.

Mal şi-a pus puşca înapoi pe stâncă.

— Apropie-te, i-a cerut bărbatul. Încet, fără să faci vreo prostie.

Era îmbrăcat în uniforma Armatei întâi, dar nu semăna cu soldaţii obişnuiţi. Purta părul lung şi încâlcit, prins cu două şnururi murdare, să nu-i cadă în ochi. Pe piept avea încrucişate două cartuşiere peste o vestă pătată, care cândva fusese roşie, dar acum căpătase o culoare între mov-închis şi maro.

— Am nevoie de cizmele mele, a spus Mal.

— O să-ţi fie mai greu să alergi fără ele.

— Ce vreţi?
— Ai putea începe cu nişte răspunsuri, a spus bărbatul. E un oraş în apropiere, unde se găsesc o mulţime de ascunzători mai confortabile. Aşa că de ce s-ar piti doisprezece oameni în pădure?
Probabil mi-a observat reacţia, pentru că a adăugat imediat:
— Exact, v-am descoperit tabăra. Sunteţi dezertori?
— Da, a spus Mal calm. Am fugit din Kerskii.
Bărbatul şi-a scărpinat obrazul:
— Din Kerskii? Se poate. Dar…
Apoi a făcut un pas în faţă:
— Oretsev?
Mal s-a încordat, apoi a spus:
— Luchenko?
— Pe toţi sfinţii, nu te-am mai văzut de pe vremea când unitatea ta s-a antrenat cu mine la Poliznaya.
S-a întors spre ceilalţi doi:
— Pungaşul ăsta era cea mai bună iscoadă din zece regimente. N-am mai văzut niciodată pe cineva ca el.
Zâmbea, dar n-a coborât puşca:
— Iar acuma eşti cel mai cunoscut dezertor din toată Ravka.
— Încerc doar să supravieţuiesc.
— Şi eu la fel, frate, a spus Luchenko, apoi a făcut semn spre mine: Nu prea te-am văzut cu fete ca asta.
Dacă n-aş fi avut o puşcă în nas, observaţia lui m-ar fi durut.
— E un soldat din Armata întâi, la fel ca noi.
— Ca noi, zici? a continuat Luchenko, împungându-mă cu puşca. Dă-ţi jos eşarfa!
— E cam răcoare, am răspuns eu.
Luchenko m-a împuns din nou:
— Dă-o jos, fata mea!
I-am aruncat o privire lui Mal şi mi-am dat seama că se străduia să cântărească opţiunile în minte. Eram foarte aproape de ei. Puteam să-i despic cu Tăietura, dar nu înainte ca cei trei să tragă câteva cartuşe. Aş fi putut să-i orbesc, dar, dacă am fi început o încăierare cu împuşcături, ce s-ar fi întâmplat cu cei rămaşi în tabără?
Am ridicat din umeri şi mi-am dat jos eşarfa de la gât cu o smucitură puternică.
Luchenko a fluierat uşor.

— Auzisem eu că te-ai întovărăşit cu o sfântă, Oretsev. Şi se pare că am pus mâna pe ea, a zis el, înclinând capul într-o parte. Îmi închipuiam că e mai înaltă. Legaţi-i pe amândoi! le-a poruncit el tovarăşilor săi.

Iarăşi i-am aruncat o privire lui Mal. Simţeam că ar fi vrut să acţionez. Câtă vreme nu aveam mâinile legate, puteam invoca şi controla lumina. Dar ce s-ar fi întâmplat cu ceilalţi Grisha?

Am întins braţele şi am lăsat-o pe femeie să-mi lege încheieturile cu o funie.

Mal a oftat şi a făcut la fel:

— Aş putea măcar să-mi iau cămaşa pe mine?

— Nu, a răspuns ea cu un rânjet. Îmi place priveliştea.

Luchenko a izbucnit în râs.

— Ce ciudată e viaţă, nu-i aşa? a zis el filosofic, în timp ce ne conduceau prin pădure cu puştile îndreptate spre noi. Tot ce mi-am dorit în viaţă a fost un dram de noroc, iar acuma am noroc cu carul. Întunecatul o să-şi golească toate cuferele dacă vă duc la el.

— Ai de gând să ne predai atât de uşor? am spus eu. Ce prostie!

— Ai gura cam mare pentru o fată cu puşca la spate.

— Nu ştiu dacă e o afacere bună, am continuat eu. Crezi că Fjerda sau Shu Hanul n-o să-ţi plătească o mică avere – sau chiar una mare – ca să pună mâna pe Invocatoarea Soarelui? Câţi oameni ai?

Luchenko mi-a aruncat o privire peste umăr, ameninţându-mă cu degetul ca un profesor. Măcar încercasem.

— Tot ce vreau să spun, am continuat eu pe un ton inocent, e că ai putea să mă oferi cui dă mai mult şi să-i păstrezi pe oamenii tăi graşi şi fericiţi până la sfârşitul zilelor.

— Îmi place cum gândeşte, a spus femeia cu coc.

— Nu fi lacomă, Ekaterina, a răspuns Luchenko. Nu suntem nici ambasadori, nici diplomaţi. Cu recompensa pusă pe capul fetei o să-i putem mitui pe vameşi să trecem graniţa în Fjerda. Apoi poate o să mă îmbarc pe o navă din Djerholm. Sau poate o să mă delectez cu blonde până la sfârşitul vieţii.

Imaginea respingătoare a lui Luchenko desfătându-se cu o liotă de fjerdane planturoase mi-a fost alungată din minte în momentul în care am ajuns în luminiş. Grisha fuseseră strânşi în mijlocul taberei şi încercuiţi de cei aproape treizeci de soldaţi ai

miliţiei. Tolya sângera abundent de la o lovitură zdravănă la cap. Când am plecat, Harshaw făcea de strajă şi, aruncându-i o privire, mi-am dat seama că fusese împuşcat. Era palid şi abia se mai ţinea pe picioare, gâfâind şi cu mâna la rana de la coaste, în timp ce Oncat miorlăia.

— Vezi? a spus Luchenko. Cu aşa o captură, nici n-am nevoie să văd cine licitează mai mult.

Am făcut un pas spre el şi i-am spus cu glas scăzut:

— Dă-le drumul. Dacă îi predai întunecatului, or să fie torturati.

— Şi?

Mi-am stăpânit valul de furie, pentru că ameninţările nu m-ar fi dus nicăieri.

— Un prizonier în viaţă e mai valoros decât un cadavru, am zis eu pe un ton umil. Măcar dezleagă-mă ca să mă îngrijesc de rana prietenului meu.

Şi ca să vă pot secera pe tine şi pe oamenii tăi dintr-o singură lovitură.

Ekaterina a mijit ochii:

— N-o dezlega! Pune-l pe unul dintre vraci să aibă grijă de el.

Apoi m-a înghiontit în spate şi ne-a dus lângă ceilalţi.

— Vedeţi colierul ăla? şi-a întrebat Luchenko soldaţii. Am pus mâna pe Invocatoarea Soarelui!

S-au auzit strigăte şi urale.

— Aşa c-ar fi bine să vă gândiţi de pe acuma ce-o să faceţi cu banii primiţi de la întunecatul.

Încă un cor de urale.

— De ce să nu luăm recompensa de la Nikolai Lantsov? a zis un soldat mai din spate.

Acum, că stăteam în mijlocul luminişului, oamenii lui Luchenko mi se păreau şi mai numeroşi.

— Lantsov? a întrebat Luchenko. Dacă e sănătos la cap, probabil s-a ascuns într-un locşor călduros, cu o fată frumuşică pe genunchi. Presupunând că încă e în viaţă.

— E în viaţă, a zis cineva.

— Nu-mi pasă, a scuipat Luchenko.

— Şi ţara ta? am întrebat eu.

— Ce-a făcut ţara asta pentru mine, fetiţo? Ce mi-a dat ea mie? Nici pământ, nicio viaţă bună. Doar o uniformă şi o armă.

Aşa că nu mă interesează dacă te duc la întunecatul sau la un Lantsov netrebnic.

— L-am văzut pe prinţ când am fost la Os Alta, a intervenit Ekaterina. N-arată rău deloc.

— N-arată rău? s-a auzit o altă voce. Ba e al naibii de chipeş.

Luchenko s-a încruntat:

— Dar ce…

— Curajos în luptă, iute la minte.

Acum, vocea părea să vină de deasupra noastră. Luchenko a ridicat capul, uitându-se în copaci.

— Un excelent dansator, a continuat vocea. Ah, şi un trăgător pe cinste.

— Cine… a început Luchenko, dar n-a mai apucat să termine.

S-a auzit o împuşcătură, iar între ochi i-a apărut o gaură neagră.

Am rămas cu gura căscată:

— Impos…

— Taci din gură! a mormăit Mal.

Apoi s-a dezlănţuit haosul.

Capitolul 6

Aerul a fost spintecat de împuşcături, iar Mal m-a culcat la pământ. Am aterizat pe burtă – cu faţa în frunzele uscate –, iar el s-a aruncat deasupra mea, protejându-mă cu trupul lui.

— Să nu te ridici! mi-a strigat el.

Am întors capul într-o parte şi i-am văzut pe Grisha formând un cerc în jurul nostru. Harshaw căzuse, dar Stigg avea cremenea în mână, împroşcând coloane de flăcări. Tolya şi Tamar se luaseră la trântă cu oamenii lui Luchenko, iar Zoya, Nadia şi Adrik aveau mâinile ridicate, înălţând vârtejuri de frunze uscate, dar în iureşul luptei era greu să distingi cine era prieten şi cine duşman.

Lângă mine, s-a auzit o bufnitură. Cineva coborâse dintr-un copac.

— Ce faceţi voi doi în noroi, desculţi şi pe jumătate goi? a întrebat o voce familiară. Cumva căutaţi trufe?

Nikolai ne-a tăiat legăturile de la mâini şi m-a ridicat în picioare.

— Data viitoare, a spus el, o să încerc să mă las eu capturat. Să fie mai interesant.

Apoi i-a aruncat o puşcă lui Mal:
— Luptăm şi noi?
— Dar nu-mi dau seama care-i care! am protestat eu.
— Noi suntem tabăra mult mai puţin numeroasă.
Din păcate, mi-am dat seama că nu glumea. În cele din urmă mi-am venit în fire şi, pe măsură ce soldaţii se răsuceau când într-o parte, când în alta, mi-a fost mai uşor să-i disting pe oamenii lui Nikolai după banderolele azurii. Reuşiseră să rupă încercuirea miliţiei lui Luchenko, dar, chiar şi fără liderul lor, duşmanul nu se dădea bătut.
Am auzit un strigăt. Oamenii lui Nikolai au luat-o înainte, împingându-i pe Grisha în faţa lor. Eram mânaţi ca o turmă.
— Ce se întâmplă? am întrebat eu.
— Asta e partea în care fugim, a zis Nikolai pe un ton calm, dar chipul pătat cu noroi îi trăda încordarea.
Am luat-o la fugă printre copaci, încercând să ţinem pasul cu Nikolai. Nu-mi dădeam seama încotro ne îndreptam. Spre râu? Spre drum? îmi pierdusem cu totul simţul orientării.
M-am uitat în urmă să-mi număr oamenii, asigurându-mă că eram toţi. Furtunoşii invocau în tandem, prăbuşind copaci în calea miliţiei, Stigg rămăsese în urma lor, aruncând coloane de flăcări, iar David reuşise cumva să pună mâna pe rucsacul său şi alerga împleticindu-se sub povara lui, cu Genya alături.
— Aruncă-l! i-am strigat eu, dar, dacă m-a auzit, nu m-a luat în seamă.
Tolya îl purta pe Harshaw pe umăr, iar greutatea Inferniului îi încetinea fuga. Un inamic cu sabia scoasă mai avea un pas şi-l ajungea din urmă. Tamar a sărit pe un trunchi căzut, a ţintit cu pistolul şi a tras. O secundă mai târziu soldatul şi-a dus mâna la piept şi s-a prăbuşit la pământ. Oncat a făcut un salt peste cadavru, ţinându-se după Tolya.
— Unde e Sergei? am strigat eu, dar în clipa următoare l-am zărit rămas în urmă, complet dezorientat.
Tamar s-a întors din drum, ferindu-se de flăcări şi de copacii care se prăbuşeau, şi l-a tras pe Sergei după ea. Nu auzeam ce-i striga, dar sigur nu erau încurajări prieteneşti.
M-am împiedicat, însă Mal m-a apucat de cot şi m-a reechilibrat, după care s-a întors şi a tras două focuri de puşcă. În cele din urmă am ajuns într-un câmp de orz.

Soarele era sus pe cer, dar câmpul zăcea învăluit în ceaţă. Am alergat pe pământul mlăştinos până ce Nikolai a strigat:

— Aici!

Ne-am oprit brusc cu toţii, alunecând în noroi. *Aici?* Ne aflam în mijlocul unui câmp pustiu, apăraţi doar de ceaţă şi urmăriţi de nişte soldaţi dornici să se răzbune şi să pună mâna pe recompensă.

Am auzit două şuierături stridente de fluier. Pământul s-a zdruncinat sub noi.

— Ţineţi-vă bine! a strigat Nikolai.

— De ce să ne ţinem? am scâncit eu.

Iar în clipa următoare ne-am ridicat. De lângă noi s-au înălţat nişte cabluri şi câmpul a părut să se urce spre cer. Am ridicat privirea: ceaţa s-a despărţit, iar deasupra noastră a apărut o navă uriaşă, cu cala deschisă. Era un fel de barjă[1] scundă, echipată cu pânze la un capăt şi suspendată de un balon uriaş, cu formă alungită.

— Ce naiba e asta? a întrebat Mal.

— *Pelicanul,* a răspuns Nikolai. Mă rog, un prototip al *Pelicanului.* Toată şmecheria e să nu se prăbuşească balonul.

— Şi ai rezolvat această mică problemă?

— În cea mai mare parte.

Pământul de sub noi s-a desprins şi am văzut că stăteam pe o platformă făcută dintr-un fel de împletitură metalică. După ce ne-am ridicat mai sus – trei, cinci metri deasupra solului –, un glonţ a ciupit împletitura.

Ne-am aşezat la colţurile platformei, ţinându-ne de cabluri si încercând să-i luăm la tintă pe soldaţii care trăgeau în noi.

— Să plecăm! am strigat eu. De ce nu ieşim din bătaia puştilor?

Nikolai şi Mal au schimbat o privire.

— Oamenii ăştia ştiu că o avem pe Invocatoarea Soarelui, a spus Nikolai.

Mal a încuviinţat din cap, a înhăţat un pistol şi i-a înghiontit uşor pe Tolya şi Tamar.

— Ce faci? am întrebat eu, brusc speriată.

— Nu putem lăsa supravieţuitori, a spus Mal.

Apoi a sărit de pe marginea platformei. Am ţipat, dar Mal a aterizat ghemuit, iar când s-a ridicat a început imediat să tragă.

---

[1] Navă cu fundul plat, pentru transporturi grele pe căile navigabile

Tolya şi Tamar au sărit după el şi s-au pus pe spintecat soldaţii miliţiei, în timp ce Nikolai şi echipajul lui trăgeau focuri de acoperire de pe platformă. L-am văzut pe unul dintre soldaţi luând-o la fugă spre pădure. Tolya l-a răpus cu un glonţ şi, înainte ca trupul să i se prăbuşească la pământ, uriaşul s-a răsucit, încleştându-şi pumnul, şi a strivit inima unui alt soldat, care se repezise spre el pe la spate, cu cuţitul în mână.

Tamar s-a năpustit direct spre Ekaterina. Toporiştile ei s-au răsucit de două ori, iar femeia s-a prăbuşit, cocul căzându-i alături de trupul neînsufleţit, atârnând de o bucată de scalp. Un alt soldat a ridicat pistolul spre Tamar, dar Mal a sărit pe el, tăindu-i fără milă beregata. *Am devenit o sabie.* Şi n-a mai rămas niciun soldat – doar cadavre împrăştiate pe câmp.

— Haideţi! a strigat Nikolai, în timp ce platforma se înălţa tot mai mult.

A aruncat o funie, iar Mal a înhăţat-o cu ambele mâini, ţinând-o dreaptă, să se poată căţăra pe ea Tamar şi Tolya. După ce au ajuns pe platformă, Mal şi-a înfăşurat funia în jurul gleznei şi încheieturii mâinii, iar gemenii au dat să-l tragă şi pe el.

Chiar în clipa aceea am văzut ceva mişcându-se în spatele lui. Un soldat acoperit cu sânge şi noroi se ridicase de jos şi se apropia cu sabia în mână.

— Mal! am strigat eu.

Dar era prea târziu, căci soldatul deja se agăţase de funie şi, scoţând un urlet, a dat să-l lovească iute cu sabia. Deşi nu-i folosea la nimic, Mal a ridicat o mână să se apere.

Lumina s-a reflectat din sabia soldatului. Braţul i s-a oprit în aer şi a scăpat sabia dintre degete. Apoi trupul i s-a despicat în două, ca şi când cineva ar fi desenat pe el o linie perfectă şi strălucitoare de la creştet până între picioare.

Mal a ridicat privirea spre mine. Stăteam la marginea platformei, cu mâinile încă scăpărând de puterea Tăieturii. Era cât pe ce să-mi pierd echilibrul, dar Nikolai m-a înhăţat înainte să cad. M-am smuls din strânsoarea lui şi am dat fuga să vomit în celălalt capăt al platformei.

Mă ţineam cu mâinile de metalul rece, simţind că sunt o laşă. Mal şi gemenii săriseră şi luptaseră crâncen cu soldaţii, nu care cumva să afle întunecatul unde ne aflam. Şi nu ezitaseră nicio clipă. Omorâseră cu o eficienţă nemiloasă. Iar eu luasem o

singură viaţă şi stăteam ghemuită ca un copil, ştergându-mi voma de la gură.

Stigg a împrăştiat coloane de flăcări peste cadavrele de pe câmp. Mie nu-mi trecuse prin minte că un cadavru despicat în două mi-ar fi trădat prezenţa la fel de bine ca orice informator.

Câteva clipe mai târziu, platforma a fost ridicată în carena *Pelicanului* şi am pornit la drum. Când am urcat pe punte, am văzut soarele strălucind la babord, în timp ce ne ridicam spre nori. Câţiva Furtunoşi pompau aer în balonul uriaş, în timp ce un altul umfla pânzele. Câţiva Iscă-Valuri învăluiau baza navei în ceaţă, ca să nu fim zăriţi de la sol. I-am recunoscut pe unii Grisha rătăcitori din perioada în care Nikolai umbla deghizat în Sturmhond, iar Mal şi cu mine eram prizonieri la bordul navei sale.

Pelicanul arăta mai mare şi mai puţin elegantă decât *Colibriul* şi *Pescăruşul.* În scurtă vreme, am aflat că fusese construit pentru transport de mărfuri, arme zemenite pe care Nikolai le trecea fraudulos peste graniţa nordică şi cea sudică, iar uneori, chiar prin Falie. Nu era construită din lemn, ci dintr-un material uşor, realizat de Fabrikatori, care l-a făcut foarte curios pe David; ba chiar s-a aşezat pe punte, să vadă mai bine, ciocănind din loc în loc.

— E un fel de răşină întărită cu… fibră de cărbune?

— Cu fibră de sticlă, a spus Nikolai, foarte încântat de entuziasmul lui David.

— O face mai flexibilă! a spus Fabrikatorul, aproape extaziat.

— Ce să zic, e un om pătimaş, a comentat Genya sec.

Prezenţa ei mă îngrijora un pic, dar Nikolai o vedea pentru prima oară plină de cicatrici şi nu părea s-o fi recunoscut. Am discutat în şoaptă cu Nadia şi i-am cerut să le amintească oamenilor noştri să nu-i folosească numele adevărat.

Un membru al echipajului mi-a oferit o cană cu apă să-mi clătesc gura şi să mă spăl pe mâini şi pe faţă. Am primit-o cu obrajii aprinşi, stânjenită de episodul de pe platformă.

După ce am terminat, m-am sprijinit în coate pe balustradă şi m-am uitat prin valurile de ceaţă la peisajul de sub noi – câmpuri colorate în roşul şi galbenul toamnei, strălucirea albastră-cenuşie a oraşelor fluviale, cu porturile lor aglomerate. Nikolai îşi construise nava cu atâta pricepere, încât aproape uitasem că zburam. Urcasem şi în navele sale mai mici, dar

preferam de departe *Pelicanul,* care avea un aer impozant. E drept că nu mergea foarte repede, dar nici nu se răsturna când ţi-era lumea mai dragă.

Făcusem trecerea de la câţiva kilometri sub pământ la câţiva kilometri deasupra lui. Încă nu-mi venea să cred nimic din toate astea – că Nikolai ne găsise, că era teafăr, că eram cu toţii aici. M-a copleşit un sentiment de uşurare şi mi s-au umezit ochii.

— Întâi vomă, acuma lacrimi, m-a ironizat Nikolai, apropiindu-se de mine. Asta ca să nu zici că mi-am pierdut forma de altădată.

— Mă bucur că eşti în viaţă, am spus eu, clipind de câteva ori, ca să alung lacrimile. Dar sunt sigur că limba ta ascuţită îmi poate alunga bucuria.

— Şi eu mă bucur să te văd. Se zvonea că te-ai ascuns în subteran, dar părea mai degrabă că ai dispărut cu desăvârşire.

— Chiar m-am simţit de parcă aş fi fost îngropată de vie.

— Restul oamenilor tăi au rămas acolo?

— Ăştia sunt toţi.

— Doar nu vrei să spui că…

— Ei sunt tot ce-a mai rămas din Armata a Doua. Întunecatul are Grisha lui, iar tu îi ai pe ai tăi, dar…

M-am oprit.

Nikolai s-a uitat pe punte. Mal şi Tolya erau adânciţi în conversaţie cu un membru al echipajului, dând o mână de ajutor la legatul funiilor şi la manevrarea unei pânze. Cineva îi dăduse lui Mal o haină, dar încă nu i se găsise o pereche de cizme. David îşi plimba mâinile pe punte, ca şi când ar fi vrut să se facă una cu ea, iar ceilalţi erau strânşi în mici grupuri: Genya stătea lângă Nadia şi ceilalţi Etherealki, Stigg rămăsese lângă Sergei, care era prăbuşit pe podea, cu capul în mâini, iar Tamar se îngrijea de rănile lui Harshaw, în timp ce Oncat îşi înfigea ghearele în pantalonii lui, cu părul zbârlit – era limpede că pisicii nu-i plăcea să zboare.

— Ăştia sunt toţi, a repetat Nikolai.

— Mai am un Vindecător care a ales să rămână în subteran.

Am tăcut şi abia după vreun minut l-am întrebat:

— Cum ai reuşit să ne găseşti?

— Din întâmplare. Miliţiile ne-au tot atacat convoaiele de contrabandă. Nu ne puteam permite să pierdem încă un transport, aşa că am venit după Luchenko. Apoi Tamar a fost

zărită în piaţă, iar când ne-am dat seama că tabăra pe care voia s-o atace Luchenko era a voastră, m-am gândit că n-ar fi rău să punem noi mâna pe fată…

— Şi pe arme?

— Exact, a zâmbit el.

— Slavă sfinţilor că am fost suficient de prevăzători cât să ne lăsăm capturaţi.

— Ai fost foarte inspirată, jos pălăria.

— Regele şi regina cum se simt?

A pufnit şi a spus:

— Bine. Se plictisesc. Nu prea au ce să facă, a zis el, aranjându-şi mâneca hainei. Au fost foarte afectaţi de pierderea lui Vasily.

— Îmi pare rău, am spus eu.

Dar adevărul era că nu mă gândisem mai deloc la fratele mai în vârstă al lui Nikolai.

— Şi-a făcut-o cu mâna lui, dar mă surprinde să spun că şi mie îmi pare rău.

— Spune-mi, ai reuşit s-o salvezi şi pe Baghra?

— Cu mari eforturi, pentru care am primit puţine mulţumiri. Ai fi putut să mă previi în legătură cu ea.

— E un adevărat deliciu, nu-i aşa?

— La fel de agreabilă ca ciuma.

Apoi a întins mâna şi a tras uşor de una dintre şuviţele mele albe:

— Îndrăzneaţă alegere.

Mi-am dat părul după ureche cu un aer stânjenit:

— Aşa era moda în subteran.

— Serios?

— S-a întâmplat în timpul bătăliei. Am sperat c-o să-şi recapete culoarea naturală, dar pare să fie o schimbare permanentă.

— Vărul meu Ludovic s-a trezit cu o meşă albă după că a fost la un pas să moară într-un incendiu. Zicea că meşa li se pare foarte atrăgătoare femeilor. Dar spunea şi că incendiul fusese pornit de stafii, aşa că nu ştiu ce bază se poate pune pe spusele lui.

— Bietul văr Ludovic.

Nikolai s-a sprijinit cu spatele de balustradă şi s-a uitat la balonul de deasupra noastră. La început, crezusem că era făcut

din pânză, dar acum părea din mătase acoperită cu un strat de cauciuc.

— Alina… a început el.

Eram atât de neobişnuită să-l văd pe Nikolai stânjenit, încât mi-a luat o clipă să-mi dau seama că îşi căuta cuvintele.

— Alina, să ştii că, în noaptea când a fost atacat palatul, m-am întors.

Din cauza asta îşi făcea el griji? Nu care cumva să cred că mă abandonase?

— Nu m-am îndoit nicio clipă. Şi ce-ai văzut?

— Când m-am întors, deja se întunecase. Izbucniseră incendii în câteva locuri. Am văzut farfuriile lui David făcute ţăndări pe acoperiş şi pe peluza din faţa Micului Palat. Capela se prăbuşise, iar pe ruinele ei mişunau *nichevo'ya.* Am crezut c-o să dăm de bucluc, dar nici măcar nu s-au sinchisit de *Pescăruş.*

Era de înţeles, dat fiind că stăpânul lor era pe moarte, prins sub un morman de dărâmături.

— Am sperat că am să pot recupera cadavrul lui Vasily, a continuat el, dar n-am reuşit. Marele Palat era invadat. Ce s-a întâmplat?

— *Nichevo'ya* au atacat şi Micul Palat. Când am ajuns eu acolo, una dintre farfurii deja era distrusă.

Mi-am înfipt o unghie în balustradă, făcând un semn în formă de semilună.

— N-am avut nicio şansă, am adăugat eu.

Nu voiam să-mi amintesc de sala pătată de sânge, de cadavrele împrăştiate pe acoperiş, pe podea, pe trepte – mormane roşii, albastre şi violet.

— Si întunecatul?

— Am încercat să-l omor.

— Cum era de aşteptat.

— Omorându-mă pe mine.

— Înţeleg.

— Am dărâmat capela.

— Tu?

— Mă rog, au dărâmat-o *nichevo'ya,* dar la porunca mea.

— Îi poţi controla?

Mi-am dat seama că deja se gândea la un posibil avantaj. Întotdeauna gândea ca un strateg.

— Nu te entuziasma, l-am temperat eu. A trebuit să-mi creez propriii nimicnici pentru asta. Şi să fiu în contact direct cu întunecatul.

— Ah, a spus el posomorât. Dar după ce găseşti pasărea de foc?

— Nu sunt sigură, am recunoscut eu, dar…

Şovăiam. Nu rostisem niciodată cu voce tare acest gând. Grisha l-ar fi considerat o erezie. Şi totuşi, voiam să-l spun, voiam să-l audă şi Nikolai. Speram să înţeleagă avantajul pe care ni l-ar fi oferit, cu toate că n-ar fi putut înţelege dorinţa de care eram mânată.

— Cred că s-ar putea să fiu în stare să-mi construiesc propria armată.

— Soldaţi de lumină?

— Asta ar fi ideea.

Nikolai se uita atent la mine. Mi-am dat seama că şi-a ales cuvintele cu grijă:

— Mi-ai spus cândva că *merzost* nu e ca Mica Ştiinţă şi că cine foloseşte această putere plăteşte un preţ mare.

Am încuviinţat din cap.

— Cât de mare, Alina?

M-am gândit la cadavrul fetei cu ochelari căzuţi, strivită la Micul Palat de una dintre farfuriile lui David, la Mărie despicată în braţele lui Sergei şi la Genya, care era nevoită să se ascundă sub şal. M-am gândit la biserica ai cărei pereţi acoperiţi cu nume de morţi semănau cu pergamente însângerate. Dar nu eram mânată doar de o furie răzbunătoare, ci şi de dorinţa mea arzătoare de a pune mâna pe pasărea de foc, dorinţă pe care reuşeam s-o ţin în frâu, dar care era mereu prezentă.

— Nu contează, am spus eu ferm. Am să-l plătesc.

— Foarte bine, a zis Nikolai după ce a stat pe gânduri câteva clipe.

— Asta-i tot? Niciun avertisment cumplit?

— Pe toţi sfinţii, Alina! Sper că nu te aştepţi să fiu vocea raţiunii. Eu ţin un regim strict, bazat pe entuziasm necugetat şi pe regrete sincere.

A făcut o pauză şi zâmbetul i-a dispărut de pe buze:

— Dar îmi pare rău pentru soldaţii pe care i-ai pierdut şi pentru că n-am putut să fac mai mult în noaptea aceea.

Sub noi am văzut primele porţiuni de permafrost, iar în zare au apărut culmile munţilor.

— Ce-ai fi putut face, Nikolai? Doar ţi-ai fi pus viaţa în pericol. Şi sigur o să te mai afli în pericol de moarte.

Şi acesta era crudul adevăr. Împotriva soldaţilor de umbră ai întunecatului, nimeni – oricât de inventiv şi de genial ar fi fost – nu avea aproape nicio şansă.

— Nu se ştie niciodată, a spus Nikolai. N-am stat degeaba. S-ar putea să mai am câteva surprize pentru întunecatul.

— Spune-mi că planul tău e să te deghizezi în voleră şi să ieşi dintr-un tort imens.

— Gata, mi-ai stricat surpriza, a spus eî, ridicându-se de pe balustradă. Iar acuma trebuie să pilotez *Pelicanul* peste graniţă.

— Peste graniţă?

— Mergem în Fjerda.

— Ah, înţeleg. Pe teritoriu inamic. Şi tocmai începusem să mă relaxez.

— Cerul e al meu, mi-a zis el, făcându-mi cu ochiul.

Apoi a pornit cu paşi mari pe punte, fluierând fals o melodie familiară.

Îmi fusese dor de el. De felul în care vorbea. De felul cum aborda problemele. De cât de uşor îi era să dăruiască speranţă pe oriunde mergea. Pentru prima oară în ultimele luni am simţit că-mi slăbeşte nodul din stomac.

După ce am trecut graniţa, am crezut că o vom lua spre coastă sau poate chiar spre Ravka de Vest, dar am pornit către lanţul muntos care se zărea la orizont. Mulţumită uceniciei mele în cartografie, ştiam că erau vârfurile cele mai nordice ale Sikurzoilor, munţii care se întindeau de-a lungul unei bune părţi a graniţelor răsăritene şi sudice ale Ravkăi. Fjerdanii îi botezaseră Elbjen – „Coatele” –, deşi, pe măsură ce ne apropiam, îmi era tot mai greu să-mi dau seama de ce. Erau masivi şi înzăpeziţi – un amestec de gheaţă albă şi stâncă cenuşie – şi mult mai înalţi decât Petrazoii. Iar dacă Sikurzoii erau „coatele”, nu voiam să aflu cum arăta trupul căruia îi aparţineau.

Balonul a urcat mai sus, iar aerul a devenit rece când am intrat în pătura groasă de nori care ascundea piscurile cele mai abrupte. Odată ajunşi deasupra ei, am rămas cu gura căscată. Cele câteva vârfuri, suficient de înalte cât să străpungă norii,

lăsau impresia că pluteau ca nişte insule pe o mare albă. Cel mai înalt părea să fie strâns de nişte degete uriaşe de gheaţă, iar când l-am ocolit, mi s-a părut că disting nişte forme în gheaţă. Am văzut şi nişte trepte înguste de piatră care urcau în zigzag pe versantul de stâncă. Ce smintit ar fi vrut să se caţăre pe acolo? Şi cu ce scop?

Am ocolit muntele, apropiindu-ne tot mai mult de stâncă. Chiar când eram gata să scot un ţipăt de spaimă, nava a virat brusc la dreapta şi am ajuns între doi pereţi de gheaţă. *Pelicanul* s-a răsucit şi am intrat într-un hangar răsunător de piatră. Înăuntru se aflau alte trei nave: o barjă asemănătoare cu *Pelicanul, Pescăruşul* cel zvelt şi încă o navă de mici dimensiuni, botezată *Bâtlanul.*

— Bâtlanul e un fel de egretă cenuşie, mi-a explicat Mal, punându-şi în picioare nişte cizme de împrumut. Dar e mai mic si mai viclean.;

La fel ca *Pescăruşul, Bâtlanul* avea două carene, dar erau mai plate şi mai late la bază, fiind prevăzute cu un fel de tălpi de sanie.

Echipajul lui Nikolai a aruncat odgoanele peste balustrada *Pelicanului,* iar muncitorii din hangar le-au înhăţat şi au tras de ele, legându-le de cârligele de oţel fixate în pereţi şi în podea. Am aterizat cu o bufnitură, iar carena a scârţâit asurzitor, frecându-se de piatră.

David s-a încruntat dezaprobator:

— Prea multă greutate.

— Nu te uita la mine, a spus Tolya.

După ce ne-am oprit, Tolya şi Tamar au sărit peste balustradă, salutându-i pe docheri şi pe membrii celorlalte echipaje, pe care îi cunoşteau probabil de pe vremea când fuseseră colegi pe *Volkvolny.* Noi, ceilalţi, am aşteptat să fie coborâtă pasarela, apoi am coborât din barjă.

— Impresionant, a spus Mal.

Am clătinat din cap cu un aer nedumerit:

— Cum face toate astea?

— Vrei să-ţi spun secretul? a întrebat Nikolai din spatele nostru.

Am tresărit amândoi, iar prinţul s-a aplecat spre noi, s-a uitat de la stânga la dreapta şi a zis în şoaptă:

— Am o mulţime de bani.

Am dat ochii peste cap.

— Nu, serios! a protestat el. O *mulţime* de bani.

Nikolai le-a spus docherilor ce reparaţii trebuie să facă, apoi a condus ceata noastră zdrenţăroasă şi năucă spre o uşă săpată în piatră.

— Intraţi cu toţii, a spus el.

Nedumeriţi, ne-am înghesuit în cămăruţa dreptunghiulară. Pereţii păreau din fier. Nikolai a tras un grilaj peste intrare.

— Mă calci pe picior! a pufnit Zoya, dar eram atât de înghesuiţi, încât mi-ar fi fost greu să spun pe cine era furioasă.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

Nikolai a apăsat o pârghie şi am ţipat cu toţii când am simţit că micuţa cutie a pornit în sus. Mi s-a pus o greutate în stomac, dar a dispărut în clipa când ne-am oprit cu o zdruncinătură. Nikolai a dat grilajul la o parte şi a ieşit din cutia mobilă, îndoindu-se de râs:

— Nu mă mai satur de asta!

Am coborât repede cu toţii, în afară de David, care a rămas să studieze pârghia.

— Ai grijă, a strigat Nikolai. Drumul în jos e mai plin de peripeţii decât cel în sus.

Genya l-a luat de mână pe David şi l-a scos din cutia aceea.

— Pe toţi sfinţii! am zis eu cu năduf. Uitasem cât de des îmi doream să te înjunghii.

— Care va să zică nu mi-am pierdut forma de altădată, a răspuns el, apoi i-a aruncat o privire Genyei şi a zis cu glas scăzut: Ce-a păţit fata asta?

— E o poveste lungă, m-am eschivat eu. Te rog, spune-mi că ai şi scări. Mai degrabă rămân aici pentru totdeauna decât să mai urc o dată în drăcovenia aia.

— Bineînţeles că sunt şi trepte, dar sunt mai puţin amuzante, iar după ce o să urci şi o să cobori de câteva ori patru etaje, o să fii mult mai receptivă faţă de nou.

Voiam să-l contrazic, dar, uitându-mă în jur, vorbele mi-au îngheţat pe buze. Dacă hangarul era impresionant, ce vedeam acum era pur şi simplu miraculos.

Era cea mai mare încăpere în care intrasem vreodată – de două ori, poate de trei ori mai spaţioasă şi mai înaltă decât sala domului din Micul Palat. Si mi-am dat seama că nici măcar nu era o încăpere obişnuită. Ne aflam în vârful unui munte scobit.

Acum înţelegeam ce văzusem în timp ce ne apropiam de munte, la bordul *Pelicanului.* Degetele de gheaţă erau, de fapt, nişte coloane enorme de bronz, turnate în formă de oameni şi alte creaturi. Se înălţau deasupra noastră, susţinând panouri uriaşe de sticlă care dădeau spre oceanul de nori de sub noi. Sticla era atât de limpede, încât crea o ciudată senzaţie de deschidere, ca şi cum o rafală de vânt ar fi putut da buzna înăuntru să mă arunce în neantul de la picioarele noastre. Inima a început să-mi bubuie în piept.

— Inspiră adânc, mi-a spus Nikolai. Poate fi copleşitor la început.

Înăuntru mişunau o mulţime de oameni. Unii erau strânşi în grupuri în jurul meselor de proiectare şi al maşinăriilor pe care le construiau. Alţii pregăteau lăzi cu provizii într-un depozit de mărfuri improvizat. O altă zonă fusese rezervată antrenamentelor: soldaţii luptau între ei cu săbii boante, iar Grisha invocau vânt sau aruncau flăcări. Prin panourile de sticlă se vedeau terase triunghiulare enorme, amplasate în patru direcţii diferite, precum săgeţile unei busole – nord, sud, est, vest. Două erau rezervate pentru exerciţii de tragere la ţintă. Era greu să nu compar această sală cu grotele umede şi strâmte din Catedrala Albă. Aici totul degaja viaţă şi speranţă. Totul purta amprenta lui Nikolai.

— Ce-i locul ăsta? am întrebat eu, înaintând cu pas domol.

— La început, când frontierele Ravkăi se întindeau mai spre nord, era un loc de pelerinaj, a răspuns Nikolai. Mănăstirea Sankt Demyan.

Sfântul Demyan al Chiciurii. Deci aşa se explicau treptele zigzagate pe care le zărisem pe versantul muntelui. Numai credinţa sau frica ar fi putut face pe cineva să le urce. Mi-am amintit pagina lui Demyan din *Istorii Sankt'ya.* Săvârşise nu ştiu ce minune în apropierea graniţei de nord. Eram sigură că sfârşise omorât cu pietre.

— Acum câteva sute de ani a fost transformată în observator astronomic, a continuat Nikolai, făcând semn spre un enorm telescop de alamă, al cărui capăt era scos printr-un orificiu dintr-un panou de sticlă. Dar a fost abandonat acum mai bine de un secol. Am auzit de el în timpul campaniei din Hamhend, însă mi-a luat ceva până l-am găsit. Acum îi spunem Vârtelniţa.

Apoi mi-am dat seama: coloanele de bronz înfăţişau constelaţii. Vânătorul cu arcul în mână, învăţatul aplecat deasupra unui manuscris, Cei Trei Fii Nesăbuiţi, înghesuiţi unul într-altul, încercând să se adăpostească sub acelaşi palton. Vistiernicul, Ursul, Cerşetorul. Fecioara Tunsă, cu acul de os în mână. În total, douăsprezece – spiţele Vârtelniţei.

A trebuit să dau capul mult pe spate ca să pot cuprinde cu privirea cupola de sticlă de deasupra noastră. Soarele era la apus, iar cerul căpătase o nuanţă intensă de albastru-închis. Mijind ochii, am distins o stea cu douăsprezece colţuri gravată în centrul cupolei.

— Atât de multă sticlă, am şoptit eu, simţind că mi se învârte capul.

— Dar niciun pic de gheaţă, a observat Mal.

— Conducte cu apă caldă îngropate în podea, a spus David. Poate şi în coloane.

Chiar era mai cald în această sală. Încă era suficient de frig cât să nu vreau să-mi dau jos paltonul şi căciula, deşi îmi simţeam picioarele calde în cizme.

— Sub podea sunt montate boilere, a spus Nikolai. Totul funcţionează pe bază de zăpadă topită şi abur. Singura problemă e combustibilul, dar am strâns o rezervă mare de cărbuni.

— De câtă vreme ai ascunzătoarea asta?

— De doi ani. Am început reparaţiile când am transformat cavernele de jos în hangare. Nu e o destinaţie de vacanţă ideală, dar uneori vrei pur şi simplu să pleci undeva departe.

Eram impresionată, dar şi un pic enervată. Aşa era tot timpul în preajma lui Nikolai: mereu schimbător, mereu plin de secrete. Semăna cu păpuşile ruseşti ce mă amuzau când eram mică. Atâta că, în loc să devină din ce în ce mai mic, devenea tot mai mare şi mai misterios, într-o bună zi avea să-mi spună că-şi construise o vilă de vacanţă pe lună. *E greu de ajuns, dar priveliştea e superbă.*

— Exploraţi locul, ne-a sugerat prinţul. Familiarizaţi-vă cu el. Nevsky descarcă mărfurile în hangar, iar eu trebuie să mă ocup de reparaţiile la carenă.

Mi-am amintit de Nevsky. Fusese soldat în regimentul lui Nikolai – Regimentul Douăzeci şi Doi – şi nu se dădea în vânt după Grisha.

— Aş vrea s-o văd pe Baghra, am spus eu.
— Eşti sigură?
— Nici pe departe.
— Te duc eu la ea. E un antrenament util: poate într-o bună zi voi fi nevoit să conduc pe cineva la spânzurătoare. Iar după ce o să te saturi de tortură, tu şi Oretsev sunteţi invitaţii mei la cină.
— Mulţumesc, a spus Mal, dar trebuie să mă ocup de pregătirea expediţiei care o să plece în căutarea păsării de foc.
Nu cu mult timp în urmă, Mal s-ar fi zbârlit la gândul de a mă lăsa singură cu Prinţul Perfect, dar Nikolai a avut suficient tact cât să nu se arate surprins.
— În regulă. O să ţi-l trimit pe Nevsky când termină de descărcat. Vă poate ajuta şi să vă găsiţi locuri de dormit.
Apoi l-a bătut uşor pe umăr:
— Mă bucur să te revăd, Oretsev.
— Şi eu, a răspuns Mal, zâmbind sincer. Mulţumesc că ne-ai salvat.
— Toată lumea are nevoie de un hobby.
— Am crezut că al tău e sclifoseala.
— Am două hobby-uri.
Au dat mâna scurt, apoi Mal s-a înclinat şi s-a îndepărtat cu grupul.
— Ar trebui să mă simt ofensat că nu vrea să ia cina cu mine? a întrebat Nikolai. Dau mese excelente şi, de obicei, fac conversaţie plăcută.
Nu voiam să discut despre asta.
— Baghra, am insistat eu.
— A luptat impresionant în câmpul de orz, a continuat Nikolai, luându-mă de cot şi conducându-mă pe unde venisem. A mânuit sabia şi pistolul mai bine decât l-am văzut vreodată.
Mi-am amintit de vorbele Aparatului: *Oamenii luptă pentru Ravka întrucât aşa le porunceşte regele.* Mal întotdeauna fusese o iscoadă pricepută, dar era soldat pentru că toţi trebuia să fim soldaţi, deoarece nu aveam de ales. Oare acum pentru ce lupta? Mi-am amintit cum sărise de pe platformă şi cum spintecase beregata soldatului. *Am devenit o sabie.*
Am ridicat din umeri, dornică să schimb subiectul:
— În subteran, tot ce poţi să faci e să te antrenezi, nu prea ai alte ocupaţii.

— Îmi pot imagina şi alte moduri interesante de a-ţi petrece timpul.

— E o insinuare?

— Ce minte perversă ai! Mă refeream la dezlegatul enigmelor şi la studiul textelor edificatoare.

— N-am de gând să intru din nou în cutia aia de fier, am spus eu când ne-am apropiat de uşa din peretele de piatră. Aşa că ai face bine să mă duci la scări.

— De ce toată lumea spune asta?

Am scos un oftat de uşurare când m-a condus la nişte trepte late, perfect nemişcate. Am pornit pe un culoar curbat şi mi-am dat paltonul jos, simţind că începusem să transpir. Etajul de sub observator era considerabil mai încălzit şi, trecând pe lângă o uşă lată, am văzut un labirint de boilere care străluceau şi şuierau în întuneric. Până şi mereu elegantul Nikolai avea câteva broboane fine de transpiraţie ce-i acopereau trăsăturile delicate.

Era limpede că ne apropiam de bârlogul Baghrăi, căreia părea să-i fie mereu frig. Oare pentru că nu-şi folosea niciodată puterea? Mie, uneia, îmi fusese tot timpul frig cât stătusem în Catedrala Albă.

Nikolai s-a oprit în faţa unei uşi de fier:

— Ultima ta şansă s-o iei la fugă.

— Poţi să pleci, am spus eu. Salvează-te tu.

A oftat:

— Să mă ţii minte ca pe un erou.

A ciocănit uşor la uşă şi am intrat.

Am avut senzaţia tulburătoare că am păşit în căsuţa Baghrăi din Micul Palat. Bătrâna stătea ghemuită lângă o sobă de teracotă, îmbrăcată în aceeaşi *kefta* spălăcită, cu mâna pe bastonul ce pe vremuri îi servea ca să mă altoiască uneori cu atâta plăcere. Lângă ea stătea acelaşi slujitor, care îi citea dintr-o carte, şi m-a copleşit ruşinea când mi-am dat seama că nici măcar nu mă gândisem să întreb dacă scăpase şi el din Os Alta. Nikolai şi-a dres glasul, iar băiatul s-a îndepărtat.

— Baghra, a spus prinţul, cum te simţi în seara asta?

— Tot bătrână şi oarbă, a mârâit ea.

— Şi fermecătoare, a zis Nikolai cu glas tărăgănat. Întotdeauna fermecătoare.

— Pui de lele!

— Cotoroanţo!
— Ce vrei de la mine, pocitanie?
— Ţi-am adus pe cineva care vrea să te vadă, a spus Nikolai, dându-mi un ghiont.
De ce eram atât de emoţionată?;
— Bună seara, Baghra, am îngăimat eu.
Bătrâna a rămas nemişcată.
— Sfinţişoara s-a întors să ne salveze pe toţi, a spus ea cu glas scăzut.
— Era cât pe ce să *moară* încercând să ne scape de progenitura ta blestemată, a spus Nikolai pe un ton degajat.
Am clipit. Deci Nikolai ştia că Baghra era mama întunecatului.
— Nici martiriul nu ţi-a ieşit ca lumea, a zis Baghra, dând dispreţuitor din mână. Închide uşa, fetiţo, să nu iasă căldura, şi vino lângă mine.
Am zâmbit auzind acest refren familiar.
— Iar tu, a pufnit ea înspre Nikolai, du-te unde eşti bine-venit.
— Nu-i deloc greu să găsesc un astfel de loc, a spus el. Alina, am să vin să te iau la cină, dar, dacă ţi se urăşte de stat aici, eşti liberă să fugi ţipând sau să înfigi un pumnal în ea – ce ţi se pare mai nimerit.
— Mai eşti aici? a mârâit Baghra.
— Plec, dar sper să rămân în sufletul tău, a zis el solemn, apoi a clipit şi a plecat.
— Ce băiat nesuferit!
— Îţi place de el, am spus eu cu un aer surprins.
Baghra s-a încruntat:
— Lacom. Arogant. Îşi asumă prea multe riscuri.
— Aproape că pari îngrijorată.
— Şi ţie îţi place de el, sfinţişoaro, a zis ea zeflemitor.
— Aşa-i, am recunoscut eu. A fost bun cu mine, deşi ar fi putut să fie crud, şi asta îmi ridică moralul.
— Râde prea mult.
— Există şi defecte mai mari.
— Cum ar fi să nu asculţi sfaturile bătrânilor? a mârâit ea, apoi a lovit cu bastonul în podea: Băiete, du-te şi adu ceva dulce.
Slujitorul a sărit în picioare, punând jos cartea, iar când a trecut pe lângă mine, l-am apucat de mână:
— O clipă. Cum te cheamă?

— Misha, a răspuns el.
Avea mare nevoie de o tunsoare, dar în rest arăta destul de bine.
— Câţi ani ai?
— Opt.
— Şapte, l-a corectat Baghra.
— Aproape opt, a spus el.
Era scund pentru vârsta lui.
— Mă mai tii minte? l-am întrebat eu.
A întins şovăielnic o mână şi mi-a atins colierul, apoi a încuviinţat solemn:
— Sankta Alina, a murmurat el.
Mama lui îl învăţase că eram o sfântă şi părea că dispreţul Baghrăi faţă de mine nu-l făcuse să se răzgândească.
— Ştii unde e mama? m-a întrebat el.
— Nu. Îmi pare rău.
Nici măcar n-a fost surprins. Probabil acesta era răspunsul la care se aştepta.
— Cum ţi se pare aici?
I-a aruncat o privire Baghrăi.
— Nu-i nimic, l-am liniştit eu, fii sincer.
— N-am cu cine să mă joc.
Mi s-a strâns inima, aducându-mi aminte de zilele solitare de la Keramzin, dinainte de sosirea lui Mal, şi de orfanii mai mari ca mine ce nu voiau să bage în seamă o refugiată costelivă ca mine.
— Asta s-ar putea să se schimbe în curând. Până atunci n-ai vrea să înveţi să lupţi?
— Slujitorii n-au voie să lupte, a spus el, dar mi-am dat seama că-l încânta ideea.
— Sunt Invocatoarea Soarelui şi ai permisiunea mea, am spus eu, fără să iau în seamă pufnetul dispreţuitor al Baghrăi. Caută-l pe Malyen Oretsev şi o să-ţi facă el rost de o sabie pentru antrenamente.
Băiatul era atât de încântat, că în clipa următoare a dat buzna afară din cameră, mai-mai să se împiedice în propriile picioare.
— Cine e mama lui? am întrebat eu după ce a ieşit.
— O servitoare de la Micul Palat, a spus bătrâna, strângându-şi mai bine şalul. Poate c-a scăpat cu viaţă, n-avem de unde şti.
— A suferit mult?

— Tu ce crezi? Plângea de mama focului şi Nikolai a trebuit să-l ducă târâş pe drăcovenia aia zburătoare. Deşi poate c-a fost mai bine aşa – cel puţin acuma plânge mai puţin.

M-am aşezat lângă ea, dând cartea la o parte. Am aruncat o privire pe copertă. Pilde religioase. Bietul copil. Apoi m-am uitat la Baghra. Se mai îngrăşase un pic şi stătea mai drept pe scaun. Îi priise plecarea din Micul Palat, deşi sfârşise prin a se cuibări în altă grotă încinsă.

— Arăţi bine, am spus eu.

— N-am cum să-mi dau seama, a spus ea cu amărăciune. E adevărat ce i-ai spus lui Misha? Chiar ai de gând să aduci elevii aici?

Copiii de la şcoala Grisha din Os Alta fuseseră evacuaţi la Keramzin, împreună cu profesorii lor şi cu Botkin, fostul meu instructor de luptă. De luni de zile mă tot gândeam la siguranţa lor, iar acum chiar puteam să fac ceva pentru ei.

— Dacă Nikolai va accepta să-i găzduiască în Vârtelniţă, ai fi dispusă să-i antrenezi?

— Hm, s-a încruntat ea. Cineva trebuie să-i antreneze, nu? Cine ştie ce porcării le-au vârât în cap profesorii ăia.

Am zâmbit. Făceam progrese. Dar zâmbetul mi-a dispărut de pe buze când m-a lovit cu bastonul peste genunchi.

— Au! am icnit eu.

Ţintea surprinzător de bine pentru o oarbă.

— Dă-mi mâinile.

— N-am pasărea de foc.

Baghra a ridicat iarăşi bastonul, dar m-am dat la o parte:

— Bine, bine.

I-am luat o mână şi i-am pus-o pe încheietura goală, în timp ce mi-o pipăia până aproape de cot, am întrebat:

— De unde ştie Nikolai că eşti mama întunecatului?

— M-a întrebat. E mai atent decât voi toţi, neghiobilor.

Probabil a fost satisfăcută când s-a convins în sfârşit că nu aveam al treilea amplificator, pentru că după aceea mi-a dat drumul la mână cu un mormăit.

— Şi tu pur şi simplu i-ai spus?

Baghra a oftat.

— Astea sunt secretele fiului meu, a spus ea pe un ton plictisit. Nu mai e treaba mea să le păstrez.

Apoi s-a lăsat pe spetează:

— Deci nici de data asta n-ai reuşit să-l omori.
— Nu.
— N-aş putea spune că-mi pare rău. La urma urmelor, sunt chiar mai slabă decât tine, sfinţişoaro.
Am ezitat o clipă, apoi i-am spus adevărul:
— Am folosit *merzost.*
— Ce-ai făcut?
— N-am… n-am făcut-o singură. Am folosit legătura dintre mine şi el, stabilită de colier, ca să controlez puterea întunecatului. Am creat *nichevo'ya.*
Mâinile Baghrăi au bâjbâit după ale mele şi mi-a strâns dureros încheieturile:
— Să nu mai faci asta, fetiţo. Nu trebuie să te joci cu *merzost.* E puterea care a dat naştere Faliei, şi nu aduce decât suferinţă.
— S-ar putea să nu am de ales, Baghra. Ştim unde se află pasărea de foc, sau cel puţin aşa credem. După ce o găsim…
— O să sacrifici o altă creatură străveche de dragul propriei tale puteri.
— Poate că nu, am protestat eu neconvingător. Am fost îndurătoare cu cerbul. Poate că pasărea de foc nu trebuie să moară.
— Tu nu te auzi? Asta nu-i o poveste pentru copii. Cerbul a trebuit să moară ca să-i poţi lua tu puterea. La fel e şi cu pasărea de foc, iar de data asta sângele va fi pe mâinile tale.
Apoi a chicotit răutăcios, ca de obicei:
— Dar gândul ăsta nu te deranjează chiar aşa de tare, nu-i asa, fetito?
— Nu, am recunoscut eu.
— Nu-ţi pasă de ce s-ar putea pierde? De ravagiile pe care le-ai putea pricinui?
— Ba da, am răspuns eu pe un ton necăjit. *Ba da.* Însă n-am alte opţiuni şi, chiar dacă aş avea…
Mi-a dat drumul la mâini:
— Tot ai vrea pasărea de foc.
— N-am de gând să neg. Da, o vreau. Vreau puterea combinată a celor trei amplificatoare. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că nicio armată de oameni nu poate ţine piept soldaţilor de umbră ai întunecatului.
— O monstruozitate împotriva altei monstruozităţi.

Dacă altfel nu se putea. Pierdusem prea mult ca să întorc spatele unei arme care m-ar fi putut face suficient de puternică pentru a câştiga această luptă. Cu sau fără ajutorul Baghrăi, trebuia să găsesc un mijloc de a folosi *merzost.*

Am şovăit o clipă, apoi am zis:

— Baghra, am citit jurnalele lui Morozova.

— Nu mai spune! Şi ţi s-au părut o lectură interesantă?

— Nu, mi s-au părut enervante.

Spre surprinderea mea, bătrâna a râs:

— Fiul meu a studiat paginile alea de parcă ar fi fost sfintele scripturi. Cred că le-a citit de o sută de ori, cercetând fiecare cuvânt. Începuse să creadă că textul conţinea coduri secrete. Ţinea paginile deasupra focului, căutând însemnări cu cerneală invizibilă. În cele din urmă, a ajuns să-l blesteme pe Morozova.

La fel ca mine. Doar David continua să fie obsedat de ele. Aproape că murise din cauza lor, insistând să le care în spate când ne urmăreau miliţiile.

Mă îngrozea să întreb, mă îngrozea chiar şi să formulez această posibilitate, dar am făcut un efort şi am zis:

— Crezi… crezi că e posibil ca Morozova să-şi fi lăsat lucrarea neterminată? E posibil să nu fi apucat să creeze al treilea amplificator?

A tăcut o vreme, cu o mină distantă şi cu privirea ei oarbă aţintită asupra unui lucru pe care nu-l puteam vedea.

— Morozova n-ar fi avut cum să lase treaba neterminată, a spus ea cu glas scăzut. Nu-i stătea în fire.

Ceva din vorbele ei mi-a zbârlit părul pe braţe. Mi-a revenit o amintire: Baghra punând mâinile pe colierul meu la Micul Palat. *Aş fi vrut văd şi eu cerbul.*

— Baghra…

Dar dinspre uşă s-a auzit o voce:

— *Moi soverenyi.*

Am întors capul spre Mal, enervată că fusesem întreruptă.

— Ce-i? am întrebat eu, recunoscând în glasul meu acea tensiune care ieşea la iveală ori de câte ori venea vorba despre pasărea de foc.

— A apărut o problemă cu Genya, a spus el. Şi cu regele.

Capitolul 7

Am sărit în picioare:

— Ce s-a întâmplat?
— Lui Sergei i-a scăpat numele ei adevărat. Se pare că înălţimile îi priesc la fel de bine că peşterile.
Am scos un mârâit enervat. Genya jucase un rol esenţial în complotul întunecatului de a-l detrona pe rege. Încercasem să fiu răbdătoare cu Sergei, dar acum o pusese pe Genya în pericol şi ne primejduise relaţia cu Nikolai.
Baghra a întins mâna şi m-a înhăţat de pantaloni, făcând semn înspre uşă:
— Cine e?
— Căpitanul gărzii mele.
— E Grisha?
M-am încruntat:
— Nu, *otkazat'sya.*
— După voce, aş zice că…
— Alina, a insistat Mal. Vin chiar acum s-o ridice.
Am îndepărtat mâna Baghrăi:
— Trebuie să plec. Ţi-l trimit pe Misha.
Am ieşit în grabă din cameră, închizând uşa în urma mea, după care Mal şi cu mine am dat fuga spre scări, coborându-le câte două.
Soarele apusese de mult, iar felinarele Vârtelniţei fuseseră aprinse. Dincolo de panourile de sticlă se vedeau stele strălucind deasupra mării de nori. Un grup de soldaţi cu banderole albastre se strânsese în zona de antrenament şi părea gata să-şi îndrepte armele spre Tolya şi Tamar. Am simţit un val de mândrie văzându-i pe Etherealkii mei, înşiraţi în spatele gemenilor, protejându-i pe Genya şi David. Sergei se făcuse nevăzut, ceea ce probabil era un lucru bun, întrucât oricum n-aş fi avut timp să-i dau ciomăgeala pe care o merita.
— E aici! a strigat Nadia când ne-a văzut.
M-am dus direct la Genya.
— Regele aşteaptă, a spus una dintre gărzi.
Am fost surprinsă să aud vocea Zoyei:
— N-are decât să aştepte.
Am luat-o pe Genya pe după umeri, trăgând-o la o parte. Tremura.
— Ascultă-mă, am spus eu, mângâind-o pe păr. Nimeni n-o să-ţi facă rău, înţelegi?
— E *regele,* Alina, a răspuns ea cu groază în glas.

— Nu mai e rege şi nu mai are niciun regat, i-am amintit eu.

Vorbeam cu o încredere pe care nu o simţeam. Povestea asta putea deveni foarte urâtă în foarte scurt timp, dar nu aveam cum s-o evităm.

— Trebuie să mergi la el.

— Să mă vadă aşa… atât de decăzută…

M-am uitat în ochii ei:

— Nu eşti *decăzută.* L-ai înfruntat pe întunecatul ca să-mi redai libertatea. Aşa că voi avea grijă ca nici ţie să nu ţi se răpească libertatea.

Mal s-a apropiat de noi:

— Gărzile sunt tot mai nerăbdătoare.

— Nu pot să fac asta! s-a plâns Genya.

— Ba poţi!

Mal i-a pus cu blândeţe o mână pe umăr:

— O să te apărăm.

O lacrimă a brăzdat obrazul Genyei:

— De ce? La Micul Palat, o spionam pe Alina şi îi ardeam scrisorile pe care ţi le trimitea. Am lăsat-o să creadă că…

— Te-ai pus între noi şi întunecatul pe vasul lui Sturmhond, a zis Mal cu aceeaşi voce sigură ca în galerie, în timpul exploziilor. Nu-mi păstrez prietenia doar pentru oamenii perfecţi. Şi, slavă Domnului, nici Alina.

— Poţi să ai încredere în noi? am întrebat eu.

Genya a înghiţit în sec, apoi a inspirat adânc, reuşind să-şi recapete calmul de pe vremuri.

— Bine, a spus ea, ridicându-şi şalul.

Ne-am întors spre grup. David s-a uitat întrebător la ea, iar Genya l-a strâns de mână.

— Suntem gata, le-am spus eu soldaţilor.

Mal şi gemenii au pornit în urma noastră, dar am întins mâna spre ceilalţi Grisha.

— Voi rămâneţi aici, am zis eu ferm, şi staţi cu ochii-n patru.

Din porunca întunecatului, Genya fusese la un pas de a-l omorî pe rege şi Nikolai ştia asta. Dacă lucrurile ar fi degenerat şi s-ar fi ajuns la luptă, habar n-aveam cum am fi putut coborî de pe vârful muntelui.

Am urmat gărzile şi, după ce am ieşit din observator, am luat-o pe un coridor care ducea la nişte trepte. Am cotit şi, dintr-

odată, am auzit vocea regelui. N-am reuşit să disting tot ce spunea, dar am auzit limpede cuvântul „trădare”.

Ne-am oprit o clipă în faţa unei intrări străjuite de două statui de bronz înfăţişând soldaţi cu suliţe în mâini – Alyosha şi Arkady, Călăreţii din Ivets –, ale căror armuri erau presărate cu stele de fier. Orice ar fi fost încăperea aceea pe vremuri, acum adăpostea sala de război a lui Nikolai. Pereţii erau acoperiţi cu hărţi şi schiţe, iar într-un colţ se vedea o masă de proiectare uriaşă, plină cu tot felul de mâzgăliturii. Nikolai stătea sprijinit de biroul său, cu braţele şi gleznele încrucişate şi cu o mină tulburată.

Cu greu i-am recunoscut pe regele şi regina Ravkăi. Ultima oară când o văzusem pe regină, era îmbrăcată în mătase roz şi avea bijuterii cu diamante. Acum purta un sarafan peste o bluză ţărănească simplă, iar părul ei blond, aspru şi lipsit de strălucire fără cosmetizările Genyei, era strâns într-un coc neglijent. Regele încă nu renunţase la hainele militare. Şnurul de aur şi cingătoarea de satin a ţinutei sale obişnuite dispăruseră, fiind înlocuite de uniforma oliv a Armatei întâi, care nu se potriveau cu trupul său firav şi cu mustaţa căruntă. Se ţinea cu greu pe picioare, sprijinindu-se de scaunul soţiei, iar efectele devastatoare ale otrăvii pe care i-o dăduse Genya se vedeau limpede în umerii gârboviţi şi în pielea lăsată.

Când am intrat, regele şi-a holbat ochii cât cepele, căpătând un aer aproape comic:

— N-am cerut s-o văd pe vrăjitoarea asta!

Mi-am călcat pe suflet şi am făcut o plecăciune, gândindu-mă că mi-ar putea fi de folos un pic din diplomaţia învăţată de la Nikolai:

— Moi tsar.

— Unde e trădătoarea? a răcnit el, împroşcând cu salivă.

Gata cu diplomaţia.

Genya a făcut un mic pas în faţă, dându-şi jos şalul cu mâini tremurătoare. Regele a încremenit, iar regina a dus mâna la gură.

Tăcerea din încăpere semăna cu liniştea de după bubuitura unui tun. Pe chipul lui Nikolai se citea că înţelesese ce se întâmplase. Mi-a aruncat o privire, cu gura căscată. Nu-l minţisem, dar era ca şi când aş fi făcut-o.

— Ce-i asta? a îngăimat regele.

— E preţul pe care l-a plătit pentru că m-a salvat, am spus eu. Pentru că l-a înfruntat pe întunecatul.

Regele s-a încruntat:

— A trădat coroana. Vreau să i se taie capul!

Spre surprinderea mea, Genya i-a spus lui Nikolai:

— Am să-mi accept pedeapsa, dacă o acceptă şi el pe a lui.

Faţa regelui s-a făcut stacojie. Măcar de-ar fi suferit un atac de inimă ca să ne scutească pe toţi de o mulţime de necazuri:

— Tu să taci în preajma superiorilor tăi!

Genya a ridicat bărbia:

— Nimeni din încăperea asta nu mi-e superior.

Nu-mi uşura deloc sarcina, dar tot îmi venea să-i spun: „Bravo!”

— Dacă îţi închipui că… a pufnit regina.

Genya tremura, dar vocea ei a rămas fermă când a spus:

— Dacă nu poate fi judecat pentru greşelile lui ca rege, atunci să fie judecat pentru greşelile lui ca bărbat.

— Târfă nerecunoscătoare! a mârâit batjocoritor regele.

— Opriţi-vă! a intervenit Nikolai. Amândoi.

— Sunt regele Ravkăi. N-am să…

— Eşti un rege fără tron, a zis calm Nikolai. Şi îţi cer respectuos să-ţi ţii gura.

Regele a tăcut, o venă îi pulsa la tâmplă.

Nikolai a dus mâinile la spate:

— Genya Safin, eşti acuzată de trădare şi de tentativă de omor!

— Dacă aş fi vrut să-l omor, ar fi fost mort acum.

Nikolai a privit-o ameninţător.

— N-am încercat să-i iau viaţa, a spus ea.

— Dar i-ai făcut ceva regelui, iar doctorii de la Curte spun că nu există leac pentru boala pe care i-ai pricinuit-o. Ce i-ai dat?

— Otravă.

— Atunci doctorii ar fi putut s-o depisteze.

— Nu şi pe asta. E o otravă preparată de mine. Dacă o administrezi în doze mici pe o perioadă suficient de lungă, efectele imediate sunt neînsemnate.

— Un alcaloid vegetal? a întrebat David.

Genya a încuviinţat din cap:

— Dar, după ce se acumulează în corpul victimei şi se atinge pragul critic, organele încep să cedeze, iar degenerarea este

ireversibilă. Otrava asta nu-i o ucigaşă, ci o hoaţă. Fură ani. Şi nu-i va mai putea recupera niciodată.

M-a trecut un fior simţind satisfacţia din glasul ei. Ce ne-a descris ea nu era o otravă obişnuită, ci creaţia unei fete ale cărei puteri semănau atât cu ale unui Corporalnik, cât şi cu ale unui Fabrikator. O fată care petrecuse mult timp în atelierele Materialkilor.

Regina a clătinat din cap:

— Doze mici administrate pe o perioadă suficient de lungă? Dar nu avea acces neîngrădit la mesele noastre…

— Mi-am otrăvit *pielea* şi buzele, a zis Genya cu asprime, astfel încât de fiecare dată când mă atingea…

S-a înfiorat şi i-a aruncat o privire lui David, apoi a continuat:

— De fiecare dată când mă săruta, îşi vâra otrava în trup. Şi-a făcut-o cu mâna lui, a zis ea, încleştându-şi pumnii.

— Dar otrava te-ar fi afectat şi pe tine, a spus Nikolai.

— Trebuia să mi-o curăţ de pe piele, apoi să vindec arsurile lăsate de leşie. De fiecare dată. Dar a meritat.

Nikolai şi-a trecut o mână peste buze:

— Te-a forţat?

Genya a încuviinţat o dată din cap şi lui Nikolai i s-au încordat muşchii maxilarului.

— Tată? a întrebat el. Aşa a fost?

— E o servitoare, Nikolai. Nu trebuia s-o forţez.

După câteva clipe de tăcere, Nikolai a spus:

— Genya Safin, când se va încheia acest război, vei fi judecată pentru înaltă trădare faţă de regat şi pentru uneltire cu întunecatul împotriva Coroanei.

Pe buzele regelui s-a aşternut un rânjet plin de îngâmfare. Dar Nikolai nu terminase.

— Tată, eşti bolnav. Ai slujit Coroana şi poporul Ravkăi, iar acum a sosit momentul să te bucuri de odihna pe care o meriţi. În noaptea asta vei întocmi scrisoarea de abdicare.

Regele a clipit cu un aer nedumerit, ca şi când n-ar fi putut înţelege ce auzise:

— N-am să fac una ca asta…

— Vei întocmi scrisoarea de abdicare, iarmâine vei pleca la bordul *Pescăruşului.* Te vei duce la Os Kervo, unde vei fi îmbarcat în siguranţă pe *Volkvolny,* şi vei traversa Marea

Adevărată. Poţi să te duci într-un loc călduros, poate în Coloniile de Sud.

— În *Colonii*? a pufnit regina.

— Veţi avea parte de tot luxul. Veţi fi departe de lupte şi de întunecatul. Veţi fi în siguranţă.

— Eu sunt regele Ravkăi! Trădătoarea asta…

— Dacă rămâi, voi avea grijă să fii judecat pentru viol.

Regina a dus o mână la inimă:

— Nikolai, doar nu vorbeşti serios!

— Fata se afla sub protecţia ta, mamă.

— E o servitoare!

— Iar tu eşti o regină. Supuşii sunt copiii tăi. Cu toţii.

Regele s-a apropiat de Nikolai:

— Mă alungi din propria-mi ţară pentru o acuzaţie atât de neserioasă…

La care Tamar a rupt tăcerea:

— Neserioasă? Ar mai fi fost neserioasă dacă Genya s-ar fi născut într-o familie nobilă?

Mal şi-a încrucişat braţele pe piept:

— Dacă ar fi fost nobilă, n-ar fi îndrăznit să se atingă de ea.

— Asta e cea mai bună soluţie, a spus Nikolai.

— Ba nu e deloc o soluţie! a strigat regele. E o laşitate!

— Nu pot trece cu vederea această fărădelege.

— Nu ai niciun drept, nicio autoritate! Cine eşti tu să-ţi judeci propriul rege?

Nikolai s-a îndreptat de spate:

— Astea sunt legile Ravkăi, nu ale mele. Aplicarea lor nu trebuie să ţină cont de rang sau de statut.

Apoi şi-a temperat tonul şi a adăugat:

— Ştii că aşa e cel mai bine. Ai sănătatea şubrezită. Ai nevoie de odihnă şi eşti prea slăbit ca să poţi conduce forţele noastre împotriva întunecatului.

— Pune-mă la încercare! a tunat regele.

— Tată, i-a răspuns prinţul cu blândeţe, oamenii nu te vor urma.

Regele a mijit ochii:

— Vasily era mai bărbat ca tine. Tu eşti un laş şi un nătărău, plin de sentimente plebee şi de sânge plebeu.

Nikolai a tresărit.

— Se prea poate, a spus el. Dar ai să întocmeşti scrisoarea de abdicare şi ai să pleci la bordul *Pescăruşului* fără să te opui. Vei părăsi acest loc, altminteri vei fi judecat, iar dacă vei fi găsit vinovat, voi avea grijă să fii spânzurat.

Reginei i-a scăpat un scâncet.

— E cuvântul meu împotriva cuvântului ei, a insistat regele, arătând-o cu degetul pe Genya. Eu sunt regele…

Am păşit între ei:

— Iar eu sunt o sfântă. Vreţi să vedem al cui cuvânt atârnă mai greu?

— Tacă-ţi fleanca, vrăjitoare caraghioasă ce eşti! Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia.

— *Ajunge!* a intervenit Nikolai, ajuns la capătul răbdării, apoi le-a făcut semn gărzilor de la uşă: Conduceţi-i pe tatăl şi mama mea la camerele lor. Supravegheaţi-i şi asiguraţi-vă că nu stau de vorbă cu nimeni. Aştept scrisoarea ta până mâine-dimineaţă, tată, altminteri am să te pun în lanţuri.

Regele şi-a mutat privirea de la Nikolai la gărzile care au venit să-l flancheze. Regina se ţinea de braţul lui şi în ochii ei albaştri se citea spaima.

— Nu eşti un Lantsov! a mârâit regele.

Nikolai s-a mulţumit să facă o plecăciune:

— Cred că pot să trăiesc cu asta.

Apoi le-a făcut semn gărzilor, iar aceştia l-au apucat pe rege. Însă regele s-a smuls din strânsoarea lor şi a pornit spre uşă, clocotind de furie şi, în acelaşi timp, încercând să păstreze o aparenţă demnă.

S-a oprit în faţa Genyei, cercetându-i chipul.

— Cel puţin acum arăţi aşa cum eşti cu adevărat, a spus el. Ruinată.

Mi-am dat seama că ultimul cuvânt al regelui a lovit-o ca o palmă. *Razrusha'ya.* Ruinata. Porecla pe care o şopteau pelerinii între ei când o văzuseră prima oară. Mal a făcut un pas în faţă, Tamar a pus mâinile pe toporaşe şi l-am auzit pe Tolya mârâind. Dar Genya i-a oprit cu un gest al mâinii. S-a îndreptat de spate, iar în ochiul ei teafăr sclipea fermitatea:

— Să-ţi aminteşti de mine când te vei îmbarca pe *Volkvolny, moi tsar.* Să-ţi aminteşti de mine când o să vezi pentru ultima oară Ravka, dispărând la orizont.

Apoi s-a aplecat şi i-a şoptit ceva. Regele a pălit şi am văzut spaimă adevărată în ochii lui. Genya s-a retras şi a zis:

— Sper că a meritat să te înfrupţi din mine.

Regele şi regina au fost conduşi afară de gărzi. Genya a rămas cu bărbia ridicată până au ieşit, apoi i-au căzut umerii. David a cuprins-o cu braţul, dar l-a îndepărtat imediat.

— Lasă-mă! a zis ea printre dinţi, ştergându-şi lacrimile care îi umeziseră ochii.

Tamar a dat să se apropie de ea, iar eu am vrut să-i spun ceva:

— Genya…

Dar a ridicat mâinile, îndepărtându-ne pe amândouă.

— N-am nevoie de mila voastră, a spus ea cu voce aspră, sălbatică.

Am rămas pe loc, neputincioasă.

— Nu înţelegeţi, a continuat ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Nimeni nu înţelege.

— Genya… a început David.

— Taci din gură! i-a retezat-o ea, şi iarăşi i s-au umezit ochii. Abia dacă te uitai la mine înainte să ajung aşa, înainte să fiu distrusă. Iar acuma nu sunt decât ceva pe care îl poţi repara.

Căutam cu disperare vorbele care ar fi putut s-o aline, dar, înainte să le pot găsi, David şi-a îndreptat umerii şi a spus:

— Mă pricep la metale.

— Şi ce legătura are *asta*? a strigat Genya.

David s-a încruntat:

— Nu… nu înţeleg multe dintre lucrurile care se petrec în jurul meu. Nu înţeleg glumele, poezia sau apusurile de soare, dar mă pricep la metale.

Degetele sale se încordau inconştient, ca şi când şi-ar fi căutat cuvintele cu mâinile.

— Frumuseţea era armura ta. O armură fragilă, o simplă aparenţă. Dar ce ai pe dinăuntru? Oţel. Oţelul e rezistent şi nu se poate îndoi. Şi n-are nevoie să fie reparat.

A inspirat adânc, apoi a păşit şovăind spre ea. I-a cuprins faţa în palme şi a sărutat-o.

Genya s-a crispat şi am crezut că-l va da la o parte. Dar în clipa următoare l-a strâns în braţe şi i-a răspuns cu tandreţe la sărut.

Mal şi-a dres glasul, Tamar a fluierat uşor, iar eu a trebuit să-mi muşc buza ca să-mi înăbuş râsul nervos.

În cele din urmă şi-au dezlipit buzele. David era roşu ca focul, iar zâmbetul Genyei era atât de strălucitor, încât mi s-a strâns inima.

— Ar trebui să te scoatem mai des din atelier, i-a spus ea.

De data asta am râs, dar m-am întrerupt când am auzit glasul lui Nikolai:

— Să nu-ţi închipui că s-a terminat, Genya Safin.

Vocea lui era rece şi foarte obosită:

— Când se va sfârşi războiul, vei fi judecată, iar eu voi hotărî dacă vei fi sau nu graţiată.

Genya a făcut o plecăciune respectuoasă:

— Nu mă tem de dreptatea ta, *moi tsar.*

— Încă nu sunt rege.

— Moi tsarevich, s-a corectat ea.

— Plecaţi, a spus el, făcând semn cu mâna, iar când a văzut că ezit, a spus simplu: Cu toţii.

Înainte să se închidă uşile, l-am văzut aşezându-se la masa de proiectare, sprijinindu-şi capul în mâini.

Am pornit pe hol în urma celorlalţi. David vorbea cu Genya despre proprietăţile alcaloizilor vegetali şi ale prafului de beriliu. Nu-mi dădeam seama cât de înţelept era să stea de vorbă despre otrăvuri, dar m-am gândit că aşa arăta un moment romantic în versiunea lor.

Abia îmi târâm picioarele spre Vârtelniţă. Fusese una dintre cele mai lungi zile din viaţa mea şi, cu toate că până atunci reuşisem să lupt cu oboseala, începusem s-o simt apăsându-mi umerii ca un palton ud. Am hotărât să le las pe Genya şi Tamar să le povestească celorlalţi Grisha ce se întâmplase, iar de Sergei aveam să mă ocup a doua zi. Dar înainte să mă aşez în pat, trebuia să mai aflu ceva.

Când am ajuns la trepte, am apucat-o pe Genya de mână.

— Ce i-ai şoptit regelui, am întrebat-o eu cu glas scăzut.

A aşteptat ca ceilalţi să urce, apoi mi-a răspuns:

— Na razrusha'ya. E'ya razrushost. Nu sunt ruinată. Sunt ruinătoare.

Am ridicat din sprâncene:

— Să-mi aminteşti să fiu alături de partea ta cea bună.

— Draga mea, a spus ea, întorcând pe rând obrajii plini de cicatrici. Nu mai am nicio parte bună.

Vocea ei era veselă, dar am simţit în ea şi o undă de tristeţe. Mi-a făcut cu ochiul teafăr şi a pornit spre scări.

Mal, care deja vorbise cu Nevsky despre locurile noastre de dormit, m-a condus la locuinţa mea, două camere aflate pe partea estică a muntelui. Cadrul uşii era alcătuit din statuile de bronz a două fecioare, cu mâinile împreunate – m-am gândit că poate erau Luceafărul de Dimineaţă şi Luceafărul de Seară. Înăuntru peretele îndepărtat era ocupat în întregime de o fereastră rotundă, prinsă într-un cadru de alamă cu nituri, ca un hublou. Felinarele erau aprinse şi, cu toate că ziua priveliştea era probabil spectaculoasă, acum nu era nimic de văzut în afară de întuneric şi reflexia propriei mele feţe obosite.

— Gemenii şi cu mine suntem în camera alăturată, a spus Mal. Iar unul dintre noi va sta de veghe în timp ce dormi.

Lângă lavoar mă aştepta o ulcea cu apă fierbinte. M-am spălat pe faţă, iar Mal mi-a spus ce încăperi primiseră ceilalţi Grisha, cât timp va dura să pregătească expediţia în Sikurzoi şi cum voia să împartă grupul nostru. Am încercat să-l ascult, dar la un moment dat mi s-a blocat mintea.

M-am aşezat pe banca de piatră din faţa ferestrei:

— Îmi pare rău, nu pot să te urmăresc.

Mal s-a uitat la mine şi mi-am dat seama că se gândea dacă să se aşeze lângă mine sau nu. În cele din urmă a hotărât să rămână în picioare.

— Mi-ai salvat viaţa azi, a spus el.

A ridicat din umeri:

— Şi tu mi-ai salvat-o pe a mea. Cam asta facem tot timpul.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor să omori pentru prima oară un om.

— Am fost responsabilă de moartea multor oameni. N-ar trebui să fie diferit de data asta.

— Dar este.

— Era un soldat ca şi noi. Probabil avea o familie undeva, o femeie pe care o iubea, poate şi un copil. Acum era aici, iar în clipa următoare a… dispărut.

Ştiam că ar fi trebuit să mă opresc, dar simţeam nevoia să las cuvintele să iasă:

— Şi ştii ce m-a înfricoşat? Că a fost *uşor.*

Mal a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Nu-mi aduc aminte pe cine am omorât prima oară. Pornisem în căutarea cerbului şi, la un moment dat, am nimerit peste o patrulă fjerdană la graniţa de nord. Cred că lupta n-a durat mai mult de cinci minute, dar am omorât trei oameni. Îşi făceau treaba, la fel ca mine, încercând să supravieţuiască de la o zi la alta, dar au sfârşit însângeraţi în zăpadă. Nu-mi dau seama pe care l-am răpus primul şi nici nu cred că are importanţă, încerc să nu-mi aduc aminte de ei. Dar feţele li se înceţoşează.

— Serios?

— Nu…

Am şovăit un moment. Nu m-am putut uita la el când am şoptit:

— M-am simţit bine.

Mal n-a spus nimic, aşa că am continuat:

— Nu contează de ce folosesc Tăietura, nici ce fac cu puterea mea. *Întotdeauna* mă face să mă simt bine.

Îmi era teamă să mă uit la el, mă temeam de dezgustul sau, şi mai rău, de spaima pe care aş fi putut s-o văd pe chipul lui. Dar când m-am străduit să ridic privirea, Mal avea o expresie îngândurată.

— Ai fi putut să-i spinteci pe Aparat şi pe toate gărzile lui, dar n-ai făcut-o.

— Mi-aş fi dorit.

— Dar n-ai făcut-o. Ai avut multe ocazii să fii brutală, să fii crudă. Şi totuşi n-ai profitat de ele.

— Nu încă. Pasărea de foc…

A clătinat din cap:

— Pasărea de foc nu-ţi va schimba felul de a fi. Vei continua să fii fata care a luat bătaie în locul meu când am stricat ceasul de bronz aurit al Anei Kuya.

Am mormăit, ridicând acuzator un deget spre el:

— Şi tu ai tăcut chitic.

A izbucnit în râs:

— Bineînţeles. Femeia aia era înfiorătoare.

Apoi a redevenit sobru:

— Vei continua să fii fata dispusă să-şi sacrifice viaţa pentru a ne salva din Micul Palat, aceeaşi fată pe care tocmai am văzut-o luând partea unei slujitoare împotriva unui rege.

— Nu e servitoare. E…

— O prietenă. Ştiu.
A şovăit o clipă şi a adăugat:
— Adevărul e că Luchenko avea dreptate.
Mi-a luat un pic să-mi aduc aminte că Luchenko era conducătorul miliţiei:
— În legătură cu ce?
— E ceva în neregulă cu ţara asta. Ce ne dă ea nouă? Nici pământ, nicio viaţă bună. Doar o uniformă şi o armă. La fel gândeam şi eu înainte.
Într-adevăr, fusese gata să plece din Ravka fără să se uite în urmă:
— Şi ce s-a schimbat?
— Tu. Mi-am dat seama în noaptea aceea, în capelă. Dacă n-aş fi fost atât de speriat, mi-aş fi putut da seama mai devreme.
Mi-am amintit trupul soldatului despicat în două:
— Poate că aveai motive să te temi de mine.
— Nu-mi era frică de tine, Alina. Îmi era frică să nu te pierd. Începuseşi să devii cineva care nu mai avea nevoie de mine, dar aşa ai fost menită să fii.
— Flămândă de putere? Nemiloasă?
— Puternică, a spus el, întorcându-şi privirea. Luminoasă. Poate şi un pic nemiloasă. Ai nevoie de asta ca să poţi conduce. Ravka e frântă, Alina. Cred că aşa a fost dintotdeauna. Fata pe care am văzut-o în capelă ar putea schimba asta.
— Nikolai…
— Nikolai e un conducător înnăscut. Ştie să lupte şi se pricepe la politică. Dar nu ştie ce înseamnă să trăieşti fără speranţă. N-a fost niciodată sărman. Nu ca tine şi ca Genya. Nu ca mine.
— E un om bun, am protestat eu.
— Şi va fi un rege bun. Dar are nevoie ca tu să fii o regină şi mai bună.
Nu ştiam ce să zic. Am pus un deget pe geam, apoi am şters urma cu mâneca:
— Am de gând să-l întreb dacă îi pot aduce aici pe elevii de la Keramzin. Şi pe orfani.
— Ia-l cu tine când te duci acolo, ar trebui să vadă de unde vii, a spus Mal, apoi a izbucnit în râs: Ai putea să i-l prezinţi Anei Kuya.
— Deja l-am aruncat în ghearele Baghrăi. O să creadă că am o întreagă colecţie de cotoroanţe.

Am lăsat încă o amprentă pe geam şi, fără să mă uit la el, am spus:
— Mal, spune-mi ce-i cu tatuajul.
A tăcut o vreme, iar în cele din urmă şi-a frecat ceafa cu palma şi a zis:
— E un jurământ în ravkana veche.
— Dar de ce te-ai însemnat?
De data asta nu s-a mai înroşit şi nici n-a mai întors capul:
— E o promisiune să fiu mai bun decât înainte. E jurământul că, dacă nu pot fi altceva pentru tine, măcar să fiu o armă în mâna ta.
A ridicat din umeri:
— Cred că-mi aminteşte şi că a vrea şi a merita nu-s acelaşi lucru.
— Dar *ce* vrei, Mal?
În cameră s-a lăsat tăcerea.
— Nu mă întreba asta, a spus el în cele din urmă.
— De ce nu?
— Pentru că ştiu că nu se poate.
— Dar tot vreau să-mi spui.
A oftat prelung:
— Spune-mi noapte bună. Spune-mi să plec, Alina.
— Nu.
— Ai nevoie de o armată. Ai nevoie de o coroană.
— Aşa-i.
A izbucnit în râs, apoi a zis:
— Ştiu că ar trebui să spun ceva nobil. Că vreau o Ravkă reîntregită şi eliberată de Falie. Că vreau să-l văd îngropat pe întunecatul, să nu-ţi mai poată face rău nici ţie, nici nimănui altcuiva.
A clătinat din cap cu un aer trist:
— Dar cred că sunt acelaşi nătărău egoist care a fost întotdeauna. Pentru că, deşi vorbesc întruna despre onoare şi jurăminte, ce-mi doresc cu adevărat e să te lipesc de zid şi să te sărut până o să uiţi că ai ştiut vreodată numele altui bărbat. Aşa că spune-mi să plec, Alina. Pentru că nu-ţi pot oferi nicio armată, niciun titlu, nici vreunul dintre lucrurile de care ai nevoie.
Avea dreptate. Legătura noastră tandră şi fragilă se înfiripase pe vremea când nu aveam datorii şi responsabilităţi şi nu ştiam ce mai rămăsese din ea acum. Şi totuşi, mi-aş fi dorit să mă

strângă în braţe şi să-mi şoptească numele în întuneric, mi-as fi dorit să-i cer să rămână.

— Noapte bună, Mal.

A dus mâna la inimă, la broşa de aur în formă de rază de soare, pe care i-o dăruisem cu mult timp în urmă, într-o grădină întunecată.

— Moi soverenyi, a spus el cu glas scăzut, apoi s-a înclinat şi a plecat.

Uşa s-a închis în urma lui. Am stins felinarele şi m-am întins pe pat, învelindu-mă cu păturile. Fereastra rotundă semăna cu un ochi enorm, iar acum, că se făcuse întuneric în cameră, puteam să disting stelele.

Mi-am mângâiat cu degetul cicatricea din palmă, făcută cu ani în urmă de muchia unei ceşti albastre sparte – era amintirea momentului când întreaga mea lume se răsturnase, când renunţasem la o parte din inima mea, pe care nu aveam s-o mai redobândesc niciodată.

Luaserăm o decizie înţeleaptă, făcuserăm ce era bine. Trebuia să cred că, în timp, logica aveam să-mi aducă alinare. Dar în noaptea aceea, învăluită de tăcerea apăsătoare a camerei, sufletul îmi era copleşit de durerea pierderii şi de o certitudine fermă şi adâncă, precum dangătul unui clopot: *Ceva bun s-a dus.*

A doua zi dimineaţă, m-am trezit cu Tolya lângă pat.

— L-am găsit pe Sergei, a spus el.

— Dispăruse?

— A fost de negăsit toată noaptea.

M-am îmbrăcat cu hainele curate care îmi fuseseră aduse în cameră: tunică, pantaloni, cizme noi şi o *kefta* groasă de lână, vopsită în albastrul Invocatorilor, căptuşită cu blană roşie de vulpe şi cu manşete brodate cu fir de aur. Nikolai era întotdeauna pregătit.

Tolya m-a condus pe trepte până la nivelul boilerelor, apoi într-una una dintre sălile întunecate care adăposteau bazinele de colectare a apei. Am regretat imediat felul în care mă îmbrăcasem – era insuportabil de cald. Am invocat o rază de lumină. Sergei stătea în capul oaselor lipit de perete, lângă unul dintre rezervoarele de metal, cu genunchii strânşi la piept.

— Sergei?

A mijit ochii şi a întors capul. Tolya şi cu mine am schimbat o privire. L-am bătut uşor pe braţul vânjos.

— Du-te să iei micul dejun, am spus eu, simţind că şi mie îmi chiorăiau matele.;

După ce a plecat Tolya, am scăzut intensitatea luminii şi m-am dus să mă aşez lângă Sergei:

— Ce faci aici?

— Era prea mare Vârtelniţa, a bâiguit el. Şi e prea sus.

Dar era mai mult de-atât şi nu întâmplător îi scăpase numele Genyei, aşa că nu aveam de gând să mai ignor această problemă. Încă nu avusesem ocazia să stăm de vorbă despre dezastrul de la Micul Palat. Sau poate fuseseră ocazii, dar le evitasem. Voiam să-mi cer iertare pentru moartea Măriei, pentru că o pusesem în pericol, pentru că nu fusesem acolo s-o salvez. Dar cum să încapă în vorbe acest regret? Şi cum ar fi putut nişte cuvinte să umple golul lăsat de o fată vie, cu bucle castanii şi râs voios?

— Şi mie mi-e dor de Mărie, am spus eu în cele din urmă. Şi de ceilalţi.

Şi-a lipit faţa de braţ:

— Înainte nu-mi era niciodată teamă cu adevărat. Acum sunt mereu copleşit de frică. N-o pot controla.

L-am luat pe după umeri:

— Cu toţii suntem speriaţi. Nu-i un lucru de care să te ruşinezi.

— Nu vreau decât să mă simt din nou în siguranţă.

Îi tremurau umerii. Mi-aş fi dorit să am şi eu darul de a găsi vorbele potrivite, la fel ca Nikolai.

— Sergei, am început eu, neştiind dacă aveam să-l fac să se simtă mai bine sau mai rău, Nikolai are şi alte tabere. Atât în Tsibeya, cât şi mai spre sud. Sunt staţii intermediare pentru contrabandişti, departe de locurile unde se dau lupte. Dacă ar fi de acord, ai accepta să mergi într-una din aceste tabere? Ai putea lucra ca Vindecător. Sau ai putea să te odihneşti o vreme.

— Da, a răspuns el fără să şovăie.

M-am simţit vinovată pentru sentimentul de uşurare care m-a cuprins. Sergei ne încetinise în timpul luptei cu miliţia lui Luchenko. Şi era instabil sufleteşte. Mi-aş fi putut cere iertare, i-aş fi putut oferi vorbe inutile, dar nu ştiam cum să-l ajut. Şi

oricum asta n-ar fi schimbat cu nimic faptul că eram în război. Sergei devenise o povară.

— O să mă ocup eu de toate detaliile plecării. Dacă mai ai nevoie de ceva… am adăugat eu, neştiind cum să închei conversaţia.

L-am bătut stângaci pe umăr, apoi m-am ridicat în picioare şi am dat să plec.

— Alina?

M-am oprit în uşă. Abia îl mai distingeam în întuneric, lumina din hol strălucindu-i în obrajii umezi.

— Îmi pare rău că mi-a scăpat numele Genyei, a spus el. Îmi pare rău pentru tot.

Mi-am amintit cum se înghionteau el şi Mărie, cum se ţineau de mână, cum stăteau de vorbă şi râdeau, bând din aceeaşi ceaşcă de ceai.

— Şi mie, am şoptit eu.

Când am ieşit pe hol, am tresărit văzând-o pe Baghra aşteptând alături de Misha.

— Ce căutaţi aici?

— Am venit după tine. Ce-a păţit băiatul ăla?

— A suferit mult, am spus eu, îndepărtându-mă.

— Cine n-a suferit?

— A văzut-o pe iubita lui despicată de fiul tău şi a ţinut-o în braţe până a murit.

— Suferinţă e pe toate drumurile. Ce contează e ce face fiecare om din ea. Iar acuma, a spus ea lovind cu bastonul în podea, la lecţii!

Am fost atât de surprinsă, încât mi-a luat un pic să înţeleg ce voia să spună. La lecţii? Baghra refuzase să mă mai înveţe ceva după ce mă întorsesem la Micul Palat cu al doilea amplificator. Mi-am venit în fire şi am urmat-o pe culoar. Era probabil o prostie din partea mea s-o întreb, dar nu m-am putut abţine:

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Am avut o discuţie cu noul nostru rege.

— Cu Nikolai?

Mi-a răspuns doar cu un mormăit.

Am încetinit pasul când am văzut încotro o conducea Misha:

— Foloseşti cutia de fier?

— Bineînţeles, a zis ea. Ai vrea să-mi târăsc oasele pe scări?

I-am aruncat o privire lui Misha, care s-a uitat calm la mine, cu mâna pe sabia de lemn de la brâu. Am intrat cu ei în drăcovenia aceea îngrozitoare.

Misha a tras grilajul şi a ridicat pârghia. Am închis ochii când am pornit, hurducându-ne, în sus.

— Ce-ai vorbit cu Nikolai? am întrebat eu, cu un tremur în glas, când am ajuns în Vârtelniţă.

Baghra a dat plictisită din mână:

— L-am prevenit că, atunci când vei avea puterea celor trei amplificatoare, s-ar putea să devii la fel de periculoasă ca fiul meu.

— Mulţumesc, am răspuns eu sec.

Ştiam că avea dreptate, dar nu voiam ca Nikolai să-şi facă griji din cauza asta.

— L-am pus să jure că, dacă se va întâmpla asta, o să te împuşte.

— Şi? am întrebat eu, deşi îmi era groază de răspuns.

— Mi-a dat cuvântul lui. Dacă o fi valorând ceva.

Dar eu ştiam că Nikolai era om de cuvânt. Ar fi plâns după mine şi poate nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Dar prima iubire a lui Nikolai era Ravka. N-ar fi tolerat niciodată o ameninţare pentru ţara lui.

— De ce nu mă împuşti tu acuma, să-l scuteşti de efort? am mormăit eu.

— Mă gândesc la asta zi de zi, a ripostat ea. Mai ales când nu-ţi tace fleanca.

Baghra i-a dat instrucţiuni lui Misha, iar băiatul ne-a condus la terasa dinspre sud. Uşa era ascunsă în tivul rochiei de bronz a Fecioarei Tunse, iar pe cizma ei erau atârnate în cârlige paltoane şi căciuli. Baghra era atât de înfofolită, încât abia îi distingeam faţa, dar eu mi-am luat o căciulă de blană şi l-am îmbrăcat pe Misha cu un palton gros de lână înainte să ieşim în frigul înţepător.

Capătul terasei triunghiulare se termina cu un vârf asemănător cu prora unei nave, iar în faţa noastră se întindea pătura de nori ca o mare îngheţată. Din când în când ceaţa se împrăştia şi dădea la iveală vârfurile înzăpezite şi versanţii de stâncă cenuşie de sub noi. M-au trecut fiori. *Prea mare. Prea sus.* Sergei avea dreptate. Doar cele mai înalte piscuri ale

munţilor Elbjen se înălţau deasupra norilor, şi iarăşi mi-a venit în minte imaginea unui arhipelag.

— Spune-mi ce vezi, mi-a cerut Baghra.

— Aproape numai nori, am răspuns eu. Cer şi câteva piscuri.

— Care-i distanţa până la cel mai apropiat munte?

Am încercat să estimez distanţa:

— Cel puţin doi kilometri, poate trei.

— Bine, a zis ea. Retează-i vârful.

— Ce?

— Ai mai folosit Tăietura.

— E un *munte.* Un munte enorm.

— Iar tu eşti prima Grisha cu două amplificatoare. Retează-i vârful.

— E la câţiva kilometri!

— Ai de gând să te văicăreşti până o să mor?

— Şi dacă vede cineva…?

— În munţii ăştia nu locuieşte nimeni. Aşa că lasă scuzele.

Am scos un oftat enervat. Purtam amplificatoarele de câteva luni şi ştiam care erau limitele puterii mele.

Am ridicat mâinile înmănuşate şi lumina a venit la mine într-un val plăcut, strălucind deasupra păturii de nori. Am concentrat-o, îngustând-o sub forma unui tăiş. Apoi, simţindu-mă ca o idioată, am lovit în direcţia celui mai apropiat vârf.

Nici măcar nu l-am atins. Lumina a spintecat norii până la câteva sute de metri de munte, dând la iveală pentru câteva clipe piscurile de sub noi şi lăsând în urmă fâşii de ceaţă.

— Cum s-a descurcat? l-a întrebat Baghra pe Misha.

— Prost.

M-am încruntat la el. Un mic trădător. Am simţit mişcare în spatele meu.

M-am întors şi am văzut că pe terasă se strânsese un grup de soldaţi şi Grisha. Mi-a fost uşor să disting creasta roşie a lui Harshaw. O ţinea pe Oncat pe după gât, ca pe o eşarfă portocalie, iar Zoya rânjea alături de el. *Perfect!* Nimic nu se compară cu o mică umilire pe stomacul gol.

— Încă o dată, a zis Baghra.

— E prea departe, am mormăit eu. Şi e uriaş.

De ce nu începem cu ceva mai mic? Cu o casă, de exemplu?

— Nu e *prea departe,* m-a luat ea peste picior. Eşti în egală măsură şi aici, şi acolo. Muntele e alcătuit din aceleaşi elemente

ca şi tine. Nu are plămâni, aşa că lasă-l să respire împreună cu tine. Nu are puls, aşa că dă-i bătăile inimii tale. Asta este esenţa Micii Stiinte.

M-a lovit cu bastonul:

— Şi nu mai gâfâi ca un mistreţ. Respiră cum te-am învăţat – calm şi regulat.

M-am îmbujorat şi am încercat să-mi domolesc respiraţia.

Mi-au revenit în minte frânturi de teorie Grisha. *Odinakovost.* Caracterul comun. *Etovost.* Caracterul unic. Era un talmeş-balmeş în capul meu. Dar cuvintele care îmi răsunau cel mai tare în urechi erau cele mâzgălite în jurnalele lui Morozova: *Nu suntem, în esenţă, identici cu toate lucrurile?*

Am închis ochii. De data asta, în loc să chem lumina la mine, m-am dus eu după ea. Am simţit că mă împrăştii, reflectându-mă în terasa înzăpezită şi în panoul de sticlă din spatele meu.

Am azvârlit Tăietura. A lovit versantul muntelui, despicând un strat de gheaţă şi stânci, care s-au prăbuşit cu un huruit înfundat.

Dinspre mulţimea strânsă în spatele meu s-au înălţat urale.

— Hm, a mormăit Baghra. Ăştia ar aplauda şi o maimuţă dansatoare.

— Depinde de maimuţă, a spus Nikolai de la marginea terasei. Şi de dans.

Excelent. Rândurile spectatorilor se mai îngroşaseră un pic.

— Mai bine? l-a întrebat Baghra pe Misha.

— Un pic mai bine, a zis el fără tragere de inimă.

— Mult mai bine! am protestat eu. Am lovit muntele, nu-i aşa?

— Nu ţi-am cerut doar să-l loveşti, a spus Baghra, ci să-i retezi vârful. Încă o dată.

— Zece monede că nu reuşeşte! a strigat un Grisha rătăcitor din subordinea lui Nikolai.

— Douăzeci de monede că reuşeşte! a intervenit loial Adrik.

Îmi venea să-l iau în braţe, deşi eram sigură că nu are bani.

— Treizeci de monede că poate atinge şi muntele din spate.

M-am întors şi l-am văzut pe Mal sprijinit de cadrul uşii, cu mâinile în sân.

— Muntele ăla e la vreo zece kilometri distanţă, am protestat eu.

— Mai degrabă la vreo opt, a spus el voios, şi în ochii lui se citea o provocare.

Era ca şi când ne-am fi întors la Keramzin, iar el m-ar fi întărâtat să fur o pungă de migdale dulci sau m-ar fi îndemnat să calc pe iazul Trivka înainte ca gheaţa să se fi îngroşat suficient. *Nu pot,* îi spuneam eu. *Ba poţi,* îmi răspundea el, îndepărtându-se de mine pe patine de împrumut, cu vârfurile umplute cu hârtie să nu-i joace picioarele în ele, fără să se uite în urmă, provocându-mă să-l urmez.

În timp ce mulţimea striga şi făcea pariuri, Baghra mi-a spus cu glas scăzut:

— Se zice că asemănătorul cheamă asemănătorul, fata mea. Şi, potrivit celor mai rafinate principii ale ştiinţei, suntem, în esenţă, la fel ca toate lucrurile. Lumina trăieşte în spaţiile dintre elemente. Se află şi în solul acelui munte, în stânci şi în zăpadă. Tăietura e deja făcută.

M-am uitat ţintă la ea. Parcă ar fi citat din jurnalele lui Morozova. Îmi spusese că întunecatul fusese obsedat de ele. Oare acum îmi spunea ceva mai mult?

Mi-am suflecat mânecile si am ridicat mâinile. Mul-țimea a tăcut. M-am concentrat asupra muntelui din faţa mea, care era atât de îndepărtat încât nu-i distingeam detaliile.

Am chemat lumina, apoi am împrăştiat-o, împrăştiindu-mă odată cu ea. Eram în nori, deasupra lor, şi, preţ de o clipă, am fost în pântecele întunecat al muntelui, strivită şi fără suflare, acolo unde lumina trăia chiar dacă nu putea fi văzută. Când am coborât braţul, arcul pe care l-am proiectat era infinit, o sabie strălucitoare care exista în clipa aceea, precum şi în toate momentele de dincolo de el.

S-a auzit un pârâit puternic, ca un tunet îndepărtat, şi cerul a părut că se cutremură.

Încet, fără zgomot, vârful muntelui a început să se mişte. Nu s-a răsturnat, ci a alunecat implacabil într-o parte, zăpada şi stâncile prăvălindu-se pe versantul său, lăsând o în urmă o diagonală perfectă, o muchie de rocă cenuşie, ce se înălţa chiar deasupra păturii de nori.

În spatele meu am auzit urale şi chiuituri. Misha sărea în sus, strigând:

— A reuşit! A reuşit!

Am aruncat o privire peste umăr. Mal a încuviinţat simplu din cap, apoi a strâns pe toată lumea şi a condus înapoi în Vârtelniţă. L-am văzut făcând semn spre un Grisha rătăcitor:

— Plăteşte.

M-am întors spre muntele retezat, cu sângele înfierbântat de putere, cu mintea năucită de realitatea indubitabilă a ceea ce făcusem. *Încă o dată*, a strigat o voce în mine, dornică de mai mult. Întâi un om, apoi un munte. Spintecaţi într-o clipă. Cu uşurinţă. Tremuram în *kefta,* mângâiată de atingerea catifelată a blănii de vulpe.

— Ţi-a luat ceva timp, a bombănit Baghra. În ritmul ăsta, o să-mi degere picioarele până faci vreun progres.

Capitolul 8

În noaptea aceea, Sergei a părăsit Vârtelniţa la bordul *Ibisului*, barja care avea să înlocuiască *Pelicanul* pe durata reparaţiilor. Nikolai hotărâse să-l trimită la o staţie intermediară de lângă Duva, unde se putea reface şi unde le putea da o mână de ajutor contrabandiştilor aflaţi în trecere. Ba chiar îi propusese lui Sergei să aştepte o navă care îl putea duce în Ravka de Vest, dar Sergei era prea nerăbdător să plece.

A doua zi dimineaţă, Nikolai şi cu mine ne-am întâlnit cu Mal şi cu gemenii, să discutăm despre expediţia care avea să pornească spre Sikurzoi de Sud, în căutarea păsării de foc. Ceilalţi Grisha nu ştiau unde s-ar fi putut afla al treilea amplificator şi aveam de gând să păstrăm acest secret cât mai mult cu putinţă.

Nikolai şi-a petrecut mare parte din următoarele două nopţi studiind jurnalele lui Morozova, la capătul cărora a devenit la fel de îngrijorat ca şi mine, fiind convins că lipseau câteva volume, care se aflau în posesia întunecatului. Voia să insist pe lângă Baghra să-mi spună mai multe, dar trebuia să am grijă cum abordam subiectul. Dacă aş fi scos-o din sărite, n-am fi obţinut nicio informaţie nouă şi ar fi întrerupt lecţiile cu mine.

— Nu doar că jurnalele sunt neterminate, a spus Nikolai, dar nu ţi se pare şi ţie că Morozova era un pic… excentric?

— Dacă prin excentric înţelegi nebun, atunci da, asta e şi impresia mea, am recunoscut eu. Dar sper că nu era doar nebun, ci că şi avea dreptate.

Nikolai s-a uitat la harta atârnată pe perete.

— Şi ăsta e singurul nostru indiciu deocamdată? a zis el, lovind uşor o vale fără nume de lângă graniţa de sud. Ne punem speranţe cam mari în două coloane subţirele de piatră.

Valea fără nume era Dva Stolba, care adăpostea aşezările în care ne născuserăm Mal şi cu mine şi care fusese botezată după ruinele de la capătul ei sudic – două turnuri subţiri şi mâncate de ploaie şi vânt, despre care cineva hotărâse că erau rămăşiţele a două mori. Dar noi credeam că erau, de fapt, ruinele unui arc străvechi, un indiciu al păsării de foc, ultimul dintre amplificatoarele lui Ilya Morozova.

— La Murin se află o mină de cupru abandonată, a spus Nikolai. Puteţi să aterizaţi cu *Bâtlanul* acolo şi să intraţi în vale pe jos.

— De ce să nu zburăm direct în Sikurzoi? a întrebat Mal.

Tamar a clătinat din cap:

— S-ar putea să fie dificil. Sunt puţine locuri de aterizat, iar relieful e mult mai periculos.

— Înţeleg, a încuviinţat Mal. Atunci aterizăm în Murin şi o luăm prin pasul Jidkova.

— Şi nici n-o să atragem atenţia, a spus Tolya. Nevsky zice că trece multă lume prin localităţile de la graniţă.

Oamenii pleacă din Ravka, traversând munţii înainte să vină iarna.

— Cât o să dureze să găsiţi pasărea de foc? a întrebat Nikolai.

Toată lumea s-a întors spre Mal.

— N-am de unde şti, a spus el. Mi-a luat câteva luni să dau de urma cerbului, iar biciul mărilor l-am găsit în mai puţin de o săptămână.

Stătea cu privirea aţintită asupra hărţii, dar am simţit cum se ridică între noi amintirea acelor zile. Le petrecuserăm în apele reci ca gheaţa din Drumul Oaselor, cu ameninţarea torturii atârnând deasupra noastră.

— Sikurzoii se întind pe un teritoriu vast. Trebuie să pornim cât mai repede cu putinţă.

— Ţi-ai ales echipajul? a întrebat-o Nikolai pe Tamar.

Aproape că începuse să danseze când prinţul îi propusese ei să fie căpitanul *Bâtlanului* şi se apucase imediat să se familiarizeze cu nava şi cu modul ei de funcţionare.

— Zoya nu lucrează foarte bine în echipă, a răspuns Tamar, dar ne trebuie Furtunoşi, iar ea şi Nadia sunt opţiunile noastre cele mai bune. Stigg se pricepe să manevreze parâme şi nu strică să avem cel puţin un Inferni la bord. Cred că mâine o să putem face un zbor de probă.

— Aţi merge mai repede cu un echipaj mai experimentat, a spus Nikolai.

— Am luat şi un Iscă-Valuri, şi un Fabrikator din subordinea ta, a spus ea. M-aş simţi mai bine dacă i-aş folosi pe oamenii noştri pentru restul sarcinilor.

— Rătăcitorii mei sunt loiali.

— Posibil, a răspuns Tamar, dar noi lucrăm bine împreună.

Dintr-odată, mi-am dat seama că avea dreptate. *Oamenii noştri.* Oare când deveniserăm un grup unit? în timpul călătoriei prin galerii? în timpul exploziilor din caverne? în clipa când înfruntaserăm gărzile lui Nikolai şi pe rege?

Însă micul nostru grup urma să se împartă în două, iar asta nu-mi plăcea. Adrik era foarte supărat că-l lăsam în urmă şi ştiam că aveam să-i simt lipsa. Aveau să-mi lipsească chiar şi Harshaw şi Oncat. Dar cel mai greu era să-mi iau la revedere de la Genya. *Bâtlanul* deja era foarte îngreunat de echipaj şi provizii şi nu aveam niciun motiv s-o luăm cu noi în Sikurzoi. Şi, cu toate că ne trebuia un Materialnik pentru a făuri a doua brăţară, Nikolai considera că locul lui David era în Vârtelniţă, unde îşi putea pune priceperea în slujba efortului de război. Aşa că o aleseserăm pe Irina, Fabrikatoarea rătăcitoare care îmi făcuse brăţara de solzi pe *Volkvolny.* David a fost mulţumit de decizie, iar Genya a primit mai bine decât mine vestea că va rămâne pe munte:

— Adică n-o să-mi târşâi picioarele prin nişte munţi prăfuiţi şi n-o să trebuiască să aud cum se plânge Zoya şi nici să-l ascult pe Tolya recitând *A doua legendă a lui Kregi*? Sunt devastată, a zis ea râzând.

— Crezi c-o să te simţi bine aici? am întrebat eu.

— Cred că da. Mi-e greu s-o recunosc, dar Nikolai a început să-mi placă. Nu seamănă deloc cu taică-su. Şi se îmbracă cu gust.

Avea dreptate. Chiar şi aici, pe vârful muntelui, cizmele lui Nikolai erau mereu lustruite, iar uniforma, imaculată.

— Dacă totul merge bine, a spus Tamar, ar trebui să fim gata de plecare la sfârşitul săptămânii.

M-a copleşit un val de încântare şi a trebuit să-mi înfrâng imboldul de mă freca la încheietura goală. Apoi l-am auzit pe Nikolai:

— Că tot veni vorba… Alina, mă întreb dacă ai fi dispusă să faci un mic ocol.

M-am încruntat:

— Ce fel de ocol?

— Alianţa cu Ravka de Vest încă e proaspătă. Iar Fjerda va face presiuni mari asupra lor ca să deschidă Falia pentru întunecatul. Ar însemna mare lucru pentru ei să vadă ce poate face Invocatoarea Soarelui. M-am gândit că, în timp ce ceilalţi încep căutările în Sikurzoi, noi am putea lua parte la câteva dineuri oficiale, să retezi vârful unui munte şi să-i faci să stea mai liniştiţi. Şi când ne întoarcem de la Os Kervo, pot să te duc eu înapoi în munţi, la oamenii tăi. Cum a zis şi Mal, au de străbătut un teritoriu vast, iar întârzierea n-ar atrage atenţia.

Preţ de o clipă am crezut că Mal ar putea să spună ceva despre necesitatea de a intra şi ieşi din Sikurzoi înaintea primei zăpezi şi despre pericolul pe care l-ar fi reprezentat o întârziere cât de mică. În schimb, a făcut sul harta de pe birou şi a spus:

— Un plan înţelept. Iar Tolya poate merge cu voi, ca gardă a Alinei. Oricum am nevoie să capăt experienţă în manevrarea pânzelor.

Mi-am ignorat strângerea de inimă. Şi eu eram de acord cu ideea prinţului.

— Bineînţeles, am spus eu.

Dacă Nikolai se aştepta la o dispută, a reuşit să-şi ascundă bine surprinderea.

— Excelent! a răspuns el, lovindu-şi palmele una de alta. Hai să vorbim despre garderoba ta.

Dar după aceea, ne-am dat seama că mai aveam multe alte probleme de rezolvat înainte ca Nikolai să mă drapeze în mătase. Acceptase să trimită *Pelicanul* la Keramzin după ce avea să fie reparat, dar aceasta era doar prima chestiune de pe agendă. După ce am terminat de discutat despre armament, despre furtuni şi despre echipamentul de ploaie, deja trecuse de prânz şi toată lumea avea nevoie de o pauză.

Cea mai mare parte a trupelor a mâncat laolaltă într-o sală de mese improvizată în partea de vest a Vârtelniţei, sub statuia impozantă a Ursului şi a Celor Trei Fii Nesăbuiţi. Nu aveam chef de companie, aşa că am luat o chiflă cu seminţe de chimen şi o

ceaşcă de ceai fierbinte cu mult zahăr şi am ieşit pe terasa sudică.

Am fost întâmpinată de un frig înţepător. Cerul era de un albastru strălucitor, iar soarele de după-amiază proiecta umbre prelungi pe stratul de nori. Mi-am băut ceaiul pe îndelete, cu vântul şuierându-mi în urechi şi fluturându-mi blana de vulpe de la gât. La stânga şi la dreapta mea, se vedeau vârfurile teraselor de la est şi de la vest, iar în zare, muntele căruia îi retezam vârful deja se acoperise cu zăpadă.

Eram sigură că, în timp, Baghra mă putea învăţa să-mi perfecţionez puterea, dar n-ar fi vrut nici în ruptul capului să mă ajute să stăpânesc *merzost,* iar singură habar n-aveam de unde să încep. Mi-am amintit sentimentul pe care îl avusesem în capelă, senzaţia de conexiune şi de dezintegrare, groaza de a simţi cum îmi este smulsă viaţa, bucuria de a-mi vedea creaturile venind pe lume. Dar fără întunecatul nu puteam avea acces la acea putere şi nu eram sigură că pasărea de foc ar fi putut schimba asta. Poate că lui pur şi simplu îi era mai uşor s-o folosească. Îmi spusese cândva că avea mult mai multă experienţă cu eternitatea. Oare câte vieţi luase întunecatul? Câte vieţi trăise? Poate că, după atâta timp, începuse să vadă altfel viaţa şi moartea – neînsemnate şi lipsite de mister, simple instrumente aflate la dispoziţia sa.

Am chemat lumina cu o mână, lăsând-o să mi se împrăştie printre degete în raze blânde, care au spintecat norii, dând la iveală vârfurile crestate şi nemiloase de la poalele Vârtelniţei. Am pus ceaşca jos şi m-am aplecat peste parapet, uitându-mă la treptele de piatră sculptate în versantul muntelui. Tamar îmi spusese că, pe vremuri, pelerinii le urcau în genunchi.

— Dacă ai de gând să sari, măcar dă-mi timp să compun o baladă în cinstea ta, a spus Nikolai.

M-am întors şi l-am văzut păşind pe terasă, cu părul blond strălucind în soare. Îşi aruncase pe umeri un palton militar elegant, împodobit cu pajura aurită.

— Una cu nenumărate strofe triste şi un vers dedicat dragostei tale faţă de hering.

— Dacă aştept, s-ar putea să fiu nevoită s-o ascult.

— Întâmplarea face să am o voce de bariton acceptabilă. Şi de ce atâta grabă? Cumva din cauza parfumului meu?

— Nu te dai cu parfum.

— Am un miros natural atât de plăcut, încât orice altă aromă ar fi o exagerare. Dar dacă îţi place, o să încep să folosesc.

Am strâmbat din nas:

— Nu, mulţumesc.

— Îţi voi da ascultare în toate. Mai ales după demonstraţia de azi, a spus el, făcând semn cu capul spre muntele retezat. Ori de câte ori vrei să-mi dau jos pălăria, te rog să-mi spui.

— A fost impresionant, nu-i aşa? am zis eu cu un oftat. Dar şi întunecatul a fost elevul Baghrăi. Şi a avut la dispoziţie sute de ani să înveţe să-şi stăpânească puterea. Eu am început acum mai puţin de un an.

— Am un cadou pentru tine.

— Pasărea de foc?

— Asta îţi doreşti? Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, a zis el, după care a scos ceva din buzunar şi l-a pus pe parapet.

Lumina s-a răsfrânt într-un inel cu smarald. Piatra de un verde intens, mai mare decât unghia de la degetul meu mare, era înconjurată de stele făcute din mici diamante.

— Modestia e supraestimată, am zis eu cu respiraţia gâtuită.

— Îmi place când mă citezi, a răspuns el, apoi a lovit uşor inelul cu degetul. Consolează-te cu gândul că, dacă o să-mi dai vreodată un pumn când îl porţi, probabil o să-mi scoţi ochiul. Şi mi-ar plăcea foarte mult. Să-l porţi, nu să-mi dai un pumn.

— De unde îl ai?

— Mi l-a dat mama înainte să plece. E smaraldul Lantsov. L-a purtat la ziua mea, în noaptea când am fost atacaţi la Marele Palat. În mod surprinzător, n-a fost aniversarea mea cea mai urâtă.

— Nu?

— Când aveam zece ani, părinţii mei au chemat un *clovn.*

Am întins mâna şovăielnic şi am ridicat inelul:

— E greu.

— O simplă piatră.

— I-ai spus mamei tale că ai de gând să i-l dai unei orfane de rând?

— A vorbit mai mult ea. A vrut să-mi povestească despre un anume Magnus Opjer.

— Cine?

— Un ambasador fjerdan, foarte bun marinar, care a făcut avere ca armator, mi-a explicat el, apoi s-a uitat spre pătura de nori. Şi care se pare că e tatăl meu.

Nu ştiam dacă să-l felicit sau să-i spun că-mi pare rău. Nikolai îmi vorbise foarte relaxat despre zvonurile care circulau pe seama tatălui său, dar ştiam că îl afecta mai mult decât era dispus să recunoască.

— Certitudinea asta îmi dă un sentiment ciudat, a continuat el. Cred că o parte din mine întotdeauna a sperat că zvonurile astea erau nişte simple scorneli.

— Dar tot o să fii un rege bun.

— Bineînţeles c-o să fiu, m-a luat el peste picior. Sunt doar melancolic, nu prostănac.

Şi-a scuturat o scamă invizibilă de pe mânecă şi a adăugat:

— Nu cred c-o să mă ierte vreodată că am trimis-o în exil, şi tocmai în Colonii.

Oare era mai dureros să te desparţi de mama ta sau să nu fi avut una niciodată? Oricum ar fi fost, îmi părea rău pentru el. Îşi pierduse toată familia – mai întâi fratele, acum părinţii.

— Îmi pare rău, Nikolai.

— De ce să-ţi pară rău? Am obţinut în sfârşit ce-mi doream. Regele a abdicat, iar acum am cale liberă spre tron. Dacă n-ar trebui ca mai întâi să mă ocup de un dictator atotputernic şi de hoarda lui de monştri, aş desface o şampanie.

Deşi Nikolai încerca să pară degajat, ştiam că nu aşa îşi imaginase că va prelua conducerea Ravkăi – fratele omorât de volere şi tatăl detronat pe baza acuzaţiilor sordide ale unei slujitoare.

— Când te vei încorona? am întrebat eu.

— Nu înainte să câştigăm. O să fiu încoronat în Os Alta sau deloc. Iar primul pas e să consolidăm alianţa cu Ravka de Vest.

— Şi de-aia mi-ai dat inelul?

— Exact, a spus el, apoi şi-a netezit reverul paltonului şi a adăugat: Ştii, ai fi putut să-mi spui despre Genya.

M-am simţit vinovată:

— Am încercat s-o protejez. Nu mulţi au făcut asta pentru ea.

— Nu vreau minciuni între noi, Alina.

Avea în minte fărădelegile tatălui său? Infidelitatea mamei sale? Şi totuşi, nu era corect din partea lui.

— Câte minciuni mi-ai spus tu mie, ? Şi câte se crete mi-ai tăinuit până ai fost pregătit să mi le împărtăşeşti? am întrebat, făcând semn cu capul spre Vârtelniţă.

A dus mâinile la spate, cu un aer vizibil stânjenit:

— Prerogativă princiară?

— Dacă un simplu prinţ poate să mintă, atunci poate şi o sfântă în viată.

— Ai de gând să-ţi faci un obicei din a câştiga disputele? E foarte neplăcut.

— Era o dispută?

— Bineînţeles că nu. Eu nu pierd dispute.

Apoi s-a uitat peste parapet:

— Pe toţi sfinţii, aleargă pe treptele de gheaţă?

Am mijit ochii, să văd mai bine prin ceaţă. Şi într-adevăr, cineva urca treptele înguste şi zigzagate de pe versantul muntelui, scoţând abur pe gură în aerul îngheţat. Mi-am dat seama imediat că era Mal, cu capul plecat şi cu rucsacul în spate.

— Pare… înviorător. Dacă o ţine tot aşa, s-ar putea să încep să exersez şi eu.

Nikolai avea un ton degajat, dar i-am simţit ochii căprui şi inteligenţi aţintiţi asupra mea:

— Presupunând că-l învingem pe întunecatul, lucru de care sunt sigur, Mal are de gând să rămână căpitanul gărzii tale personale?

Mi-a venit să-mi frec cicatricea din palmă cu degetul, dar m-am abţinut.

— Nu ştiu.

În ciuda a tot ce se întâmplase, voiam să-l am pe Mal în preajma mea. Dar n-ar fi fost corect faţă de niciunul dintre noi, aşa că am spus:

— Cred c-ar fi mai bine dacă ar fi transferat în altă parte. E un luptător bun, dar e o iscoadă şi mai bună.

— Ştii că nu va accepta un post departe de lupte.

— Fă ce crezi că e mai bine.

Durerea era ca un cuţit subţire strecurat între coaste, îl îndepărtam pe Mal din viaţa mea, şi totuşi aveam vocea fermă. Nikolai îmi fusese un bun profesor. Am încercat să-i înapoiez inelul:

— Nu-l pot accepta. Nu acum.

Poate niciodată.
— Păstrează-l, a spus el, strângându-mi degetele peste smarald. Un corsar învaţă să se folosească de toate avantajele.
— Şi un prinţ?
— Prinţii sunt obişnuiţi să li se spună „da”.

În seara aceea, când m-am întors în camera mea, am descoperit şi celelalte surprize pregătite de Nikolai. Am stat un pic pe gânduri, apoi m-am răsucit pe călcâie şi am pornit pe coridor spre camera unde erau cazate celelalte fete. Am şovăit câteva clipe, timidă şi caraghioasă, apoi mi-am făcut curaj şi am ciocănit.
Mi-a răspuns Nadia. În spatele ei am văzut că venise s-o viziteze Tamar, care îşi ascuţea toporiştile lângă fereastră. Genya aşezată la masă, ţesea cu fir de aur un alt petic pentru ochi, iar Zoya stătea într-unul dintre paturi, ţinând o pană suspendată în aer cu un vârtej care i se înălţa din degete.
— Vreau să vă arăt ceva, am spus eu.
— Ce? a întrebat Zoya, fără să-şi ia ochii de la pană.
— Veniţi să vedeţi.
Zoya s-a dat jos cu un oftat exasperat, apoi le-am condus pe toate spre camera mea şi am deschis uşa.
Genya şi-a vârât imediat mâinile în teancul de rochii întinse pe pat.
— Mătase! a exclamat a. Catifea!
Zoya a luat o *kefta* atârnată pe speteaza scaunului meu. Era din brocart cu fir de aur, avea mânecile şi tivul împodobite cu superbe broderii albastre, iar manşetele erau garnisite cu raze de soare cusute cu nestemate.
— Blană de samur, mi-a spus ea, mângâind căptuşeala. Nu te-am urât niciodată mai mult ca acum.
— Aia e a mea, am spus eu. Pe celelalte le puteţi lua voi. N-o să le port pe toate în Ravka de Vest.
— Nikolai a cerut să fie făcute toate astea pentru tine? a întrebat Nadia.
— Nu crede în jumătăţi de măsură.
— Eşti sigură c-o să fie de acord să ni le dai nouă?
— Doar vi le împrumut, am corectat-o eu. Şi dacă n-o să-i placă, să dea instrucţiuni mai precise data viitoare.

— Foarte elegantă, a spus Tamar, aruncând pe umeri o pelerină turcoaz şi uitându-se în oglindă. Nikolai trebuie să arate ca un rege, iar tu, ca o regină.

— Asta nu e tot, am spus eu.

Şi iarăşi m-am intimidat. Nu prea ştiam cum să mă port în preajma celorlalţi Grisha. Îmi erau prieteni? Supuşi? Era ceva nou pentru mine. Dar nici nu voiam să stau singură în camera mea, numai cu gândurile mele şi cu o grămadă de rochii drept companie.

Am scos inelul de la Nikolai şi l-am pus pe masă.

— Pe toţi sfinţii! a şoptit Genya. E smaraldul Lantsov.

Piatra strălucea în lumina lămpii, înconjurat de sclipirile micilor diamante.

— Ţi l-a dat de tot? a zis Nadia.

— Te-a cerut de soţie? a întrebat Genya, apucându-mă de mână.

— Nu tocmai.

— E ca şi cum ar fi făcut-o, a spus ea. Inelul ăsta e o bijuterie de familie. Regina îl purta tot timpul, chiar şi când dormea.

— Refuză-l, a spus Zoya. Frânge-i inima fără milă. Am să-l alin eu pe bietul nostru prinţ şi voi fi o regină magnifică.

Am izbucnit în râs:

— Chiar ai putea fi, Zoya. Dar numai dacă ai înceta să fii îngrozitoare, măcar un minut.

— Pentru o asemenea răsplată, aş putea reuşi un minut. Chiar două.

Am dat ochii peste cap:

— E doar un inel.

Zoya o oftat şi a ridicat smaraldul în lumină, făcându-l să sclipească.

— Chiar sunt groaznică, a spus ea brusc. A murit atâta lume, iar eu duc dorul podoabelor.

Genya şi-a muşcat buza şi a spus:

— Mie mi-e dor de *kulich* cu migdale. De untul şi de dulceaţa de cireşe pe care le aduceau bucătarii de la piaţa din Baljirev.

— Mie îmi lipsesc marea şi hamacurile de pe *Volkvolny,* a spus Tamar.

— Mie mi-e dor să stau pe malul lacului de la Micul Palat, a adăugat Nadia. Să-mi beau ceaiul în linişte pe malul apei.

Zoya s-a uitat la vârful cizmelor şi a spus:

— Mi-e dor de vremurile când ştiam ce avea să se întâmple mai departe.
— Şi mie, am mărturisit eu.
Zoya a pus inelul pe masă:
— Ai de gând să spui „da”?
— Nu m-a cerut de soţie.
— Dar o s-o facă.
— Poate. Nu ştiu.
Zoya a pufnit cu un aer plictisit:
— Am mintit mai devreme. Abia *acum* te urăsc mai mult ca niciodată.
— Ar fi ceva nou să avem o Grisha pe tron, a spus Tamar.
— Are dreptate, a adăugat Genya. Grisha să fie şi conducători, nu doar supuşi.
Voiau o regină Grisha. Iar Mal voia o regină din rândul poporului. Dar eu ce voiam? Pace pentru Ravka. Şi să dorm liniştită, fără să-mi fie frică. Voiam să se termine vinovăţia şi groaza care mă copleşeau în fiecare dimineaţă. Aveam în suflet şi dorinţe mai vechi: să fiu iubită pentru cine eram, nu pentru ce puteam face, să stau pe iarbă în braţele unui băiat şi să mă uit pe cer, la norii mânaţi de vânt. Dar acestea erau visurile unei fete, nu ale Invocatoarei Soarelui, nu ale unei sfinte.
Zoya a strâmbat din nas, punându-şi în păr un *kokochnik* din perle mărunte:
— Tot cred că în locul tău ar trebui să fiu eu.
Genya a aruncat în ea cu un papuc de catifea:
— O să fac reverenţe în faţa ta când o să cânte David o arie de operă, gol-puşcă în mijlocul Faliei.
— De parcă te-aş lua la Curtea mea.
— Vrabia mălai visează. Ia vino-ncoace, că nu ţi-ai pus bine diadema.
Am luat inelul, răsucindu-l în mână. Nu-mi venea să mi-l pun pe deget.
Nadia m-a înghiontit uşor cu umărul:
— Există şi lucruri mai proaste decât un prinţ.
— Adevărat.
— Dar şi mai bune, a spus Tamar, aruncând o rochie de dantelă albastră. Încearc-o pe-asta.
Nadia a ridicat-o şi s-a uitat la ea:
— Ai înnebunit? Are un decolteu până la buric.

— Exact, a zâmbit Tamar.
— Păi, Alina nu poate s-o poarte, a spus Zoya. Chiar şi sânii ei s-ar revărsa în farfurie peste desert.
— Aşa-i diplomaţia! a strigat Tamar.
Nadia a izbucnit în râs:
— Ravka de Vest susţine sânii Invocatoarei Soarelui!
Am încercat să mă încrunt, dar nu-mi puteam stăpâni râsul:
— Văd că vă distraţi pe cinste.
Tamar a aruncat o eşarfă pe după gâtul Nadiei şi a tras-o spre ea s-o sărute.
— Pe toţi sfinţii! s-a plâns Zoya. Toată lumea a început să se împerecheze?
Genya a chicotit:
— Nu dispera. L-am văzut pe Stigg aruncându-ţi priviri melancolice.
— E fjerdan, a spus Zoya. Privirea lui e aşa tot timpul. Şi mulţumesc, dar pot să-mi găsesc şi singură perechea.
Am răscolit prin cuferele cu haine, alegând rochiile, paltoanele şi bijuteriile cele mai potrivite pentru călătorie. Ca de obicei, Nikolai nu lăsase nimic la voia întâmplării. Toate rochiile erau în nuanţe de albastru şi auriu. Nu m-ar fi deranjat un pic de varietate, dar mă duceam în Ravka de Vest să fac impresie bună, nu să mă distrez.
Fetele au rămas cu mine până s-au micşorat flăcările lămpilor şi le-am fost recunoscătoare pentru companie. Dar după ce şi-au luat rochiile care le plăceau şi am pus la loc în cufere celelalte găteli, şi-au luat rămas-bun şi am rămas singură.
Am luat inelul de pe masă, simţindu-i greutatea incredibilă în palmă.
În scurtă vreme, *Pescăruşul* avea să se întoarcă, iar Nikolai şi cu mine urma să plecăm spre Ravka de Vest. Mal şi echipa lui deja aveau să fie în drum spre Sikurzoi. Aşa era cel mai bine. Eu urâsem viaţa de la Curte, dar Mal pur şi simplu o dispreţuise. N-ar fi fost decât o gardă nefericită la banchetele de la Os Kervo.
Dacă eram sinceră cu mine însămi, îmi era limpede că Mal înflorise de când plecaserăm de la Micul Palat, chiar şi în subteran. Devenise un conducător şi îşi găsise un nou sens în viaţă. N-aş fi putut spune că părea fericit, dar poate că asta avea să se schimbe cu timpul, după instaurarea păcii, când şi-ar fi putut construi un viitor.

Urma să găsim pasărea de foc. Aveam să-l înfruntăm pe întunecatul. Şi poate să câştigăm. Mi-aş fi putut pune pe deget inelul lui Nikolai, iar Mal ar fi fost trimis în altă parte. Urma să aibă viaţa pe care o merita, de care s-ar fi putut bucura fără mine. Atunci de ce mi se tot răsucea un cuţit în coaste?

M-am întins pe pat, învăluită în lumina stelelor, cu smaraldul strâns în palmă.

Mai târziu nu mi-am putut da seama dacă o făcusem în mod intenţionat sau fusese doar un accident pricinuit de inima mea rănită, care se agăţa de legătura aceea invizibilă. Poate eram prea obosită ca să rezist atracţiei lui. M-am trezit într-o cameră înceţoşată, uitându-mă la întunecatul.

Capitolul 9

Stătea pe marginea unei mese, cu cămaşa strânsă ghem pe genunchi, cu mâinile ridicate deasupra capului, iar silueta unei Vindecătoare devenea când mai limpede, când mai neclară, în timp ce-i îngrijea întunecatului o tăietură sângerândă, din dreptul coastelor. La început am crezut că ne aflam într-o infirmerie de la Micul Palat, dar încăperea era prea întunecată şi înceţoşată ca să-mi pot da seama.

Am încercat să nu bag de seamă cum arăta – părul ciufulit, cicatricile umbrite de pe pieptul său gol. Părea atât de uman, un simplu băiat rănit în luptă sau poate la un antrenament. *Nu-i un băiat,* mi-am amintit eu, *un monstru care a trăit sute de ani si a secerat sute de vieţi.*

Şi-a încleştat maxilarele când Corporalnika aproape că termina de curăţat rana. După ce marginile tăieturii s-au lipit, întunecatul i-a făcut semn să plece. Vindecătoarea a ezitat o clipă, apoi s-a retras, dispărând în întuneric.

— M-am tot întrebat, a spus el, fără vreun salut sau vreun preambul.

Am aşteptat.

— În noaptea când Baghra ţi-a spus ce aveam de gând şi când ai fugit de la Micul Palat, ai şovăit vreo clipă?

— Da.

— În zilele care au urmat te-ai gândit vreodată să te întorci?

— Da, am recunoscut eu.

— Dar ai ales să nu te întorci.

Ştiam că ar fi fost bine să plec. Sau măcar ar fi trebuit să nu spun nimic, dar eram atât de necăjită şi mi se părea atât de plăcut să fiu în preajma lui.

— N-am plecat doar din cauza dezvăluirilor Baghrăi din noaptea aia. Am plecat pentru că m-ai minţit. M-ai amăgit. M-ai… prins în mreje.

Mă sedusese, mă făcuse să-l doresc, să-mi pun sufletul la îndoială.

— Aveam nevoie de loialitatea ta, Alina. Aveam nevoie să fii legată de mine nu doar de datorie sau frică.

A pipăit cu degetele locul unde fusese rana. Nu mai rămăsese decât un pic de roşeaţă.

— Umblă zvonul cum că prinţul tău Lantsov ar fi fost văzut de curând.

M-am apropiat mai mult şi l-am întrebat pe un ton calm:

— Unde?

A ridicat privirea, iar buzele i s-au arcuit într-un uşor zâmbet:

— Îţi place de el?

— Contează?

— E mai greu când îţi place. Plângi mai mult după ei.

Oare după câtă lume plânsese? Fuseseră şi prieteni printre ei? O soţie? Oare lăsase vreodată pe cineva să se apropie atât de mult de el?

— Spune-mi, Alina, a continuat el. Deja te-a revendicat?

— Dacă m-a *revendicat*? Ca pe o peninsulă?

— Nu roşeşti. Nu întorci privirea. Cât de mult te-ai schimbat. Şi cu iscoada ta credincioasă cum rămâne? O să doarmă ghemuit la picioarele tronului tău?

Nu se lăsa, încerca să mă provoace. Dar, în loc să mă intimidez, m-am apropiat şi mai mult.

— În noaptea aia, când dormeam în locuinţa ta, ai venit la mine cu chipul lui Mal. Ai făcut asta întrucât ştiai că pe tine te-aş fi respins?

Degetele i s-au crispat pe marginea mesei, apoi a ridicat din umeri:

— Pentru că după el tânjeai. Încă îl mai vrei?

— Nu.

— O ucenică iscusită, dar o mincinoasă foarte nepricepută.

— De ce îi dispreţuieşti atât de mult pe *otkazat'sya*?

— Nu-i dispreţuiesc. Îi înţeleg.

— Nu toţi sunt proşti şi slabi.
— Sunt previzibili, a spus el. Oamenii te vor iubi o vreme. Dar ce-or să creadă când bunul lor rege o să îmbătrânească şi o să moară, în timp ce soţia lui vrăjitoare o să rămână tânără? Când toţi cei care ştiu ce sacrificii ai făcut vor fi oale şi ulcele, cât timp crezi că o să treacă până ce copiii sau nepoţii lor or să se ridice împotriva ta?
Vorbele lui mi-au dat fiori. Încă nu mă obişnuisem cu ideea că mă aştepta o viaţă lungă, cu eternitatea care se căsca dinaintea mea ca un abis.
— Nu te-ai gândit niciodată la asta, nu-i aşa? a spus întunecatul. Tu trăieşti doar în clipa prezentă. Eu trăiesc într-o mie.
Nu suntem, în esenţă, identici cu toate lucrurile?
Mâna lui s-a întins fulgerător şi m-a apucat de încheietură. Totul în jur a devenit brusc limpede. M-a tras lângă el, strângându-mă între genunchi. Cu cealaltă mână m-a apăsat pe şale, degetele lui puternice lipindu-mi-se de curbura şirei spinării.
— Ai fost menită să-mi oferi echilibru, Alina. Eşti singura fiinţă din lume care ar putea conduce alături de mine, care ar reuşi să-mi ţină puterea în frâu.
— Şi mie cine îmi va oferi echilibru?
Cuvintele mi s-au desprins de pe buze fără să mă gândesc, exprimând un gând care mă chinuia mai mult decât posibilitatea ca pasărea de foc să fie doar o născocire.
— Dacă nu sunt mai bună decât tine? Dacă, în loc să te opresc, voi fi o nouă avalanşă?
S-a uitat în ochii mei preţ de câteva clipe. Întotdeauna se uitase aşa la mine, ca şi când aş fi fost o ecuaţie pe care n-o putea rezolva.
— Vreau să-ţi spun numele meu, a spus întunecatul. Numele care mi-a fost dat, nu cel pe care mi l-am luat singur. Vrei să-l afli, Alina?
Simţeam greutatea inelului cu smarald apăsându-mi palma în Vârtelniţă. Nu eram obligată să stau în braţele întunecatului. Puteam să dispar din strânsoarea lui, să mă trezesc în siguranţa încăperii cu pereţi de piatră, ascunsă în vârful unui munte. Dar nu voiam să plec. În ciuda a tot ce se întâmplase, voiam să aud această mărturisire şoptită.

— Da, am murmurat eu.
După câteva clipe, a spus:
— Aleksander.
Mi-a scăpat un mic hohot de râs. Întunecatul a ridicat o sprânceană, iar pe buze i s-a aşternut un uşor zâmbet:
— Ce-i?
— E atât de… banal.
Un nume atât de obişnuit, purtat şi de regi, şi de ţărani. Cunoscusem doi Aleksander numai la Keramzin şi alţi trei în Armata întâi. Unul dintre ei murise în Falie.
Zâmbetul i s-a lărgit şi a plecat capul într-o parte. Aproape că mă durea să-l văd aşa.
— Nu vrei să-l spui? a întrebat el.
Am şovăit, simţindu-mă în pericol.
— Aleksander, am şoptit eu.
Zâmbetul i-a dispărut şi ochii i-au scăpărat:
— Încă o dată.
— Aleksander.
S-a aplecat spre mine. I-am simţit respiraţia pe gât, apoi apăsarea gurii pe piele, chiar deasupra colierului, aproape ca un oftat.
— Nu, am spus eu.
Am dat să mă depărtez, dar m-a strâns mai tare. Mâna lui mi s-a urcat pe ceafă, degetele sale lungi adâncindu-mi-se în păr şi dându-mi capul pe spate. Am închis ochii.
— Dă-mi voie, mi-a şoptit el pe gât.
Şi-a petrecut călcâiul pe după piciorul meu, trăgându-mă mai aproape de el. I-am simţit căldura limbii şi încordarea muşchilor de pe pieptul dezgolit.
— Nu e real, a spus el, trăgându-mi mâinile în jurul taliei sale. Dă-mi voie.
M-am simţit copleşită de un val de poftă, de acea pulsaţie neîncetată a dorinţei pe care niciunul dintre noi nu o râvnea, dar care ne lua în stăpânire fără voia noastră. Eram singuri pe lume, unici. Eram legaţi unul de celălalt şi aşa aveam să fim totdeauna.
Dar nu conta.
Nu puteam uita ce făcuse şi nu aveam de gând să-l iert pentru ce era – un ucigaş. Un monstru. Un om care îmi torturase prietenii şi îi masacrase pe cei pe care încercasem să-i apăr.

M-am smuls din strânsoarea lui:
— Ba e cât se poate de real.
A mijit ochii:
— M-am plictisit de jocul ăsta, Alina.
Am fost surprinsă de furia care s-a iscat în mine:
— Plictisit? Te-ai jucat cu mine de câte ori ai avut ocazia. Nu te-ai săturat de joc, ci doar îţi pare rău că nu sunt uşor de dus de nas.
— Alina cea isteaţă, m-a luat el peste picior. Ucenica iscusită. Mă bucur că ai venit în noaptea asta. Vreau să-ţi împărtăşesc ultimele mele veşti.
Şi-a tras cămaşa însângerată pe cap:
— Am de gând să intru în Falie.
— N-ai decât. Volerele merită încă o halcă din tine.
— Însă n-o vor primi.
— Speri să li se fi schimbat gusturile? Sau e un nou acces de nebunie?
— Nu-s nebun. Întreabă-l pe David ce secrete a lăsat în urmă la palat.
Am înlemnit.
— Şi el e un băiat isteţ, a spus întunecatul. Am să-l iau şi pe el înapoi, când o să se termine toată povestea asta. O minte foarte capabilă.
— Vrei să mă păcăleşti, am spus eu.
Întunecatul a zâmbit din nou, dar de data asta era un zâmbet rece. S-a dat jos de pe masă şi s-a apropiat de mine.
— Am să intru în Falie, Alina, şi am să arăt Ravkăi de Vest ce pot face, chiar şi fără Invocatoarea Soarelui. Iar după ce am să strivesc singurul aliat al lui Lantsov, am să te vânez ca pe un animal. N-ai să găseşti nicio ascunzătoare. N-ai să-ţi găseşti liniştea nicăieri.
Stătea în faţa mea, fixându-mă cu ochii săi cenuşii şi scăpărători.
— Du-te înapoi la *otkazat’sya,* a spus el printre dinţi. Strânge-l în braţe. Regulile acestui joc urmează să se schimbe.
Întunecatul a ridicat mâna şi m-a spintecat cu Tăietura. M-am sfărâmat şi m-am întors în trupul meu, pătrunsă de un fior de gheaţă.
Am dus mâinile la piept, cu inima bătându-mi nebuneşte, simţind încă tăietura de umbră. Dar eram teafără, nu aveam

nicio rană. M-am dat jos cu greu din pat, încercând să găsesc lampadarul, dar în cele din urmă am renunţat şi am bâjbâit prin cameră până mi-am găsit paltonul şi cizmele.

Tamar stătea de strajă la uşa mea.

— Unde stă David? am întrebat eu.

— La capătul coridorului, cu Adrik şi Harshaw.

— Mal şi Tolya dorm?

A încuviinţat din cap.

— Trezeşte-i.

S-a dus în camera gărzilor şi s-a întors cu ei în câteva secunde – se treziseră brusc, precum soldaţii, şi deja îşi încălţau cizmele. Mal îşi luase şi pistolul.

— N-o să ai nevoie de el, am spus eu. Cel puţin, nu cred.

M-am gândit să trimit pe cineva să-l cheme şi pe Nikolai, dar mai întâi voiam să aflu despre ce era vorba.

Am străbătut holul, iar când am ajuns la camera lui David, Tamar a ciocănit o dată, apoi a intrat.

Adrik si Harshaw fuseseră trimişi să doarmă în altă altă parte. Foarte nedumeriţi, Genya şi David s-au uitat la noi cu ochi mijiţi de somn din aşternutul unui pat îngust, de o singură persoană.

Am făcut semn cu degetul spre David:

— Îmbracă-te, am spus eu. Ai două minute.

— Ce…? a dat Genya să întrebe.

— Fă ce ţi-am spus!

Am ieşit din cameră să-l aşteptăm.

Mal a tuşit uşor:

— N-aş putea spune că sunt surprins.

Tamar a pufnit:

— După micul lui discurs din sala de război, chiar şi mie mi-a venit să sar în braţele lui.;

Câteva clipe mai târziu, uşa s-a crăpat şi, cu părul ciufulit şi în picioarele goale, David ne-a chemat înăuntru. Genya stătea picior peste picior pe marginea patului, cu buclele roşcate răvăşite.

— Ce-i? a întrebat David. Ce s-a întâmplat?

— Am aflat că întunecatul are de gând să folosească Falia împotriva Ravkăi de Vest.

— Cumva Nikolai…? a început Tamar.

Am ridicat o mână:

— Vreau să ştiu dacă e posibil.

Fabrikatorul a clătinat din cap:

— Nu poate fără tine. Trebuie să intre în Nemare ca s-o poată extinde.

— Susţine că poate. Şi că ai lăsat secrete la Micul Palat.

— Stai un pic, a spus Genya. De unde ai aflat asta?

— Am sursele mele, i-am retezat-o eu. David, ce-a vrut să spună?

Nu puteam crede că Fabrikatorul ar fi fost în stare să ne trădeze, cel puţin nu în mod intenţionat.

David s-a încruntat:

— Când am fugit din Os Alta, mi-am lăsat carnetele în urmă, dar nu conţin informaţii periculoase.

— Ce era în ele? a întrebat Tamar.

— Tot felul de lucruri, a spus el, degetele sale jucându-se nervos cu stofa pantalonilor. Schiţele pentru farfuriile cu oglinzi, o lentilă pentru filtrarea diferitelor unde ale spectrului solar, nimic ce-ar putea folosi întunecatul ca să intre în Falie. Dar…

Şi a pălit uşor.

— Ce altceva?

— Era doar o idee…

— Ce altceva?

— Erau şi schiţe pentru o navă de sticlă la care ne gândiserăm Nikolai şi cu mine.

M-am încruntat şi m-am uitat la Mal, apoi la ceilalţi. Toţi erau la fel de nedumeriţi ca şi mine.

— La ce i-ar putea folosi o navă de sticlă? am întrebat eu.

— Cadrul ei era conceput să fie umplut cu *lumiya.*

— Şi ce-i *lumiya*? am întrebat eu cu un gest de nerăbdare.

— O variantă de foc lichid.

Pe top spnpi!

— Oh, David! Spune-mi că nu-i adevărat.

Focul lichid era una dintre invenţiile lui Morozova. Era lipicios şi inflamabil şi crea nişte flăcări aproape imposibil de stins. Era atât de periculos, încât Morozova îi distrusese formula la doar câteva ore după ce îl inventase.

— Nu! s-a apărat David, ridicând mâinile. Nu, nu! Varianta asta e mai bună, mai sigură. Reacţia nu produce decât lumină, nu şi căldură. Am descoperit formula când încercam să îmbunătăţim grenadele luminoase împotriva nimicnicilor. N-am

reuşit să pun ideea în practică, dar mi-a plăcut şi am păstrat-o pentru… pentru mai târziu, a ridicat el din umeri cu un aer neajutorat.

— Arde fără căldură?

— E doar o sursă de lumină solară artificială.

— Suficient de puternică cât să ţine volerele la distanţă?

— Da, dar întunecatul nu poate folosi focul lichid. Are o putere de ardere limitată şi îţi trebuie lumină solară ca să-l activezi.

— Cât de multă?

— Foarte puţină, tocmai asta era ideea. Era un alt mod de a intensifica puterea ta, la fel ca farfuriile. Dar nu, *niciun pic* de lumină în Falie, aşa că…

Am ridicat mâinile şi umbrele din încăpere s-au înălţat pe pereţi.

Genya a scos un ţipăt, iar David s-a dat în spate, lovindu-se de pat. Tolya şi Tamar au pus mâinile pe arme.

Am coborât braţele şi umbrele au revenit la formele dinainte. Toată lumea se uita la mine cu gura căscată.

— Ai puterea asta? a şoptit Genya.

— Nu. Doar o fărâmă din ea.

Mal credea că o luasem de la întunecatul. Poate că şi întunecatul luase ceva de la mine.

— Deci tu ai făcut umbrele să sară pe pereţi când eram în Ceainic, a spus Tolya.

Am încuviinţat din cap.

Tamar a întins degetul spre Mal:

— Ne-ai minţit!

— I-am păzit secretele, a răspuns Mal. Şi voi aţi fi făcut la fel.

Tamar şi-a pus mâinile în sân, iar Tolya şi-a sprijinit palma uriaşă pe umărul ei. Cu toţii erau necăjiţi, dar nu atât de speriaţi pe cât ar fi fost de aşteptat.

— Vă daţi seama ce înseamnă asta, am spus eu. Dacă întunecatul are fie şi un dram din puterea mea…

— Ar putea fi suficient să ţină volerele la distanţă? a întrebat Genya.

— Nu, am spus eu. Nu cred.

Ca să intru în siguranţă în Falie, avusesem nevoie de un amplificator ca să pot invoca suficientă lumină. Desigur, nu aveam nicio garanţie că întunecatul nu luase din puterea mea mai mult decât luasem eu din a lui atunci când ne înfruntaserăm

în capelă. Şi totuşi, dacă ar fi fost cu adevărat capabil să invoce lumină, ar fi acţionat deja.

— Nu contează, a spus David cu un aer jalnic. După ce intră în Falie, are nevoie doar de un pic de lumină ca să activeze *lumiya.*

— Deci poate obţine suficientă lumină cât să se protejeze, a spus Mal. Şi dacă se îmbarcă pe o navă plină cu Grisha şi soldaţi bine înarmaţi…

Tamar a clătinat din cap:

— Sună riscant chiar şi pentru întunecatul.

Însă Tolya i-a răspuns cu propriile mele gânduri:

— Uiţi de *nichevo'ya.*

— Soldaţi de umbră împotriva volerelor? a zis Genya cu groază.

— Pe toţi sfinţii! a exclamat Tamar cu năduf. Voi pe cine aţi paria?

— Problema întotdeauna a fost în ce să păstrezi *lumiya,* a intervenit David. Pentru că *lumiya* trece prin orice. Singurul material care rezistă e sticla, dar sticla pune mari probleme inginereşti. Nikolai şi cu mine n-am reuşit să le rezolvăm niciodată. Ne-am gândit la toate astea… în joacă.

Dacă întunecatul nu rezolvase încă aceste probleme, avea să reuşească în cele din urmă.

N-ai să găseşti nicio ascunzătoare. N-ai să-ţi găseşti liniştea nicăieri.

Mi-am luat capul în mâini:

— Va distruge Ravka de Vest.

Şi după aceea nicio ţară nu va mai îndrăzni să ne susţină pe mine şi pe Nikolai.

Capitolul 10

Jumătate de oră mai târziu, eram aşezaţi la capătul unei mese din bucătărie, cu pahare de ceai goale în faţă. Genya plecase, dar David era cu noi, cu capul aplecat deasupra unui teanc de schiţe, încercând să reconstituie din memorie planurile pentru nava de sticlă şi formula pentru *lumiya.* Nu credeam că David îl ajutase pe întunecatul în mod intenţionat. Nelegiuirea de care se făcea vinovat Fabrikatorul meu era setea de cunoaştere, nu de putere.

Restul Vârtelniţei era pustiu şi tăcut, cei mai mulţi dintre soldaţi şi Grisha rătăcitori fiind încă în paturile lor. Deşi fusese

trezit în miezul nopţii, Nikolai avea un aer îngrijit, chiar şi în paltonul oliv tras direct peste pijamale. Nu mi-a luat mult să-l pun la curent cu ultimele noutăţi şi n-am fost surprinsă de prima întrebare pe care mi-a pus-o:

— Când ai aflat asta? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Acum o oră, poate şi mai puţin. Am aşteptat doar să am confirmarea lui David.

— Dar e imposibil…

— Improbabil, l-am corectat eu cu blândeţe. Nikolai…

Mi s-a pus un nod în gât. I-am aruncat o privire lui Mal. Nu uitasem cum reacţionase când îi spusesem în cele din urmă că aveam viziuni cu întunecatul. Iar de data asta era mult mai rău, pentru că eu fusesem cea care îl căutase.

— Am auzit-o din gura întunecatului. Mi-a spus-o el însuşi.

— Poftim?

— Îl pot vizita, ca într-un fel de viziune. M-am… dus la el.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Îl poţi spiona? a întrebat Nikolai.

— Nu chiar, am spus eu.

Am încercat să-i explic cum îmi apăreau încăperile în care se afla şi că doar pe el îl vedeam limpede:

— Nu-i pot auzi pe cei din jurul lui şi nici să-i văd, dacă nu se află în imediata lui apropiere sau în contact cu el. E ca şi când el ar fi singura prezenţă reală, materială.

Nikolai bătea darabana pe masă.

— Dar în felul ăsta am putea să obţinem informaţii preţioase, a spus el cu entuziasm, ba chiar i-am putea servi nişte veşti false.

Am clipit. Nikolai deja încerca să obţină un avantaj strategic din asta. Deja ar fi trebuit să fiu obişnuită.

— Poţi să faci asta şi cu alţi Grisha? a continuat el. Poate chiar să încerci să intri în capul lor?

— Nu cred. Întunecatul şi cu mine suntem… legaţi unul de celălalt. Probabil o să fim mereu.

— Trebuie să previn Ravka de Vest, a spus el. Trebuie să evacueze zona de la marginea Faliei.

Nikolai şi-a trecut o palmă peste faţă. Era prima fisură pe care o vedeam ştirbindu-i siguranţa de sine.

— Nu vor menţine alianţa cu noi, nu-i aşa? a întrebat Mal.

— Nu cred. Ravka de Vest avea de gând să instituie blocada crezând că nu vor putea suferi represalii.

— Oare întunecatul o să-i atace chiar dacă or să capituleze? a spus Tamar.

— Pe întunecatul nu-l interesează blocada, am spus eu. Vrea doar să ne izoleze, să se asigure că nu se mai aliază nimeni cu noi. Şi vrea să-şi sporească puterea, folosindu-se de Falie. Întotdeauna şi-a dorit asta.

Mi-a venit să duc mâna la încheietura goală, dar m-am abţinut.

— E o nevoie căreia nu-i poate rezista.

— De ce armată dispui? l-a întrebat Mal pe Nikolai.

— Cu totul, cred că am putea strânge o armată de vreo cinci mii. Soldaţii sunt împrăştiaţi în mai multe centre din nord-vest, deci problema ar fi mobilizarea lor, dar cred că se poate face. În plus avem motive să credem că unele miliţii ne sunt loiale. Şi s-au înregistrat multe dezertări din baza de la Poliznaya şi de pe fronturile de nord şi de sud.

— Şi Soldat Sol? a întrebat Tolya. Or să lupte şi ei. Ştiu sigur că-şi vor da viaţa pentru Alina. Au mai făcut-o.

Mi-am frecat braţele, gândindu-mă la vieţile care aveau să se piardă, la faţa extrem de voioasă a lui Ruby, marcată cu tatuajul în formă de rază de soare.

Nikolai s-a încruntat:

— Dar putem avea încredere în Aparat?

Preotul jucase un rol-cheie în lovitura care aproape îl detronase pe tatăl lui Nikolai şi, spre deosebire de Genya, nu fusese un servitor vulnerabil, persecutat de rege. Fusese unul dintre sfătuitorii lui de nădejde.

— Ce vrea el, mai exact? a întrebat Nikolai.

— Cred că vrea să supravieţuiască, am spus eu. Mă îndoiesc că va risca o confruntare directă cu întunecatul, dacă nu va fi sigur de rezultat.

— Ne-ar prinde bine armata lui, a recunoscut Nikolai.

Simţeam o durere sub tâmpla dreaptă.

— Nu-mi place nimic din povestea asta, am spus eu. Ideea ta e să trimiţi un val de oameni spre hoardele de *nichevo'ya.* Pierderile vor fi uriaşe.

— Ştii că voi fi şi eu cu ei, a spus Nikolai.

— Asta înseamnă doar că pot să te adaug şi pe tine la numărul victimelor.

— Dacă întunecatul foloseşte Falia pentru a ne bloca accesul la orice posibil aliat, atunci Ravka e a lui. Şi astfel îşi va întări forţele, devenind mai puternic. N-am de gând să renunţ fără să fac nimic.

— Ai văzut ce-au făcut *nichevo'ya* la Micul Palat…

— După cum ai spus şi tu, întunecatul nu se va opri. Are nevoie să-şi folosească puterea şi, cu cât o foloseşte mai mult, cu atât va râvni la mai mult. Asta ar putea fi ultima noastră ocazie să-l învingem. În plus se zice că Oretsev e o iscoadă excepţională. Dacă găseşte pasărea de foc, s-ar putea să avem o şansă.

— Şi dacă n-o găseşte?

Nikolai a ridicat din umeri:

— Ne punem cele mai frumoase haine şi murim ca nişte eroi.

Deja se crăpa de ziuă când am terminat de pus la cale paşii pe care aveam să-i facem în continuare. *Pescăruşul* se întorsese, iar Nikolai a ordonat să-şi ia din nou zborul, cu un alt echipaj a cărui misiune era să avertizeze consiliul Comercial al Ravkăi de Vest că întunecatul plănuia să-i atace.

De asemenea, echipajul avea să transmită invitaţia ca oficialii din Ravka de Vest să se întâlnească cu Nikolai şi cu Invocatoarea Soarelui pe terenul neutru al Kerchului. Era prea periculos pentru prinţ şi pentru mine să riscăm să fim prinşi pe un teritoriu care în curând putea ajunge sub controlul inamicului. *Pelicanul* fusese reparat şi în curând avea să plece spre Keramzin fără noi. Nu-mi dădeam seama dacă îmi părea rău sau mă simţeam uşurată că nu puteam merge şi eu la orfelinat, dar pur şi simplu nu aveam timp pentru un ocol. A doua zi, Mal şi echipa lui aveau să plece spre Sikurzoi la bordul *Bâtlanului,* iar eu urma să mă alătur lor o săptămână mai târziu. Aveam să ne ţinem de planul nostru, cu speranţa că întunecatul nu va ataca prea curând.

Mai erau lucruri de discutat, dar Nikolai avea de scris nişte scrisori, iar eu voiam să stau de vorbă cu Baghra. Nu mai aveam timp de lecţii cu ea.

Am găsit-o în bârlogul ei întunecat. Focul ardea în sobă şi era insuportabil de cald. Misha deja îi adusese tava cu micul dejun. Am aşteptat ca Baghra să-şi mănânce terciul din hrişcă şi să-şi

bea ceaiul negru neîndulcit. După ce a terminat, Misha a deschis cartea şi a început să citească, dar bătrâna l-a întrerupt imediat.

— Du tava de-aici, a spus ea. Sfinţişoara are ceva pe suflet. Dacă o mai lăsăm să aştepte, o să sară de pe scaun şi o să înceapă să mă zgâlţâie.

Ce femeie îngrozitoare. Oare îi scăpa ceva?

Misha a luat tava şi a rămas şovăind pe loc, legănându-se de pe un picior pe altul:

— Trebuie să mă întorc imediat?

— Nu te mai foi ca un vierme, l-a repezit Baghra, iar copilul a înlemnit.

Bătrâna i-a făcut semn cu mâna:

— Pleacă, puturosule! Şi ai grijă să nu întârzii cu prânzul.

Misha a ieşit în grabă, cu farfuriile zdrăngănind pe tavă, şi a închis uşa cu piciorul.

— E numai din cauza ta, s-a plâns Baghra. Nu mai are stare.

— E doar un băiat. Iar băieţii nu prea sunt liniştiţi de felul lor.

Mi-am notat în minte să cer cuiva să continue lecţiile de scrimă cu Misha cât timp aveam să fim plecaţi.

Baghra s-a încruntat şi s-a apropiat mai mult de foc, strângându-şi blănurile în jurul ei:

— Ei bine, acuma suntem singure. Ce vrei să ştii? Sau ai prefera să stai pe scaun şi să-ţi muşti buzele încă o oră?

Nu ştiam cum să încep:

— Baghra…

— Sau îmi spui fără ocolişuri, sau mă laşi să trag un pui de somn.

— Întunecatul s-ar putea să fi găsit un mod de a intra în Falie fără mine. Şi o s-o poată folosi ca pe o armă. Vreau să ştiu dacă ne poţi ajuta cu vreo informaţie.

— Mereu aceeaşi cerere.

— Când te-am întrebat dacă e posibil ca Morozova să fi lăsat amplificatoarele neterminate, mi-ai spus că nu-i stătea în fire. L-ai cunoscut?

— N-am ce să-ţi spun, fata mea, a răspuns ea, întorcându-se cu faţa spre foc. Ţi-ai pierdut dimineaţa degeaba.

— Mi-ai zis cândva că speri să existe o izbăvire pentru fiul tău. Asta s-ar putea să fie ultima mea şansă de a-l opri.

— Ah, deci acuma speri să-mi salvezi fiul? Ce suflet iertător!

Am inspirat adânc.

— Aleksander, am şoptit eu, iar bătrână a împietrit. Adevăratul lui nume e Aleksander. Şi dacă face pasul ăsta, va fi condamnat pentru totdeauna. Cu toţii s-ar putea să fim condamnaţi.

— Numele ăsta... a răspuns ea, lăsându-se pe spetează. Numai de la el l-ai fi putut afla. Când ţi l-a spus?

Nu-i vorbisem niciodată Baghrăi despre viziuni şi nu voiam s-o fac nici acum, aşa că am repetat întrebarea:

— Baghra, l-ai cunoscut pe Morozova?

A rămas tăcută o vreme. Nu se auzea decât trosnetul focului. În cele din urmă a spus:

— La fel ca toată lumea.

Deşi bănuiam, îmi era greu s-o cred. Văzusem scrierile lui Morozova, îi purtam amplificatoarele, dar nu mi se păruse niciodată real. Era un sfânt cu nimb aurit, mai mult o legendă decât un om.

— E o sticlă de *kvas* pe un raft din colţ, la care Misha nu poate să ajungă, a spus ea. Ia-o şi adu şi un pahar.

Era devreme pentru *kvas,* dar nu aveam de gând să mă opun. Am luat sticla şi i-am turnat un pahar.

A băut o gură zdravănă, plescăind din buze:

— Noul rege nu-i deloc zgârcit.

A oftat şi s-a lăsat pe spetează:

— Bine, sfinţişoaro, dacă vrei să afli mai multe despre Morozova şi preţioasele lui amplificatoare, am să-ţi spun o poveste, una pe care obişnuiam să i-o spun unui băieţel cu păr negru, un băieţel tăcut care râdea rareori şi care asculta mai cu luare-aminte decât mi-am dat seama. Un băiat care avea un nume, nu o poreclă.

În lumina focului, umbrele din orbitele ei scânteiau şi se zvârcoleau.

— Morozova era Făurarul de Oase, unul dintre cei mai mari Fabrikatori din toate timpurile, omul care a pus la încercare limitele puterii Grisha, dar care, în acelaşi timp, era doar un bărbat cu o soţie. Ea era *otkazat'sya* şi, cu toate că îl iubea, nu-l înţelegea.

Mi-am amintit cum vorbea întunecatul despre *otkazat'sya.* Mi-am amintit predicţiile pe care le făcea pe seama lui Mal şi felul cum credea el că aveam să fiu tratată de poporul ravkan. Oare învăţase toate astea de la Baghra?

— Trebuie să spun că şi el o iubea, a continuat bătrâna. Cel puţin aşa cred. Dar iubirea lui nu era niciodată suficientă ca să-l împiedice să muncească. Nu-i putea domoli nevoia care îl mâna încontinuu. Ăsta e blestemul puterii Grisha. Şi îl cunoşti bine, sfinţişoaro.

Au petrecut aproape un an vânând cerbul în Tsibeya, doi ani navigând pe Drumul Oaselor în căutarea biciului mărilor. Mari succese pentru Făurarul de Oase. Primele două etape din planul său măreţ. Dar, când soţia lui a rămas însărcinată, s-au stabilit într-un sătuc în care el îşi putea continua experimentele şi putea să se gândească ce creatură avea să devină al treilea amplificator. Aveau puţini bani. Când se îndura să-şi lase studiile deoparte, îşi câştiga existenţa ca tâmplar, iar sătenii veneau din când în când la el să le vindece rănile şi bolile…

— Era un Vindecător? am întrebat eu. Am crezut că era Fabrikator.

— Morozova nu făcea astfel de distincţii. De altfel, puţini Grisha le făceau pe vremea aceea. Morozova credea că dacă ştiinţa era suficient de rafinată, orice era posibil. Iar pentru el erau posibile multe lucruri.

Nu suntem, în esenţă, identici cu toate lucrurile?

— Localnicii îl priveau pe Morozova şi familia lui cu un amestec de milă şi neîncredere. Soţia lui umbla în zdrenţe, iar copilul lor… copilul lor nu era văzut decât rareori. Mama îşi ţinea fetiţa în casă şi pe câmpurile din jur. Vezi tu, fetiţa asta începuse să-şi arate puterea de mică, şi puterea ei nu semăna cu nimic din ce se văzuse până atunci.

Baghra a luat încă o gură de *kvas:*

— Putea invoca întunericul.

Vorbele ei au rămas suspendate în aerul încins, iar în cele din urmă le-am pătruns sensul.

— Tu? am şoptit eu. Atunci întunecatul…

— Eu sunt fiica lui Morozova, iar întunecatul e ultimul descendent al lui Morozova.

A golit paharul şi a continuat:

— Mama era îngrozită de mine. Era sigură că puterea mea era un fel de monstruozitate, rezultatul experimentelor făcute de tata. Şi poate că avea dreptate. Când te joci cu *merzost,* ei bine, rezultatele nu-s niciodată cele pe care le aştepţi. Îi era groază să mă ţină în braţe, abia suporta să stea în aceeaşi cameră cu

mine. Şi-a mai revenit abia când a născut al doilea copil. O altă fetiţă, dar una normală ca ea, drăguţă şi fără niciun har. Ce mult a iubit-o!

Trecuseră sute de ani de-atunci, poate chiar o mie, dar în glasul ei încă se simţea suferinţa, durerea de a fi fost mereu nedorită şi dispreţuită.

— Tata se pregătea să plece să vâneze pasărea de foc. Eram mică, dar l-am rugat să mă ia cu el. Încercam să-i fiu de ajutor, dar nu reuşeam decât să-l încurc, iar în cele din urmă mi-a interzis să mai intru în atelierul lui.

A lovit uşor cu palma în masă şi i-am turnat încă un pahar de *kvas.*

— Într-o bună zi, auzind ţipetele mamei, Morozova a trebuit să-şi întrerupă lucrul şi să vină pe pajiştea din spatele casei. Eu mă jucam cu păpuşile, iar sora mea ţipase, scâncise şi bătuse din picioruşe până când mama îmi ceruse să-i dau jucăria mea preferată, o lebădă de lemn sculptată de tata într-una din rarele zile când mă băga în seamă. Avea aripi atât de minuţios cizelate, încât păreau pufoase, şi labe palmate care o păstrau în echilibru când o puneam pe apă. La vreun minut după ce i-am dat-o, sora mea i-a şi rupt gâtul delicat. Ia în calcul, dacă poţi, că eram doar un copil, o fetiţă singuratică având cu foarte puţine lucruri de preţ.

A dus paharul la gură, dar n-a băut.

— Am atacat-o pe sora mea. Cu Tăietura. Am despicat-o în două.

Am încercat să nu-mi închipui scena, dar imaginea mi s-a ivit limpede în minte: un câmp noroios, o fetiţă brunetă şi jucăria ei preferată făcută bucăţi. A avut un acces de furie, cum li se întâmplă deseori copiilor. Dar nu era un copil obişnuit.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit eu în cele din urmă.

— Sătenii au dat fuga la noi şi au ţinut-o pe mama, nu cumva să pună mâna pe mine. Nu înţelegeau ce spunea. Cum ar fi putut o fetiţă să facă aşa ceva? Când a ajuns şi tata, popa deja se ruga deasupra cadavrului soră-mii. Fără să scoată un cuvânt, Morozova a îngenuncheat lângă ea şi s-a pus pe lucru. Sătenii nu înţelegeau ce se întâmplă, dar au simţit puterea invocată de el.

— A reuşit s-o salveze?

— Da, a spus Baghra simplu. Era un mare Vindecător şi s-a folosit de toată priceperea lui s-o readucă la viaţă – era slăbită, gâfâia şi avea trupul plin de cicatrici, dar era în viaţă.

Citisem nenumărate versiuni al martiriului lui Sankt Ilya, însă detaliile poveştii fuseseră deformate de-a lungul timpului. Morozova îşi adusese la viaţă propriul copil, nu pe al unui străin. O fată, nu un băiat. Dar bănuiam că finalul nu se schimbase şi mă treceau fiori gândindu-mă la ce urma să-mi spună Baghra.

— Era prea mult, a continuat ea. Sătenii ştiau cum arăta moartea – copilul acela ar fi trebuit să moară. Şi poate i-a copleşit ranchiuna. Câte persoane dragi pierduseră din cauza bolii sau a vreunei răni de când Morozova venise în satul lor? Pe câţi i-ar fi putut salva? Poate n-au fost mânaţi doar de groază sau de simţul dreptăţii, ci şi de furie. I-au pus în lanţuri şi pe el, şi pe sora mea – o fetiţă care ar fi făcut mai bine să rămână moartă. Nu s-a găsit nimeni care să-i ia apărarea tatălui meu, nimeni care să vorbească în numele surorii mele. Trăiam izolaţi de restul sătenilor şi nu ne împrieteniserăm cu nimeni. L-au condus până la râu, pe soră-mea fiind nevoiţi s-o care pe braţe – abia învăţase să meargă şi nu putea păşi cu lanţurile la glezne.

Am încleştat pumnii în poală. Nu voiam să aud restul.

— În timp ce mama plângea şi îi implora, în timp ce eu plângeam şi mă zbăteam să scap din braţele unui vecin pe care abia îl cunoşteam, i-au aruncat de pe pod pe Morozova şi pe fiica lui cea mică şi i-am văzut pe amândoi ducându-se la fund, traşi de greutatea lanţurilor de fier.

Baghra a golit paharul şi l-a pus pe masă cu gura în jos:

— Nu i-am mai văzut niciodată pe tata şi pe sora mea. În cameră s-a lăsat tăcerea, iar eu încercam să pun cap la cap consecinţele dezvăluirilor ei. N-am văzut nicio lacrimă pe obrajii Baghrăi. *Durerea ei e veche,* mi-am amintit eu. Şi totuşi, o astfel de durere nu se putea stinge complet niciodată. Suferinţa avea propria ei viaţă, se hrănea din ea însăşi.

— Baghra, am continuat eu, nemiloasă în felul meu, dacă Morozova a murit…

— N-am spus niciodată că a murit. Atunci l-am văzut ultima oară. Dar era un Grisha cu puteri imense. S-ar putea să fi supravieţuit.

— Deşi l-au aruncat în apă cu lanţuri la picioare?

— Era cel mai mare Fabrikator din toate timpurile. Oţelul *otkazat'sya* n-ar fi avut cum să-l ţină înlănţuit.

— Şi crezi că şi-a dus planul la îndeplinire şi a creat al treilea amplificator?

— Munca era viaţa lui, a spus ea, iar în vorbele sale se simţea amărăciunea copilului neglijat. Dacă a scăpat cu viaţă, n-a încetat să caute pasărea de foc. Tu te-ai fi oprit?

— Nu, am recunoscut eu.

Pasărea de foc devenise şi obsesia mea, o nevoie de nestăvilit care mă lega de Morozova peste secole. Oare era posibil să fi supravieţuit? Baghra părea atât de sigură că scăpase cu viaţă. Şi surioara ei? Dacă Morozova reuşise să scape, oare îşi salvase şi fiica din apele râului şi îşi folosise puterea s-o aducă din nou la viaţă? Era un gând care îmi dădea fiori. Mi-aş fi dorit să-l pot înhăţa şi să-l răsucesc în mâini, dar voiam să mai aflu ceva:

— Ţie ce ţi-au făcut sătenii?

Chicotitul ei aspru a răsunat în cameră, zbârlindu-mi părul pe braţe:

— Dacă ar fi fost înţelepţi, m-ar fi aruncat şi pe mine în râu. În schimb, ne-au alungat pe mama şi pe mine din sat, lăsându-ne singure în pădure. Mama avea inima zdrobită. Şi-a smuls părul din cap şi a plâns până a rămas fără vlagă. În cele din urmă s-a întins pe pământ şi nu s-a mai ridicat, deşi am tot plâns lângă ea şi am tot strigat-o pe nume. Am rămas cu ea cât am putut. Am încercat să fac un foc să se încălzească, dar nu ştiam cum.

A ridicat din umeri:

— Eram lihnită. În cele din urmă am lăsat-o singură şi am pornit la nimereală prin pădure, murdară şi cu mintea răvăşită, până am ajuns la o casă. Ţăranii m-au primit în casă şi apoi am plecat cu ei în căutarea mamei, dar n-am mai nimerit drumul până la ea. Cred că a murit de foame, întinsă pe pământ.

Am tăcut, aşteptând să continue. *Kvas-ul* îi dezlegase limba.

— Ravka era altfel pe-atunci. Grisha nu aveau niciun adăpost. Cine era dăruit cu o putere ca a noastră sfârşea cam ca tata. Pe a mea am păstrat-o ascunsă. Am plecat urechea la poveştile cu vrăjitoare şi sfinţi şi, în cele din urmă, am găsit ascunzătorile secrete în care Grisha îşi studiau ştiinţa. Am învăţat tot ce am putut. Iar când a sosit momentul, l-am învăţat şi eu pe fiul meu.

— Şi tatăl lui?

Iarăşi s-a auzit râsetul aspru al Baghrăi:

— Vrei şi o poveste de dragoste? N-am niciuna. Voiam un copil şi l-am ales să-i fie tată pe cel mai puternic Grisha pe care l-am găsit. Era un Sfâşie-Inimi. Nici măcar nu mai ţin minte cum îl chema.

Preţ de o clipă, am întrezărit-o fata aprigă care fusese cândva, neînfricată şi sălbatică, o Grisha cu puteri extraordinare. Apoi a oftat, s-a răsucit în scaun şi imaginea a dispărut, înlocuită de o bătrână sleită de vlagă, ghemuită lângă foc.

— Fiul meu nu era… începuse atât de bine. Ne mutam dintr-un loc în altul, vedeam cum trăiau cei ca noi, neîncrederea cu care erau priviţi, viaţa secretă şi plină de frică pe care erau obligaţi să o ducă. Fiul meu a jurat că într-o bună zi vom avea un loc sigur, că puterea Grisha va fi preţuită şi râvnită, că ţara noastră va învăţa s-o respecte. Aveam să fim ravkani, nu doar Grisha. Acest vis a fost sămânţa Armatei a Doua. Un vis frumos. Dacă aş fi ştiut…

A clătinat din cap:

— De la mine a moştenit mândria. L-am împovărat cu ambiţie, dar cel mai rău lucru pe care l-am făcut a fost că am încercat să-l protejez. Trebuie să înţelegi, chiar şi ceilalţi Grisha se fereau de noi, se temeau de puterea noastră neobişnuită.

Nu mai e nimeni ca noi.

— Am vrut să nu se simtă niciodată cum m-am simţit eu când eram copil, a spus Baghra. Aşa că l-am învăţat că nu are egal, că e menit să nu se plece în faţa nimănui. Voiam să fie aspru şi puternic. L-am învăţat lecţia pe care mi-au predat-o mama şi tata: să nu mă bizui pe nimeni. L-am învăţat că iubirea – fragilă, nestatornică şi neştiutoare – e nimic în comparaţie cu puterea. Era un băiat strălucit. A învăţat prea bine.

Baghra a întins brusc mâna şi, cu o surprinzătoare precizie, m-a apucat de încheietură.

— Înăbuşă-ţi pofta de putere, Alina. Fă ceea ce Morozova şi fiul meu n-au putut – *renunţă la povestea asta.*

Aveam obrajii plini de lacrimi. Mă durea sufletul pentru ea. Şi pentru fiul ei. Dar, chiar şi aşa, ştiam care era răspunsul meu:

— Nu pot.

— Ce este infinit? a recitat ea.

Ştiam bine răspunsul: *Universul şi lăcomia oamenilor.* După ce i l-am dat, mi-a spus:

— Nu ştiu dacă ai să poţi supravieţui sacrificiului pe care îl presupune *merzost.* Ai gustat din puterea asta o dată şi aproape te-a ucis.

— Trebuie să încerc.

Baghra a clătinat din cap.

— Fată neghioabă, a spus ea, dar în glasul ei se simţea tristeţea, ca şi când ar fi mustrat o altă fată, una de demult, rătăcită şi neiubită, mânată de suferinţă şi frică.

— Jurnalele…

— După mai mulţi ani, m-am întors în satul în care m-am născut. Nu ştiam ce aveam să găsesc. Atelierul tatei dispăruse de mult, dar jurnalele erau acolo, înghesuite în aceeaşi nişă secretă din pivniţa veche. Construiseră o biserică deasupra ei, a pufnit ea, nevenindu-i nici acum să creadă.

Am şovăit o clipă, apoi am spus:

— Dacă Morozova a supravieţuit, ce crezi că s-a întâmplat cu el?

— Probabil şi-a luat viaţa. Aşa mor cei mai mulţi dintre Grisha cu puteri ieşite din comun.

M-am lăsat pe spetează cu un aer uluit:

— De ce?

— Îţi închipui că eu nu m-am gândit niciodată la asta? Că fiul meu nu s-a gândit şi el? Iubiţii îmbătrânesc. Copiii mor. Regatele se ridică şi se prăbuşesc. Iar noi continuăm să trăim. Poate Morozova încă rătăceşte pe pământ, mai bătrân şi mai neîmpăcat decât mine. Sau poate şi-a folosit puterea asupra lui însuşi ca să-şi pună capăt zilelor. Pur şi simplu te saturi. Asemănătorul cheamă asemănătorul. Altminteri…

Iarăşi s-a auzit râsetul ei aspru:

— Ar trebui să-ţi previi prinţul. Dacă îşi închipuie că poate opri un Grisha cu trei amplificatoare, se înşală amarnic.

M-am înfiorat. Oare eu aş fi avut curajul să-mi iau viaţa, dacă aş fi fost nevoită? Dacă aş fi adus cele trei amplificatoare laolaltă, aş fi putut distruge Falia, dar era posibil şi să creez ceva mai rău în locul ei. Iar când aveam să-l înfrunt pe întunecatul, chiar dacă aş fi îndrăznit să folosesc *merzost* pentru a crea o armată de lumină, oare ar fi fost suficient pentru a-l nimici?

— Baghra, am întrebat eu cu precauţi, de ce ar fi nevoie pentru a omorî un Grisha cu o asemenea putere?

Baghra mi-a lovit uşor încheietura goală, locul unde, peste câteva zile, aş fi putut purta al treilea amplificator.

— Sfinţişoaro, a şoptit ea. Martiră mititică. Sper că vom afla.

Mi-am petrecut restul după-amiezii întocmind o cerere de ajutor către Aparat. Scrisoarea avea să fie lăsată sub altarul bisericii Sankt Lukin din Vernost şi, cu puţin noroc, avea să ajungă la Catedrala Albă prin reţeaua de credincioşi. Am folosit un cod pe care Tamar şi Tolya îl învăţaseră cât stătuseră printre Soldat Sol, astfel încât, dacă mesajul ar fi căzut în mâinile întunecatului, nu şi-ar fi putut da seama că peste două săptămâni Mal şi cu mine aveam să aşteptăm forţele Aparatului în Caryeva. Acest oraş renumit pentru cursele de cai se afla lângă graniţa de sud şi rămânea aproape pustiu la sfârşitul verii. Fie că găseam pasărea de foc, fie că nu, aveam să mărşăluim cu forţele noastre spre nord, adăpostiţi de Falie, şi să ne întâlnim cu trupele lui Nikolai la sud de Kribirsk.

Aveam două rânduri foarte diferite de bagaje. Unul era alcătuit dintr-o simplă raniţă de soldat care urma să fie urcată la bordul *Bâtlanului.* Era plină cu pantaloni de dimie, un palton oliv impermeabil, cizme rezistente, o mică sumă de bani pentru mită şi pentru eventualele cumpărături pe care aş fi fost nevoită să le fac în Dva Stolba, o căciulă de blană şi o eşarfă care să-mi acopere colierul lui Morozova. Celelalte bagaje fuseseră urcate la bordul *Pescăruşului* – trei cufere identice, cu blazonul meu în formă de rază de soare, pline cu mătăsuri şi blănuri.

Când s-a lăsat seara, am coborât la nivelul boilerelor să-mi iau la revedere de la Baghra şi Misha. După avertismentul ei cumplit, nu m-ar fi mirat deloc ca Baghra să mă alunge cu o privire încruntată. Dar de fapt venisem să-l văd pe Misha. L-am asigurat că găsisem pe cineva care să-l antreneze în continuare cât aveam să fim noi plecaţi şi i-am oferit una dintre broşele aurite în formă de rază de soare pe care le purtau gărzile mele personale – Mal nu avea cum s-o poarte în ţinuturile sudice. Satisfacţia de pe chipul lui Misha a compensat atitudinea dispreţuitoare a Baghrăi.

După ce am plecat de la ea, am pornit spre camera mea, străbătând cu pas domol tunelurile întunecate. Era linişte acolo şi nu prea avusesem timp să stau pe gânduri după ce ascultasem povestea Baghrăi. Ştiam că mi-o spusese ca să mă

prevină asupra pericolelor şi totuşi, mă tot gândeam la fetiţa care fusese aruncată în râu cu Ilya Morozova. Baghra credea că sora ei murise şi că fusese *otkazat'sya* – dar dacă pur şi simplu nu avusese timp să-şi arate puterea? Şi ea era copilul lui Morozova. Dacă avea şi ea un har unic, la fel ca Baghra? Iar dacă supravieţuise, poate că tatăl ei o luase cu el când plecase să caute pasărea de foc. Poate că se stabiliseră undeva în preajma Sikurzoilor, puterea ei fiind transmisă din generaţie în generaţie timp de secole. Şi poate că, în cele din urmă, această putere se arătase în mine.

Ştiam că era doar o presupunere. O înfumurare teribilă. Şi totuşi, dacă găseam pasărea de foc lângă Dva Stolba, atât de aproape de locul meu de naştere, ar fi fost oare doar o coincidenţă?

Am rămas tintuită locului. Dacă eram înrudită cu Morozova, atunci eram înrudită şi cu întunecatul. Iar asta însemna că eram… gândul mi-a făcut pielea găină. Oricâţi ani şi oricâte generaţii ar fi trecut, tot simţeam nevoia să mă curăţ cu o baie fierbinte.

Gândurile mi-au fost întrerupte de Nikolai, care a apărut pe coridor şi s-a apropiat de mine:

— Trebuie să vezi ceva.

— Totul e în regulă?

— Aş zice că-i mai degrabă spectaculos, a răspuns el, apoi s-a uitat în ochii mei: Ce ţi-a făcut cotoroanţa? Arăţi de parcă ai fi mâncat un gândac scârbos.

Sau poate doar m-am sărutat am făcut şi alte chestii cu vărul meu, mi-am spus înfiorându-mă.

Nikolai mi-a oferit braţul:

— Ei bine, orice ar fi, va trebui să te scandalizezi mai încolo. Sus se întâmplă un miracol şi n-o să te aştepte.

— Niciodată nu te dai în lături de la exagerări, nu-i aşa, Lantsov? am spus eu, luându-l de braţ.

— Nu se cheamă exagerare, dacă oferi ce ai promis.

După ce am pornit pe scări, l-am văzut pe Mal coborând din cealaltă direcţie cu paşi mari. Avea o mină radioasă şi zâmbetul lui mi-a dat fiori – aparţinea lui Mal cel de demult, cel care credeam că dispăruse sub cicatricile acestui război.

Dar când m-a văzut la braţul lui Nikolai, entuziasmul i s-a şters de pe chip. A făcut o plecăciune şi s-a dat la o parte, lăsându-ne să trecem.
— Ai pornit în direcţia greşită, a spus Nikolai. O să pierzi spectacolul.
— Vin imediat, a răspuns Mal.
Vocea lui era atât de firească şi de plăcută, încât îmi venea să cred că zâmbetul acela nu fusese decât în imaginaţia mea. Şi totuşi, a trebuit să fac un mare efort ca să urc treptele la braţul lui Nikolai. *Nesocoteşte-ți inima,* mi-am spus în sinea mea. *Fă ce trebuie să faci.*
Când am ajuns la capătul scării şi am intrat în Vârtelniţă, am rămas cu gura căscată. Lămpile fuseseră stinse, iar sala era cufundată în întuneric, însă de jur împrejurul nostru se vedeau stele căzătoare. Ferestrele uriaşe erau brăzdate de fâşii de lumină ce coborau spre pământ, ca nişte peşti strălucitori într-un râu.
— Ploaie de meteoriţi, a spus Nikolai, conducându-mă cu grijă prin sală.
Oamenii aşternuseră pături şi perne pe podeaua încălzită, stând în capul oaselor sau întinşi pe spate, cu privirile aţintite asupra cerului.
Dintr-odată am simţit în piept o durere care aproape că mi-a tăiat genunchii. Asta venise Mal să-mi arate.
Expresia lui – deschisă, fericită, nerăbdătoare – era pentru mine. Întotdeauna avea să se gândească la mine ori de câte ori vedea ceva frumos, iar eu aveam să fac la fel. Fie că eram o sfântă, regină sau cea mai puternică Grisha din toate timpurile, întotdeauna aveam să mă gândesc la el.
— Frumos, am reuşit eu să spun.
— Ţi-am zis că am mulţi bani.
— Deci acuma organizezi şi evenimente cereşti?
— Ca hobby.
Ne-am oprit în centrul sălii, uitându-ne prin cupola de sticlă.
— Ţi-aş putea promite că te voi face să-l uiţi, mi-a propus Nikolai.
— Nu cred că e posibil.
— Îţi dai seama că îmi nimiceşti mândria.
— Îngâmfarea ta pare intactă.

— Gândeşte-te şi tu, a spus el, conducându-mă prin mulţime spre un loc retras. Sunt obişnuit să fiu centrul atenţiei oriunde mă duc. Mi s-a spus că aş putea seduce până şi potcoavele unui cal de curse în galop, dar tu pari imună la şarmul meu.

Am izbucnit în râs:

— Ştii bine că te plac, Nikolai.

— Un sentiment atât de călduţ.

— Nu te-am auzit făcându-mi declaraţii de iubire.

— Mi-ar fi de ajutor?

— Nu.

— Complimente? Flori? O sută de capete de vită?

— Nu, am spus eu, împingându-l uşor.

Chiar şi în clipa aceea ştiam că mă adusese acolo nu din romantism, ci pentru că voia să se afişeze cu mine.

Sala de mese era goală şi aveam acel loc al Vârtelniţei numai pentru noi, dar a avut grijă să ajungem acolo pe traseul cel mai lung, prin mijlocul mulţimii. Voia să fim văzuţi împreună: viitorul rege şi viitoarea regină a Ravkăi.

Nikolai şi-a dres glasul:

— Alina, dacă, printr-un miracol, reuşim să scăpăm cu viaţă în următoarele săptămâni, am de gând să te cer de soţie.

Mi s-a uscat gura. Ştiam că voia să facă asta, dar tot mi se părea ciudat să-l aud spunând acele cuvinte.

— Chiar dacă Mal o să vrea să rămână, a continuat Nikolai, tot am să-l trimit în altă parte.

Spune-mi noapte bună. Spune-mi să plec, Alina.

— Înţeleg, am spus eu cu glas scăzut.

— Da? s-a mirat el. Ştiu, ţi-am spus că am putea avea o căsnicie de formă, dar dacă… vom avea un copil, n-aş vrea să îndure şi el zvonuri şi glume pe seama tatălui său. Un bastard regal e suficient, a spus el, ducând mâinile la spate.

Copii. Cu Nikolai.

— Nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei, am spus eu, deşi nu-mi dădeam seama dacă vorbeam cu el sau cu mine. Eu aş putea să conduc Armata a Doua, iar tu ai putea să te căsătoreşti cu orice fată ai vrea.

— Cu o prinţesă shuhană? Cu fata unui bancher kerchian?

— Sau cu o moştenitoare ravkană. Sau cu o Grisha precum Zoya.

— Zoya? Politica mea e să nu seduc o femeie mai frumoasă ca mine.

Am izbucnit în râs:

— Cred că asta e o insultă pentru mine.

— Alina, *asta* e alianţa pe care o vreau: Armata întâi şi Armata a Doua reunite. În rest, întotdeauna am ştiut că, orice soţie aş alege, căsătoria mea va fi politică. Şi că va fi o chestiune de putere, nu de iubire. Dar am putea avea noroc. Cu timpul, s-ar putea să le obţinem pe amândouă.

— Sau poate că al treilea amplificator o să mă transforme într-o dictatoare însetată de putere şi vei fi nevoit să mă omori.

— Într-adevăr, ar fi o lună de miere neplăcută.

M-a luat de mână, cuprinzându-mi cu degetele încheietura goală. M-am încordat şi mi-am dat seama că aşteptam să simt siguranţa care mă copleşea când mă atingea întunecatul sau fiorul din noaptea când Mal şi cu mine ne certaserăm şi ne împăcaserăm la Micul Palat, lângă *banya.* Nu s-a întâmplat nimic. Pielea lui Nikolai era caldă, iar strânsoarea lui, tandră. Mă întrebasem de câteva ori dacă aveam să mai simt vreodată ceva atât de simplu sau dacă puterea mea avea să sară şi să trosnească mereu, căutând o legătură, la fel cum fulgerul caută un loc înalt.

— Colier şi brăţări, a spus Nikolai. N-o să cheltui mult pe bijuterii.

— Am gusturi scumpe când vine vorba de diademe.

— Dar n-ai decât un cap.

— Deocamdată, am zis eu, plecând privirea spre încheietură. După discuţia pe care am avut-o azi cu Baghra, trebuie să te previn că, dacă povestea cu amplificatoarele se termină rău, ca să scapi de mine o să ai nevoie de alte arme decât cele obişnuite.

— Cum ar fi?

— Poate o altă Invocatoare a Soarelui.

E foarte simplu. Asemănătorul cheamă asemănătorul.

— Sunt sigur că există una de rezervă pe undeva.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Vezi? a spus el. Dacă nu suntem morţi într-o lună, am putea fi foarte fericiţi împreună.

— Încetează, am zis eu, zâmbind în continuare.

— Ce anume?

— Nu mai spune doar lucruri potrivite.

— Mă străduiesc să scap de obiceiul ăsta.

Zâmbetul său a şovăit. A întins mâna şi mi-a dat la o parte părul de pe frunte. Am rămas nemişcată. A pus mâna acolo unde colierul îmi atingea curbura gâtului şi, văzând că nu mă retrag, a ridicat degetele şi mi-a cuprins obrazul.

Nu eram sigură că voiam asta:

— Ai spus... ai spus că ai să mă săruţi doar atunci când...

— Atunci când ai să te gândeşti la mine în loc să încerci să-l uiţi pe el?

S-a apropiat mai mult, cu lumina ploii de meteoriţi fluturându-i pe chip. S-a aplecat lent spre mine, dându-mi suficient timp să mă retrag. I-am simţit respiraţia când a spus:

— Îmi place când mă citezi.

Mi-a mângâiat scurt buzele cu ale sale, apoi încă o dată. A fost nu atât un sărut, cât promisiunea unuia.

— Când vei fi pregătită, a spus el.

Apoi m-a luat de mână şi am rămas unul lângă altul, uitându-ne la stelele căzătoare care brăzdau cerul.

Cu timpul, am fi putut fi fericiţi. Oamenii se îndrăgosteau zi de zi. Genya şi David. Tamar şi Nadia. Dar oare erau fericiţi? Şi cât timp aveau să fie fericiţi? Poate că iubirea era o superstiţie, o rugăciune pe care o spuneam ca să ţinem la distanţă singurătatea. Am dat capul pe spate. Stelele păreau apropiate unele de altele, când, de fapt, erau despărţite de milioane de kilometri. La urma urmelor, poate că iubirea nu era decât dorul după ceva foarte strălucitor, dar niciodată accesibil.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă l-am găsit pe Nikolai pe terasa de la răsărit, făcând măsurători meteorologice. Echipa lui Mal urma să plece peste o oră şi nu mai aştepta decât semnalul prinţului. Mi-am ridicat gluga. Nu ningea foarte tare, dar câţiva fulgi mi s-au aşezat pe obraji şi pe păr.

— Cum e vremea? l-am întrebat eu, întinzându-i un pahar cu ceai.

— Destul de bună, a răspuns el. Vântul e moderat, iar presiunea se menţine constantă. S-ar putea să dea de furtuni în munţi, dar *Bâtlanul* le poate face faţă fără probleme.

Am auzit uşa deschizându-se în spatele meu şi i-am văzut pe Mal şi pe Tamar păşind pe terasă. Purtau haine ţărăneşti, căciuli de blană şi paltoane groase de lână.

— Putem să plecăm? a întrebat Tamar.

Încerca să pară calmă, dar am simţit entuziasmul cu greu strunit ce gâlgâie în glasul ei. În spatele său am văzut-o pe Nadia cu faţa lipită de geam, în aşteptarea verdictului.

Nikolai a încuviinţat din cap:

— Da.

Tamar a afişat un zâmbet orbitor. A făcut o plecăciune sobră, apoi s-a întors spre Nadia şi i-a dat semnalul. Nadia a chiuit, ca lovită de un atac – ceva între dans şi apoplexie.

Nikolai a râs:

— Ar putea să se simtă şi ea măcar un pic entuziasmată.

— Aveţi grijă de voi, am spus eu, îmbrăţişând-o pe Tamar.

— Iar tu să ai grijă de Tolya, a răspuns ea, apoi mi-a şoptit: Am lăsat în cufăr rochia de dantelă albastră. S-o porţi în seara asta.

Am dat ochii peste cap şi am înghiontit-o uşor. Ştiam că urma să-i revăd peste o săptămână, dar tot simţeam că aveam să le duc dorul.

Când m-am întors spre Mal, au urmat câteva clipe stânjenitoare de tăcere. Ochii lui albaştri străluceau intens în lumina cenuşie a dimineţii. Am simţit înţepături în rana de la umăr.

— Să ajungi cu bine, *moi soverenyi,* a spus el, făcând o plecăciune.

Nu se cădea, însă tot l-am îmbrăţişat. Preţ de o clipă a rămas nemişcat, dar apoi m-a strâns cu putere în braţe.

— Să ajungi cu bine, Alina, mi-a şoptit el în păr, apoi a făcut repede un pas în spate.

— O să plecăm imediat ce se întoarce *Pescăruşul,* a spus Nikolai. Sper ca peste o săptămână să ne revedem cu toţii, teferi şi nevătămaţi. Şi să aveţi la voi nişte oase de pasăre atotputernice.

Mal s-a înclinat:

— Aşa să ne-ajute sfinţii, *moi tsarevichl*

Nikolai a întins mâna, iar Mal i-a strâns-o.

— Noroc, Oretsev! Găseşte pasărea de foc şi, când o să se termine povestea asta, o să am grijă să fii bine recompensat. O moşie în Udova. O vilă aproape de oraş. Ce vrei tu.

— N-am nevoie de nimic din toate astea. Doar…

I-a dat drumul la mână şi a întors capul:

— Doar să fii demn de ea.

Apoi a pornit în grabă spre Vârtelniţă, cu Tamar în urma lui. I-am văzut prin geam discutând cu Nadia şi Harshaw.

— Ei bine, a spus Nikolai, măcar a învăţat cum să-şi facă ieşirea.

N-am luat în seamă nodul din gât şi am spus:

— Cât o să facem până la Ketterdam?

— Două până la trei zile, depinde de vreme şi de Furtunoşii noştri. O să pornim spre nord, apoi traversăm Marea Adevărată. E mai sigur decât să călătorim pe deasupra Ravkăi.

— Cum e acolo?

— La Ketterdam? E…

Dar n-a apucat să-şi termine fraza. O umbră mi-a trecut fulgerător prin faţa ochilor, şi Nikolai a dispărut. Am rămas cu privirea aţintită asupra locului unde stătuse cu o clipă înainte, apoi am scos un ţipăt, simţind cum mi se înfig nişte gheare în umeri şi cum mi se ridică picioarele de pe podea.

L-am zărit pe Mal dând buzna pe uşa terasei, urmat de Tamar. A ajuns lângă mine într-o clipă şi m-a apucat de mijloc, trăgându-mă în jos. M-am răsucit, rotindu-mi braţele, şi am despicat cu o lamă de lumină nimicnicul care mă înhăţase. Silueta lui întunecată a tremurat o clipă şi a explodat, nelăsând nimic în urmă. Am căzut grămadă pe terasă, dărâmându-l şi pe Mal, iar din rănile de pe umeri a început să-mi curgă sânge.

Dar m-am ridicat imediat în picioare, îngrozită de priveliştea din faţa mea. Cerul era plin de siluete negre şi agitate, monştri înaripaţi ale căror mişcări nu semănau cu ale niciuneia dintre creaturile de pe faţa pământului, în spatele meu a izbucnit haosul, nimicnicii spărgând ferestrele şi năvălind în Vârtelniţă.

— Scoate oamenii de aici! i-am strigat lui Tamar. Du-i la adăpost!

— Nu te lăsăm singură…

— Nu vreau să-i pierd şi pe ei.

— Du-te! i-a poruncit Mal.

Apoi a dus puşca la umăr, luându-i pe monştri la ţintă. I-am atacat cu Tăietura, dar se mişcau atât de repede, încât nu-i puteam nimeri. Am ridicat capul, căutându-l cu privirea pe Nikolai. Inima îmi duduia în piept. Unde era întunecatul? Dacă nimicnicii erau aici, şi el trebuia să fie prin apropiere.

A venit de deasupra. Creaturile se îngrămădeau în jurul lui ca o pelerină vie, aripile lor negre bătând aerul ca un val unduitor care se spărgea şi se forma la loc, purtându-l pe întunecatul prin aer, în timp ce trupurile lor se descompuneau şi se recompuneau, absorbind gloanţele puştii lui Mal.

— Pe toţi sfinţii! a zis Mal printre dinţi. Cum ne-a găsit?

Răspunsul a venit imediat. Am văzut o siluetă roşie suspendată între doi *nichevo'ya,* ale căror gheare erau adânc înfipte în trupul prizonierului lor. Sergei era alb ca varul, ochii îi erau mari şi îngroziţi, iar buzele sale îngânau o rugăciune mută.

— Să-l cruţ, Alina? a spus întunecatul.

— Lasă-l în pace!

— Te-a trădat primului *oprichnik* pe care l-a întâlnit. Mă întreb ce-l aşteaptă din. Partea ta, îndurare sau dreptate?

— Nu vreau să păţească nimic! am strigat eu.

Gândurile mi se învălmăşeau în cap. Oare Sergei chiar ne trădase? E drept că fusese cu nervii la pământ după bătălia de la Micul Palat, dar dacă de fapt în tot acest timp plănuise să ne dea pe mâna întunecatului? Poate că în timpul luptei cu miliţia nu încercase decât să scape, poate că o dăduse în vileag pe Genya în mod intenţionat. Şi fusese atât de dornic să plece din Vârtelniţă.

Atunci am reuşit să înţeleg ce îngăima Sergei – nu era o rugăciune, ci un singur cuvânt, repetat iar şi iar: *Teafăr. Teafăr. Teafăr.*

— Dă-mi-l mie, am spus eu.

— Pe mine m-a trădat primul, Alina. A rămas în Os Alta, când ar fi trebuit să vină la mine. A luat parte la consiliile tale şi a complotat împotriva mea. Mi-a povestit tot.

Slavă sfinţilor că păstraserăm în secret locul unde credeam că se afla pasărea de foc.

— Aşadar, a spus întunecatul, decizia îmi aparţine. Şi mă tem că aleg dreptatea.

Cu o singură mişcare, *nichevo'ya* i-au smuls membrele din încheieturi şi i-au tăiat capul. Am zărit preţ de o clipă uluirea de

pe chipul lui, gura deschisă într-un ţipăt mut, apoi bucăţile trupului său au dispărut sub pătura de nori.

— Pe toţi sfinţii! a înjurat Mal.

Am rămas cu gura căscată, dar a trebuit să-mi alung groaza. Mal şi cu mine ne-am lipit spate în spate. Eram înconjuraţi de *nichevo'ya.* Dinspre Vârtelniţă se auzeau ţipete şi zgomot de sticlă spartă.

— Am ajuns în acelaşi punct, Alina. Armata mea împotriva armatei tale. Crezi că de data asta soldaţii tăi or să se descurce mai bine?

Nu l-am luat în seamă, ci am strigat înspre ceaţa cenuşie din jur:

— Nikolai!

— Ah, prinţul-pirat. Am regretat multe dintre lucrurile pe care a trebuit să la fac în acest război, a spus întunecatul. Dar ăsta nu e unul dintre ele.

Un soldat de umbră a coborât spre noi şi am văzut cu groază că Nikolai se zvârcolea în braţele lui. N-aş fi suportat să-l văd pe Nikolai ciopârţit.

— Te rog! am strigat eu, lăsând la o parte demnitatea şi stăpânirea de sine. Te rog, nu!

Întunecatul a ridicat o mână.

Am dus degetele la gură, simţind că mi se taie picioarele.

Dar nimicnicul nu i-a făcut nimic lui Nikolai, ci doar l-a azvârlit pe terasă. Trupul lui s-a izbit de podeaua de piatră cu o bufnitură îngrozitoare şi, după câteva rostogoliri, s-a oprit.

— Alina, nu! a încercat Mal să mă ţină, dar m-am smuls din mâinile lui şi am dat fuga la Nikolai, îngenunchind lângă el.

Gemea şi avea paltonul sfâşiat de ghearele creaturilor. A încercat să se sprijine în coate, iar din gură îi curgea sânge.

— Nu mă aşteptam la una ca asta, a zis el cu glas scăzut.

— Eşti teafăr. O să fie bine.

— Îţi apreciez optimismul.

Am surprins mişcare cu coada ochiului şi am văzut două fâşii de umbră ridicându-se din palmele întunecatului. Au coborât pe terasă şi s-au apropiat de noi unduind ca nişte şerpi. Am ridicat mâinile şi am lovit cu Tăietura, spintecând o latură a terasei, dar am fost prea lentă. Umbrele au alunecat pe piatră cu iuţeala fulgerului şi s-au vârât în gura lui Nikolai.

Ochii i s-au mărit şi, preţ de o clipă, i s-a tăiat respiraţia, plămânii săi absorbind umbrele întunecatului. Ne-am uitat cu groază unul în ochii celuilalt.

— Ce… ce-a fost asta? a gâfâit el.

— Nu…

A tuşit şi trupul i s-a cutremurat, apoi a dus mâinile la piept, sfâşiindu-şi cămaşa zdrenţuită. Am coborât amândoi privirea şi am văzut umbrele împrăştiindu-i-se sub piele în firişoare întunecate, făcându-i carnea să semene cu o marmură cu vine negre.

— Nu, am gemut eu. Nu. *Nu!*

Firişoarele i s-au împrăştiat pe burtă şi pe braţe.

— Alina! a zis el disperat.

Întunericul continua să i se răspândească sub piele, urcându-i spre gât. A dat capul pe spate şi a ţipat. Tendoanele gâtului i s-au răsucit şi întreg trupul i s-a crispat. S-a ridicat în genunchi cu umerii încovoiaţi şi respiraţia întretăiată. Am pus mâna pe pieptul lui scuturat de convulsii.

A scos încă un ţipăt sfâşietor şi din spate i-au ţâşnit două excrescenţe negre care s-au desfăcut ca nişte aripi.

A ridicat capul şi s-a uitat în ochii mei, cu faţa acoperită de sudoare, cu privirea speriată şi disperată:

— Alina…

Apoi ochii lui căprui şi inteligenţi s-au înnegrit.

— Nikolai? am şoptit eu.

Buzele i s-au îndepărtat, dezvelind două şiruri de colţi negri şi ascuţiţi.

A scos un mârâit. M-am dat brusc în spate, iar fălcile lui s-au închis cu un zgomot sec la vreo doi centimetri de faţa mea.

— Ţi-e foame? a zis întunecatul. Mă întreb pe care dintre prietenii tăi ai să-l mănânci primul.

Am ridicat mâinile, dar am ezitat să-mi folosesc puterea. Nu voiam să-i fac rău.

— Nikolai, l-am implorat eu. Nu face asta. Rămâi alături de mine!

Avea fata schimonosită de durere. Simţeam că era captiv în acel trup, luptând cu foamea care pusese stăpânire pe el. Şi-a crispat degetele – ba nu, *ghearele.* A scos un urlet disperat, strident, cu totul neomenesc.

A început să dea din aripi şi s-a înălţat de pe terasă, monstruos, dar încă frumos, cumva încă Nikolai. S-a uitat la venele întunecate care îi brăzdau trunchiul, la ghearele ascuţite care îi ieşiseră din vârfurile înnegrite ale degetelor, apoi a întins mâinile, ca şi când m-ar fi implorat să-i dau un răspuns.

— Nikolai! am strigat eu.

S-a răsucit în aer, îndepărtându-se de terasă şi zburând spre cer, ca şi când ar fi reuşit cumva să învingă foamea care îl chinuia, aripile lui negre purtându-l tot mai sus prin norul de *nichevo'ya.* S-a uitat în urmă şi, chiar de la distanţă, i-am simţit durerea şi dezorientarea.

Apoi a dispărut, o pată neagră pe cerul cenuşiu, iar eu am rămas pe terasă tremurând.

— În cele din urmă, a spus întunecatul, va trebui să se hrănească.

Îl avertizasem pe Nikolai că întunecatul se va răzbuna pe el, dar nici măcar eu n-aş fi putut prevedea eleganţa şi perfecţiunea cruzimii lui. Nikolai îl făcuse de râs pe întunecatul, iar acum, întunecatul îmi luase prinţul elegant, strălucitor şi curtenitor şi îl transformase într-un monstru. Moartea ar fi fost o pedeapsă prea blândă.

Din mine a ţâşnit un zgomot gutural, ca de animal, pe care nu-l recunoşteam. Am ridicat mâinile şi am lovit cu Tăietura în două arcuri sălbatice. Am izbit siluetele fremătătoare din jurul întunecatului şi am văzut spulberându-se câteva creaturi, dar au fost înlocuite imediat de altele. Nu-mi păsa. Le-am atacat iar şi iar. Dacă retezasem cu ea vârful unui munte, puterea sigur avea să-mi fie de ajutor şi în bătălia asta.

— Luptă cu mine! am ţipat eu. Să terminăm acum! Aici!

— Să lupt cu tine, Alina? Nu am cu cine să lupt, a spus el, făcându-le un semn nimicnicilor. Prindeţi-i!

Nichevo'ya au năvălit din toate părţile, ca un val întunecat. Lângă mine, Mal a deschis focul. Simţeam miros de praf de puşcă şi auzeam clinchetul cartuşelor goale căzute pe terasa de piatră. Mi-am concentrat toată puterea, răsucindu-mi braţele ca pe o morişcă, spintecând cinci, zece, cincisprezece soldaţi de umbră odată, dar totul era în zadar. Erau prea mulţi.

Apoi nimicnicii s-au oprit dintr-odată. Atârnau în aer cu trupurile vlăguite, dând silenţios din aripi.

— Tu ai făcut asta? a întrebat Mal.

— Nu… nu cred…

Pe terasă s-a lăsat liniştea. Auzeam şuierul vântului şi zgomotele luptei care se dădea în spatele nostru.

— Monstruozitate.

Am întors capetele. În pragul uşii stătea Baghra, cu mâna pe umărul lui Misha. Băiatul tremura şi avea ochii atât de holbaţi, încât albul corneei devenise mai mare decât irisul. În spatele lor, soldaţii noştri luptau nu doar cu *nichevo'ya,* ci şi cu *oprichniki* şi cu oastea de Grisha ai întunecatului, îmbrăcaţi în *keftelele* lor albastre şi roşii. Îşi pusese creaturile să-i aducă pe vârful muntelui.

— Condu-mă, i-a cerut Baghra lui Misha.

Ce curaj trebuie să fi avut băiatul s-o aducă până pe terasă, trecând pe lângă nimicnicii care se zvârcoleau şi se loveau unul de celălalt, fremătând în spatele bătrânei ca un câmp de trestii negre şi strălucitoare. Doar creaturile de lângă întunecatul se mai puteau mişca, rămânând aproape de el şi dând din aripi la unison.

Întunecatul era palid la faţă:

— Ar fi trebuit să-mi închipui că am să te găsesc în bârlogul duşmanului. Întoarce-te înăuntru! i-a poruncit el. Soldaţii mei nu-ti vor face niciun rău.

Dar Baghra nu l-a luat în seamă. Când au ajuns la marginea terasei, Misha i-a aşezat mâna pe o bucată rămasă în picioare din parapetul terasei. Bătrâna s-a sprijinit de el, scoţând un oftat aproape încântat şi l-a înghiontit pe Misha cu băţul:

— Pleacă, băiete, du-te la sfinţişoara cea costelivă.

Misha a şovăit o clipă, iar Baghra a întins mâna spre capul lui şi l-a bătut uşor pe obraz.

— Du-te, a repetat ea. Vreau să stau de vorbă cu fiul meu.

— Misha! a strigat Mal.

Şi băiatul a venit în fugă spre noi, ascunzându-se în spatele lui Mal.

— Ce vrei? a întrebat întunecatul. Şi nu cumva să ceri îndurare pentru neghiobii ăştia.

— Doar să-ţi cunosc monştrii, a spus ea.

Baghra şi-a sprijinit bastonul de parapet şi a întins braţele. *Nichevo'ya* s-au apropiat, fremătând şi lovindu-se unii de alţii. Unul şi-a sprijinit capul de palma ei, ca şi când ar fi adulmecat-o. Oare creaturile erau curioase? Sau înfometate.

— Copiii ăştia mă cunosc. *Asemănătorul cheamă asemănătorul.*

— Încetează! i-a cerut întunecatul.

Palmele Baghrăi s-au umplut cu întuneric. Era o privelişte tulburătoare. O mai văzusem invocând o singură dată. Îşi ascunsese puterea, la fel cum făcusem şi eu cândva, dar ea o făcuse pentru a proteja secretele fiului său. Mi-am amintit ce-mi spusese despre un Grisha care îşi întorcea puterea asupra lui însuşi. Baghra avea acelaşi sânge ca şi întunecatul, aceeaşi putere. Oare avea să se ridice împotriva lui?

— N-am să lupt cu tine, a spus întunecatul.

— Atunci doboară-mă..

— Ştii că n-am s-o fac.

Bătrâna a zâmbit şi a chicotit, ca şi când ar fi fost încântată de un elev precoce.

— E adevărat. De-aia încă mai sper.

A întors brusc capul spre mine.

— Fata mea, a spus ea tăios şi, deşi avea ochii goi, aş fi putut jura că în clipa aceea mă vedea limpede. Să nu mă dezamăgeşti încă o dată.

— Nici ea nu-i suficient de puternică să lupte cu mine, bătrâno. Ia-ţi bastonul şi am să te duc cu mine la Micul Palat.

În mine s-a strecurat o bănuială îngrozitoare. Baghra îmi dăduse puterea de a lupta, dar nu-mi spusese niciodată să lupt. Singurul lucru pe care mi-l ceruse fusese să fug.

— Baghra… am început eu.

— Căsuţa mea. Focul meu. Sună frumos, i-a răspuns ea întunecatului. Dar întunericul e la fel oriunde m-aş duce.

— Numai tu eşti vinovată că ai rămas fără vedere, a spus el rece, dar am surprins şi o undă de durere în glasul lui.

— Aşa-i, a oftat ea. Şi sunt vinovată şi pentru altele.

Apoi, pe nepregătite, şi-a lovit palmele una de alta.

Un tunet a răsunat deasupra muntelui şi din mâinile ei s-au revărsat fâşii de umbră care au pornit şerpuind spre *nichevo'ya,* încolăcindu-se în jurul lor.

— Să ştii că te-am iubit, i-a spus ea întunecatului. Şi să ştii că n-a fost de-ajuns.

Apoi a sărit pe parapet dintr-o singură mişcare şi, înainte să trag aer în piept ca să pot ţipa, s-a aruncat în gol, trăgându-i după ea pe nimicnicii prinşi în laţurile de întuneric. Scoţând

ţipete stridente, *nichevo'ya* au căzut cu toţii pe lângă noi, ca un val negru care a măturat terasa şi s-au prăvălit în prăpastie, traşi de puterea bătrânei.

— Nu! a urlat întunecatul.

A plonjat în urma Baghrăi, aripile nimicnicilor care îl purtau bătând frenetic, animate de furia lui.

— Alina, acum!

Prin pâcla groazei mele, am auzit vorbele lui Mal, l-am simţit împingându-mă prin uşă, apoi l-a înhăţat pe Misha în braţe şi am luat-o la fugă prin observator. *Nichevo'ya* se scurgeau pe lângă noi, traşi spre terasă de fâşiile de întuneric ale Baghrăi. Alţii pur şi simplu zburau la întâmplare, în timp ce stăpânul lor se îndepărta tot mai mult.

Fugi! îmi spusese bătrâna de multe ori. Şi acum exact asta făceam.

Podeaua încălzită era alunecoasă de la zăpada topită. Ferestrele uriaşe ale Vârtelniţei fuseseră sparte şi rafalele dădeau buzna înăuntru. Pe jos zăceau cadavre, iar soldaţii noştri încă luptau cu cei ai întunecatului.

Nu puteam gândi limpede. Sergei. Nikolai. Baghra. *Baghra.* Căzând prin ceaţă, apropiindu-se de stâncile din prăpastie. Oare avea să ţipe? Avea să închidă ochii ei orbi? *Sfintişoaro. Martiră mititică.*

Tolya a luat-o la fugă spre noi. Am văzut doi *oprichniki* năpustindu-se spre el cu săbiile scoase. Fără să se oprească, uriaşul şi-a azvârlit pumnii spre ei, iar soldaţii s-au prăbuşit, cu mâinile strângându-şi pieptul şi cu sânge şiroindu-le din gură.

— Unde sunt ceilalţi? a strigat Mal când am ajuns lângă Tolya şi am pornit spre trepte.

— În hangar, dar sunt copleşiţi de oamenii întunecatului. Trebuie să mergem acolo.

Câţiva Furtunoşi inamici au încercat să blocheze scara, iscând rafale puternice şi aruncând spre noi lăzi şi mobile. Am răspuns cu Tăietura, sfărâmând cuferele înainte să ajungă la noi şi împrăştiindu-i pe Furtunoşi.

Dar partea cea mai teribilă ne aştepta jos. În încercarea disperată de a scăpa de soldaţii întunecatului, dispăruse absolut orice urmă de ordine. Lumea se îmbulzea în jurul *Pelicanului* şi *Ibisului. Pelicanul* deja se ridicase deasupra podelei de piatră, purtat de vântul Furtunoşilor. Soldaţii trăgeau de parâmele

vasului, încercând să-l coboare la loc şi să urce la bord, nevrând să aştepte cealaltă barjă.

Cineva a dat ordin şi *Pelicanul* a luat-o din loc, împrăştiind mulţimea din jurul său. S-a ridicat în aer, târând ca pe nişte ancore bizare oameni disperaţi care se ţineau de parâme, şi s-a făcut nevăzut în câteva clipe.

Zoya, Nadia şi Harshaw stăteau cu spatele lipit de carena *Bâtlanului,* folosindu-se de foc şi de vânt ca să ţină la distanţă un grup de *oprichniki*şi Grisha.

Tamar deja era pe punte şi m-am simţit uşurată văzând că lângă ea se aflau Nevsky şi câţiva soldaţi din Regimentul Douăzeci şi Doi. Dar, în spatele lor, Adrik zăcea într-o baltă de sânge. Braţul îi atârna într-un unghi ciudat şi era palid de spaimă. Genya îngenunchease lângă el, cu lacrimi pe obraji, iar David stătea lângă ea cu puşca în mână, trăgând la nimereală înspre duşmani. Stigg era de nevăzut. Oare fugise la bordul *Pelicanului* sau rămăsese în Vârtelniţă.

— Stigg… am spus eu.

— N-avem timp, mi-a răspuns Mal.

Ne-am croit drum prin mulţime şi, auzind ordinul strigat de fratele ei, Tamar s-a dus la cârma *Bâtlanului.* Zoya şi Furtunoşii au urcat pe punte, iar noi le-am acoperit retragerea. Un glonţ s-a înfipt în coapsa lui Mal, dar Harshaw l-a sprijinit şi l-a tras la bord.

— Să mergem! a strigat Nevsky.

Le-a făcut semn celorlalţi soldaţi din *Bâtlan,* care s-au înşirat de-a lungul balustradei, deschizând focul asupra inamicilor. M-am aşezat şi eu lângă ei, împrăştiind lumină orbitoare spre mulţime, să nu mai poată ţinti.

Mal şi Tolya şi-au ocupat posturile la parâme, iar Zoya a umflat pânzele. Însă puterea ei nu era suficientă.

— Nadia, avem nevoie de tine! a strigat Tamar.

Nadia, care îngenunchease lângă Adrik, a întors capul spre ea. Avea faţa brăzdată de lacrimi, dar s-a ridicat nesigur în picioare şi a trimis o rafală de vânt spre pânze. *Bâtlanul* a luat-o din loc, alunecând pe tălpici.

— Suntem prea grei! a ţipat Zoya.

Nevsky m-a luat de umăr:

— Rămâi în viaţă! mi-a zis el aspru. Ajută-l!

Oare ştia ce se întâmplase cu Nikolai?

— Aşa am să fac, i-am promis eu. Cealaltă barjă…
Dar nu s-a oprit să mă asculte, ci a strigat:
— Pentru Regimentul Douăzeci şi Doi!
Apoi a sărit peste balustradă şi ceilalţi soldaţi l-au urmat fără să ezite, năpustindu-se cu toţii spre oamenii întunecatului.
Tamar a dat ordin şi am ieşit din hangar. *Bâtlanul* s-a desprins de marginea hangarului, plonjând ameţitor în abis, apoi pânzele s-au umflat şi am început să ne ridicăm.
M-am uitat în urmă şi l-am văzut încă o dată pe Nevsky, cu puşca la umăr, înainte să fie înghiţit de mulţime.

Capitolul 12

Bâtlanul se clătina şi tremura, legănându-se periculos în faţă şi-n spate, în timp ce Tamar şi echipajul se străduiau să-l echilibreze. Rafalele de zăpadă se năpusteau spre noi, pişcându-ne feţele, iar când carena s-a izbit de marginea unei stânci, s-a înclinat întreaga punte, răsturnându-ne pe toţi.
Nu aveam niciun Iscă-Valuri la bord să ne învăluie în ceaţă, aşa că nu puteam decât să sperăm că Baghra ne făcuse rost de suficient timp cât să ne îndepărtăm de munţi şi de întunecatul.
Baghra. Mi-am plimbat privirea pe punte. Misha se ghemuise în carenă, cu mâinile strânse deasupra capului. Nimeni nu avea timp să-l consoleze.
Am îngenuncheat lângă Adrik şi Genya. Un *nichevo'ya* muşcase zdravăn din umărul lui, iar Genya încerca să oprească sângerarea, dar nu avea pregătire de Vindecător. Adrik avea buzele palide şi pielea rece ca gheaţa. În timp ce mă uitam la el, a dat ochii peste cap.
— Tolya! am strigat eu, încercând să nu par speriată.
Nadia s-a întors spre noi cu groază în ochi şi *Bâtlanul* a început să coboare.
— Avem nevoie de vânt, Nadia! i-a strigat Tamar peste vuietul rafalelor de zăpadă. Tolya, mergi şi ajută-l!
Harshaw a venit să ia locul lui Tolya la parâme. Avea o tăietură adâncă în antebraţ, dar a apucat zdravăn funiile.
— Gata! a strigat el, şi am văzut-o pe Oncat răsucindu-i-se sub palton.
Tolya s-a încruntat. Ar fi trebuit să fie cu noi şi Stigg. Harshaw nu era antrenat să manevreze parâmele.
— Doar ai grijă să nu te dezechilibrăm! i-a cerut Tolya.

A aruncat o privire spre Mal, care se afla de cealaltă parte a punţii, cu mâinile pe parâme şi cu muşchii încordaţi, străduindu-se să menţină nava stabilă, în bătaia rafalelor de vânt şi de zăpadă.

— Du-te! i-a strigat Mal, care sângera din rana de la coapsă.

Tolya şi Harshaw au făcut schimbul. *Bâtlanul* s-a înclinat, dar Harshaw a icnit şi a reuşit să-l îndrepte.

— Gata! a zis el printre dinţi, dar se vedea că era depăşit de situaţie.

Tolya a venit în fugă lângă Adrik şi s-a pus pe treabă. Nadia plângea, dar menţinea constant curentul de aer.

— Poţi să-i salvezi braţul? l-am întrebat eu calm pe uriaş.

Tolya a clătinat din cap o dată. Era un Sfâşie-Inimi, un războinic, un ucigaş, nu un Vindecător.

— Nu pot pur şi simplu să închid rana, mi-a explicat el, pentru că o să sângereze pe dinăuntru. Mai întâi trebuie să astup vasele de sânge. Poţi să-l încălzeşti?

Am invocat lumină peste trupul lui Adrik şi tremurul i s-a mai domolit.

Bâtlanul înainta cu pânzele umflate de vântul Grisha, condus cu mână sigură de Tamar, care stătea aplecată deasupra timonei, cu paltonul fluturând. Mi-am dat seama că ieşiserăm din munţi – *Bâtlanul* nu mai trepida. Am luat viteză şi am simţit aerul rece pişcându-mi obrajii, dar am menţinut coconul de lumină în jurul lui Adrik.

Timpul părea să fi încetinit. Niciuna nu voia să recunoască, dar îmi era limpede că Nadia şi Zoya începuseră să obosească. Şi Mal, şi Harshaw se apropiau de capătul puterilor.

— Trebuie să aterizăm, am spus eu.

— Unde suntem? a întrebat Harshaw.

Coama de păr roşu i se lipise de piele, udată de zăpada care i se topea pe cap. Întotdeauna mi se păruse imprevizibil şi poate un pic periculos, dar iată că, deşi însângerat şi obosit, manevra parâmele de câteva ore fără să se plângă.

Tamar s-a uitat pe hartă:

— Tocmai am trecut de permafrost. Dacă ne continuăm drumul spre sud, în scurtă vreme o să ajungem deasupra unor zone mai populate.

— Am putea să ne ascundem într-o pădure, a gâfâit Nadia.

— Suntem prea aproape de Chernast, a răspuns Mal.

Harshaw a legat parâmele mai strâns şi a întrebat:
— Contează? Dacă zburăm pe timpul zilei, oricum o să fim văzuţi.
— Am putea urca mai sus, a sugerat Genya.
Nadia a clătinat din cap:
— Putem încerca, dar aerul o să fie mai rarefiat şi trebuie să folosim multă putere pentru o mişcare ascendentă.
— Dar încotro mergem, mai exact? a întrebat Zoya.
I-am răspuns fără să stau pe gânduri:
— La mina de cupru din Murin. După pasărea de foc.
A urmat o scurtă tăcere, apoi Harshaw a dat glas unei idei care probabil le dădea târcoale multora dintre ei:
— Am putea fugi. De fiecare dată când dăm piept cu monştrii ăia, mai mor câţiva dintre noi. Am putea merge oriunde cu nava asta, în Kerch sau în Novyi Zem.
— Pe naiba! a mormăit Mal.
— Ravka e casa mea, a spus Zoya. Şi nu mă las alungată din ea.
— Şi Adrik? a întrebat Nadia cu glas răguşit.
— A pierdut mult sânge, a zis Tolya. Tot ce pot face e să-i menţin un puls regulat, ca să aibă timp să se refacă.
— Are nevoie de un Vindecător adevărat.
— Dacă ne găseşte întunecatul, un Vindecător n-o să-i fie de niciun folos, a spus Zoya.
Mi-am trecut o mână peste faţă, încercând să gândesc. Starea lui Adrik s-ar fi putut stabiliza. Sau ar fi putut să intre în comă şi să nu se mai trezească niciodată. Dar dacă aterizam undeva şi eram descoperiţi, soarta noastră ar fi fost moartea sau ceva mai rău. Întunecatul ştia probabil că nu vom ateriza în Fjerda, pe teritoriu inamic. Poate credea că voiam să fugim în Ravka de Vest. Oricum, urma să trimită spioni peste tot. Dar oare avea să se oprească să-şi plângă mama? Oare mai rămăsese destul din trupul ei strivit de stânci cât să aibă ce îngropa? M-am uitat peste umăr, aşteptându-mă ca, din clipă-n clipă, să se năpustească nimicnicii asupra noastră. Nu puteam să mă gândesc la Nikolai. Nu voiam.
— Mergem la Murin, am spus eu. Hotărâm ce facem mai departe după ce ajungem acolo. N-am să oblig pe nimeni să rămână cu mine. Zoya, Nadia, ne puteţi duce acolo?

Forţele lor şovăiseră în câteva rânduri, dar voiam să cred că mai aveau nişte rezerve ascunse.

— Sunt sigură că pot, a spus Zoya.

— Încearcă să ţii pasul cu mine, i-a răspuns Nadia, ridicând bărbia.

— Dar tot putem fi văzuţi, am adăugat eu. Avem nevoie de un Iscă-Valuri.

David, care îşi bandaja arsurile pricinuite de praful explozibil, a ridicat capul şi a spus:

— Dar dacă ai încerca să curbezi lumina?

M-am încruntat:

— Cum adică s-o curbez?

— Singurul motiv pentru care nava noastră poate fi văzută e că reflectă lumina. Deci nu trebuie decât să elimini reflexia.

— Nu-s sigură c-am înţeles.

— Te cred şi eu, a spus Genya.

— Ca o piatră într-un râu, i-a explicat David. Curbează lumina, astfel încât să nu atingă nava. În felul ăsta n-o să mai fim văzuţi deloc.

— Deci am fi invizibili? a întrebat Genya.

— Teoretic, da.

Genya şi-a scos o cizmă şi a pus-o pe punte.

— Încearcă, m-a îndemnat ea.

M-am uitat cu neîncredere la cizmă. Nu prea ştiam cum să încep. Era un mod cu totul nou de a-mi folosi puterea.

— Deci pur şi simplu… să curbez lumina?

— Păi, a zis David, nu trebuie să-ţi faci griji din cauza indicelui de refracţie. Trebuie doar să redirecţionezi şi să sincronizezi ambele componente ale luminii în acelaşi timp. Adică nu poţi să începi cu cea magnetică, ar fi carag…

Am ridicat o mână:

— Să rămânem la piatra din râu.

M-am concentrat, dar nu am invocat lumina şi nici nu am concentrat-o ca pentru Tăietură, ci doar am încercat să-i dau un ghiont.

Vârful cizmei s-a înceţoşat, iar aerul de lângă ea părea să vibreze.

Am încercat să mă gândesc la lumină ca la apă, ca la o rafală de vânt care învăluie cizma, despicându-se în două şi apoi

reunindu-se, ca şi când obstacolul nici n-ar fi existat. Am curbat degetele, iar cizma a pâlpâit şi a dispărut.

Genya a scos un chiuit, iar eu am strigat şi am ridicat mâinile în aer. Cizma a reapărut. Mi-am curbat degetele şi a dispărut din nou.

— David, ţi-am zis vreodată că eşti un geniu?

— Da.

— Atunci îti mai zic o dată.

Întrucât nava era un obiect de mari dimensiuni, aflat în mişcare, a curba lumina în jurul ei era o provocare teribilă. Dar nu trebuia să mă ocup decât de lumina reflectată de partea de jos a carenei şi, după câteva încercări, mi-a fost destul de uşor să menţin curbura luminii. Dacă s-ar fi întâmplat ca cineva de la sol să ridice privirea deasupra capului, ar fi putut să zărească ceva – un fel de înceţoşare sau o sclipire, dar nu o navă cu pânze brăzdând cerul după-amiezii. Cel puţin aşa speram.

Curbarea luminii mi-a adus aminte de un lucru pe care îl făcuse întunecatul într-o noapte, când mă condusese printr-o sală de bal plină de lumânări, folosindu-şi puterea pentru a ne face aproape invizibili, încă un şiretlic pe care îl învăţase înaintea mea.

Genya a scormonit în lăzile cu provizii şi a găsit o pungă cu *jurda,* stimulentul zemenit pe care soldaţii îl foloseau uneori în timpul orelor lungi de strajă. Mă agita şi îmi provoca un pic de greaţă, dar nu aveam alt mijloc să ne menţinem treji şi atenţi.

Furda trebuia să fie mestecată şi, în scurtă vreme, cu toţii am început să scuipăm peste balustradă sucul de culoarea ruginii.

— În cazul în care chestia asta o să-mi facă dinţii portocalii… a spus Zoya.

— Exact aşa o să se întâmple, a întrerupt-o Genya, dar promit că am să ţi-i fac mai albi decât înainte. S-ar putea chiar să-ţi aranjez incisivii.

— Nu-i nimic în neregulă cu dinţii mei.

— Absolut nimic, a spus Genya consolator. Eşti cea mai drăguţă morsă din câte am văzut. Dar mă surprinde că încă nu ţi-ai retezat buza de jos.

— Să nu te atingi de mine, Croitoreaso, a bombănit Zoya. Altminteri o să-ţi scot şi celălalt ochi.

Când s-a lăsat seara, Zoya n-a mai avut energie să se ciorovăiască. Ea şi Nadia se concentrau să ne menţină în aer.

David a preluat timona pentru câteva momente, astfel încât Tamar să se poată îngriji de piciorul rănit al lui Mal. Harshaw, Tolya şi Mal manevrau parâmele pe rând, ca să-şi destindă mădularele.

Numai Nadia şi Zoya nu-şi puteau lua nicio pauză, trudind în lumina lunii aflate în primul pătrar, deşi ne străduiam să le dăm o mână de ajutor. Genya a sprijinit-o în câteva rânduri pe Nadia, lipindu-se cu spatele de spatele ei, pentru ca Furtunoasa să-şi poată odihni genunchii şi picioarele. Acum, că apusese soarele, nu mai era nevoie să curbez lumina, aşa că, timp de aproape o oră, am sprijinit cu mâinile braţele Zoyei.

— E caraghios, a mormăit ea, deşi simţeam în palme cum îi tremurau muşchii.

— Vrei să-ţi dau drumul?

— Dacă îmi dai drumul, o să te scuip cu suc de *jurda.*

Voiam să fac şi eu ceva. Nava era prea tăcută şi simţeam că grozăviile acelei zile abia aşteptau să mă năpădească.

Misha rămăsese ghemuit în acelaşi loc, ţinând strâns în mână sabia de lemn pe care i-o dăduse Mal. Mi s-a pus un nod în gât când mi-am dat seama că o luase cu el când Baghra îi ceruse s-o conducă pe terasă, la hoarda de *nichevo'ya.* Am luat un biscuit din lada cu provizii şi m-am dus la el.

— Ţi-e foame? am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— Nu vrei totuşi să mănânci ceva?

Iarăşi a clătinat din cap.

M-am aşezat lângă el, neştiind ce să-i spun. Mi-am amintit că la fel stătusem şi lângă Sergei în sala boilerelor, căutând în zadar vorbe de mângâiere. Oare chiar se prefăcuse, uneltind împotriva mea? Spaima lui mi se păruse cât se poate de autentică.

Dar Misha nu-mi amintea doar de Sergei. Era ca toţi copiii care îşi pierduseră părinţii în război. Era ca toţi băieţii şi fetiţele de la Keramzin. Era ca Baghra, care tânjise după atenţia tatălui ei. Era ca întunecatul, care în copilărie învăţase singurătatea de la mama lui. Asta producea Ravka – orfani şi suferinţă. *Pământ, nicio viaţă bună. Doar o uniformă şi o armă.* Nikolai crezuse în ceva mai bun.

Am inspirat adânc. Trebuia să găsesc un mijloc de a-mi stăpâni gândurile. Dacă mă gândeam la Nikolai, mi s-ar fi sfâşiat

sufletul. Sau la Baghra. Sau la trupul ciopârţit al lui Sergei. Sau la Stigg, rămas în urmă. Sau chiar şi la întunecatul, la expresia de pe chipul său din clipa când mama lui dispăruse sub pătura de nori. Cum putea fi atât de crud şi, în acelaşi timp, la fel de sensibil ca orice om?

Noaptea se scurgea greu în timp ce zburam pe deasupra Ravkăi adormite. Am început să număr stelele. L-am vegheat pe Adrik. Am moţăit. M-am plimbat printre membrii echipajului, împărţindu-le apă şi smocuri uscate de *jurda.* Când mă întreba cineva despre Nikolai sau despre Baghra, le descriam lupta cât mai pe scurt posibil.

Am încercat să-mi reduc mintea la tăcere, s-o transform într-un câmp pustiu, acoperit cu zăpadă, nepătat de urme. Când s-a crăpat de ziuă, m-am aşezat din nou lângă balustradă şi am reînceput să curbez lumina ca să camuflez nava.

Chiar atunci Adrik a mormăit ceva în somn.

Nadia a întors brusc capul, şi *Bâtlanul* a pierdut din altitudine.

— Concentrează-te! a mustrat-o Zoya.

Dar Nadia zâmbea. Cu toţii zâmbeam, agăţându-ne şi de cea mai mică fărâmă de speranţă.

Am zburat toată ziua şi toată noaptea următoare, iar când s-au ivit zorii am văzut în cele din urmă Sikurzoii. La amiază am zărit craterul adânc şi crestat al minei de cupru abandonate unde ne sfătuise Nikolai să ascundem *Bâtlanul.* În mijlocul ei se afla un lac cu apă tulbure, de culoarea turcoazei.

Coborârea a fost lentă şi dificilă, iar, când carena a atins fundul craterului, Nadia şi Zoya s-au prăbuşit pe punte. Îşi forţaseră limitele şi, cu toate că aveau feţele îmbujorate şi radioase, erau sleite de vlagă.

Trăgând de parâme, noi, ceilalţi, am reuşit să dosim *Bâtlanul* sub o arcadă de piatră. Cine ar fi coborât în mină, l-ar fi zărit cu uşurinţă, dar era greu de imaginat de ce ar fi venit cineva acolo. Fundul craterului era presărat cu tot felul de maşinării ruginite. Dinspre lacul stătut venea un miros greu, iar David ne-a explicat că apa căpătase culoarea turcoazei de la mineralele care se scurseseră din roci. Ne-am uitat de jur împrejur, dar n-am văzut nici ţipenie de om.

Mal şi Harshaw au strâns pânzele, iar Tolya l-a coborât pe Adrik din *Bâtlan.* Încă i se prelingea sânge din ciotul unde

înainte se afla braţul, dar Adrik era complet lucid, ba chiar a luat câteva guri de apă.

Misha n-a vrut să se mişte din carenă. I-am pus o pătură pe umeri şi i-am lăsat un biscuit şi o felie de măr uscat, sperând că în cele din urmă avea să mănânce.

Le-am ajutat pe Zoya şi pe Nadia să coboare de pe vas, ne-am cărat sacii de dormit la adăpostul arcadei de piatră şi, fără să ne mai spunem nimic, ne-am adâncit într-un somn zbuciumat. N-am lăsat pe nimeni de strajă. Chiar dacă fuseserăm urmăriţi, oricum n-am mai fi putut lupta.

Înainte să mi se închidă ochii de tot, l-am zărit pe Tolya strecurându-se înapoi în *Bâtlan* şi m-am străduit să mă ridic în capul oaselor. S-a întors după câteva clipe, cu ceva lunguieţ în mână. I-a aruncat o privire lui Adrik şi mi s-a pus un nod în stomac când mi-am dat seama ce căra uriaşul. Am lăsat pleoapele grele să mi se închidă. Nu voiam să ştiu unde avea de gând Tolya să îngroape braţul lui Adrik.;

Când m-am trezit, soarele se apropia de asfinţit. Cei mai mulţi încă dormeau buştean, iar Genya prindea cu ace mâneca de la mâna retezată a lui Adrik.

Apoi l-am văzut pe Mal venind pe drumul şerpuitor care cobora în crater. Pe umăr avea o geantă plină cu cocoşi-de-munte.

— M-am gândit să rămânem aici peste noapte şi să aprindem un foc, a spus el. Plecăm mâine-dimineaţă spre Dva Stolba.

— Bine, am spus eu, deşi eram nerăbdătoare să plec.

Probabil şi-a dat seama, pentru că a spus:

— Lui Adrik i-ar prinde bine un pic de odihnă. Tuturor ne-ar prinde bine. Mă tem că, dacă ne grăbim, unii dintre noi ar putea ceda.

Am încuviinţat din cap. Avea dreptate. Cu toţii eram îndureraţi, speriaţi şi obosiţi.

— Mă duc să strâng lemne de foc.

Mal mi-a pus mâna pe braţ:

— Alina…

— Nu durează mult, l-am dat eu la o parte.

Nu voiam să stau de vorbă. Nu voiam cuvinte de mângâiere. Voiam pasărea de foc. Voiam să-mi transform durerea în furie şi s-o abat asupra întunecatului.

Am urcat în pădurea din jurul minei. Coborâserăm mult spre sud, iar copacii erau altfel aici, mai înalţi şi mai răzleţi, cu scoarţă roşie şi poroasă. Când mă întorceam spre mină, cu braţele împovărate de cele mai uscate crengi pe care le găsisem, am avut ciudata impresie eram urmărită. M-am oprit, simţind că mi se zbârleşte părul pe spate.

M-am uitat printre trunchiurile scăldate în soare şi am aşteptat. Tăcerea era apăsătoare, ca şi când fiecare vietate a pădurii şi-ar fi ţinut respiraţia. Apoi l-am auzit – un foşnet abia perceptibil. Am ridicat brusc capul, urmărind zgomotul în coroanele arborilor. Privirea mi s-a fixat pe o mişcare discretă, bătaia silenţioasă a unei aripi întunecate.

Nikolai era cocoţat într-un copac, cu ochii săi negri aţintiţi asupra mea.

Pieptul gol îi era brăzdat de păienjenişuri negre, ca şi când venele de umbră i s-ar fi sfărâmat sub piele. Îşi pierduse cizmele şi picioarele sale goale erau înfipte în scoarţă – degetele i se transformaseră în gheare negre.

Pe mâini şi la gură avea sânge uscat.

— Nikolai? am şoptit eu.

S-a dat în spate.

— Nikolai, aşteaptă…

Dar şi-a luat zborul şi s-a avântat spre cerul albastru, scuturând crengile cu aripile sale întunecate.

Mi-a venit să ţip şi nu m-am stăpânit. Am aruncat crengile din braţe, am dus pumnul la gură şi am urlat până nu m-a mai ţinut gâtul. Nu mă puteam opri. Reuşisem să nu plâng pe *Bâtlan* sau în mină, dar acum m-am prăbuşit la pământ, ţipetele mele transformându-se în scâncete, în icnete răguşite şi mute. Hohotele de plâns îmi pricinuiau dureri şi simţeam că mi-ar fi putut frânge coastele, dar nu le puteam împiedica. Mă tot gândeam la pantalonii sfâşiaţi ai lui Nikolai şi mi-a trecut prin minte gândul caraghios că l-ar fi copleşit ruşinea dacă şi-ar fi văzut hainele într-un asemenea hal. Ne urmărise de la Vârtelniţă până aici. Oare îi putea spune întunecatului unde ne aflam? Avea s-o facă? Cât din Nikolai rămăsese în acel trup chinuit?

Apoi am simţit vibrând legătura invizibilă dintre mine şi întunecatul. Dar m-am îndepărtat de ea. Nu aveam de gând să merg la el în clipa aceea. Nu voiam să-l mai vizitez niciodată. Şi totuşi, ştiam că, oriunde s-ar fi aflat, era copleşit de durere.

Mal m-a găsit zăcând pe pământ, cu capul în mâini şi cu paltonul plin de ace verzi. Mi-a întins mâna, dar l-am refuzat.

— Mă simt bine, am spus eu, deşi era cât se poate de neadevărat.

— Se întunecă. Nu-i bine să stai singură aici.

— Sunt Invocatoarea Soarelui. Se întunecă atunci când vreau eu.

S-a aşezat pe vine în faţa mea şi a aşteptat să mă uit în ochii lui.

— Nu te îndepărta de apropiaţii tăi, Alina. Au nevoie să sufere împreună cu tine.

— N-am nimic să le spun.

— Atunci lasă-i pe ei să vorbească.

Nu aveam de oferit nicio mângâiere şi nicio încurajare. Nu voiam să-mi împărtăşesc suferinţa cu ei. Nu voiam să vadă nimeni cât de speriată eram. Dar în cele din urmă m-am ridicat în picioare, mi-am scuturat acele de pe palton şi l-am lăsat pe Mal să mă conducă înapoi la mină.

Când am ajuns pe fundul craterului, se întunecase de-a binelea, iar ceilalţi aprinseseră felinare sub arcada de piatră.

— Ţi-a luat ceva timp, a spus Zoya. Dacă mai zburdaţi mult prin pădure, îngheţam de tot.

Nu avea niciun rost să-mi ascund faţa brăzdată de lacrimi, aşa că am spus:

— Se pare că aveam nevoie de un plâns straşnic.

M-am pregătit să primesc o insultă, dar Zoya mi-a zis:

— Data viitoare să mă iei şi pe mine. Şi mie mi-ar prinde bine nişte hohote de plâns.

Mal a pus crengile în groapa săpată de unul dintre ei, iar eu l-am luat pe Oncat de pe umărul lui Harshaw. Pisica a şuierat scurt, dar nu mi-a păsat. În clipa aceea, aveam nevoie să ţin în braţe ceva moale şi pufos.

Deja curăţaseră şi înfipseseră în ţepuşe cocoşii vânaţi de Mal şi, în scurtă vreme, în ciuda tristeţii şi grijilor, mirosul de carne friptă mi-a lăsat gura apă.

Am stat în jurul focului, mâncând şi trecând de la unul la altul o ploscă cu *kvas,* urmărind jocul flăcărilor pe carena *Bâtlanului,* în timp ce crengile trosneau şi aruncau scântei. Aveam multe de discutat: cine să ne însoţească în Sikurzoi şi cine să stea în vale

– desigur, dacă era cineva care voia să rămână alături de mine. Mi-am frecat încheietura goală. Mă ajuta să mă concentrez asupra păsării de foc în loc să mă gândesc la strălucirea neagră a ochilor lui Nikolai, la sângele închegat din jurul gurii sale.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu putem avea încredere în Sergei, a spus Zoya dintr-odată. Întotdeauna a fost slab de înger.

Era nedrept din partea ei, dar n-am spus nimic.

— Lui Oncat nu i-a plăcut niciodată, a adăugat Harshaw.

Genya a pus o creangă pe foc şi m-a întrebat:

— Crezi că a plănuit să ne trădeze încă de la început?

— M-am gândit şi eu la asta... Am crezut c-o să se simtă mai bine după plecarea din Catedrala Albă, dar mi s-a părut că, dimpotrivă, starea lui s-a înrăutăţit, că a devenit mai neliniştit.

— Ar fi putut să i se tragă de la o mulţime de lucruri, a spus Tamar. De la exploziile din galerii, de la atacul miliţiei, de la sforăitul lui Tolya.

Tolya a aruncat cu o pietricică în ea.

— Oamenii lui Nikolai ar fi trebuit să-l păzească mai bine, a spus el.

Sau n-ar fi trebuit să-l las să plece. Poate că vinovăţia pricinuită de moartea Mariei îmi tulburase judecata. Poate că durerea mi-o tulbura şi acum, nefiind în stare să văd trădările care urmau.

— *Nichevo'ya* pur şi simplu l-au... sfârtecat? a întrebat Nadia.

I-am aruncat o privire lui Misha, care la un moment dat hotărâse să coboare din *Bâtlan.* Acum dormea dus lângă Mal, fără să dea drumul săbiei de lemn.

— A fost îngrozitor, am spus eu cu glas scăzut.

— Şi Nikolai? a întrebat Zoya. Lui ce i-a făcut întunecatul?

— Nu ştiu exact.

— O fi existând vreun leac?

— Nici asta nu ştiu, am spus eu, aruncându-i o privire lui David.

— S-ar putea, a răspuns el. Dar ar trebui să-l examinez cu atenţie. Întunecatul a folosit *merzost.* E un teritoriu nou pentru mine. Ce bine era dacă aveam jurnalele lui Morozova.

Mi-a venit să râd. Tot timpul cât timp David cărase după el scrierile lui Morozova, le-aş fi aruncat cu dragă inimă la gunoi.

Dar acum, că aveam un motiv să ni le dorim, nu mai erau la îndemână, căci le lăsaserăm în Vârtelniţă.

Să-l capturăm pe Nikolai. Să-l punem într-o cuşcă. Şi să vedem dacă ar putea fi smuls din ghearele întunericului. Vulpea prea şireată fusese în sfârşit prinsă. Am clipit şi am întors capul. Nu voiam să plâng din nou.

Dintr-odată Adrik a spus printre dinţi:

— Mă bucur că Sergei a murit. Doar îmi pare rău că n-am putut să-i sucesc gâtul cu mâinile mele.

— Pentru asta ai fi avut nevoie de două mâini, a spus Zoya.

Au urmat câteva clipe de tăcere apăsătoare, apoi Adrik s-a încruntat şi a spus:

— Bine, să-l *înjunghii.*

Zoya a zâmbit şi i-a întins plosca, iar Nadia doar a clătinat din cap. Uneori uitam că erau soldaţi adevăraţi. Nu mă îndoiam că Adrik era îndurerat de pierderea braţului, mai ales că încă nu ştia cum avea să-i afecteze capacitatea de a invoca. Dar mi l-am amintit stând în faţa mea la Micul Palat, susţinându-şi dreptul de a rămâne să lupte. Era mai puternic decât aveam să fiu eu vreodată.

M-am gândit la Botkin, bătrânul meu profesor, care mă forţa mereu să mai alerg un kilometru, să mai dau un pumn. Mi-am amintit vorbele pe care mi le spusese cu mult timp în urmă: *Tăria se dobândeşte.* Adrik avea această tărie, la fel şi Nadia. O dovedise încă o dată în bătălia din Elbjen. O parte din mine se întreba ce găsea Tamar la ea. Dar Nadia luase parte la cele mai aprige lupte de la Micul Palat. Îşi pierduse cea mai bună prietenă şi viaţa pe care o dusese până atunci. Şi totuşi, nu fusese zdrobită, ca

Sergei, şi nici nu alesese viaţa în subteran, ca Maxim. Îşi păstrase echilibrul de-a lungul tuturor încercărilor.

Când Adrik i-a înapoiat plosca, Zoya a luat o gură zdravănă şi a spus:

— Ştii ce mi-a zis Baghra la prima lecţie?

A coborât glasul, imitând vocea răguşită a Baghrăi:

— Eşti frumuşică. Păcat că ai terci în loc de creier.

Harshaw a pufnit:

— Eu i-am dat foc unei colibe la o lecţie.

— Te cred şi eu, a spus Zoya.

— Din greşeală! Apoi n-a vrut să mă mai înveţe nimic. Nici măcar nu mai stătea de vorbă cu mine. Am văzut-o odată la antrenamente, dar a trecut pe lângă mine fără să-mi spună nimic – doar m-a pocnit cu bastonul peste genunchi. Şi acuma am o umflătură.

Şi-a ridicat cracul pantalonului şi, într-adevăr, sub piele se vedea o mică proeminenţă osoasă.

— Asta nu-i nimic, a spus Nadia, îmbujorându-se. La un moment dat am avut un fel de blocaj şi n-am mai putut invoca o vreme. Baghra m-a închis într-o cameră şi a băgat un roi de albine înăuntru.

— Ce? am zis eu pe un ton uluit.

Nu eram şocată doar de albine. La Micul Palat mă străduisem luni de zile să invoc, dar Baghra nu-mi spusese niciodată că şi alţi Grisha aveau blocaje.

— Şi ce-ai făcut? a întrebat Tamar cu un aer neîncrezător.

— Am reuşit să invoc un curent de aer şi să le alung pe horn, dar m-am ales cu o mulţime de înţepături – ai fi zis că aveam vărsat de vânt.

— Cât mă bucur că nu sunt Grisha, a spus Mal, clătinând din cap.

Zoya a ridicat plosca:

— Să bem în cinstea acestui *otkazat'sya* singuratic.

— Pe mine Baghra mă ura, a spus David cu glas scăzut.

Zoya a dat plictisit din mână:

— Cu toţii simţeam asta.

— Ba nu, pe mine chiar mă ura. M-a chemat la o lecţie împreună cu ceilalţi Fabrikatori de vârsta mea, apoi n-a vrut să mă mai vadă niciodată. Când colegii mei mergeau la lecţiile Baghrăi, eu rămâneam în atelier.

— De ce? a întrebat Harshaw, scărpinând-o sub bărbie pe Oncat.

David a ridicat din umeri:

— Habar n-am.

— Eu ştiu de ce, a spus Genya.

Am aşteptat, întrebându-mă dacă ştia cu adevărat.

— În preajma ta o copleşea un fel de magnetism animal, a continuat ea. Dacă te-ai mai fi apropiat de ea, n-ar mai fi rezistat şi ţi-ar fi smuls hainele de pe tine.

David a rămas pe gânduri câteva clipe:

— Pare improbabil.
— Imposibil, l-am corectat Mal şi cu mine în acelaşi timp.
— Mă gândesc, nu chiar *imposibil,* a spus David, vag jignit.
Genya a râs şi l-a sărutat apăsat pe gură.
Am luat un băţ şi am scurmat în foc, stârnind scântei. Ştiam de ce refuzase Baghra să-i dea lecţii lui David. Îi amintea prea mult de Morozova, care fusese atât de obsedat de cunoaştere, încât nu văzuse suferinţa copilului său şi îşi neglijase soţia. Şi, într-adevăr, David crease *lumiya* „în joacă”, punându-i întunecatului la dispoziţie mijloacele de a intra în Falie. Dar David nu era ca Morozova. Când Genya avusese nevoie de ajutor, fusese alături de ea. Nu era un războinic, dar tot găsise un mijloc de a lupta pentru ea.
M-am uitat în jur la grupul nostru ciudat şi ponosit, la Adrik cel ciung, care o sorbea din priviri pe Zoya, la Harshaw şi Tolya, care urmăreau schiţa traseului desenată de Mal pe pământ. Genya zâmbea, întinzându-şi cicatricile de pe faţă, în timp ce David gesticula frenetic, încercând să-i explice Nadiei cum ar putea funcţiona un braţ de alamă, deşi Nadia nu-l lua în seamă, ci îşi plimba degetele prin pletele negre ale lui Tamar.
Nu erau oameni blânzi, simpli sau comozi. Erau la fel ca mine, aveau răni şi suferinţe ascunse, toţi fiind marcaţi de câte o pierdere. Nu prea ne potriveam. Aveam muchii atât de ascuţite, încât ne tăiam între noi uneori, dar, când m-am ghemuit pe-o parte, cu spatele mângâiat de căldura focului, am simţit un val de recunoştinţă şi mi s-a pus un nod în gât. Odată cu el a venit şi frica. A-i păstra aproape era un lux pentru care trebuia să plătesc. Acum aveam mai mult de pierdut.

Capitolul 13

Până la urmă toată lumea a rămas alături de mine. Chiar şi Zoya, deşi avea să se plângă fără încetare până la Dva Stolba.
Am hotărât să ne împărţim în două grupuri. Tamar, Nadia şi Adrik aveau să călătorească alături de David, Genya şi Misha. Urmau să-şi găsească o locuinţă într-una dintre aşezările din partea de sud-est a văii. Genya trebuia să-şi ţină tot timpul faţa ascunsă, dar asta nu părea s-o deranjeze. Şi-a înfăşurat şalul în jurul capului şi a spus: – O să fiu o femeie misterioasă.
I-am cerut să nu stârnească totuşi *prea multă* atenţie.

Mal şi cu mine aveam să mergem în Sikurzoi cu Zoya, Harshaw şi Tolya. Întrucât ne aflam atât de aproape de graniţă, ştiam că era posibil să ne întâlnim des cu militarii, dar speram să ne putem amesteca printre refugiaţii care încercau să treacă Sikurzoii înainte să cadă zăpada.

Dacă nu ne întorceam din munţi în două săptămâni, Tamar avea să se întâlnească la Caryeva cu forţele pe care ar fi reuşit să le trimită Aparatul. Nu-mi plăcea ideea de a le trimite singure pe ea şi pe Nadia, dar Mal şi cu mine nu puteam împărţi şi mai mult grupul. Se ştia că tâlharii shuhani aveau obiceiul să-i răpească pe ravkanii care călătoreau în apropiere de graniţă, aşa că voiam să fim pregătiţi pentru un astfel de atac. Tamar măcar îi cunoştea pe Soldat Sol şi îmi tot spuneam că ea şi Nadia erau luptători experimentaţi.

În plus, nu ştiam ce urma să fac cu soldaţii care ar fi venit la Caryeva, dar deja trimisesem mesajul şi trebuia să cred că avea să ne vină o idee. Poate că, până atunci, aveam să pun mâna pe pasărea de foc şi să încropesc un plan. Nu puteam gândi prea mult înainte. De fiecare dată când o făceam, mă cuprindea spaima. Mă simţeam de parcă aş fi fost iarăşi în subteran, fără aer suficient, aşteptând ca lumea să se prăbuşească peste mine.

Echipa noastră a plecat la răsăritul soarelui, lăsându-i pe ceilalţi să doarmă la adăpostul arcadei de piatră. Doar Misha era treaz, urmărindu-ne cu o privire acuzatoare în timp ce azvârlea cu pietre în carena *Bâtlanului.*

— Vino-ncoace, i-a spus Mal, făcându-i semn cu mâna. Am crezut că Misha o să rămână pe loc, dar în cele din urmă s-a apropiat de noi târşâind picioarele, cu bărbia ridicată şi o mină bosumflată.

— Mai ai broşa pe care ţi-a dat-o Alina?

Misha a încuviinţat o dată din cap:

— Ştii ce înseamnă asta, nu? Că eşti un soldat. Iar soldaţii nu merg unde vor, ci unde e nevoie de ei.

— Nu vreţi să mă luaţi cu voi.

— Nu, avem nevoie să rămâi aici şi să ai grijă de ceilalţi. Ştii că David nu se descurcă de unul singur, iar Adrik o să aibă şi el nevoie de sprijin, chiar dacă nu vrea să recunoască. O să trebuiască să ai grijă de el, să-l ajuţi fără să-şi dea seama că-l ajuţi. Crezi că poţi?

Misha a ridicat din umeri.
— Vrem să ai grijă de ei ca de Baghra.
— Dar nu aveam grijă de ea.
— Ba da. Stăteai cu ea şi o făceai să se simtă bine, iar când a vrut să plece, ai lăsat-o. Ai făcut ce trebuia, deşi te-a durut inima. Aşa se poartă soldaţii.
Misha s-a uitat la el cu luare-aminte, ca şi când i-ar fi cântărit vorbele.
— Ar fi trebuit s-o opresc, a zis el cu glas sugrumat.
— Dacă ai fi făcut-o, niciunul dintre noi nu s-ar mai fi aflat aici. Îţi suntem recunoscători că ai făcut ce trebuia.
Misha s-a încruntat:
— David chiar că e neglijent.
— Adevărat, a încuviinţat Mal. Deci putem să ne încredem în tine?
Misha a întors capul. Pe figura lui se citea tristeţea, dar a ridicat iarăşi din umeri.
— Mulţumesc, a spus Mal. Pentru început, pune apă la fiert pentru micul dejun.
Misha a încuviinţat din cap, apoi s-a dus să facă ce îi ceruse Mal, luând-o la fugă pe pietriş.
Mal şi-a pus raniţa pe umeri, aruncându-mi o privire:
— Ce-i?
— Nimic. Te-ai descurcat… foarte bine.
— La fel cum m-a convins Ana Kuya să n-o mai rog să lase lampa aprinsă noaptea.
— Serios?
— Da, a zis el, luând-o din loc. Mi-a spus că trebuia să fiu curajos pentru tine, că, dacă eram eu speriat, te speriai şi tu.
— Iar mie mi-a zis să-mi mănânc porţia de păstârnac, să fiu un exemplu pentru tine, dar tot n-o mâneam.
— Şi te mai întrebi de ce te tot bătea cu nuiaua.
— Am şi eu nişte principii.
— Altfel spus, „dacă pot să fiu dificilă, o să fiu”.
— Eşti nedrept.
— Hei! a strigat Zoya peste marginea de sus a craterului. Dacă nu ajungeţi aici până număr la zece, mă culc şi vă las pe voi să mă căraţi până la Dva Stolba.
— Mal, am oftat eu. Dacă am s-o omor în Sikurzoi, ai să mă învinovăţeşti?

— Da, a răspuns el, apoi a adăugat: Altfel spus, „hai să facem să pară un accident”.

Dva Stolba m-a luat prin surprindere. Mă aşteptam ca mica vale să semene cu un cimitir, un pustiu bântuit de fantome, presărat cu case abandonate. În schimb, aşezările erau pline de viaţă. Din loc în loc se vedeau case arse şi câmpuri pline de cenuşă, dar chiar lângă ele apăruseră case şi prăvălii noi.

Am văzut taverne şi hanuri, firma unei ceasornicării şi o dugheană unde se închiriau cărţi cu săptămâna. Totul părea ciudat de efemer. Ferestrele sparte pur şi simplu fuseseră acoperite cu scânduri. Multe case aveau acoperişuri de pânză groasă, iar găurile din pereţi fuseseră astupate cu pături de lână şi preşuri. *Cine știe cât timp vom sta aici?* păreau ele să spună. *Să ne descurcăm cu ce avem la îndemână.*

Oare aşa fusese dintotdeauna? Aşezările erau distruse şi reconstruite în permanenţă, fiind guvernate când de Shu Han, când de Ravka, în funcţie de cum erau trasate graniţele la sfârşitul câte unui război. Oare astfel trăiseră şi părinţii mei? Era ciudat să mi-i imaginez aşa, dar nu mă deranja ideea. Poate fuseseră soldaţi sau negustori. Poate fuseseră fericiţi aici. Şi poate că unul dintre ei ascundea în sine o putere, moştenirea latentă a fiicei celei mici a lui Morozova. Şi înaintea mea circulaseră legende despre Invocatoarea Soarelui. Cei mai mulţi credeau că erau amăgiri sau aiureli, dorinţe deşarte născute din nenorocirile pricinuite de Falie. Dar poate că era mai mult decât atât. Sau poate mă agăţam de visul unei moşteniri la care nu aveam niciun drept.

Am trecut printr-o piaţă aglomerată, cu mărfurile aşezate pe mese improvizate: cratiţe de tablă cositorită, cuţite de vânătoare, blănuri pentru traversarea munţilor, borcane cu grăsime de gâscă, grămezi de smochine uscate, şei elegante şi pistoale de proastă calitate. Deasupra unei tarabe atârnau raţe proaspăt jumulite, cu pielea roz presărată cu găurelele din care fuseseră smulse penele. Mal îşi vârâse în rucsac arcul şi puşca cu repetiţie – erau prea bune ca să nu atragă atenţia.

Copiii se jucau în praf, iar un bărbat îndesat, îmbrăcat cu o vestă, afuma nişte carne într-un butoi de metal. L-am văzut aruncând în butoi o creangă de ienupăr, care a făcut să iasă un nor de fum albăstrui şi înţepător. Zoya a strâmbat din nas, dar

Tolya şi Harshaw şi-au cumpărat imediat câte o bucată de carne.

În satul acela îşi găsiseră sfârşitul familia mea şi a lui Mal. Atmosfera agitată şi veselă mi se părea nedreaptă. Şi cu siguranţă nu era în ton cu starea mea sufletească.

M-am simţit uşurată când l-am auzit pe Mal:

— Mă aşteptam să fie mai sumbru.

— Ai văzut ce mic e cimitirul? am întrebat eu cu glas scăzut.

Mal a încuviinţat din cap. În cea mai mare parte a Ravkăi, cimitirele erau mai mari decât oraşele, dar, când shuhanii arseseră aceste aşezări, nu mai rămăsese nimeni să-i plângă pe cei morţi.

Deşi luaserăm cu noi hărţi din Vârtelniţă, Mal a vrut să cumpere şi una făcută de cineva din partea locului. Trebuia să ştim care poteci erau blocate de alunecări de teren şi care poduri fuseseră luate de viituri. O femeie cu păr cărunt se uita pe sub pălăria din lână portocalie, aşezată pe un taburet scund, fredonând o melodie în surdină şi agitând o talangă ca să atragă atenţia trecătorilor. Nu se sinchisise să-şi aducă o masă, ci îşi etala marfa pe un covor întins direct pe pământ: gamele, coburi[2], hărţi şi grămezi de inele inscripţionate cu rugăciuni. În spatele ei stătea un catâr, care alunga muştele scuturându-şi urechile lungi şi pe care bătrâna îl mângâia din când în când pe bot.

— O să ningă în curând, a spus ea, mijind ochii spre cer, în timp ce noi răscoleam prin teancul de hărţi. Vă trebuie pături pentru călătorie?

— Mulţumesc, avem, am spus eu.

— Multă lume vrea să treacă graniţa.

— Dumneata nu?

— Sunt prea bătrână să mai plec. Shuhani, fjerdani, Falia Umbrei… a zis ea, ridicând din umeri. Dacă îţi vezi de treaba ta, necazurile trec pe lângă tine.

Sau te izbesc în plin, după care te mai lovesc o dată, mi-am spus cu tristeţe în sinea mea.

Mal a ridicat o hartă:

— Am găsit munţii de la răsărit, dar nu şi pe cei de la apus.

---

[2] **Cobur: toc de piele atârnat de şa, în care se poartă pistolul.**

— Mai bine o luaţi spre apus, a zis bătrâna. Vreţi să ajungeţi pe coastă?

— Da, a minţit Mal cu seninătate, apoi pornim spre Novyi Zem. Dar…

— Luaţi-o spre apus. Cei care pleacă spre răsărit nu se mai întorc.

— Jucător weh, a spus Tolya. *Ey ye bat e'yuam.*

Bătrâna i-a răspuns în shu, apoi s-au uitat împreună pe o hartă, continuând discuţia în aceeaşi limbă, în timp ce noi aşteptam cu răbdare.

În cele din urmă Tolya i-a întins lui Mal o altă hartă:

— Munţii de răsărit.

Bătrâna l-a înghiontit cu talanga pe Tolya şi m-a întrebat:

— Cu ce o să-l hrăniţi pe ăsta în munţi? Ai grijă să nu te pună în frigare.

Tolya s-a încruntat, dar femeia a râs atât de tare, încât era cât pe ce să cadă de pe taburet.

Mal a luat şi câteva inele cu rugăciuni şi i-a întins bătrânei câteva monede.

— Am un frate care a plecat la Novyi Zem, i-a dat ea restul, râzând în continuare. Cred că acuma e bogat. E un loc bun să începi o viaţă nouă.

— Prin comparaţie cu ce? a pufnit Zoya.

— Chiar nu-i un ţinut rău, a răspuns Tolya.

— Praf şi iar praf, a spus Furtunoasa.

— Sunt *şi* oraşe acolo, a bombănit Tolya, în timp ce ne îndepărtam de bătrână.

— Ce-ai aflat de la ea despre munţii de la răsărit?

— Sunt nişte munţi sacri şi se pare că sunt bântuiţi. Mi-a zis că Cera Huo e păzită de stafii.

Mi-a trecut un fior pe şira spinării:

— Şi ce e Cera Huo?

Ochii lui aurii au scăpărat:

— Cascada de Foc.

N-am zărit ruinele decât abia când am ajuns în dreptul lor. Erau cât se poate de banale – doi stâlpi de piatră tociţi de ploaie şi de vânt, aflaţi de o parte şi de alta a drumului care ieşea din vale, prin capătul de sud-est. Poate cândva fuseseră un arc. Sau un apeduct. Sau două mori, cum spunea numele văii. Sau două

stânci ascuţite. La ce mă aşteptam? Să-l văd pe marginea drumului pe Ilya Morozova însuşi, cu un nimb auriu şi cu o pancartă pe care să scrie: „Ai avut dreptate, Alina. Pe aici trebuie s-o iei ca să găseşti pasărea de foc”?

Dar peisajul semăna cu cel din *Istorii Sankt’ya.* Studiasem de atâtea ori ilustraţia cu Sankt Ilya în Lanţuri, încât imaginea mi se întipărise în minte. Priveliştea Sikurzoilor de dincolo de ruine se potrivea cu cea din ilustraţie. Oare Morozova o desenase cu mâna lui? Lăsase el însuşi acel indiciu sau oare altcineva, care pusese cap la cap fragmentele poveştii lui? Poate că nu aveam să aflu niciodată.

Ăsta e locul, mi-am spus în sinea mea. *Trebuie să fie.*

— Ceva familiar? l-am întrebat pe Mal.

A clătinat din cap:

— Deşi cred că am sperat…

Apoi a ridicat din umeri. Atât a avut să-mi spună, în adâncul sufletului şi eu nutrisem aceeaşi speranţă, că, odată ajunsă pe acest drum, în această vale, o parte din trecutul meu avea să-mi devină brusc limpede. Dar nu aveam decât vechile mele amintiri: o farfurie de sfeclă roşie, nişte umeri laţi, legănarea cozilor de bou în faţa mea.

Am zărit câţiva refugiaţi – o femeie cu copilul la piept, aşezată într-o cotigă cu ponei, mânaţi de soţul ei, care mergea pe jos, şi un grup de oameni de vârsta noastră, care am presupus că erau dezertori din Armata întâi. Dar drumul de sub ruine nu era aglomerat. Cele mai căutate rute către Shu Han se aflau mai la vest, unde munţii erau mai puţin abrupţi, iar drumul până la coastă era mai uşor.

M-a impresionat frumuseţea Sikurzoilor. Singurii munţi pe care îi văzusem până atunci fuseseră culmile înzăpezite din nordul Petrazoilor – cenuşii, zimţate şi ameninţătoare. Dar Sikurzoii erau mai primitori: aveau pante domoale, acoperite cu iarbă înaltă, iar văile dintre piscuri erau străbătute de râuri liniştite, cu reflexe albastre şi aurii. Până şi cerul era primitor – o prerie de un albastru infinit, cu nori groşi îngrămădiţi la orizont, deasupra culmilor înzăpezite ale lanţului sudic.

Ştiam că era un ţinut al nimănui, graniţa periculoasă unde se termina Ravka şi începea teritoriul inamic, dar nu mă simţeam ameninţată. Erau ape din belşug şi păşuni întinse. Dacă n-am fi

fost în război, dacă graniţele ar fi fost trasate altfel, ar fi fost un ţinut liniştit.

În noaptea aceea n-am aprins focul. Ne-am făcut tabăra în aer liber, întinzându-ne sacii de dormit sub stele. Ascultam şuierul vântului prin ierburi şi mă gândeam la Nikolai. Oare era prin preajmă, urmărindu-ne aşa cum urmăream noi pasărea de foc? Oare ne recunoştea? Sau mintea i se întunecase de tot? Oare într-o bună zi aveam să devenim pentru el o simplă pradă? M-am uitat la cer, aşteptând să zăresc o siluetă înaripată brăzdând cerul înstelat. Am adormit cu greu.

A doua zi am ieşit de pe drumul principal şi am urcat pe un versant. Mal ne-a dus spre răsărit, spre Cera Huo, urmând o potecă ce dispărea şi reapărea, şerpuind printre piscuri. Furtunile se iscau din senin, rafalele de ploaie transformând pământul în noroi, şi se opreau la fel de brusc pe cât începuseră.

Tolya se temea de viituri, aşa că am renunţat la potecă şi, după ce ploua, escaladam câte un versant, petrecând restul după-amiezii pe culmea îngustă a unui munte, de unde urmăream norii de furtună brăzdând cerul pe deasupra dealurilor şi văilor, cu pântecele lor întunecate luminate din timp în timp de fulgere.

Zilele se scurgeau cu greu şi eram foarte conştientă că fiecare pas pe care îl făceam în Shu Han trebuia să-l facem şi înapoi spre Ravka. Oare ce aveam să găsim la întoarcere? întunecatul va fi intrat deja în Ravka de Vest? Şi dacă am fi găsit pasărea de foc, dacă cele trei amplificatoare aveau să fie puse în sfârşit laolaltă, aş fi fost suficient de puternică să-l înfrunt? Dar mă gândeam mai ales la Morozova şi mă întrebam dacă mersese şi el cândva pe aceleaşi poteci, dacă se uitase şi el la aceiaşi munţi. Oare fusese mânat de nevoia de a termina ce începuse la fel cum eram eu mânată de disperare, forţându-mă să merg mai departe, să fac încă un pas, să traversez încă un râu, să urc încă un deal?

Într-o seară temperatura a coborât atât de mult, încât a trebuit să montăm corturile. Zoya considera că eu trebuia să-l înalţ pe al nostru, deşi urma să dormim amândouă în el. În timp ce mă chinuiam cu mormanul de pânză, umplându-l de blesteme, Mal mi-a făcut semn să tac:

— E cineva în apropiere.

Ne aflam pe un câmp de colilie[3] care se întindea între două dealuri joase. M-am uitat în lumina amurgului, incapabilă să disting nimic, şi am ridicat mâinile întrebându-l din ochi dacă să invoc lumină.

Mal a clătinat din cap şi mi-a şoptit:

— Numai dacă e absolut necesar.

Mal şi-a luat puşca şi le-a făcut semn celorlalţi. Tolya şi-a scos sabia şi ne-am aşezat în formaţie, spate în spate, aşteptând cu urechile ciulite.

— Harshaw, am şoptit eu.

L-am auzit scăpărându-şi cremenea. Apoi a făcut un pas în faţă şi a desfăcut braţele, proiectând un glob sfârâitor de foc. Globul s-a învârtit în jurul nostru într-un inel strălucitor, luminând feţele bărbaţilor ghemuiţi pe câmp. Erau cinci, poate şase, cu ochi aurii şi cu cojoace de miel. Am văzut câteva arcuri şi sclipirea a cel puţin unei ţevi de puşcă.

— Acum, am spus eu.

Zoya şi Harshaw s-au mişcat în acelaşi timp, ridicându-şi braţele în arcuri largi, flăcările împrăştiindu-se pe deasupra ierbii ca nişte vietăţi, purtate de puterea combinată a celor doi Grisha.

Intruşii au început să ţipe, atinşi de flăcările flămânde. Am auzit o singură împuşcătură, după care hoţii au luat-o la fugă. Harshaw şi Zoya au trimis focul după ei, gonindu-i pe câmp.

— S-ar putea să se întoarcă, a spus Tolya. Poate vin cu mai mulţi oameni. În Koba primeşti bani buni pentru un Grisha.

Koba era un oraş aflat imediat la sud de graniţă.

Pentru prima oară m-am gândit la cum trebuia să fi fost pentru Tolya şi Tamar să nu se mai poată întoarce niciodată în ţara tatălui lor – străini în Ravka, străini şi în Shu Han.

Pe Zoya au trecut-o fiorii:

— Nici în Fjerda nu e mai bine. Vânătorii de vrăjitoare fjerdani nu pun gura pe carne, nu poartă încălţăminte de piele şi nici nu omoară păianjenii care le intră în casă, dar pe Grisha îi ard de vii pe rug.

— Doctorii shuhani s-ar putea să nu fie chiar atât de răi, a spus Harshaw, care încă se juca cu flăcările, împrăştiindu-le sub formă de bucle şi tentacule şerpuitoare. Cel puţin îşi

---

[3] **Colilie: plantă erbacee cu tulpină subţire, cu peri albi în vârful seminţelor.**

dezinfectează instrumentele. Pe Insula Rătăcitoare, se crede că sângele de Grisha e leac pentru toate bolile, de la impotenţă la ciumă. Când puterea fratelui meu a început să iasă la iveală, l-au dus într-un abator, i-au tăiat gâtul şi l-au atârnat cu capul în jos ca pe un porc, să i se scurgă sângele.

— Pe toţi sfinţii, Harshaw! a spus Zoya, rămânând cu gura căscată.

— Am ars din temelii satul ăla, cu tot cu oameni. Apoi m-am îmbarcat pe un vas şi n-am mai călcat niciodată pe insula aia.

Mi-am amintit visul întunecatului: că am putea fi şi ravkani, nu doar Grisha. Încercase să construiască un loc sigur pentru noi, poate singurul din lume. *Înţeleg dorinţa de a rămâne liberă,* îmi spusese el.

Oare pentru asta lupta şi Harshaw? De ce alesese să rămână alături de mine? Probabil împărtăşise şi el cândva visul întunecatului. Oare acum se aştepta să-l duc eu la îndeplinire?

— În seara asta o să stăm de veghe, a spus Mal, iar mâine o să mergem mai departe spre răsărit.

Adică spre Cera Huo, unde făceau de strajă stafiile. Dar deja călătoream însoţiţi de stafiile noastre.

A doua zi dimineaţă n-am mai găsit nici urmă de hoţi, ci doar modelele ciudate lăsate pe câmp de flăcările lui Harshaw.

Mal ne-a dus şi mai adânc în munţi. La începutul călătoriei noastre mai vedeam din când în când fumul câte unui foc sau vreo colibă pe coasta unui deal. Dar acum eram singuri – nu ne mai ieşeau în cale decât şopârlele care se încălzeau la soare, iar într-o zi am văzut un pâlc de elani care păşteau în depărtare.

Dacă däduserăm peste semne ale păsării de foc, pentru mine, una, erau invizibile, dar am recunoscut tăcerea lui Mal şi concentrarea lui adâncă. Îl văzusem aşa şi în Tsibeya, când vânaserăm cerbul, precum şi în apele din Drumul Oaselor.

Potrivit lui Tolya, Cera Huo era marcată în locuri diferite pe hărţi şi, în plus, nu puteam fi siguri că acela era locul unde aveam să găsim pasărea de foc. Dar îi oferise o direcţie lui Mal, care acum înainta cu pasul lui ferm şi liniştitor, ca şi când toată sălbăticia aceea i-ar fi fost familiară şi i-ar fi ştiut toate secretele. Pentru ceilalţi, devenise un fel de joc să prezică încotro avea să ne ducă.

— Ce vezi? a întrebat Harshaw nemulţumit, când Mal ne-a călăuzit departe de o potecă accesibilă.

Mal a ridicat din umeri.

— E vorba mai degrabă despre ce nu văd, i-a explicat el, făcând semn cu mâna spre un stol de gâşte care zburau spre sud într-o formaţie asemănătoare unui vârf de săgeată. E vorba despre cum zboară păsările, despre cum se ascund animalele în lăstăriş.

Harshaw a scărpinat-o pe Oncat după ureche şi i-a şoptit suficient de tare încât să audă toată lumea:

— Şi se mai zice că *eu* sunt nebun.

Odată cu trecerea zilelor, deveneam tot mai nerăbdătoare. Mergeam mult şi tot ce puteam face era să mă gândesc, însă nu aveam niciun teritoriu în care gândurile mele să hoinărească în siguranţă. Trecutul era plin de grozăvii, iar în viitor nu găseam decât o spaimă care îmi tăia respiraţia.

Puterea dinlăuntrul meu păruse cândva miraculoasă, dar fiecare confruntare cu întunecatul nu făcea decât să scoată în evidenţă limitele posibilităţilor mele. *Am cu cine să lupt.* Văzusem mulţi oameni murind şi mă simţeam disperată, dar nici acum nu înţelegeam şi nu puteam folosi *merzost.* Ajunsese să mă enerveze calmul lui Mal, siguranţa cu care păşea.

— Crezi că e undeva pe-aici? l-am întrebat într-o după-amiază când ne-am adăpostit într-un crâng des de pini să aşteptăm să treacă o furtună.

— Greu de spus. E posibil să urmăresc doar un şoim mare. Mă bazez pe semne, dar mai ales pe intuiţie, iar asta întotdeauna mă nelinişteşte.

— Dar nu pari neliniştit, ci foarte relaxat, am zis eu, simţindu-mi enervarea din glas.

Mal mi-a aruncat o privire:

— Mă ajută şi faptul că, dacă n-o găsesc, n-o să-mi scoată nimeni maţele.

N-am spus nimic. Mi-am amintit de cuţitul întunecatului, care acum mi se părea aproape liniştitor – nu-mi pricinuise decât o spaimă simplă, concretă şi uşor de controlat.

Mal s-a uitat la nori:

— Şi mai e ceva, un lucru pe care l-a spus întunecatul în capelă. Credea că are nevoie de mine ca să găsească pasărea

de foc. Nu-mi place deloc s-o recunosc, dar ştiu că pot s-o găsesc, pentru că el era atât de sigur.

Îl înţelegeam. Încrederea întunecatului în mine îmi dăduse un sentiment îmbătător. Îmi doream şi eu acea încredere, convingerea că totul avea să se rezolve, că cineva deţinea controlul. Sergei dăduse fuga la întunecatul căutând tocmai această certitudine. *Nu vreau decât să mă simt din nou în siguranţă.*

— Când o să vină timpul, o să poţi răpune pasărea de foc? m-a întrebat Mal.

Da. Terminasem cu ezitările. Nu doar pentru că nu mai aveam alte opţiuni sau pentru că depindeau atât de multe de puterea păsării de foc. Pur şi simplu devenisem suficient de nemiloasă sau de egoistă cât să iau viaţa altei făpturi. Dar îmi era dor de fata care îi arătase îndurare cerbului, care fusese suficient de puternică încât să se îndepărteze de tentaţia puterii, care credea în ceva mai mult. O altă victimă a acestui război.

— Eu tot nu cred că există, am spus. Şi chiar dacă există, s-ar putea să nu fie suficientă. Întunecatul are o armată. Are aliaţi. Noi ce avem…?

O gaşcă de inadaptaţi? Nişte fanatici tatuaţi? Chiar şi cu ajutorul amplificatoarelor, tot părea o luptă inegală.

— Mersi, a spus Zoya cu un aer îmbufnat.

— Are dreptate, a spus Harshaw, care stătea sprijinit de un copac, cu Oncat pe umăr, şi invoca mici flăcări unduitoare. Eu, unul, nu mă simt în stare de mare lucru.

— Nu asta am vrut să spun, am protestat eu.

— O să fie suficient, a spus Mal. O să găsim pasărea de foc. O să-l înfrunţi pe întunecatul. O să luptăm cu el şi o să învingem.

— Şi apoi? am zis eu, simţind că iarăşi mă cuprinde panica. Chiar dacă îl învingem pe întunecatul şi distrugem Falia, Ravka tot o să fie vulnerabilă.

În fruntea ţării nu avea să fie niciun prinţ Lantsov, nici întunecatul. Ci o orfană costelivă de la Keramzin, având la dispoziţie o mică armată alcătuită din cei câţiva Grisha care vor fi rămas în viaţă şi rămăşiţele Armatei întâi.

— Îl avem şi pe Aparat, a spus Tolya. Se prea poate că preotul să nu fie demn de încredere, dar enoriaşii lui sunt.

— Iar David crede că Nikolai ar putea fi vindecat, a adăugat Zoya.

M-am întors spre ea, copleşită de furie:

— Crezi că Fjerda sau Shu Hanul ne vor aştepta pe noi să găsim un leac?

— Atunci o să faci o nouă alianţă, a spus Mal.

— Să-mi vând puterea celui care oferă mai mult?

— Negociezi, stabileşti singură condiţiile.

— Întocmesc un contract de căsătorie şi aleg un nobil fjerdan sau un general shuhan? Şi apoi sper să nu mă omoare în somn?

— Alina…

— Şi tu unde o să te duci?

— O să rămân alături de tine câtă vreme o să vrei.

— Nobilul Mal. Şi noaptea o să faci de strajă în faţa dormitorului meu?

Ştiam că eram nedreaptă, dar în clipa aceea nu-mi păsa.

— Am să fac tot ce trebuie ca să fii în siguranţă, a spus el, încleştându-şi maxilarele.

— O să stai cu capul plecat şi o să-ţi faci datoria.

— Da.

— Un pas după altul. Tot mai departe, după pasărea de foc. Mărşăluieşti ca un bun soldat.

— Exact, Alina. Sunt un soldat.

Credeam că va ceda în sfârşit’ şi îmi va oferi cearta pe care mi-o doream, în schimb, s-a ridicat ştergându-şi picăturile de apă de pe palton:

— Şi am să continui să mărşăluiesc pentru că pasărea de foc e tot ce-ţi pot *da.* N-am nici bani. Nici armată. Nicio fortăreaţă în vârf de munte.

Şi-a luat raniţa în spate:

— Asta e tot ce am de oferit. Vechiul meu şiretlic.

Şi a ieşit în ploaie. Îmi venea să fug după el, dar nu-mi dădeam seama dacă voiam să-mi cer scuze sau să-l trântesc în noroi.

Zoya a ridicat elegant un umăr:

— Eu, una, aş prefera smaraldul.

I-am aruncat o privire, apoi am clătinat din cap şi din gât mi-a scăpat ceva între oftat şi hohot de râs. Furia m-a părăsit şi, dintr-odată, m-am simţit meschină şi stânjenită. Mal nu merita asta. Niciunul dintre ei nu merita aşa ceva.

— Îmi pare rău, am bâiguit eu.

— Poate ţi-e foame, a spus Zoya. Eu întotdeauna devin rea când mi-e foame.
— Ţi-e foame tot timpul? a întrebat-o Harshaw.
— Încă nu m-ai văzut când sunt rea. Iar când o să mă vezi, o să ai nevoie de o batistă foarte mare.
— Ca să-mi şterg lacrimile? a pufnit el.
— Nu, ca să te ştergi de sânge.
De data asta am râs din toată inima. Un pic din veninul Zoyei era exact ce-mi trebuia. Apoi, deşi ştiam că nu e înţelept din partea mea, i-am pus întrebarea care nu-mi dădea pace de aproape un an:
— Pe vremuri, la Kribirsk, tu şi cu Mal…?
— S-a întâmplat.
Eram sigură şi ştiam că mai fuseseră multe înaintea ei, dar tot m-a durut. Zoya mi-a aruncat o privire, cu genele ei lungi presărate cu stropi fini de ploaie.
— Dar de-atunci nu s-a mai petrecut, a spus ea cu un aer posomorât, şi nu pentru că n-aş mai fi încercat. E ceva dacă un bărbat ajunge să mă refuze.
Am dat ochii peste cap, iar Zoya m-a împuns în braţ cu arătătorul ei lung:
— N-a mai fost cu nimeni, prostuţo. Ştii cum îi spuneau fetele de la Catedrala Albă? *Beznako.*
„Cauză pierdută."
— Ciudat, a continuat ea cu un aer contemplativ, înţeleg de ce întunecatul şi Nikolai îţi vor puterea, dar Mal se uită la tine ca şi când ai fi… ei bine, ca şi când ai fi eu.
— Ba nu, a contrazis-o Tolya. Se uita la ea aşa cum se uită Harshaw la flăcările lui. De parcă nu s-ar putea sătura niciodată. De parcă ar încerca s-o vadă cât mai mult înainte ca Alina să plece din viaţa lui.
Zoya şi cu mine ne-am uitat la el cu gura căscată.
— Ştii, s-a încruntat Zoya, dacă ai fi la fel de poetic şi cu mine, poate ţi-aş da o şansă.
— Cine zice că vreau o şansă?
— Eu vreau! a strigat Harshaw.
Zoya şi-a suflat o buclă udă de pe frunte:
— Oncat are mai multe şanse decât tine.
Harshaw a ridicat pisica deasupra capului:
— Care va să zică aşa, Oncat. Eşti o mare puşlama.

Când ne-am apropiat de zona unde se zvonea că s-ar fi aflat Cera Huo, am iuţit pasul. Mal a devenit şi mai tăcut, ochii săi albaştri plimbându-se în permanenţă peste culmile dealurilor. Trebuia să-mi cer scuze faţă de el, dar nu găseam momentul potrivit să stăm de vorbă.

La o săptămână de la începutul călătoriei, am dat peste ceea am crezut că era albia secată a unui râu, care şerpuia printre doi pereţi abrupţi de stâncă. Am mers prin albie vreo zece minute, după care Mal a îngenuncheat, trecând o mână prin iarbă.

— Harshaw, a spus el, poţi să arzi buruienile astea?

Inferniul şi-a lovit cremenea şi a împrăştiat un val de flăcări albastre pe deasupra albiei, dând la iveală pietre dispuse atât de regulat, încât sigur fuseseră aranjate de mâna omului.

— E un drum, a spus Mal surprins.

— Aici? am întrebat eu, pentru că merseserăm zeci de kilometri fără să vedem nimic altceva în afară de munţi pustii.

Am înaintat cu mare atenţie, căutând semne ale unor călători care trecuseră pe acolo înaintea noastră, sperând să găsim simboluri sau poate chiar mici altare precum cele sculptate în piatră în apropiere de Dva Stolba, nerăbdători să descoperim dovada că ne aflam pe drumul cel bun. Dar singura lecţie a drumului pavat părea să fie că oraşele creşteau şi decădeau, apoi erau date uitării. *Tu trăieşti doar în clipa prezentă. Eu trăiesc într-o mie.* Poate aveam să trăiesc suficient de mult cât să văd Os Alta căzută în ruină. Sau poate aveam să-mi pun capăt zilelor mai înainte, întorcând asupra mea propria-mi putere. Cum ar fi fost viaţa fără cei dragi? Fără niciun mister?

Am urmat drumul până în punctul în care părea să se oprească, îngropat sub o movilă de pietre prăbuşite, acoperită cu iarbă şi flori galbene. Ne-am căţărat pe movilă, iar când am ajuns în vârful ei, m-au trecut fiori de gheaţă.

Peisajul părea să fi fost secătuit de culoare. Câmpul din faţa noastră era acoperit cu iarbă cenuşie. În zare se vedeau dealuri negre împădurite. Copacii aveau scoarţa netedă şi lucioasă ca gresia şlefuită, iar pe crengile lor colţuroase nu atârna nicio frunză. Dar cel mai ciudat era felul în care creşteau, în şiruri perfect regulate şi echidistante, ca şi când ar fi fost plantaţi de cineva cu infinită grijă.

— Ceva e în neregulă, a spus Harshaw.
— Sunt copaci-soldaţi, ne-a explicat Mal. Aşa cresc ei, pe parcă ar sta încolonaţi.
— Nu e singurul motiv, a spus Tolya. Asta e pădurea de cenuşă. Poarta care duce la Cera Huo.
Mal s-a uitat pe hartă:
— N-o găsesc.
— Există o legendă, a continuat Tolya. Aici a avut loc un masacru.
— O luptă? am întrebat eu.
— Nu. Un batalion shuhan a fost adus aici de către duşmanii lor. Erau prizonieri de război.
— Care duşmani? a întrebat Harshaw.
Tolya a ridicat din umeri:
— Ravkani, fjerdani, poate chiar alţi shuhani. S-a întâmplat de mult.
— Şi ce-au păţit?
— Au fost înfometaţi, iar când foamea a devenit insuportabilă, s-au năpustit unii asupra altora. Se zice că ultimul supravieţuitor a plantat câte un copac pentru fiecare dintre fraţii lui căzuţi. Iar acum, arborii aşteaptă să treacă cineva pe lângă crengile lor, ca să mănânce pentru ultima oară.
— Minunat, a bombănit Zoya. Aminteşte-mi să nu te rog niciodată să-mi spui o poveste înainte de culcare.
— E doar o legendă, a spus Mal. Am mai văzut copaci din ăştia lângă Balakirev.
— Crescând aşa? a întrebat Harshaw.
— Nu chiar…
M-am uitat la umbrele din pădure. Copacii chiar semănau cu un regiment care mărşăluia spre noi. Auzisem poveşti asemănătoare despre pădurile de lângă Duva, despre care se zicea că în timpul iernilor lungi înhăţau şi mâncau fete. *Superstiţii,* mi-am spus în sinea mea, dar nu voiam să mă apropii nici cu un pas de dealurile negre.
— Ia uitaţi! a spus Harshaw.
I-am urmărit privirea şi, printre umbrele negre ale pădurii, am zărit mişcându-se ceva alb – o mică siluetă pâlpâitoare care se ridica şi cobora, strecurându-se printre crengi.

— Încă una, am zis eu cu respiraţia tăiată, făcând semn spre un mic vârtej alb, care a sclipit preţ de câteva clipe, apoi a dispărut.

— Nu se poate, a spus Mal.

Printre copaci a apărut încă un vârtej, apoi încă unul.

— Nu-mi place, a spus Harshaw. Nu-mi place *deloc.*

— Oh, pe toţi sfinţii! a pufnit Zoya. Chiar că sunteţi înguşti la minte.

A ridicat mâinile şi a trimis spre pădure o rafală de vânt enormă. Siluetele albe s-au retras, dar apoi, când Zoya şi-a curbat braţele, au năvălit spre noi ca un nor mare şi vâjâitor.

— Zoya…

— Linişteşte-te, mi-a spus ea.

Am ridicat mâinile, pregătită să nimicesc lucrurile îngrozitoare pe care Zoya le abătuse asupra noastră. Dar în cele din urmă norul a explodat, spărgându-se în fulgi inofensivi care au căzut plutind uşor pe pământ.

— Cenuşă? am întins eu mâna, prinzând câţiva fulgi în palmă.

Era fină şi albă precum creta.

— E doar un fenomen meteorologic, a spus Zoya, ridicând cenuşa în spirale domoale.

Ne-am uitat din nou spre deal. Norişorii albi continuau să se strecoare printre copaci, dar acum, că ştiam ce erau, nu ni se mai păreau atât de stranii.

— Doar n-aţi crezut că sunt fantome, nu? a adăugat ea.

M-am îmbujorat, iar Tolya şi-a dres glasul. Zoya a dat ochii peste cap şi a pornit spre dealuri:

— Sunt înconjurată de neghiobi.

— Arătau ciudat, mi-a spus Mal, ridicând din umeri.

— Mie mi se pare că şi acuma arată ciudat, am bombănit eu.

Cât am urcat dealul, am fost loviţi încontinuu de mici rafale de vânt, întâi fierbinţi, apoi reci. Orice ar fi spus Zoya, pădurea aceea era sinistră. Mă ţineam departe de crengile lungi şi încercam să ignor că mi se făcuse pielea găină pe braţe. De fiecare dată când se ridica un vârtej de cenuşă lângă noi, eu tresăream, iar Oncat scuipa de pe umărul lui Harshaw.

Când, în cele din urmă, am ajuns pe culmea dealului, am văzut că valea de la picioarele noastre era şi ea împădurită, dar aici copacii aveau crengile pline de frunze violet, şirurile lor

acoperind peisajul precum straiele unui Fabrikator. Dar nu de asta am rămas ţintuiţi locului.

În faţa noastră se zărea o stâncă înaltă. Părea să nu fie parte din munţi, ci mai degrabă zidul unei fortăreţe uriaşe. Era o stâncă masivă şi întunecată, de culoarea cenuşie a fierului, iar partea de sus era aproape plată. La poalele ei erau îngrămădiţi câţiva copaci uscaţi. Era despicată în două de o cascadă vâjâitoare, a cărei apă alimenta un lac atât de limpede, încât i se vedeau stâncile de pe fund. Lacul se întindea pe aproape toată lungimea văii, înconjurat de arbori-soldaţi înfloriţi, apoi părea să dispară sub pământ.

Am coborât pe fundul văii, ocolind şi sărind peste bălţi şi pârâiaşe, asurziţi de vuietul cascadei. Când am ajuns la lac, ne-am oprit să ne umplem ploştile şi să ne spălăm pe faţă.

— Asta e Cera Huo? a întrebat Zoya.

Harshaw a pus pisica pe mal şi şi-a scufundat capul în apă.

— Asta trebuie să fie, a spus el. Ce facem mai departe?

— Cred că trebuie să urcăm până sus, i-a răspuns Mal.

Tolya s-a uitat la peretele alunecos al stâncii umezite de cascadă.

— Trebuie s-o luăm pe partea cealaltă. N-avem cum să urcăm pe versantul ăsta.

— Mâine-dimineaţă, a spus Mal. E prea riscant să ne căţărăm noaptea.

Harshaw a înclinat capul într-o parte:

— Cred c-ar fi bine să ne facem tabăra un pic mai departe.

— De ce? a întrebat Zoya. Sunt obosită.

— Lui Oncat nu-i place peisajul.

— În ce mă priveşte, mâţa n-are decât să doarmă pe fundul lacului, a ripostat ea.

Harshaw s-a mulţumit să facă semn spre copacii îngrămădiţi la poalele stâncii. Nu erau copaci. Era o grămadă de oase.

— Pe toţi sfinţii! a spus Zoya, făcând un pas în spate. Sunt de om sau de animal?

Harshaw a făcut semn cu degetul peste umăr:

— Am văzut mai jos câţiva bolovani lângă care ne-am putea adăposti.

— Să mergem acolo, a spus Zoya. *Acum.*

Ne-am îndepărtat în grabă de cascadă, croindu-ne drum printre copacii de pe unul dintre versanţii văii.

— Poate e doar cenuşă vulcanică, am spus eu cu nădejde în glas, căci imaginaţia mi-o luase razna şi căpătasem dintr-odată convingerea că aveam în păr rămăşiţele străvechi ale unor oameni arşi.

— Se poate, a spus Harshaw. E posibil să fie activitate vulcanică în zonă. Poate de-aia i se şi spune Cascada de Foc.

— Nu, a spus Tolya. Uite de ce i se spune aşa.

M-am uitat peste umăr la valea ce se întindea la picioarele noastre. În lumina soarelui la asfinţit, cascada căpătase culoarea aurului topit. Probabil era din cauza stropilor fini din jurul ei sau a unghiului în care se reflecta lumina, dar trăiai senzaţia că apa luase foc. Soarele a coborât şi mai mult spre orizont, luminând lacul şi bălţile din jur, făcând valea să semene cu un creuzet[4].

— Incredibil, a murmurat Harshaw.

Mal şi cu mine am schimbat o privire: Inferniul părea gata să coboare în vale să se scalde în lac.

În schimb, Zoya şi-a pus raniţa jos şi s-a aşezat pe ea:

— Păstraţi peisajul pentru voi, eu nu vreau decât un pat cald şi un pahar cu vin.

Tolya s-a încruntat:

— E un loc sfânt.

— Excelent! i-a răspuns ea posac. Roagă-te să primesc şi eu o pereche de şosete uscate.

Capitolul 14

A doua zi dimineaţă, în timp ce ceilalţi stingeau focul şi rodeau biscuiţi, mi-am pus paltonul pe mine şi am coborât câţiva paşi pe versant, să mă uit mai cu atenţie la cascadă. Valea era învăluită într-o ceaţă deasă. De la distanţă, oasele îngrămădite la baza cascadei semănau din nou cu nişte copaci. Nu se mai vedeau nici stafii, nici foc. Părea un loc liniştit, unde te puteai odihni.

După ce ne-am strâns corturile acoperite cu cenuşă, s-a auzit dintr-odată un ţipăt ascuţit şi pătrunzător, amplificat de liniştea dimineţii. Ne-am oprit şi am tăcut, aşteptând să vedem dacă se va auzi din nou.

---

4 **Bazin din partea de jos a cuptoarelor metalurgice în care se adună materialul topit.**

— Ar putea fi doar un şoim, a spus Tolya.

Dar Mal nu i-a răspuns, ci şi-a aruncat puşca pe umăr şi s-a afundat în pădure. A trebuit să fugim ca să putem ţine pasul cu el.

Căţărarea pe versantul opus celui pe care se afla cascada ne-a luat mare parte din zi. Era abrupt şi accidentat şi, cu toate că aveam tălpile bătătorite, iar picioarele mi se obişnuiseră cu drumurile lungi, tot mi se părea foarte obositor. Mă dureau muşchii spatelui din cauza raniţei şi aveam fruntea îmbrobonată de sudoare, deşi aerul era răcoros.

— Când o să punem mâna pe pasărea asta, a zis Zoya cu năduf, o să fac tocană din ea.

Cu toţii deveniserăm nerăbdători, dar sentimentul că eram aproape ne făcea să ne îndemnăm unii pe alţii să urcăm mai departe. În unele locuri, versantul era aproape vertical şi, ca să ne putem căţăra, trebuia să ne agăţăm de rădăcini şi de arbuşti piperniciţi sau să ne înfigem degetele în crăpăturile stâncilor. La un moment dat, Tolya a scos nişte cuie lungi de fier pe care le-a bătut direct în munte, să le putem folosi ca pe o scară improvizată.

În cele din urmă, după-amiaza târziu, ne-am săltat trupurile peste o muchie crestată şi am ajuns pe vârful plat al stâncii – o întindere netedă şi alunecoasă de piatră şi muşchi, brăzdată de un râu înspumat.

Spre nord, dincolo de cascada abruptă, am văzut drumul pe unde veniserăm: marginea îndepărtată a văii, câmpul care ducea la pădurea de cenuşă, pietrele de pe drumul cel vechi şi, dincolo de el, norii de furtună trecând pe deasupra colinelor înverzite de la poalele munţilor. Pentru că, de fapt, încă nu intraserăm în munţi: întorcându-ne spre sud, am văzut pentru prima oară Sikurzoii – munţi întinşi, cu vârfuri acoperite de zăpadă, de unde venea apa care alimenta Cera Huo.

— Munţii ăştia par să continue la nesfârşit, a spus Harshaw plictisit.

Ne-am apropiat de latura pe unde se revărsa cascada. Ar fi fost periculos să traversăm râul şi nu-mi dădeam seama la ce ne-ar fi folosit. Se vedea foarte bine că nu exista nimic nici pe celălalt mal, care se termina abrupt. Platoul era dezamăgitor de pustiu.

Vântul s-a înteţit, fluturându-mi părul şi împroşcându-mă cu stropi fini. M-am uitat la munţii înzăpeziţi dinspre sud. Era toamnă şi iarna se apropia cu paşi repezi. Plecaserăm de mai bine de o săptămână. Dacă cei rămaşi în Dva Stolba păţiseră ceva?

— Ei bine, a spus Zoya cu furie, unde e?

Mal s-a apropiat de marginea cascadei şi s-a uitat în vale.

— Înţelesesem că eşti cea mai bună iscoadă din Ravka, a continuat ea. Acuma încotro mergem?

Mal s-a frecat la ceafă cu o mână:

— Coborâm un munte, urcăm altul. Aşa se merge prin munţi, Zoya.

— Cât timp? a întrebat ea. Nu putem continua la nesfârşit în direcţia asta.

— Zoya, a încercat s-o domolească Tolya.

— De unde ştim că pasărea asta chiar există?

— Ce te aşteptai să găsim? a întrebat Tolya. Un cuib?

— De ce nu? Un cuib, o pană, o grămăjoară de găinaţ proaspăt. Ceva. *Orice.*

E drept că doar Zoya protesta, dar simţeam că şi ceilalţi erau obosiţi şi dezamăgiţi. Tolya ar fi mers până s-ar fi prăbuşit. Dar nu eram sigură că Harshaw şi Zoya mai puteau continua multă vreme.

— E prea umed ca să ne facem tabăra aici, am spus eu, făcând semn spre pădurea din spatele platoului, alcătuită din copaci liniştitor de obişnuiţi, cu frunze aurii şi ruginii. Mergem încolo până dăm de un loc uscat şi aprindem un foc. După cină o să hotărâm ce facem mai departe. Poate a sosit momentul să ne împărţim în două grupuri.

— Nu poţi înainta mai departe în Shu Han fără protecţie, a protestat Tolya.

Harshaw n-a spus nimic, ci doar şi-a frecat nasul de Oncat, fără să se uite în ochii mei.

— Nu trebuie să hotărâm acum. Mergeţi să găsiţi un loc de tabără.

M-am apropiat cu grijă de Mal, care stătea pe marginea platoului, aproape de cascadă. Înălţimea era ameţitoare, aşa că m-am uitat în zare. Am mijit ochii şi mi s-a părut că disting câmpul pârjolit unde îi alungaserăm pe hoţi, dar poate că doar îmi imaginam.

— Îmi pare rău, a spus el în cele din urmă.
— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Poate că pasărea de foc nici nu există.
— Nu crezi asta.
— Nu, dar poate că nu ne e scris s-o găsim.
— Nu crezi nici asta, a oftat el. Nu sunt un soldat atât de bun.
M-am crispat:
— N-ar fi trebuit să spun aşa ceva.
— Odată mi-ai pus găinaţ de gâscă în pantofi, Alina. M-am enervat, dar a fost o supărare peste care am reuşit să trec singur.
Apoi s-a uitat la mine şi a spus:
— Ştim cu toţii ce povară apasă pe umerii tăi. Nu trebuie să o porţi singură.
Am clătinat din cap:
— Nu înţelegi. N-ai cum să înţelegi.
— Poate că nu. Dar, cât am fost în armată, am văzut ce se întâmplă dacă ţii în tine furia şi durerea. În cele din urmă dă pe-afară. Sau te îneci.
Mi-a vorbit despre acelaşi lucru şi după ce am aterizat în mină, când mi-a spus că ceilalţi au nevoie să sufere alături de mine. Şi eu simţeam la fel, chiar dacă nu voiam să recunosc. Dar îmi doream să fiu singură. Şi da, Mal avea dreptate. Într-adevăr, aveam sentimentul că mă înec, frica mă copleşea ca o mare îngheţată.
— Nu-i aşa uşor, am spus eu. Nu-s la fel ca ei. Nu semăn cu nimeni.
Am şovăit o clipă, apoi am adăugat:
— În afară de el.
— Nu semeni deloc cu întunecatul.
— Ba da, chiar dacă nu vrei să vezi.
Mal a ridicat o sprânceană:
— Pentru că e puternic, periculos şi nemuritor?
A izbucnit într-un râs trist:
— Spune-mi ceva. Ar fi iertat-o vreodată întunecatul pe Genya? Sau pe Tolya şi Tamar? Sau pe Zoya? Sau pe mine?
— Pentru el şi pentru mine e altfel, am spus eu. Ne e mai greu să avem încredere.
— Să-ţi spun un secret, Alina: pentru toată lumea e greu să aibă încredere.

— Tu nu…

— Ştiu, ştiu, n-am cum să înţeleg. Dar ştiu că nu există viaţă fără durere – oricât de mult sau de puţin ai trăi. Oamenii te dezamăgesc, eşti rănit şi îi răneşti la rândul tău pe cei din jur. Dar ce i-a făcut întunecatul Genyei? Sau Baghrăi? Ce a încercat să-ţi facă ţie cu colierul ăla? Toate astea sunt semne de slăbiciune. Semnele unui om care se teme.

S-a uitat iarăşi în vale:

— S-ar putea să nu înţeleg niciodată ce înseamnă să trăieşti cu puterea ta, dar ştiu că eşti mai bună decât el. Şi o ştiu şi ei, a adăugat Mal, făcând semn cu capul spre ceilalţi, care se duseseră să pregătească tabăra. De aceea suntem aici, luptând alături de tine. De aceea Zoya şi Harshaw or să se plângă toată noaptea, dar mâine or să-ţi spună că rămân aproape.

— Crezi?

A încuviinţat din cap:

— O să mâncăm, o să dormim şi o să vedem ce se întâmplă mai departe.

Am oftat:

— O să ne continuăm drumul prin munţi…

Mi-a pus o mână pe umăr:

— Mergi mai departe. Iar când o să te împiedici, o să te ridici. Şi dacă n-o să poţi, o să te sprijinim noi. Lasă-mă să te sprijin.

A coborât mâna.

— Să nu stai prea mult aici, a spus el, apoi s-a întors şi a plecat.

N-am să te mai dezamăgesc.

În noaptea dinainte să intram pentru prima oară în Falie, Mal îmi promisese că vom supravieţui. O *să ne descurcăm,* îmi spusese el. *Ca de obicei.* În anul care trecuse de atunci, fuseserăm torturaţi şi speriaţi, fuseserăm puşi la pământ, dar ne ridicaserăm din nou de fiecare dată. Probabil că nu aveam să ne mai descurcăm de-acum înainte, dar, la fel ca atunci, aveam nevoie de această minciună. Ne dădea putere. Ne ajuta să luptăm în continuare. Asta tăcuserăm toată viaţa.

Soarele tocmai începuse să apună. Am rămas la marginea cascadei, ascultând vuietul apei. Când soarele a coborât sub orizont, cascada a luat foc, iar lacul şi bălţile din jurul său au devenit aurii. M-am aplecat peste marginea de piatră şi am zărit grămada de oase de la poalele stâncii. Nu ştiam ce anume

vânam, dar cu siguranţă era o creatură mare. M-a uitat la ceaţa care se ridica de la baza cascadei. Se unduia şi se răsucea ca şi când ar fi fost vie, ca şi când…

Dintr-odată am văzut ceva care s-a repezit spre mine. Am căzut pe spate şi m-am izbit cu noada de platoul de piatră. Tăcerea a fost spintecată de un ţipăt.

Am privit cerul. O uriaşă siluetă înaripată plutea deasupra capului meu într-un arc larg.

— Mal! am strigat eu.

Raniţa mea era la marginea platoului şi în ea aveam un arc şi o puşcă. Am dat fuga la el, iar pasărea s-a repezit spre mine.

Era uriaşă şi albă, la fel ca cerbul şi biciul mărilor, iar aripile îi erau tivite cu flăcări aurii. Aerul dislocat de ele m-a împins înapoi. Ţipătul ei a răsunat din nou în vale. A deschis ciocul uriaş, care era suficient de mare cât să-mi reteze braţul dintr-o singură muşcătură – poate chiar şi capul. Ghearele lungi şi ascuţite îi străluceau în soare.

Am ridicat mâinile, s-o atac cu Tăietura, dar m-am dezechilibrat şi am căzut, simţind cum mă rostogolesc spre marginea platoului – m-am lovit de stânca umedă întâi cu şoldul, apoi cu capul. *Oh, pe oasele de la baza cascadei!* Deci aşa îşi omora prada.

M-am agăţat cu mâinile de piatra alunecoasă, încercând să mă opresc, dar până la urmă am căzut.

Am scos un ţipăt, simţindu-mi braţul aproape smuls din încheietură. Mal reuşise să mă înhaţe de deasupra cotului. Era întins pe burtă, aplecat peste marginea stâncii, iar pasărea zbura în cercuri deasupra noastră, învăluită în lumina amurgului.

— Te ţin bine! mi-a strigat el, dar simţeam că antebraţul meu jilav deja scapă din strânsoarea lui.

Picioarele îmi atârnau în gol, iar inima îmi bubuia în piept.

— Mal… am spus eu cu disperare.

S-a aplecat şi mai mult. Alunecam împreună peste muchia platoului.

— Te ţin bine! a repetat el, cu ochi scânteietori.

Degetele lui mi-au ajuns la încheietura mâinii.

Şi fiorul ne-a cutremurat trupurile în acelaşi timp – fiorul sfârâitor pe care îl simţiserăm în noaptea când ne certaserăm în pădure, lângă *bernya.* Mal s-a încordat. De data asta nu aveam de ales, trebuia să ne ţinem strâns. Ochii ni s-au întâlnit şi

puterea a apărut brusc între noi, strălucitoare şi inevitabilă. Aveam impresia că se deschisese o uşă în faţa mea şi tot ce-mi doream era să păşesc prin ea. Iar această undă părea un fleac de bucurie în comparaţie cu ce se afla de cealaltă parte a uşii. Am uitat unde mă aflam, am uitat tot în afară de nevoia de a trece acel prag, de a lua puterea în stăpânire.

Dar, odată cu acea poftă, a venit şi o înţelegere îngrozitoare. *Nu,* mi-am spus cu disperare în sinea mea. *Nu asta.*

Dar ştiam că era prea târziu.

Mal a strâns din dinţi şi am simţit cum i se înteţeşte strânsoarea. Oasele îmi vibrau, frecându-se unele de altele, iar arsura puterii era aproape insuportabilă – un vuiet estompat care îmi răsuna în craniu. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă temeam că ar putea să plesnească. Aveam nevoie să trec prin uşa aceea.

Apoi, în mod miraculos, Mal a reuşit să mă tragă spre el, centimetru cu centimetru. Cu cealaltă mână pipăiam peretele de piatră, căutând muchia platoului şi, în cele din urmă, m-am agăţat de ea. Mal m-a apucat de ambele mâini şi, ajutată de el, am reuşit să mă caţăr pe platou.

Imediat ce mi-a dat drumul la încheietură, şuvoiul trepidant de putere s-a stins. Ne-am îndepărtat de cascadă, gâfâind şi cu muşchii tremurând.

Ţipătul a răsunat din nou peste vale şi pasărea de foc s-a năpustit spre noi. Ne-am ridicat în genunchi, dar Mal n-a avut timp să-şi scoată arcul, aşa că s-a aruncat în faţa mea, cu braţele desfăcute, în timp ce pasărea ţipa şi cobora, cu ghearele îndreptate spre el.

Dar impactul n-a mai venit. Pasărea de foc s-a înălţat brusc, ghearele sale trecând la doar câţiva centimetri de pieptul lui Mal. A bătut din aripi o dată, de două ori, împingându-ne în spate. Timpul a părut să încetinească. Ne-am văzut pe Mal şi pe mine reflectaţi în ochii ei mari şi aurii. Avea un cioc ascuţit ca briciul, iar penele ei păreau să fie luminate din interior. În ciuda spaimei m-a încercat un sentiment de veneraţie. Pasărea de foc era Ravka. Deci era firesc să stăm în genunchi în faţa ei.

A scos încă un ţipăt pătrunzător, apoi s-a răsucit şi a dat din aripi, îndepărtându-se în lumina amurgului.

Ne-am prăbuşit la pământ, respirând cu greutate.

— De ce s-a oprit? am întrebat eu cu glas răguşit.

Mal a tăcut o vreme, apoi a spus:

— Nu o mai vânăm.

Ştia. La fel ca mine. *Ştia.*

— Trebuie să plecăm de aici, a spus el. S-ar putea totuşi să se întoarcă.

Ne-am ridicat în picioare şi, ca prin ceaţă, i-am văzut pe ceilalţi alergând spre noi pe platoul alunecos. Probabil îmi auziseră ţipetele.

— Era pasărea de foc! a strigat Zoya, făcând semn spre silueta care se pierdea în zare.

A ridicat mâinile şi a încercat s-o aducă înapoi cu un curent de aer.

— Zoya, opreşte-te, a spus Mal. Las-o să plece.

— De ce? Ce s-a întâmplat? De ce n-aţi omorât-o?

— Nu e al treilea amplificator.

— De unde ştiţi?

Nu i-a răspuns niciunul dintre noi.

— Ce se întâmplă? a strigat ea.

— E Mal, am spus eu în cele din urmă.

— Ce e Mal? a întrebat Harshaw.

— Mal e al treilea amplificator.

Am rostit acele vorbe cu voce răguşită, dar fermă, mult mai calmă şi mai puternică decât mă aşteptam.

— Ce tot spui acolo? a întrebat Zoya, cu pumnii încleştaţi şi cu pete stacojii în obraji.

— Ar trebui să ne adăpostim, a spus Tolya.

Am traversat platoul împleticindu-ne, urmându-i pe ceilalţi până pe versantul dealului de lângă stâncă, în tabăra pe care o făcuseră lângă un plop înalt.

Mal a lăsat puşca jos şi şi-a luat arcul din spate.

— Mă duc să vânez ceva pentru cină, a spus el şi a dispărut în pădure, înainte să am timp să protestez.

M-am prăbuşit pe pământ. Harshaw a aprins focul, iar eu m-am ghemuit lângă vatră, uitându-mă la flăcări, aproape fără să le simt căldura. Tolya mi-a întins o ploscă, apoi s-a lăsat pe vine şi, după ce am încuviinţat, mi-a vârât capătul dislocat al braţului înapoi în încheietura umărului. Durerea n-a fost suficient de puternică încât să oprească imaginile care mi se perindau prin minte sau să mă împiedice să fac legături între lucruri.

O fată pe un câmp, alături de sora ei spintecată, din al cărei trup se înălţau firicelele de întuneric al Tăieturii. Deasupra fetei tăiate în două stătea aplecat tatăl lor.

Era un mare Vindecător. Baghra se înşelase. Pentru a-şi salva fata cea mică, Morozova avusese nevoie de mai mult decât Mica Ştiinţă. Avusese nevoie de *merzost,* de înviere. Şi eu mă înşelasem. Sora Baghrăi nu fusese Grisha. Fusese *otkazat'sya.*

— Sigur ştiai de mai înainte, a spus Zoya, cu o privire acuzatoare, aşezându-se de cealaltă parte a focului.

Oare chiar ştiusem? îmi închipuisem că fiorul din noaptea când ne certaserăm lângă *banya* era ceva din mine.

Şi totuşi, privind în urmă, tiparul era evident. Prima oară îmi folosisem puterea când Mal zăcea muribund în braţele mele. Am căutat cerbul timp de câteva săptămâni, dar l-am găsit abia după ce ne-am sărutat întâia oară. Când biciul mărilor ieşise la iveală, stăteam în braţele lui Mal, aproape de el pentru prima oară de când fuseserăm urcaţi cu forţa pe nava întunecatului. Amplificatoarele voiau să fie aduse laolaltă.

Şi nu fuseseră vieţile noastre legate încă de la început? De război. De abandon. Poate de ceva mai mult. Nu putea fi o simplă întâmplare că ne născuserăm în sate învecinate, că supravieţuiserăm războiului care ne răpise familiile şi că ajunseserăm amândoi la Keramzin.

Acesta să fi fost adevărul care explica talentul de iscoadă al lui Mal – că era cumva legat de tot, inclusiv de plăsmuirea în inima lumii? Oare Mal nu era nici Grisha, niciun amplificator obişnuit, ci ceva cu totul deosebit?

Am devenit o sabie. O armă pe care o puteam folosi. Câtă dreptate avusese.

Mi-am acoperit faţa cu palmele. Aş fi vrut să alung această cunoaştere, să mi-o smulg din creier. Pentru că tânjeam după puterea care se afla dincolo de uşa aurită, mi-o doream cu un fel de febră dureroasă care mă făcea să vreau să-mi jupoi pielea de pe mine. Preţul pentru acea putere avea să fie viaţa lui Mal.

Ce spusese Baghra? *Nu ştiu dacă ai să poţi supravieţui sacrificiului pe care îl presupune* merzost.

Mal s-a întors un pic mai târziu, cu doi iepuri graşi. I-am auzit pe el şi pe Tolya jupuindu-i şi scoţându-le maţele, apoi am simţit miros de carne friptă. Nu aveam niciun pic de poftă de mâncare.

Am rămas în tăcere o vreme, ascultând crengile care şuierau şi pocneau în foc, iar în cele din urmă Harshaw a spus:
— Dacă mai stăm mult fără să vorbim, dau foc pădurii.
Aşa că am luat o gură din plosca Zoyei şi am vorbit.
Cuvintele îmi veneau mai uşor decât mă aşteptasem. Le-am spus povestea Baghrăi, cu tatăl obsedat de cunoaştere, cu fiica neglijată şi cu mezina care era cât pe ce se moară din pricina acestei neglijenţe.
— Ba nu, m-am corectat eu. Chiar a murit în ziua aceea. A omorât-o Baghra. Iar Morozova a readus-o la viaţă.
— Nimeni nu poate…
— El a putut. N-a fost vindecare. A fost înviere, acelaşi procedeu pe care l-a folosit ca să creeze celelalte amplificatoare. Totul e consemnat în jurnale.
Găseai în ele mijloace prin care putea fi păstrat oxigenul în sânge, precum şi metode de evitare a descompunerii. Puterea Vindecătorului şi cea a Fabrikatorului împinse până la limite şi mult dincolo de ele, duse acolo unde n-ar fi trebuit să ajungă niciodată.
— *Merzost,* a şoptit Tolya. Puterea asupra vieţii şi morţii.
Am încuviinţat din cap. Magie. Monstruozitate. Puterea de a crea. De aceea jurnalele erau incomplete. Până la urmă, Morozova nu mai avusese niciun motiv să vâneze o vietate pe care s-o transforme în al treilea amplificator. Ciclul deja se încheiase. Aşa că îşi înzestrase fata cu puterea pe care voia s-o dea păsării de foc. Cercul se închisese.
Morozova îşi dusese planul la bun sfârşit, dar nu aşa cum se aşteptase. *Când te joci cu* merzost, *ei bine, rezultatele nu-s niciodată cele pe care le aştepţi.* Când întunecatul se jucase cu zămislirea în inima lumii, pedeapsa pentru aroganţa lui fusese Falia, un loc în care puterea lui era inutilă. Morozova creasе trei amplificatoare, care nu puteau fi aduse laolaltă fără ca fiica lui să-şi piardă viaţa, fără ca descendenţii ei să poată plăti cu sânge.
— Dar cerbul şi biciul mărilor erau… creaturi străvechi, a spus Zoya.
— Tocmai de aceea le-a şi ales Morozova. Erau creaturi sfinte – rare şi feroce. În schimb, fiica lui era o simplă fată *otkazat'sya.*
Oare de aceea întunecatul şi Baghra o desconsideraseră cu atâta uşurinţă? Presupuseseră că murise în ziua aceea, dar

învierea o făcuse probabil mai puternică – viaţa ei fragilă şi pieritoare, o viaţă supusă legilor acestei lumi, fusese înlocuită de altceva. Dar în clipa când Morozova i-a oferit fiicei sale o a doua viată, o viată care nu-i aparţinea de drept, oare îi păsase că totul fusese posibil mulţumită unei monstruozităţi?

— Fata a scăpat cu viaţă din râu, am spus eu. Iar Morozova a plecat cu ea în aşezările din sud.

Să trăiască şi să moară în umbra arcului de piatră care într-o bună zi avea să dea văii numele de Dva Stolba.

M-am uitat la Mal:

— Probabil că fata şi-a transmis puterea urmaşilor ei, care au păstrat-o impregnată în oase de-a lungul timpului.

Mi-a scăpat un hohot de râs amar:

— Am crezut că eram eu. Eram atât de dornică să cred că toate astea aveau un ţel măreţ, că nu am apărut pe lume… din întâmplare. Am crezut că eram cealaltă ramură a descendenţei lui Morozova. Dar erai tu, Mal. Întotdeauna ai fost tu.

Mal se uita la mine printre flăcări. Nu scosese o vorbă de-a lungul discuţiei şi nici în timpul cinei, când numai Tolya şi Oncat fuseseră în stare să mănânce.

N-a spus nimic nici acum, ci s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de mine. Mi-a întins mâna. Am şovăit o clipă – aproape că-mi era teamă să-l ating –, dar până la urmă mi-am aşezat palma într-a lui şi m-am ridicat în picioare, apoi m-a condus în linişte la unul dintre corturi.

În spatele meu am auzit-o pe Zoya bombănind:

— Pe toţi sfinţii, acuma trebuie să-l ascult pe Tolya sforăind toată noaptea?

— Şi tu sforăi, a spus Harshaw. Şi n-ai un sforăit tocmai feminin.

— Ba nu…

Dar vocile li s-au estompat când ne-am aplecat să intrăm în cortul întunecat. Lumina flăcărilor străbătea pânza, desenând umbre unduitoare pe pereţi. Ne-am întins pe blănuri fără să scoatem o vorbă. Mal s-a ghemuit lângă mine, cu pieptul lipit de spatele meu, şi m-a strâns cu putere în braţe, respiraţia lui mângâindu-mi uşor gâtul. Aşa dormiserăm şi pe malul iazului Trivka, învăluiţi în bâzâitul insectelor, sau în pântecele navei care ne purtase spre Novyi Zem, sau pe pat îngust de lemn în pensiunea dărăpănată din Cofton.

Mi-a mângâiat braţul şi şi-a apropiat cu grijă palma de încheietura mea, pipăind-o cu vârfurile degetelor. Când a cuprins-o, forţa aceea vibrantă ne-a fulgerat iarăşi trupurile, iar atracţia intensă a puterii pe care am simţit-o preţ de o clipă mi s-a părut aproape insuportabilă.

Mi s-a pus un nod în gât – simţeam un amestec de durere, confuzie şi o poftă ruşinoasă, dar irezistibilă. Să vreau asta de la el era prea mult, prea crud. *Nu e drept.* Vorbe caraghioase, copilăreşti. Nechibzuite.

— O să găsim o altă cale, am şoptit eu.

Degetele lui Mal s-au depărtat, dar a continuat să-mi strângă uşor încheietura, trăgându-mă mai aproape de el. În braţele lui mă simţeam la fel ca întotdeauna – întregită, acasă. Dar acum trebuia să pun la îndoială până şi asta. Oare ce simţeam era real sau doar efectul unui destin pe care Morozova îl trasase cu sute de ani în urmă?

Mal mi-a dat la o parte părul şi m-a sărutat uşor pe ceafă.

— Nu, Alina, a spus el în şoaptă. N-o să găsim.

Drumul de întoarcere până la Dva Stolba a părut mai scurt. Mergeam numai pe versanţi şi pe spinările înguste ale dealurilor, zilele şi kilometrii trecând pe nesimţite. Înaintam mai repede, pentru că terenul ne era familiar, iar Mal nu mai căuta semne al păsării de foc, dar simţeam şi că timpul devenea tot mai scurt. Mă înfiora ce ne aştepta în vale, deciziile pe care Mal urma să le ia, explicaţiile pe care trebuia să le dau.

Mergeam fără să vorbim, tăcerea fiind întreruptă doar de Harshaw, care fredona câte o melodie sau îi șoptea câte ceva lui Oncat. Noi, ceilalţi, eram adânciţi în gânduri. După noaptea petrecută în cort, Mal se ţinuse departe de mine şi nici eu nu încercasem să-l abordez. Nici măcar nu ştiam ce-aş fi putut să-i spun. Nu mai avea aceeaşi stare ca la venire – era în continuare calm, dar acum îmi lăsa impresia ciudată că sorbea din priviri tot ce vedea în jur, ca şi când ar fi încercat să memoreze lumea. Ridica faţa spre cer şi închidea ochii sau rupea câte o gălbenea şi o ducea la nas. Mergea să vâneze în fiecare seară când opream într-un loc suficient de ferit cât să putem aprinde focul. Ne arăta cuiburi de ciocârlii şi muşcate sălbatice, iar într-o zi a prins un şoarece de câmp pentru Oncat, care era prea alintată ca să vâneze singură.

— Eşti surprinzător de binedispus pentru un om blestemat, i-a spus Zoya.

— Nu e blestemat, am ripostat eu.

Mal a luat o săgeată, a întins coarda arcului şi a tras. Săgeata a ţâşnit zbârnâind spre cerul senin şi gol, iar o clipă mai târziu am auzit un croncănit îndepărtat şi am văzut ceva căzând la vreun kilometru şi jumătate în faţă.

— Cu toţii murim, a zis el, punându-şi arcul pe umăr. Dar nu toată lumea moare pentru un ţel.

Apoi a pornit cu pas întins să-şi caute prada.

— Filosofează? a întrebat Harshaw. Sau sunt versurile unui cântec?

Inferniul a început să fredoneze o melodie, iar eu am luat-o la fugă în urma lui Mal.

— Nu mai spune asta, l-am mustrat eu când am ajuns în dreptul lui. Nu mai vorbi aşa.

— Bine.

— Şi nici nu mai gândi aşa.

Mi-a zâmbit.

— Mal, te rog, am zis eu cu disperare, deşi nici măcar nu-mi dădeam seama ce-i ceream.

L-am luat de mână. S-a întors spre mine şi n-am stat nicio clipă pe gânduri. M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat. A fost surprins o clipă, apoi şi-a aruncat arcul şi m-a sărutat şi el, strângându-mă în braţe şi lipindu-şi muşchii tari de mine.

— Alina… a dat el să spună.

Dar l-am apucat de reverele paltonului, cu lacrimi în ochi.

— Nu-mi spune că toate astea reprezintă un ţel, i-am cerut eu pe un ton apăsat. Şi că o să fie bine. Nu-mi spune că eşti pregătit să mori.

Am rămas în iarba înaltă, ascultând şuierul vântului printre trestii. S-a uitat la mine şi în ochii lui se citea o expresie fermă:

— N-o să fie bine.

Mi-a dat la o parte părul de pe obraji şi mi-a cuprins faţa cu palmele lui aspre:

— Nimic din toate astea nu se întâmplă cu un ţel.

M-a sărutat uşor pe buze:

— Sfinţii mi-s martori, Alina, vreau să trăiesc pentru totdeauna.

M-a sărutat încă o dată, însă de data asta a continuat până mi s-au făcut obrajii stacojii şi a început să-mi bubuie inima în piept, până am uitat cum mă cheamă şi cine sunt cei din jurul nostru, până i-am auzit pe Harshaw cântând, pe Tolya bombănind şi pe Zoya promiţând pe un ton vesel că ne va omorî pe toţi.

În noaptea aceea am dormit sub stele în braţele lui Mal, înfăşuraţi în blănuri. Şopteam în întuneric şi ne sărutam pe furiş, ştiind că ceilalţi erau la doar câţiva metri de noi. O parte din mine îşi dorea ca o bandă de tâlhari shuhani să vină şi să ne tragă câte un glonţ în inimă, să rămânem acolo pentru totdeauna, două trupuri care să se transforme în ţărână şi să fie uitate de toată lumea. M-am gândit să plecăm, să-i părăsim pe ceilalţi, să abandonăm Ravka, aşa cum voiam cândva, să traversăm munţii şi să pornim spre coastă.

Mi-au trecut toate astea prin minte, dar a doua zi dimineaţă ne-am trezit şi ne-am continuat drumul, la fel şi în dimineaţa următoare. Mâneam biscuiţi uscaţi şi beam ceai amar. Munţii au dispărut prea curând şi am început coborâşul final în Dva Stolba. Ne întorceam mai devreme decât ne aşteptam, la timp pentru a porni cu *Bâtlanul* în întâmpinarea trupelor pe care ni le-ar fi trimis Aparatul la Caryeva. Când am văzut cele două ruine de piatră, mi-a venit să le dărâm, să las Tăietura să facă ce nu reuşiseră timpul şi intemperiile, să le transform într-o grămadă de pietriş.

Ne-a luat ceva timp să găsim hanul unde trăseseră Tamar şi ceilalţi. Era o clădire cu etaj, vopsită într-un albastru luminos, cu clopoţei de rugăciune atârnaţi la intrare şi cu un acoperiş ascuţit, acoperit cu inscripţii în shu, pictate cu vopsea aurie.

Le-am găsit pe Tamar şi Nadia aşezate la o masă joasă într-una una dintre sălile de mese. Adrik stătea lângă ele, cu mâneca goală prinsă cu ace de siguranţă, ţinând cu stângăcie o carte pe genunchi. Când ne-au văzut, au sărit cu toţii în picioare.

Tolya şi-a cuprins sora cu mâinile lui uriaşe, iar Zoya i-a strâns în braţe fără tragere de inimă pe Nadia şi Adrik. Tamar m-a îmbrăţişat cu putere, iar Oncat a coborât de pe umerii lui Harshaw şi a început să înfulece resturile de mâncare de pe masă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, văzându-mi tristeţea de pe chip.
— Vorbim mai târziu.
Misha a coborât treptele în fugă şi s-a repezit spre Mal.
— V-aţi întors! a strigat el.
— Bineînţeles că ne-am întors, i-a răspuns Mal, strângându-l în braţe. Ţi-ai îndeplinit sarcinile?
Misha a încuviinţat solemn din cap.
— Bine. Să-mi dai raportul mai încolo.
— Hai, spuneţi, ne-a cerut Adrik nerăbdător. Aţi găsit-o? David e sus cu Genya. Să mă duc să-l chem?
— Adrik, l-a mustrat Nadia, sunt frânţi de oboseală şi probabil lihniţi de foame.
— Au ceai aici? a întrebat Tolya.
Adrik a încuviinţat din cap şi s-a dus să comande.
— Avem veşti, a spus Tamar, dar nu-s bune.
Nu aveau cum să fie mai proaste ca ale noastre, aşa că am îndemnat-o cu un semn al mâinii:
— Spune-mi.
— Întunecatul a atacat Ravka de Vest.
M-am trântit pe un scaun:
— Când?
— Aproape imediat după ce aţi plecat.
Am dat din cap. Mă consolam cu gândul că n-aş fi putut face nimic.
— Cât de grav e? am întrebat eu.
— A extins Falia şi a înghiţit o bucată mare din sud, dar, din câte se spune, cei mai mulţi oameni deja fuseseră evacuaţi.
— Aţi auzit ceva despre forţele lui Nikolai?
— Se zvoneşte că s-ar fi format deja mai multe grupuri de soldaţi care luptă sub stindardul Lantsov, dar, fără conducerea lui Nikolai, nu-mi dau seama cât vor putea rezista.
— Am înţeles.
Măcar acum ştiam cu ce ne confruntăm.
— Şi încă ceva.
M-am uitat la Tamar întrebătoare şi expresia de pe chipul ei mi-a dat fiori.
— Întunecatul a invadat şi Keramzinul.

Capitolul 15

Mi s-a pus un nod în stomac:

— Ce?

— Circulă zvonuri cum că… i-ar fi dat foc.

— Alina… a spus Mal.

— Şi elevii? am întrebat eu, cuprinsă de panică. Ce s-a întâmplat cu elevii?

— Nu ştim, a spus Tamar.

Mi-am acoperit ochii cu palmele, încercând să gândesc.

— Cheia de la camera ta, am spus eu cu respiraţia întretăiată.

— N-avem motive să credem…

— Cheia! am repetat eu cu glas tremurător.

Tamar mi-a întins-o şi a spus cu glas scăzut:

— A treia pe dreapta.

Am urcat treptele câte două odată. Aproape de capătul lor, am alunecat şi m-am lovit cu genunchiul de muchia unei trepte. Abia dacă am simţit durerea. Am pornit şchiopătând pe hol, numărând uşile. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât mi-a fost greu să vâr cheia în broască şi să descui.

Camera era vopsită în nuanţe de roşu şi albastru la fel de vesele ca restul hanului. Am văzut haina lui Tamar aruncată pe un scaun de lângă lavoar, cele două paturi înguste lipite unul de altul, păturile de lână mototolite. Lumina soarelui de toamnă se revărsa prin fereastra deschisă şi o briză răcoroasă legăna perdelele.

Am trântit uşa în urma mea şi m-am apropiat de fereastră. M-am apucat de pervaz, plimbându-mi absent privirea peste casele şubrede de la marginea aşezării, peste pădurea de dincolo de ea şi peste munţii din zare. Am simţit cum îmi zvâcneşte rana de pe umăr, cum se strecoară întunericul înlăuntrul meu. Am pornit de-a lungul legăturii, căutându-l cu disperare, iar în minte îmi răsuna o singură întrebare: *Ce-ai făcut?*

După următoarea respiraţie, m-am trezit în faţa lui, într-o cameră înceţoşată.

— În sfârşit, a spus întunecatul.

S-a întors spre mine, iar chipul lui frumos a devenit limpede. Stătea sprijinit de un şemineu carbonizat, a cărui formă îmi era înfricoşător de familiară.

Ochii lui cenuşii erau goi şi chinuiţi. Oare erau aşa de la moartea Baghrăi sau din pricina vreunei crime îngrozitoare pe care o comisese acolo?

— Vino, a spus întunecatul cu glas scăzut. Vreau să te văd.

Tremuram, dar l-am lăsat să-mi ia mâna şi să mi-o aşeze în curbura braţului său. În clipa următoare, privirea mi s-a limpezit şi am reuşit să văd încăperea.

Ne aflam în ceea ce fusese camera de zi de la Keramzin. Sofalele ponosite erau transformate în mormane de cenuşă, iar preţiosul samovar al Anei Kuya era răsturnat pe-o parte – o relicvă afumată. Din pereţi nu mai rămăseseră decât un schelet carbonizat, plin de crăpături, şi stafiile uşilor. Scara spiralată de metal care ducea la salonul de muzică se îndoise de la căldură, iar treptele i se topiseră, unindu-se între ele. Tavanul dispăruse complet şi am putut vedea dezastrul de la etaj: acolo unde înainte era podul nu se mai zărea decât cerul cenuşiu.

Ciudat, mi-am spus prosteşte în sinea mea. *În Dva Stolba e soare.*

— Sunt aici de câteva zile, a spus el, conducându-mă prin conacul distrus, peste mormanele de dărâmături, prin ceea ce cândva fusese holul de primire. Te-am aşteptat.

Treptele de piatră de la intrarea în conac erau murdare de funingine, dar intacte. Am privit aleea lungă şi dreaptă, stâlpii albi ai porţilor, drumul care ducea în oraş. Trecuseră aproape doi ani de când nu mai văzusem această privelişte, însă rămăsese neschimbată.

Întunecatul şi-a aşezat mâinile pe umerii mei şi m-a întors uşor.

Mi s-au înmuiat picioarele. Am căzut în genunchi, acoperindu-mi gura cu palmele. Din piept mi-a ţâşnit un sunet, prea slab ca să fie numit ţipăt.

Stejarul în care mă căţăram cândva, provocată de Mal, nu fusese atins de flăcările care nimiciseră conacul. Dar crengile sale erau pline de cadavre. Cei trei instructori Grisha atârnau de aceeaşi creangă groasă, cu *keftelele* fluturând uşor în vânt – roşu, albastru, violet. Alături de ei, faţa lui Botkin se făcuse aproape neagră deasupra funiei care i se adâncise în carnea gâtului. Era plin de răni. Murise luptând şi abia apoi îl spânzuraseră. Lângă el, Ana Kuya se legăna în rochia ei neagră,

cu inelul greu de chei la brâu, iar vârfurile ghetelor sale cu nasturi aproape că atingeau pământul.

— Cred că a fost persoana care, pentru tine, s-a apropiat cel mai mult de o mamă, a zis întunecatul cu glas scăzut.

Hohotele de plâns care mă scuturau semănau cu loviturile unui bici. Mă crispam cu fiecare dintre ele, mă aplecam tot mai mult, prăbuşindu-mă în mine însămi. Întunecatul a îngenuncheat lângă mine, depărtându-mi mâinile de pe faţă, de parcă ar fi vrut să mă vadă plângând.

— Alina, a spus el.

Dar am rămas cu privirea aţintită asupra treptelor de piatră, cu privirea înceţoşată de lacrimi. Nu voiam să mă uit la el.

— Alina, a repetat el.

— De ce? l-am întrebat, şi vorbele au sunat ca un vaiet, ca plânsetul unui copil. De ce-ai făcut asta? *Cum* ai putut face aşa ceva? Nu te doare sufletul?

— Am trăit o viaţă lungă, plină de suferinţă. Lacrimile mi-au secat de mult. Dacă aş fi avut şi acum un suflet sensibil, dacă aş suferit şi acum la fel ca tine, n-aş fi putut îndura eternitatea.

— Sper că Botkin ţi-a omorât douăzeci de Grisha, am zis eu printre dinţi. O sută.

— A fost un om extraordinar.

— Unde sunt elevii? m-am străduit eu să întreb, deşi nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul. Ce le-ai făcut?

— Dar tu *unde* eşti, Alina? Când am atacat Ravka de Vest, eram sigur că ai să vii la mine. Credeam că ţi-o va cere conştiinţa. Am sperat că ce-am făcut aici te va constrânge să-ţi faci apariţia.

— Unde sunt elevii? am ţipat eu.

— Sunt în siguranţă. Deocamdată. Or să fie pe nava mea când o să intru din nou în Falie.

— Ca ostatici, am spus eu cu glas scăzut.

A schiţat un gest aprobator:

— În caz că-ţi trece prin cap să mă ataci în loc să te predai. În cinci zile, am să intru în Nemare, iar tu şi iscoada o să veniţi la mine, altminteri o să întind Falia până la coasta Mării Adevărate şi o să-i arunc pe copii în ghearele volerelor, unul câte unul.

— Locul ăsta… oamenii ăia… erau nevinovaţi.

— Am aşteptat sute de ani acest moment – puterea ta, şansa asta. Am dobândit-o cu luptă şi cu pierderi. Am să profit de ea, Alina. Oricare ar fi preţul.

Aş fi vrut să mă năpustesc asupra lui, să-i spun că îl voi vedea sfâşiat de propriii lui monştri. Aş fi vrut să-i spun că voi abate asupra lui puterea celor trei amplificatoare ale lui Morozova, o întreagă armată de lumină, născută din *merzost* – răzbunarea perfectă. Şi poate chiar aş fi fost capabilă s-o fac. Dacă Mal şi-ar fi sacrificat viaţa.

— N-o să mai rămână nimic, am şoptit eu.

— Nu, a spus el blând, strângându-mă în braţe, apoi m-a sărutat pe creştet: Am să nimicesc tot ce cunoşti, tot ce iubeşti, până n-o să-ţi mai rămână alt adăpost în afară de mine.

Copleşită de durere şi groază, m-am descompus şi am plecat de lângă el.

Încă eram în genunchi, cu mâinile agăţate de pervaz şi cu fruntea lipită de peretele de lemn al hanului. De afară se auzeau clinchetele slabe ale clopoţeilor de rugăciune. Înăuntru nu se auzeau decât respiraţia mea întretăiată şi hohotele de plâns care continuau să mă scuture ca nişte lovituri de bici, încovoindu-mă şi mai mult.

Şi aşa m-au găsit. N-am auzit uşa deschizându-se şi nu le-am auzit nici paşii. Doar am simţit nişte mâini care m-au apucat cu grijă. Zoya m-a aşezat pe marginea patului, iar Tamar s-a pus lângă mine. Nadia a început să mă pieptene, descâlcindu-mi părul cu răbdare. Genya mai întâi mi-a spălat faţa, apoi mâinile cu o pânză pe care o umezise în lavoar. Mirosea vag a mentă.

Am rămas aşa o vreme, cu ele strânse în jurul meu, fără să ne spunem nimic.

— A pus mâna pe elevi, am zis eu calm. Douăzeci şi trei de copii. I-a omorât pe profesori. Şi pe Botkin.

Şi pe Ana Kuya, o femeie pe care n-o cunoscuseră. Femeia care mă crescuse.

— Mal…

— Ne-a povestit, a zis Nadia cu glas blând.

Cred că o parte din mine se aştepta să fie învinovăţită, să i se facă reproşuri. În schimb, Genya şi-a sprijinit capul pe umărul meu, iar Tamar m-a luat de mână.

Mi-am dat seama că nu făceau asta doar ca să-mi ofere mângâiere. Se sprijineau pe mine – la fel cum mă sprijineam şi eu pe ele – pentru că aveau nevoie să le dau putere.

Am trăit o viaţă lungă, plină de suferinţă.

Oare avusese şi întunecatul astfel de prieteni? Oameni pe care îi iubise, care luptaseră pentru el, care ţinuseră la el şi îl făcuseră să râdă? Oameni care deveniseră mai mult decât simple sacrificii pe altarul unui vis care avea să continue şi după moartea lor?

— Cât timp avem la dispoziţie? a întrebat Tamar.

— Cinci zile.

S-au auzit ciocănituri în uşă. Era Mal. Tamar i-a făcut loc lângă mine.

— E grav? a întrebat el.

Am încuviinţat din cap. Dar încă nu-i puteam spune ce văzusem.

— Am cinci zile să mă predau, altminteri o să folosească iarăşi puterea Faliei.

— O s-o folosească oricum, a spus Mal. Ştii bine. O să găsească un motiv.

— Aş putea să mai fac rost de nişte timp…

— Cu ce preţ? Erai gata să-ţi dai viaţa, a spus el cu glas scăzut. De ce nu mă laşi să fac şi eu acelaşi lucru?

— Pentru că n-aş putea suporta.

Chipul i s-a înăsprit. M-a strâns de încheietura goală şi iarăşi am simţit acel fior. Lumina mi s-a revărsat prin ochi, umplându-mi trupul, şi am simţit că mă va despica în două. O putere de nedescris se afla în spatele acelei uşi, pe care moartea lui Mal ar fi deschis-o.

— Ba ai să *suporţi*, a spus el. Altminteri toţi aceşti morţi, toate sacrificiile pe care le-am făcut vor fi fost în zadar.

Genya şi-a dres glasul:

— Păi, s-ar putea nici să nu fie nevoie. David are o idee.

— De fapt, a fost ideea Genyei, ne-a explicat David.

Eram strânşi în jurul unei mese sub un umbrar, nu departe de hanul unde ne cazaserăm. În această parte a aşezării nu existau cârciumi adevărate, dar cineva improvizase o tavernă în locul unei case care arsese din temelii. Pe mesele şubrede ardeau felinare, iar la mică distanţă de noi erau aşezate un ciubăr cu lapte acru şi două butoaie de tablă, precum cele văzute în prima

zi în piaţă, unde fusese pusă la fript nişte carne. Aerul duhnea a miros de ienupăr.

Doi bărbaţi jucau zaruri la o masă de lângă ciubăr, iar un altul zdrăngănea o piesă incoerentă la o chitară ponosită – nu se putea distinge nicio melodie, dar Misha părea încântat. Învăţase un dans sofisticat, care presupunea bătutul din palme şi multă concentrare.

— Atunci o să-i dăm Genyei un premiu, a spus Zoya. Spune despre ce-i vorba.

— Îţi aminteşti cum ai camuflat? a întrebat

David. Ai curbat lumina în jurul navei, împiedicând-o să se reflecte.

— Aşa că m-am gândit: ce-ar fi dacă ai face acelaşi lucru şi cu noi? a continuat Zoya.

M-am încruntat:

— Adică…

— Este exact acelaşi lucru, a spus David. E mai dificil, pentru că sunt mai multe variabile, nu doar cerul albastru. Dar a curba lumina în jurul unui soldat e la fel ca a curba lumina în jurul unui obiect.

— Stai un pic, a spus Harshaw. Adică am deveni invizibili?

— Exact, a spus Genya.

Adrik s-a aplecat în faţă:

— Întunecatul o să plece din docurile uscate de la Kribirsk. Am putea să ne strecurăm în tabăra lui şi să-i eliberăm pe elevi.

Avea pumnul încleştat şi ochi scăpărători. Îi cunoştea pe acei copii mai bine decât oricare dintre noi. Unii erau probabil prietenii lui.

Tolya s-a încruntat:

— N-avem cum să intrăm în tabără şi să-i eliberăm fără să fim observaţi. Unii dintre copii sunt mai mici decât Misha.

— Kribirsk e un loc prea dificil, a spus David. E multă lume şi oamenii ar observa distorsiunile pricinuite de curbarea luminii. Dacă Alina ar avea mai mult timp să se antreneze…

— Avem cinci zile, am intervenit eu.

— Cel mai bine atacăm în Falie, a spus Genya. Lumina Alinei va ţine volerele la distanţă…

Am clătinat din cap:

— Tot ar trebui să luptăm cu întunecatul şi *nichevo'ya.*

— Nu şi dacă nu ne văd, a spus Genya.

Nadia a zâmbit:
— O să ne ascundem la vedere.
— O să fie însoţit de *oprichniki* şi Grisha, a spus Tamar. Şi n-or să aibă muniţie limitată, ca noi. Chiar dacă nu ne văd, ar putea trage la întâmplare, în speranţa c-or să ne nimerească.
— Atunci o să avem grijă să nu intrăm în raza armelor lor, a spus Tamar, împingând farfuria la mijlocul mesei. Să presupunem că asta e nava de sticlă. Luăm cu noi câţiva trăgători de la mare distanţă, care să-i împuţineze pe soldaţii întunecatului, şi abia *apoi* ne apropiem şi ne strecurăm pe navă. Iar după ce salvăm copiii…
— Aruncăm nava în aer, a spus Harshaw, deja salivând la gândul exploziei.
— Şi pe întunecatul odată cu ea, a terminat Genya.
Am răsucit farfuria lui Tamar, gândindu-mă la propunerile pe care mi le făcuseră. Fără al treilea amplificator, puterea mea nu i-ar fi putut ţine piept întunecatului într-o confruntare directă. Îmi dovedise asta în mod cât se poate de evident. Dar dacă mă apropiam de el pe nevăzute, folosind lumina drept camuflaj, la fel cum alţii foloseau întunericul? Era un plan viclean, ba chiar laş, dar întunecatul şi cu mine lăsaserăm onoarea la o parte cu mult timp în urmă. Întunecatul mi se strecurase în minte şi declarase război inimii mele. Nu mă interesa o luptă cinstită, nu dacă puteam să cruţ viaţa lui Mal.
Ca şi când mi-ar fi putut citi gândurile, Mal a spus:
— Nu-mi place. Sunt prea multe lucruri care pot merge prost.
— Nu e doar alegerea ta, a spus Nadia. În ultimele luni ai luptat şi ai sângerat alături de noi. Merităm şansa de-a încerca să-ti salvăm viata.;
— Chiar dacă eşti un *otkazat'sya* fără nicio valoare, a adăugat Zoya.
— Ai grijă, a spus Harshaw. Stai de vorbă cu o rudă a întunecatului… Chiar, ce eşti, vărul sau nepotul lui?
Pe Mal l-au trecut fiori:
— Habar n-am.
— De acuma o să porţi negru?
— *Nu,* a răspuns Mal ferm.
— Că-ţi place sau nu, eşti unul dintre noi, a spus Genya. În plus, dacă Alina va trebui să te omoare ca să pună mâna pe al

treilea amplificator, s-ar putea să-şi piardă minţile şi numai Misha va mai putea-o opri cu puterea dansului său ridicol.

— Alina are toane, a spus Harshaw, lovindu-şi tâmpla cu degetul. Nu-i în toate minţile, dacă mă-nţelegeţi.

Glumeau pe seama mea, dar poate că aveau dreptate. *Ai fost menită să-mi oferi echilibru,* îmi spusese întunecatul. Poate că sentimentele mele pentru Mal erau încâlcite şi îndărătnice şi poate că aveau să-mi frângă inima, dar îmi dovedeau că încă eram om.

Nadia i-a dat un ghiont lui Mal:

— Mai gândeşte-te la planul ăsta. Iar dacă n-o să reuşim…

— Alina capătă o brăţară nouă, a terminat Zoya.

M-am încruntat:

— Ce-ai zice dacă te-aş despica pe *tine* să văd cum ţi se potrivesc oasele la mâna mea?

Zoya şi-a trecut o mână prin păr:

— Sunt sigură că-s superbe, la fel ca mine.

Am răsucit încă o dată farfuria lui Tamar, încercând să-mi imaginez de ce am fi avut nevoie pentru a pune în aplicare un asemenea plan. Mi-aş fi dorit să am talentul strategic al lui Nikolai. Dar de un lucru eram sigură:

— Va fi nevoie de mai mult de o explozie ca să-l omoram pe întunecatul. A supravieţuit Faliei şi prăbuşirii capelei.

— Si-atunci ce-i de făcut? a întrebat Harshaw.;

— Trebuie să-l răpun eu. Dacă l-am putea separa de soldaţii de umbră, aş putea folosi Tăietura.

Întunecatul era puternic, dar mă îndoiam că ar fi putut supravieţui dacă l-aş fi despicat în două. Şi cu toate că nu eram o urmaşă a lui Morozova, eram totuşi Invocatoarea Soarelui. Sperasem să am un destin măreţ, dar m-aş fi mulţumit şi cu uciderea întunecatului.

Zoya a râs scurt, cu entuziasm:

— S-ar putea să meargă!

— Merită să te mai gândeşti, i-am spus eu lui Mal. Întunecatul se aşteaptă la un atac, dar nu se aşteaptă la aşa ceva.

Mal a tăcut preţ de câteva clipe.

— Bine, a spus el în cele din urmă. Dar, dacă dăm greş… ştim ce avem de făcut.

S-a uitat în jurul mesei şi, unul câte unul au fost de acord. Tolya avea o figură hotărâtă, iar Genya a plecat fruntea. În cele din urmă, privirea lui Mal a ajuns la mine:

— Vreau să-mi dai cuvântul, Alina.

Am înghiţit nodul care mi se pusese în gât:

— Am s-o fac.

Vorbele mi-au lăsat un gust amar în gură.

— Bine, a spus el, luându-mă de mână: Acuma hai să-i arătăm lui Misha cum se dansează groaznic.

— Vrei să te omor, să dansez cu tine… Mai ai şi alte doleanţe?

— Deocamdată nu, a răspuns el, luându-mă în braţe. Dar sunt sigur c-o să-mi vină şi alte idei.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui Mal, inspirându-i parfumul. Ştiam că nu era bine să cred în această posibilitate. Nu aveam o armată. Nu aveam resursele unui rege. Nu aveam decât echipa noastră ponosită. *Am să nimicesc tot ce cunoşti, tot ce iubeşti.* Ştiam că, dacă ar fi putut, întunecatul i-ar fi folosit pe aceşti oameni împotriva mea, însă nu-i trecuse niciodată prin minte că erau şi altceva decât simple instrumente. Poate că îi subestimase. Şi poate că mă subestimase şi pe mine.

Era un plan nebunesc. Şi periculos. Dar Ana Kuya îmi spunea că speranţa era ca apa. Întotdeauna găsea un locşor prin care să se strecoare.

Am stat până târziu în noaptea aceea, punând la cale detaliile planului. Realităţile din Falie complicau mult lucrurile: pe unde şi cum aveam să intrăm, dacă era sau nu posibil să mă camuflez pe mine însămi, nemaivorbind despre ceilalţi, cum să-l izolăm pe întunecatul şi cum să-i scoatem pe elevi din Falie în siguranţă. Nu aveam material explozibil, deci trebuia să-l fabricăm. Voiam şi să mă asigur că ceilalţi puteau găsi o cale de ieşire din Falie, în caz că eu aş fi păţit ceva.

A doua zi am luat-o din loc dis-de-dimineaţă şi am traversat Dva Stolba, întorcându-ne în mină. Mi s-a părut ciudat să întâlnim *Bâtlanul* unde îl lăsaserăm, ascuns sub arcada de piatră ca un porumbel sub streaşină.

— Pe toţi sfinţii! a spus Adrik când am urcat pe navă. Ăsta e sângele meu?

Pe punte se vedea o pată uriaşă. Cu toţii fuseserăm atât de obosiţi şi abătuţi după evadarea din Vârtelniţă, încât nu-i trecuse nimănui prin minte s-o şteargă.

— Tu ai făcut murdar, tu cureţi, a spus Zoya.

— Aş avea nevoie de două mâini ca să frec podelele, a răspuns Adrik, ducându-se în faţa pânzelor.

Lui Adrik păreau să-i placă mai mult tachinările Zoyei decât îngrijirile neîncetate ale Nadiei. M-am simţit uşurată când am aflat că încă putea invoca vânt, deşi avea să-i ia ceva timp să înveţe să controleze curenţii puternici cu un singur braţ. *Putea să-l înveţe Baghra.* Gândul mi-a venit înainte să-mi aduc aminte că nu mai era posibil. Glasul ei încă îmi răsuna în minte: *Vrei să-ţi tai celălalt braţ? Asa ai avea un motiv să te văicăreşti. Fă-o încă o dată şi fă-o ca lumea.* Ce părere ar fi avut despre toate astea? Dar am alungat gândul. Nu aveam să aflăm niciodată şi nici nu aveam timp să plângem după ea.

După ce ne-am înălţat din mină, Furtunoşii au stabilizat nava la o viteză de croazieră, iar eu am început să curbez lumina, camuflând partea de jos a carenei.

Călătoria a durat doar câteva ore şi am aterizat pe o păşune mlăştinoasă de la vest de Caryeva. Oraşul găzduia în fiecare vară un târg de cai, fiind cunoscut doar pentru hipodromul său şi pentru crescătoriile de armăsari. Aşa că, în această perioadă a anului, avea să fie pustiu, mai ales că războiul încetase şi armata nu mai cumpăra cai.

În scrisoarea către Aparat îi propusesem să ne întâlnim la hipodrom. Mai întâi, Tamar şi Harshaw urmau să meargă în recunoaştere, să se asigure că nu ni se întinsese o capcană. Dacă li s-ar fi părut ceva suspect, s-ar fi întors la noi şi am fi hotărât împreună ce să facem mai departe. Nu credeam că Aparatul ne-ar fi dat pe mâna întunecatului, dar nu era exclus să fi încheiat o înţelegere cu Fjerda sau cu Shu Han.

Ajunseserăm cu o zi mai devreme, iar păşunea era un loc ideal ca să exersez camuflarea unor ţinte în mişcare. Misha a insistat să fie primul.

— Sunt mai mic, a spus el. În felul ăsta, o să fie mai uşor.

A dat fuga în mijlocul păşunii, iar eu am ridicat braţele, mi-am smucit încheieturile şi Misha a dispărut.

Harshaw a fluierat plin de admiraţie.

— Mă vedeţi? a strigat Misha.

Când a început să dea din mâini, lumina din jurul lui s-a unduit, iar antebraţele lui subţiri au reapărut, ca şi când ar fi fost suspendate în aer.

Concentrează-te. Şi au dispărut.

— Misha, a strigat Mal, ia-o la fugă spre noi.

Băiatul a apărut, dar a dispărut din nou după ce am ajustat lumina.

— Îl văd dintr-o parte, a strigat Tolya din alt capăt al păşunii.

Am oftat. Trebuia să mă gândesc mai cu atenţie. Fusese mai uşor să camuflez nava, pentru că trebuise să modific doar reflexia luminii care venea de jos. Acum trebuia să iau în calcul toate unghiurile.

— E mai bine! a spus Tolya.

Zoya a icnit:

— Puşlamaua tocmai mi-a dat un picior.

— Un puşti deştept, a spus Mal.

Am ridicat o sprânceană:

— Mai deştept decât alţii.

Mal mi-a zâmbit şi s-a îmbujorat.

Mi-am petrecut restul zilei făcând să dispară un Grisha, apoi doi, apoi cinci deodată.

Era o sarcină nouă, dar lecţiile Baghrăi încă erau valabile. Dacă mă concentram prea tare să-mi proiectez puterea, variabilele mă copleşeau. Dar, dacă mă gândeam că lumina era peste tot, dacă nu încercam s-o forţez şi o lăsam să se îndoaie de la sine, era mult mai uşor.

Mi-am amintit dăţile în care îl văzusem pe întunecatul folosindu-şi puterea ca să orbească mai mulţi soldaţi inamici odată. Pentru el era uşor, firesc. *O mulţime de lucruri despre putere, pe care tu nici măcar nu le bănuieşti.*

Am exersat toată seara, apoi am reluat exerciţiile a doua zi dimineaţă, după ce Tamar şi Harshaw au pornit spre Caryeva, însă nu mă puteam concentra. Dacă am fi avut mai mulţi trăgători de la mare distanţă, atacul nostru asupra vasului de sticlă al întunecatului ar fi avut o şansă. Oare cine ne aştepta la hipodrom? Aparatul însuşi? Nimeni? Mi-am imaginat o armată de supuşi, protejaţi de trei amplificatoare, mărşăluind sub stindardul păsării de foc. Dar războaiele nu se mai purtau aşa.

— Îl văd! mi-a spus Zoya cu glas melodios.

Şi într-adevăr, silueta masivă a lui Tolya apărea şi dispărea în timp ce venea alergând dinspre stânga mea.

Am coborât mâinile:

— Hai să luăm o pauză.

Nadia a coborât una dintre pânze, ca să-i explice lui Adrik cum să controleze curentul ascendent, iar Zoya s-a tolănit pe punte, corectându-i pe un ton nesuferit.

Între timp, David şi Genya stăteau aplecaţi deasupra unui carnet al Fabrikatorului, încercând să-şi dea seama de unde ar putea extrage componentele necesare pentru a fabrica nişte *lumiya.* Şi era tot mai limpede că Genya nu se pricepea doar la otrăvuri. Talentul ei se plasase dintotdeauna între cel al unui Corporalnik şi al unui Materialnik. Oare ce ar fi devenit, ce cale ar fi ales dacă n-ar fi suferit influenţa întunecatului. Mal şi Misha au pornit spre capătul îndepărtat al păşunii, cu braţele pline de conuri de brad, pe care le-au aşezat pe stâlpii gardului împrejmuitor pe post de ţinte, ca să exerseze Misha trasul cu puşca.

Şi astfel mie şi lui Tolya nu ne-a mai rămas decât să aşteptăm şi să ne facem griji. Uriaşul s-a aşezat lângă mine pe carenă, cu picioarele atârnate în aer.

— Vrei să mai exersezi? m-a întrebat el.

— Cred că aşa ar fi bine.

După câteva clipe de tăcere, a spus:

— Crezi că ai s-o poţi face? Dacă o să fie nevoie?

Mi-am adus brusc aminte că Mal mă întrebase dacă am să pot răpune pasărea de foc.

— Nu crezi că planul nostru o să reuşească.

— Cred că nu contează.

— Cum aşa?

— Chiar dacă îl învingi pe întunecatul, Falia tot o să rămână.

Am lovit carena cu călcâiele:

— Pot să mă ocup şi de Falie. Va putea fi traversată cu ajutorul puterii mele. Şi putem elimina volerele.

Dar nu-mi plăcea să mă gândesc la asta. Deşi erau nişte monştri, volerele fuseseră cândva oameni. M-am lăsat pe spate şi m-am uitat la chipul lui Tolya.

— Nu eşti convins.

— M-ai întrebat odată de ce nu te-am lăsat să mori în capelă, de ce l-am lăsat pe Mal să vină după tine. Poate că există un motiv pentru care aţi scăpat amândoi cu viaţă. Poate că ăsta e.

— Totul a început din cauza unui om considerat sfânt, Tolya.

— Si se va termina mulţumită unei sfinte.

A sărit de pe carenă şi s-a uitat la mine:

— Ştiu că nu crezi aşa cum credem Tamar şi cu mine, a spus el, dar, oricum s-ar sfârşi toate astea, mă bucur că am fost aduşi în preajma ta de credinţa noastră.

Apoi a pornit pe pajişte, apropiindu-se de Mal şi de Misha.

Fie că fusese mâna Providenţei sau o simplă coincidenţă, eram recunoscătoare că Tolya şi Tamar îmi deveniseră prieteni. Şi, dacă eram sinceră cu mine, le invidiam credinţa. Dacă aş fi putut crede că fusesem binecuvântată cu un ţel divin, poate aş fi luat mai uşor deciziile grele.

Nu ştiam dacă planul nostru avea să meargă şi, chiar dacă ar fi mers, tot ar fi rămas multe necunoscute. Dacă l-am fi învins pe întunecatul, ce s-ar fi întâmplat cu soldaţii săi de umbră? Dar cu Nikolai? Dacă prinţul ar fi murit odată cu întunecatul? Oare ar fi fost mai bine să încercăm să-l capturăm pe întunecatul? Iar dacă Mal supravieţuia, ar fi trebuit să trăiască ascuns după aceea, căci, dacă s-ar fi aflat ce era, viaţa i-ar fi fost pusă în primejdie.

Am auzit zgomot de copite. Nadia şi cu mine ne-am urcat pe platforma căpitanului să vedem mai bine, iar când am zărit grupul care se apropia, m-a părăsit curajul.

— Poate mai sunt şi alţii la hipodrom, a spus Nadia.

— Poate, am răspuns eu.

Deşi nu credeam.

I-am numărat repede. În total, doisprezece soldaţi. Când s-au apropiat mai mult, am văzut că toţi erau tineri şi cei mai mulţi aveau soarele tatuat pe faţă. Era şi Ruby printre ei – cu ochii ei verzi şi coada blondă –, apoi l-am văzut şi pe Vladim, alături de alţi doi bărboşi care păreau să fie gărzi preoţeşti.

Am coborât de pe navă şi m-am dus să-i întâmpin. Când m-au zărit, au sărit de pe cai şi s-au aşezat într-un genunchi, plecând capul.

— Of, a spus Zoya, iar încep cu plecăciunile.

I-am aruncat o privire mustrătoare, deşi exact asta gândeam şi eu. Aproape uitasem cât de mult uram povara sfinţeniei. Dar mi-am luat o mină solemnă şi am intrat în rolul de sfântă.

— Ridicaţi-vă, am spus eu, după care am făcut un semn spre ei şi l-am întrebat pe Vladim: Voi sunteţi toţi?

A încuviinţat din cap.

— Şi ce scuză îmi trimite Aparatul?

A înghiţit în sec:

— Niciuna. Pelerinii spun zilnic rugăciuni pentru sănătatea ta şi pentru distrugerea Faliei. A spus că ultima ta poruncă pentru el a fost să aibă grijă de credincioşii tăi.

— Şi cererea mea de ajutor?

Ruby a clătinat din cap.

— Am aflat că tu şi Nikolai Lantsov aţi cerut ajutor numai pentru că mesajul pe care l-aţi lăsat la biserica Sankt Lukin a fost găsit de un călugăr loial ţie.

— Şi cum aţi reuşit să ieşiţi de sub pământ?

Vladim a zâmbit şi gropiţele lui caraghioase i-au apărut din nou în obraji. A schimbat o privire cu Ruby, apoi a zis:

— Am evadat.

Ştiam că Aparatul nu era de încredere, şi totuşi o parte din mine sperase că îmi va oferi mai mult decât rugăciuni. Dar îi spusesem să aibă grijă de credincioşi, să-i ferească de primejdii şi, într-adevăr, erau mai în siguranţă în Catedrala Albă decât mărşăluind spre Falie. Aparatul făcea ce ştia mai bine: aştepta. La sfârşit, când praful bătăliei avea să se aştearnă sau îl voi fi învins pe întunecatul, sau îmi voi fi găsit martiriul, oricum ar fi fost, credincioşii tot ar fi pus mâna pe arme în numele meu. Imperiul alcătuit din credincioşii Aparatului urma să se ridice.

Am pus mâinile pe umerii lui Vladim şi ai lui Ruby.

— Vă mulţumesc pentru loialitate. Sper că n-o să vă regretaţi hotărârea.

Au plecat capetele şi au spus cu glas scăzut:

— Sankta Alina.

— Să mergem, am zis eu. Sunteţi un grup destul de mare, aşa că probabil aţi atras atenţia, mai ales cu tatuajele astea.

— Unde mergem? a întrebat Ruby, ridicându-şi eşarfa ca să ascundă tatuajul de pe obraz.

— În Falie.

I-am văzut trecând stânjeniţi de pe un picior pe altul.

— Să luptăm? a întrebat ea.
— Să călătorim, i-a răspuns Mal.
Nu aveam nici armată, nici aliaţi. Ci doar alte trei zile până la înfruntarea cu întunecatul. Aveam să riscăm şi, dacă dădeam greş, nu ne mai rămânea nicio altă soluţie. Aveam să omor singura persoană pe care o iubisem şi care mă iubise. Şi aveam să mă arunc din nou în luptă, purtându-i oasele la mână.

Capitolul 16

N-ar fi fost sigur să ne apropiem de Kribirsk dinspre această parte a Faliei, aşa că am hotărât să atacăm dinspre Ravka de Vest, ceea ce însemna că trebuia să ne pregătim de traversare. Întrucât Nadia şi Zoya nu puteau menţine *Bâtlanul* în aer cu prea mulţi pasageri suplimentari, am convenit că Tolya să-i însoţească pe Soldat Sol până la ţărmul estic al Faliei şi să ne aştepte acolo. Avea să le ia o zi de mers călare să ajungă acolo, timp în care noi am fi putut intra în Ravka de Vest şi să găsim un loc sigur pentru a ne face tabăra. Apoi urma să ne întoarcem să-i conducem pe ceilalţi prin Falie, sub protecţia puterii mele.
Am urcat în *Bâtlan* şi, în doar câteva ore, am ajuns aproape de înfiorătoarea ceaţă neagră a Faliei. De data asta, când am intrat în întuneric, eram pregătită pentru sentimentul de familiaritate care m-a cuprins, acel sentiment de asemănare. Dar era şi mai puternic acum, că mă amestecasem în *merzost,* puterea care dăduse naştere acelui loc stăpânit de umbre. Şi acum înţelegeam mai bine nevoia care îl împinsese pe întunecatul să repete experimentele lui Morozova, pe care le simţea ca fiind moştenirea lui.
Volerele s-au năpustit imediat spre noi. Le-am zărit contururile difuze ale aripilor şi le-am auzit ţipetele, în timp ce se zvârcoleau la marginea cercului de lumină invocat de mine. Dacă întunecatul şi-ar fi dus planul până la capăt, în curând aveau să fie bine hrănite. Am fost recunoscătoare când am ieşit din Falie, plutind pe cerul albastru al Ravkăi de Vest.
Teritoriile de la vest de Falie fuseseră evacuate. Am zburat pe deasupra caselor şi satelor abandonate, fără să zărim nici ţipenie de om. În cele din urmă am hotărât să aterizăm într-o fermă cu livezi de meri aflată la sud-vest de ce mai rămăsese din Novokribirsk, la vreun kilometru de marginea întunecată a Faliei. Ferma era botezată Tomikyana, iar numele era scris pe

magazia de conserve şi pe şopronul plin cu prese pentru cidru. Livezile erau pline cu fructe care nu aveau să fie culese.

Casa proprietarului era foarte elegantă, un conac dichisit ca o bombonieră, excelent întreţinut si încununat de o cupolă albă. Aproape că m-am simţit vinovată când Harshaw a spart un geam şi a intrat pe fereastră să descuie uşile.

— Casa unui proaspăt îmbogăţit, a pufnit Zoya, în timp ce ne plimbam prin camerele excesiv împodobite, fiecare raft şi şemineu fiind înţesat cu bibelouri de porţelan şi tot felul de curiozităţi.

Genya a pus mâna pe un porcuşor de ceramică:

— Ce vulgar!

— Îmi place casa asta, a spus Adrik. E frumoasă.

Zoya s-a prefăcut că-i vine să vomite:

— Poate că gustul o să vină odată cu vârsta.

— Sunt doar cu trei ani mai mic decât tine.

— Atunci poate că eşti blestemat să n-ai gust.

Mobila fusese acoperită cu cearşafuri. Misha a tras unul şi a început să alerge dintr-o cameră în alta, punându-l pe umeri ca pe o pelerină. Cele mai multe dulapuri fuseseră golite, dar Harshaw a găsit o conservă de sardine pe care a deschis-o şi a împărţit-o cu Oncat. Trebuia să trimitem pe cineva să caute de mâncare la fermele învecinate.

După ce ne-am asigurat că nu se aciuase nimeni în casa părăsită, i-am lăsat pe David, Genya şi Misha să înceapă să caute materialele de care aveau nevoie ca să fabrice *lumiya* şi explozibile. Noi, ceilalţi, am urcat din nou în *Bâtlan* şi am pornit înapoi spre Ravka.

Plănuiserăm să ne întâlnim cu Soldat Sol la monumentul Sanktei Anastasia aflat pe o colină joasă, de unde se vedeau ruinele satului Tsemna. Mulţumită Anastasiei, satul supravieţuise ciumei care secerase jumătate din populaţia satelor învecinate. Dar Tsemna nu reuşise să supravieţuiască Faliei. Fusese înghiţită când experimentele dezastruoase ale Ereticului Negru creaseră Nemarea.

Monumentul închinat sfintei avea o înfăţişare sinistră: o femeie uriaşă din piatră, ridicându-se din pământ cu braţele larg desfăcute, cu privirea milostivă aţintită asupra pustiului din Falie. Se zicea că Anastasia ar fi scăpat multe aşezări de boli.

Era o făcătoare de minuni sau doar o Vindecătoare foarte pricepută? Oare exista vreo diferenţă?

Am ajuns înaintea soldaţilor soarelui, aşa că am aterizat şi am pregătit tabăra pentru noapte. Era suficient de cald cât să nu avem nevoie de corturi, aşa că ne-am întins sacii de dormit la picioarele statuii, lângă un câmp denivelat, presărat cu stânci şi bolovani roşii. Mal şi Harshaw au plecat să vâneze pentru cină. Dar vânatul era rar în părţile acelea, ca şi când animalele s-ar fi temut şi ele de Nemare.

Mi-am pus un şal pe umeri şi am coborât colina până la ţărmul întunecat. *Două zile,* mi-am spus în sinea mea, uitându-mă la ceaţa neagră a Faliei. Ştiam că nu puteam să prevăd ce avea să se întâmple. De fiecare dată când încercasem să-mi prezic soarta, viaţa îmi fusese dată peste cap.

Am auzit un scrijelit discret în spatele meu. M-am întors şi am înlemnit. Nikolai stătea cocoţat pe o stâncă. Era mai curat decât ultima oară când îl văzusem, dar purta aceiaşi pantaloni zdrenţuiţi. Atârna prins de marginea stâncii cu ghearele de la picioare, iar aripile sale întunecate loveau uşor aerul. Ochii îi erau negri şi indescifrabili.

Sperasem că avea să se arate din nou, dar acum nu ştiam ce să fac. Oare ne urmărise? Ce văzuse? Şi cât înţelesese din planurile noastre?

Am vârât cu grijă mâna în buzunar, temându-mă că o mişcare bruscă l-ar fi putut alunga.

Apoi am întins mâna, cu smaraldul Lantsov în palmă. S-a încruntat, făcând o cută între sprâncene, apoi şi-a îndoit aripile şi a sărit fără niciun zgomot de pe stâncă. Mi-a fost greu să nu mă dau în spate. Nu voiam să-mi fie teamă, dar felul în care se mişca era atât de neomenesc. S-a apropiat lent de mine, cu ochii aţintiţi asupra inelului. Când a ajuns la un pas de mine, a înclinat capul într-o parte.

În ciuda ochilor negri şi a venelor negre care îi brăzdau pielea până la gât, încă avea o faţă elegantă – pomeţii fini ai mamei, mandibula puternică moştenită probabil de la tatăl său, ambasadorul. Cuta dintre sprâncene i s-a adâncit. Apoi a întins o mână şi a înhăţat smaraldul cu ghearele.

— Este…

Dar glasul mi s-a frânt, căci Nikolai mi-a întors mâna cu palma în jos şi mi-a pus inelul pe deget.

Nu ştiam dacă să râd sau să plâng. Ştia cine eram. Nu mi-am putut stăpâni lacrimile.

A întins un deget spre mâna mea, apoi a făcut un gest larg. Mi-a luat o clipă să înţeleg ce voia să spună. Imita felul în care mişcăm braţul când invocam.

— Vrei să chem lumina? am întrebat eu, dar chipul lui a rămas inexpresiv.

Am lăsat lumina să-mi umple palma:

— Asta?

Strălucirea l-a electrizat. M-a apucat de mână şi şi-a lipit-o de piept. Am încercat s-o retrag, dar nu mi-a dat drumul. Strânsoarea lui era ca o menghină, întărită de monstruozitatea pe care întunecatul o sădise în el.

Am clătinat din cap:

— Nu.

Dar iarăşi mi-a lovit palma de pieptul său, cu un gest aproape frenetic.

— Nu ştiu ce-ţi va face puterea mea, am protestat eu.

Un colţ al gurii i s-a ridicat uşor, amintind de zâmbetul ironic al lui Nikolai. Aproape că l-am auzit spunând: *Serios, draga mea? Ce-ar putea fi mai rău de-atât?* I-am simţit inima sub palmă – bătea ritmic, la fel ca orice inimă omenească.

Am oftat prelung:

— Bine, o să încerc.

Am invocat o mică rază de lumină, lăsând-o să mi se scurgă prin palmă. Nikolai s-a crispat, dar mi-a dezlipit palma de pieptul său. Am împins lumina un pic mai tare, încercând s-o strecor în trupul lui, gândindu-mă la spaţiile dintre particulele de materie, lăsând-o să i se infiltreze prin piele.

Venele negre de pe trunchiul său au început să se retragă. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Atât de simplu să fi fost?

— Merge, am zis eu cu respiraţia tăiată.

Faţa i s-a crispat, dar mi-a făcut semn să continui.

Am împrăştiat lumina în el, văzând cum dispar şuviţele întunecate.

Nikolai începuse să gâfâie şi a închis ochii. Din gât i-a ţâşnit un scâncet răguşit, iar mâna lui îmi strângea încheietura ca într-un cleşte de fier.

— Nikolai...

Apoi am simţit ceva care împingea lumina, ca şi când întunericul din Nikolai s-ar fi opus. Umbrele s-au sforţat şi, dintr-odată, venele au reapărut, la fel de negre ca înainte, precum rădăcinile unui arbore care şi-ar fi tras seva dintr-o apă otrăvită.

Nikolai a tresărit şi s-a îndepărtat de mine cu un mârâit furios. S-a uitat la pieptul său cu o expresie chinuită.

Nu-l puteam ajuta. Doar Tăietura putea nimici un *nichevo'ya.* Dar, deşi ar fi distrus monstrul dinlăuntrul lui, l-ar fi omorât şi pe Nikolai.

Umerii i s-au încovoiat, aripile sale legănându-se în ritmul ceţurilor întunecate din Falie.

— O să găsim o soluţie, am spus eu. O să-i vină o idee lui David sau o să găsim un Vindecător…

S-a lăsat pe vine, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu faţa îngropată în palme. Nikolai îmi lăsase impresia unui om cu posibilităţi infinite, care nutrea convingerea fermă că orice problemă avea o soluţie şi că el era cel care putea s-o găsească. Nu suportam să-l văd aşa, distrus şi învins pentru prima oară.

M-am apropiat cu grijă de el şi m-am lăsat pe vine. Nu voia să se uite în ochii mei. Am întins şovăielnic mâna şi l-am atins pe braţ, pregătită să mă retrag dacă ar fi tresărit sau ar fi încercat să mă muşte. Avea pielea caldă şi la fel de catifelată ca înainte, în ciuda venelor de umbră care o brăzdau. L-am cuprins în braţe, evitând cu grijă aripile care îi fremătau pe spate.

— Îmi pare rău, am şoptit eu.

Şi-a sprijinit fruntea de umărul meu.

— Îmi pare rău, Nikolai.

A scos un oftat scurt şi tremurător.

Apoi a tras aer în piept şi s-a încordat. A întors capul. I-am simţit respiraţia pe gât şi un dinte ascuţit pe pielea de sub mandibulă.

— Nikolai?

Şi-a strâns braţele în jurul meu şi mi-a înfipt ghearele în spate. Nu era greu de descifrat semnificaţia mârâitului care i-a ţâşnit din piept.

M-am îndepărtat de el şi am sărit în picioare.

— Încetează! am spus eu aspru.

Mâinile i s-au încordat, iar buzele i s-au retras, dându-i la iveală colţii ca de onix. Mi-am dat seama ce pusese stăpânire pe el: pofta.

— Nu! l-am implorat eu. Tu nu eşti aşa. Poţi să-ţi înfrângi pornirile.

A făcut un pas spre mine. Din gâtlej i-a ţâşnit încă un mârâit animalic.

Am ridicat mâinile.

— Nikolai, l-am prevenit eu, am să te culc la pământ!

În clipa următoare mi-am dat seama că şi-a recăpătat judecata. Faţa i s-a crispat, dându-şi seama ce voise să facă. Dar o parte din el încă tânjea să se repeadă la mine, iar trupul îi tremura de foame.

Ochii lui negri s-au umplut de umbre pâlpâitoare. Oare erau lacrimi? Şi-a încleştat pumnii şi şi-a dat capul pe spate. Tendoanele gâtului i s-au încordat şi a scos un urlet de neputinţă şi de furie. Mai auzisem un astfel de ţipăt atunci când întunecatul invocase *nichevo'ya,* sfâşiind ţesătura lumii – era ţipătul unei creaturi care n-ar fi trebuit să existe.

Nikolai şi-a luat zborul, năpustindu-se în Falie.

— Nikolai! am strigat eu.

Dar deja dispăruse, înghiţit de întunericul învolburat al Nemării, pierdut în lumea volerelor.

Am auzit zgomot de paşi. M-am întors şi i-am văzut pe Mal, Harshaw şi Zoya alergând spre mine, cu Oncat miorlăind şi strecurându-se printre picioarele lor.

Harshaw avea cremenea în mână, iar Mal îşi dăduse puşca jos de pe umăr.

— Era un *nichevo'ya?* m-a întrebat Zoya cu ochi mari.

Am clătinat eu din cap:

— Era Nikolai.

Au înlemnit cu totii.

— Ne-a găsit? a spus Mal.

— Ne urmăreşte de când am plecat din Vârtelniţă.

— Dar întunecatul...?

— Dacă ar fi fost sluga întunecatului, am fi fost morţi deja.

— De câtă vreme ştii că ne urmăreşte? a întrebat Zoya cu furie.

— L-am mai văzut o dată la mina de cupru. Dar n-am fi avut ce să-i facem.

— I-am fi putut cere lui Mal să-l doboare cu o săgeată, a spus Harshaw.

Am ridicat un deget ameninţător spre el:

— N-am să-l abandonez pe Nikolai, aşa cum nu te-aş abandona nici pe tine!

— Uşor, a spus Mal, păşind între noi. A plecat şi n-are niciun rost să ne certăm. Harshaw, du-te şi aprinde focul. Zoya, cocoşii trebuie jumuliţi.

Dar Zoya s-a uitat la el fără să facă nicio mişcare. Mal a dat ochii peste cap:

— Bine, nu trebuie să-i jumuleşti tu, ci *altcineva.* Mergi, te rog, şi găseşte pe cineva care să-i jumulească.

— Cu plăcere.

Harshaw şi-a vârât cremenea la loc în mânecă.

— Toţi sunt nebuni, Oncat, i-a spus el pisicii. Armate invizibile, un prinţ monstru. Hai mai bine să dăm foc la ceva.

După ce au plecat, m-am frecat la ochi cu o mână:

— Ai de gând să-mi dai şi mie o poruncă?

— Nu. De multe ori am vrut să-l împuşc pe Nikolai, dar acum mi s-ar părea meschin. Dar ce-i cu inelul ăsta?

Uitasem că aveam smaraldul pe deget. L-am scos şi l-am vârât în buzunar:

— Mi l-a dat Nikolai când eram la Vârtelniţă. M-am gândit că s-ar putea să-l recunoască.

— Şi l-a recunoscut?

— Cred că da. Dar apoi a încercat să mă mănânce.

— Pe toţi sfinţii!

— După care a zburat în Falie.

— Crezi că a vrut să…

— Să se omoare? Nu ştiu. Poate că acuma a merge în Nemare e pentru el ca o vacanţă. Nici măcar nu ştiu dacă volerele îl văd ca pe o pradă.

M-am sprijinit de stânca pe care stătuse Nikolai cu doar câteva minute înainte:

— Mi-a cerut să încerc să-l vindec. N-a mers.

— N-ai de unde şti ce o să poţi face când o să ai toate amplificatoarele.

— Adică după ce o să te omor?

— Alina…

— Nu vreau să vorbim despre asta.

— Nu poţi să te ascunzi la nesfârşit şi să ignori adevărul.

— Ba pot.

— Te porţi ca un copil.

— Iar tu eşti nobil şi vrei să-ţi sacrifici viaţa, şi din cauza asta îmi vine să te strâng de gât.

— Ei bine, e un început.

— Nu mi se pare amuzant.

— Ce să fac? a întrebat el. Nu mă *simt* nobil şi nu-s dornic să-mi sacrific viaţa. Dar…

— Ce?

A aruncat mâinile în aer:

— Mi-e foame.

— Ţi-e foame?

— Da! a pufnit el. Mi-e foame, sunt obosit şi-s sigur că Tolya o să mănânce toţi cocoşii.

Nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs:

— Zoya mi-a zis că şi ea devine arţăgoasă când i se face foame.

— Nu-s arţăgos.

— Supărăcios, m-am corectat eu binevoitoare.

— Nu sunt supărăcios.

— Ai dreptate, am spus eu, încercând să-mi stăpânesc râsul. Nu-ncape îndoială că eşti mai degrabă supărăcios decât arţăgos.

M-a luat de mână şi m-a tras spre el să mă sărute, apoi m-a muşcat tare de lobul urechii.

— Au!

— Ti-am zis că mi-e foame.

— Eşti a doua fiinţă care încearcă să mă mănânce pe ziua de azi.

— Şi o să fie şi mai rău. Când ajungem în tabără, o să-i cer lui Tolya să ne spună *A treia legendă a lui Kregi.*

— Iar eu o să-i spun lui Harshaw că-ţi plac câinii.

— Eu o să-i spun Zoyei că nu-ţi place părul ei.

Am continuat aşa până am ajuns la *Bâtlan,* înghiontindu-ne si tachinându-ne, simţind că ne eliberăm de o parte din tensiunea acumulată în ultimele săptămâni. Dar, după ce a apus soarele, m-am uitat peste umăr spre Nemare şi m-am întrebat dacă volerele mai păstrau vreo rămăşiţă de umanitate şi dacă ne puteau auzi râsul.

Soldat Sol au sosit târziu în noaptea aceea şi au apucat doar câteva ore de somn înainte să o luăm din loc a doua zi dimineaţă. Când ne-am apropiat de Falie, au devenit foarte

vigilenţi, deşi mă aşteptasem la ceva mult mai rău – îmi închipuiam că vor ţine icoane în mâini şi vor spune rugăciuni. După ce am făcut primii paşi în întuneric şi am împrăştiat un val de lumină în jurul nostru, am înţeles: nu aveau nevoie să se roage la alţi sfinţi, pentru că mă aveau pe mine cu ei.

Bâtlanul zbura deasupra noastră, rămânând în sfera strălucitoare pe care o proiectam în jurul nostru. Alesesem să merg pe nisip, ca să pot exersa curbarea luminii în Falie. Pentru Soldat Sol, această nouă etalare a puterii mele era un nou miracol, încă o dovadă că eram o sfântă în viaţă. Mi-am amintit vorbele Aparatului: *nu există putere mai mare decât credinţa ţi nu există armată mai puternică decât una mânată de credinţă.* M-am rugat să aibă dreptate şi să nu fiu încă un conducător care profita de loialitatea lor şi îi răsplătea doar cu o moarte nobilă şi inutilă.

Am avut nevoie de întreaga zi şi de o bună parte din noaptea următoare ca să traversăm Falia şi să-i însoţim pe toţi soldaţii soarelui pe ţărmul vestic. Când am ajuns înapoi la Tomikyana, David şi Genya deja luaseră conacul în stăpânire. Bucătăria arăta de parcă tocmai ar fi trecut o furtună pe acolo: plita era acoperită cu oale date în clocot şi aduseseră din magazie un butoi uriaş pe care îl foloseau pe post de baie de răcire. David stătea cocoţat pe un taburet, aplecat deasupra unei mese mari de lemn pe care servitorii rulaseră aluat cu doar câteva săptămâni în urmă. Acum era plină cu metale şi bucăţi de sticlă, iar din loc în loc se vedeau pete dintr-o substanţă vâscoasă, asemănătoare catranului.

— E complet sigur ce faceţi voi aici? am întrebat eu.

— Nimic nu e complet sigur.

— Foarte liniştitor.

— Mă bucur, mi-a zâmbit el.

Genya îşi amenajase propriul atelier în sufragerie, unde dădea o mână de ajutor la construirea unor recipiente pentru *lumiya,* care să poată fi cărate în spate cu nişte curele. Ceilalţi urmau să le activeze în timpul atacului, când ar fi considerat de cuviinţă, iar dacă eu aş fi păţit ceva, ar fi avut suficientă lumină să iasă din Falie. Genya şi David adunaseră toate obiectele de sticlă din fermă – cupe, pahare de vin şi de lichior, o vastă colecţie de vaze şi o supieră în formă de peşte.

Serviciul de ceai era plin cu şuruburi şi garnituri, iar Misha stătea cu picioarele încrucişate pe un scaun capitonat cu mătase, desfăcând voios şei şi aşezând cu grijă în grămezi curelele şi peticele de piele.

Harshaw fusese însărcinat să fure mâncare de pe la moşiile învecinate, treabă la care se dovedise uimitor de iscusit.

Am lucrat alături de Genya şi Misha mare parte din zi. În grădină, Furtunoşii exersau de zor, încercând să creeze un fel de pătură acustică. Era o variaţie a şiretlicului folosit de Zoya când se prăbuşise galeria peste noi şi speram că ne va permite să intrăm în Falie şi să ne ocupăm poziţiile în întuneric, fără să fim auziţi de volere. Ar fi fost cel mult o măsură temporară, dar aveam nevoie să ţină măcar până în clipa când am fi lansat atacul. Din când în când îmi pocneau urechile şi sunetele deveneau înfundate, apoi îi auzeam foarte limpede ba pe Nadia, ba pe Adrik, de parcă s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere cu mine.

Dinspre livada în care Mal şi gemenii îi alegeau pe cei mai buni trăgători dintre soldaţii soarelui se auzeau împuşcături sporadice. Nu aveam multă muniţie, aşa că trăgeau cu multă cumpătare. Mai târziu i-am auzit în holul de la intrare, sortând armele şi proviziile.

Am încropit o masă din mere, brânză maturată şi pâine neagră uscată, găsită de Harshaw în cămara de provizii a unei ferme părăsite. Sufrageria şi bucătăria erau vraişte, aşa că am făcut un foc mare în şemineul salonului spaţios şi am improvizat un picnic, împrăştiindu-ne pe podea şi pe canapelele capitonate cu mătase marmorată, rumenind bucăţi de pâine înfipte în crengi noduroase de măr.

— Dacă scap cu viaţă din povestea asta, am spus eu, încălzindu-mi la foc degetele de la picioare, o să trebuiască să-i despăgubesc cumva pe bieţii proprietari pentru stricăciuni.

Zoya a pufnit:

— Or să trebuiască să reamenajeze casa, deci le facem un favor.

— Şi dacă nu scăpăm cu viaţă, a spus David, toată moşia asta o să fie înghiţită de întuneric.

— Poate că aşa ar fi cel mai bine, a zis Tolya cu năduf, dând la o parte o pernă brodată cu flori.

Harshaw a luat o gură de cidru din carafa pe care o adusese Tamar din magazie:

— Dacă scap cu viaţă, primul lucru pe care-l fac o să fie să vin aici şi să înot într-un bazin cu băutură din asta.

— Uşurel, Harshaw, a spus Tamar, mâine-dimineaţă avem nevoie de tine treaz.

— De ce se dau bătăliile atât de devreme? a mormăit el, întinzându-i carafa fără tragere de inimă unui soldat al soarelui.

Am recapitulat planul până ne-am asigurat că fiecare ştia unde şi când trebuie să se poziţioneze. Urma să intrăm în Falie dis-de-dimineaţă. Furtunoşii aveau să intre primii, să aştearnă pătura acustică şi să ne ascundă mişcările de volere. O auzisem pe Nadia spunându-i lui Tamar că nu voia să-l ia şi pe Adrik, dar Tamar insistase să meargă şi el. „E un războinic, îi spusese ea Nadiei. Dacă acum îl faci să creadă că e neputincios, n-o să afle niciodată că poate mai mult.” Eu urma să intru odată cu Furtunoşii, să-i ajut în caz că ar fi mers prost ceva. Trăgătorii şi ceilalţi Grisha aveau să vină după noi.

Plănuiserăm ambuscada în mijlocul Faliei, cam la jumătatea distanţei dintre Kribirsk şi Novokribirsk. După ce aveam să zărim nava întunecatului, urma să împrăştii lumină în Nemare, curbând lumina ca să rămânem invizibili. Dacă asta nu-l oprea, atunci sigur l-ar fi oprit trăgătorii. Aveau să-i secere o parte dintre soldaţi, apoi urma ca Harshaw şi Furtunoşii să stârnească suficient haos încât gemenii şi cu mine să putem urca la bordul navei, să-i găsim pe elevi şi să plecăm cu ei în siguranţă. După ce aveam să-i punem la adăpost, trebuia să mă ocup de întunecatul. Şi speram să nu-şi dea seama că mă pregăteam să-l atac.

Genya şi David rămâneau la Tomikyana cu Misha. Ştiam că puştiul ar fi insistat să vină cu noi, aşa că Genya i-a pus praf de somn în mâncare. Misha deja începuse să caşte, ghemuit lângă grilajul şemineului, şi speram să doarmă până după plecarea noastră.

Se făcuse târziu. Ştiam că aveam nevoie de somn, deşi nimeni nu prea avea chef să se culce. Unii au hotărât să se întindă lângă foc, chiar în salon, iar ceilalţi s-au împrăştiat câte doi prin casă. Nimeni nu voia să fie singur în noaptea aceea. Genya şi David mai aveau de lucru în bucătărie, iar Tamar şi Nadia se retrăseseră mai devreme. Credeam că Zoya avea să doarmă cu vreunul dintre soldaţii soarelui, dar când am ieşit pe

uşă am zărit-o cu privirea aţintită în foc şi cu Oncat torcându-i în poală.

Mi-am croit drum pe culoarul întunecat până în holul de la intrare, unde Mal verifica pentru ultima oară armele şi echipamentul. Era o privelişte ciudată: grămezi de arme şi muniţie înşirate pe o masă de marmură, alături de casetele de bijuterii şi de miniaturi înrămate ale proprietăresei.

— Am mai fost aici, a spus el.

— Serios?

— Când am ieşit prima oară din Falie. Ne-am oprit în livadă, nu departe de casă. Mi-am dat seama în după-amiaza asta, când făceam exerciţii de tragere.

Mi-am amintit şi eu. Părea să se fi întâmplat în altă viaţă. Atunci fructele erau prea mici şi prea acre ca să le putem mânca.

— Cum s-au descurcat Soldat Sol?

— Destul de bine. Numai câţiva dintre ei pot trage de la mare distanţă. Dar, cu puţin noroc, nici n-o să avem nevoie de mai mulţi. Majoritatea au luat parte la lupte când erau în Armata întâi, deci măcar n-or să se piardă cu firea.

S-au auzit râsete dinspre salonul de oaspeţi. Cineva – probabil Harshaw – începuse să cânte. Dar în holul de la intrare era linişte şi mi-am dat seama că începuse să plouă.

— Mal, am spus eu. Crezi că… crezi că e de la amplificatoare?

S-a încruntat, verificând cătarea unei puşti:

— Ce vrei să spui?

— Oare asta ne leagă? Puterea mea şi puterea ta? De-aia ne-am împrietenit, de-aia…?

M-am oprit, iar el a luat o altă puşcă şi s-a uitat în lungul ţevii:

— Poate că asta ne-a adus laolaltă, dar nu cred că asta ne-a făcut ceea ce suntem. Nu te-a transformat în fata care mă putea face să râd când abia ne duceam zilele. Şi cu siguranţă nu m-a transformat în neghiobul care şi-a închipuit că se va bucura de asta toată viaţa. Oricare ar fi legătura dintre noi, nu încape îndoială că noi am creat-o. Ne aparţine nouă.

Apoi a pus puşca la loc şi şi-a şters mâinile de o cârpă.

— Vino cu mine, a spus el, luându-mă de mână şi trăgându-mă după el prin casa întunecată.

Pe culoar răsunau voci cântând o melodie neruşinată, iar deasupra se auzea zgomot de paşi trecând dintr-o cameră în

alta. Am crezut că Mal voia să mă conducă într-un dormitor de la etaj – sau cel puţin asta cred că speram – dar în schimb m-a dus în aripa de răsărit a conacului, trecând pe lângă un salon de broderie şi o bibliotecă, iar în cele din urmă am ajuns într-un vestibul fără ferestre, plin cu mistrii, lopeţi şi butaşi[5].

— Hm… încântător?

— Aşteaptă, a spus el, deschizând o uşă ascunsă în perete, pe care n-o văzusem.

În lumina slabă am văzut că ducea la un fel de seră. Ploaia bătea cadenţat în acoperişul boltit şi în pereţii de sticlă. Mal a înaintat în seră, aprinzând lămpile înşirate pe marginea unui bazin îngust. De-a lungul pereţilor se înşirau meri cu ramuri pline de flori albe. Petalele lor se aşternuseră ca un strat fin de zăpadă pe podeaua de dale roşii, iar câteva pluteau pe suprafaţa apei.

Am pornit în urma lui Mal de-a lungul bazinului. În seră se simţea parfumul dulce al florilor de măr şi miros de pământ reavăn. Afară furtuna se înteţea, dar înăuntru părea că anotimpurile fuseseră suspendate. Aveam senzaţia ciudată că am fi putut să ne aflăm oriunde, că restul casei se desprinsese de seră şi că eram singuri în noapte.

La capătul încăperii, într-un colţ, se vedea un birou cu un scaun de fier forjat, pe a cărui spetează era aruncat un şal. Pe un covoraş ţesut cu flori de măr era aşezat un coş cu unelte de broderie. Probabil că soţia moşierului venea aici să lucreze şi să-şi bea ceaiul de dimineaţă. Pe timpul zilei probabil avea o priveliştе superbă asupra livezilor prin ferestrele înalte şi arcuite. Pe birou era deschisă o carte. M-am uitat mai de-aproape.

— E un jurnal, a spus Mal. Statistici despre recolta de primăvară, însemnări despre evoluţia speciilor hibride.

— Şi ochelarii ei, am spus eu, ridicând ramele de aur. Mă întreb dacă le duce dorul.

Mal s-a sprijinit de parapetul de piatră al bazinului.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă examinatorii Grisha ţi-ar fi descoperit puterea când au venit la Keramzin?

— Uneori.

---

[5] **Butaş: bucată de lăstar, de rădăcină sau de frunză, detaşată de la plantamamă şi sădită în pământ, cu scopul de a se înrădăcina şi de a forma o plantă nouă.**

— Ravka ar fi fost diferită.
— Poate că nu. Puterea mea era inutilă înainte să descoperim cerbul. Fără tine poate că n-am fi găsit niciodată amplificatoarele lui Morozova.
— *Tu* ai fi fost diferită, a spus el.
Am pus ochelarii deoparte şi am răsfoit filele jurnalului, care erau pline cu şiruri îngrijite de numere. Ce fel de persoană aş fi fost? Oare m-aş fi împrietenit cu Genya sau aşa fi considerat-o o simplă servitoare? Aş fi căpătat siguranţa de sine a Zoyei? Aroganţa ei? Ce ar fi însemnat întunecatul pentru mine?
— Pot să-ţi spun ce s-ar fi întâmplat.
— Te rog, m-a îndemnat el.
Am închis jurnalul şi m-am întors spre Mal, sprijinindu-mă de marginea biroului:
— M-aş fi dus la Micul Palat şi aş fi fost alintată şi răsfăţată. Aş fi mâncat din farfurii de aur şi n-ar fi trebuit niciodată să fac eforturi ca să-mi folosesc puterea. Ar fi fost ca respiraţia, aşa cum ar fi trebuit să fie dintotdeauna. Şi cu timpul aş fi uitat Keramzinul.
— Şi pe mine.
— Pe tine niciodată.
A ridicat o sprânceană.
— Poate şi pe tine, am recunoscut eu, iar el a râs. Întunecatul ar fi căutat disperat şi fără succes amplificatoarele lui Morozova, până într-o bună zi când o iscoadă oarecare, un orfan *otkazat'sya,* ar fi ajuns în zăpezile din Tsibeya.
— Presupunând că n-aş fi murit în Falie.
— În versiunea mea n-ai fi fost trimis niciodată în Falie, în versiunea ta n-ai decât să mori tragic.
— Atunci continuă.
— Acest nimeni, această nulitate, acest orfan jalnic…
— Înţeleg ideea.
— … ar fi fost primul om care zăreşte cerbul după secole de căutări. Deci bineînţeles că întunecatul şi cu mine ar fi trebuit să mergem în Tsibeya călătorind în caleaşca lui neagră.
— Pe zăpadă?
— Cu sania lui neagră, m-am corectat eu. Iar când am fi ajuns la Chernast, unitatea ta ar fi fost adusă în faţa augustei noastre prezenţe…

— Am fi avut voie să vorbim sau doar ne-am fi târât pe burtă ca nişte viermi?

— V-aţi fi apropiat cu infinit respect, iar eu aş fi fost aşezată pe un podium. Aş fi purtat bijuterii şi o *kefta* aurie.

— Nu neagră?

Am făcut o pauză:

— Poate neagră.

— N-ar fi contat, a spus Mal. Oricum n-aş fi fost în stare să-mi iau privirea de la tine.

Am izbucnit în râs:

— Ba nu, i-ai fi făcut ochi dulci Zoyei.

— Ar fi fost şi Zoya de faţă?

— Păi, nu e ea prezentă peste tot?

A zâmbit:

— Tot pe tine te-aş fi remarcat.

— Bineînţeles. La urma urmelor, sunt Invocatoarea Soarelui.

— Ştii ce vreau să spun.

Am coborât privirea, măturând cu palma câteva petale de pe birou:

— M-ai remarcat vreodată la Keramzin?

A tăcut câteva clipe, iar când m-am uitat din nou la el, avea privirea aţintită în tavanul de sticlă. Era roşu ca racul.

— Mal?

Şi-a dres glasul, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Adevărul e că da. Aveam vise… tulburătoare cu tine.

— Serios? am pufnit eu.

— Şi mă simţeam vinovat pentru fiecare dintre ele. Doar erai cea mai bună prietenă a mea, nu…

A ridicat din umeri şi s-a făcut şi mai roşu.

— Eşti un neghiob, am spus eu.

— Ăsta e un lucru bine de ştiut şi nu contribuie cu nimic la poveste.

— Ei bine, am continuat eu, măturând din nou petale cu palma, n-ar fi contat dacă m-ai fi remarcat sau nu, pentru că oricum te-aş fi remarcat eu pe tine.

— Un *otkazat'sya* de rând.

— Exact, am spus eu cu glas scăzut.

Nu mai aveam chef să-l tachinez.

— Şi ce-ai fi văzut?

— Un soldat semeţ, nemaipomenit, plin de cicatrici. Şi aşa ar fi început povestea noastră.

S-a ridicat de pe parapetul bazinului şi s-a apropiat de mine:

— Dar s-ar fi încheiat tot aşa.

Avea dreptate. Nici măcar în vise nu aveam niciun viitor. Dacă reuşeam cumva să supravieţuim zilei care urma, trebuia să fac rost de o alianţă şi de o coroană. Iar Mal trebuia să găsească un mod de a-şi păstra moştenirea în secret.

I-am cuprins faţa în palme cu blândeţe:

— Şi eu aş fi fost altfel fără tine. Mai slabă, mai neglijentă.

Mal a zâmbit uşor.

— Si mi-ar fi fost frică de întuneric.

Mi-a şters lacrimile de pe obraji. Nici nu-mi dădusem seama că plângeam.

— Dar oricine şi orice aş fi fost, tot a ta aş fi rămas.

Apoi l-am sărutat – cu durere, cu poftă, cu jindul strâns în ani de zile, cu speranţa disperată că aş putea să-l păstrez în braţele mele şi cu certitudinea sfâşietoare că nu puteam. M-am lipit de el, de pieptul lui tare, de umerii lui laţi.

— O să-mi fie dor de îmbrăţişările noastre, a spus el, sărutându-mă pe obraji, pe pomeţi, pe pleoape. De gustul tău.

M-a sărutat sub ureche:

— De mirosul tău.

Mâinile lui mi-au alunecat pe spate:

— De trupul tău.

Mi s-a tăiat respiraţia când i-am simţit coapsele lipindu-se de ale mele.

Apoi s-a dezlipit de mine şi s-a uitat în ochii mei.

— Mi-aş fi dorit mai mult pentru tine, a spus el. Voal alb în păr. Şi jurăminte pe care să le putem ţine.

— Şi o noapte a nunţii cum se cuvine? Spune-mi că nu-ţi iei adio de la mine. E singurul jurământ de care am nevoie.

— Te iubesc, Alina.

M-a sărutat încă o dată. Nu-mi răspunsese, dar nu-mi păsa, pentru că gura lui o apăsa pe a mea şi, în clipa aceea, mă puteam preface că nu eram o salvatoare sau o sfântă, că puteam să-l aleg pe el, să am o viaţă, să fiu îndrăgostită. Că nu vom avea o singură noapte, ci câteva mii. Am coborât şi m-am întins pe spate pe podeaua rece, trăgându-l peste mine. Mâinile lui de soldat, aspre şi presărate cu bătături, erau calde şi

voluptuoase, stârnind în mine fiori de plăcere care mă făceau să-mi ridic şoldurile spre el, încercând să-l apropii şi mai mult de mine.

I-am tras cămaşa peste cap, plimbându-mi degetele pe muşchii spatelui său, simţind literele uşor înălţate ale cuvintelor înscrise pe pielea lui. Dar când mi-a scos bluza m-am crispat, simţind dintr-odată tot ce era în neregulă cu mine. Oase proeminente, sâni prea mici, pielea palidă şi uscată. Apoi mi-a cuprins faţa cu o mână, mângâindu-mi buza cu degetul mare.

— Eşti tot ce mi-am dorit vreodată, a spus el. Eşti inima mea.

Apoi m-am văzut pe mine însămi prin ochii lui – morocănoasă, caraghioasă, dificilă, dar frumoasă. L-am tras spre mine, am simţit cum se înfioară când ni s-au atins trupurile, piele pe piele, i-am simţit căldura coapselor, limba şi mângâierile, iar în cele din urmă dorinţa dintre noi a devenit încordată şi nerăbdătoare, precum coarda unui arc ce aşteaptă să fie eliberată.

M-a strâns de încheietura mâinii şi mintea mi s-a umplut de lumină. Nu vedeam decât chipul lui Mal, nu simţeam decât trupul lui – deasupra mea şi în jurul meu, la început într-un ritm stângaci, apoi lent şi cadenţat precum răpăitul ploii. Era tot ce voiam. Era tot ce puteam avea vreodată.

Capitolul 17

A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, Mal deja nu mai era lângă mine. Îmi lăsase o cană de ceai fierbinte pe o tavă înconjurată de flori de măr. Ploaia se oprise, dar pereţii serei erau aburiţi. Am şters un geam cu mâneca şi am privit albastrul intens al zorilor. Printre copaci am zărit un cerb cu capul plecat, păscând iarbă dulce.

M-am îmbrăcat pe îndelete, mi-am băut ceaiul şi am zăbovit pe marginea bazinului, pe al cărui parapet lămpile se stinseseră de mult. Peste câteva ore, locul acela ar fi putut sfârşi înghiţit de întuneric. Voiam să-mi întipăresc în minte fiecare detaliu. Dintr-odată am luat un condei, am deschis jurnalul la ultima pagină şi am scris numele noastre.

Alina Starkov

Malyen Oretsev

Nu-mi dădeam seama de ce făcusem asta. Poate pur şi simplu simţeam nevoia să spun că trecuserăm pe acolo.

I-am găsit pe ceilalţi făcându-şi bagajele în holul de la intrare. Genya a venit în grabă la mine, aducându-mi paltonul oliv de lână, proaspăt călcat.

— Trebuie să arăţi cât mai bine când o să-l răpui pe întunecatul.

— Mulţumesc, am spus eu cu un zâmbet. O să încerc să nu-l umplu de sânge.

M-a sărutat pe amândoi obrajii:

— Succes! O să fim tot aici când vă întoarceţi.

I-am luat mâna şi i-am pus în palmă smaraldul de la Nikolai:

— Dacă lucrurile nu merg bine, dacă nu ne mai întoarcem, ia-i pe David şi Misha şi plecaţi la Os Kervo. Cu inelul ăsta o să obţineţi tot ajutorul de care o să aveţi nevoie.

A înghiţit în sec şi m-a strâns în braţe cu putere.

Afară, Soldat Sol aşteptau în formaţie, cu puştile pe umăr şi cu mici rezervoare de *lumiya* inactivă atârnate pe spate. Tatuajele de pe feţele lor aveau un aer înfricoşător în lumina dimineţii. Grisha purtau haine de dimie, putând fi confundaţi cu nişte soldaţi obişnuiţi.

Harshaw o lăsase pe Oncat ghemuită lângă Misha, dar acum pisica stătea la una dintre ferestrele holului, lingându-şi alene blana şi urmărindu-ne cu privirea. Tolya şi Tamar aveau în piept broşele în formă de rază de soare, iar Mal încă era cu Misha. A zâmbit când m-a văzut şi a lovit uşor cu palma locul unde ar fi trebuit să aibă broşa, chiar deasupra inimii.

Cerbul se făcuse nevăzut. Am pornit prin livezile pustii, lăsând urme adânci în pământul moale. Jumătate de oră mai târziu, ne aflam la marginea Faliei.

M-am alăturat celorlalţi Etherealki: Zoya, Nadia, Adrik şi Harshaw. Mi se părea drept să fiu alături de ei şi să intrăm primii în Nemare. Furtunoşii au ridicat mâinile, invocând vânt şi coborând presiunea, la fel cum făcuse Zoya în galerie. Mi-au pocnit urechile când au aşternut pătura acustică. Dacă nu avea să ţină, Harshaw şi cu mine eram pregătiţi să invocăm foc şi lumină ca să ţinem volerele la distanţă. Ne-am înşirat în linie şi, cu paşi precauţi, am intrat în întunericul din Falie.

Nemarea întotdeauna părea să fie sfârşitul tuturor lucrurilor. Nu doar din pricina întunericului, ci mai ales din cauza sentimentului apăsător de izolare, de parcă toată lumea ar fi

dispărut şi ai fi rămas singur, doar cu şuierul respiraţiei tale şi cu bătăile şovăitoare ale inimii.

Când am păşit pe nisipurile cenuşii şi întunericul s-a îngroşat în jurul nostru, a trebuit să fac mari eforturi să nu ridic mâinile şi să ne învălui pe toţi în lumină protectoare. Am ascultat cu atenţie, aşteptându-mă să aud fâlfâit de aripi sau ţipetele îngrozitoare şi neomeneşti ale volerelor, dar n-am auzit nimic, nici măcar zgomotul paşilor noştri pe nisip. Şiretlicul pus la cale de Furtunoşi funcţiona – tăcerea era adâncă şi de nepătruns.

— Hei! am şoptit eu.

— Te auzim.

M-am răsucit pe călcâie. Ştiam că Zoya era în celălalt capăt al şirului, dar părea că vorbeşte chiar de lângă mine.

Înaintam într-un ritm constant. Am auzit un pocnet – semnalul pe care îl stabiliserăm între noi –, iar apoi, vreo zece minute mai târziu, alte două pocnete. Deci străbătuserăm un kilometru şi jumătate. La un moment dat am auzit deasupra noastră fâlfâit îndepărtat de aripi şi am simţit frica strecurându-se printre noi ca o făptură vie. Deşi nu ne auzeau, volerele simţeau mirosul prăzii de la câţiva kilometri. Oare dădeau târcoale pe sus, simţind că ceva nu era în regulă, că cineva era prin preajmă? Mă îndoiam că şiretlicul Zoyei avea să ne ţină multă vreme la adăpost. În clipa aceea mi-am dat seama cât de nebunesc era planul pe care îl puseserăm la cale. Îndrăzniserăm ce nu mai îndrăznise nimeni: intraserăm în Falie fără lumină.

Ne-am continuat înaintarea şi, după alte două pocnete, ne-am oprit şi ne-am ocupat poziţiile. Trebuia să ne mişcăm repede după ce aveam să vedem nava întunecatului.

M-am gândit la el şi am testat cu precauţie legătura dintre noi. M-am simţit copleşită de forţa dorinţei lui. Era nerăbdător, pregătit să dezlănţuie puterea Faliei, pregătit să lupte. Şi eu mă simţeam pregătită de luptă. Am lăsat să răzbată până la el nerăbdarea mea, dorinţa de a-l înfrunta: *Vin după tine.*

Mal şi Tolya – poate şi toţi ceilalţi – ştiau că amplificatoarele trebuiau să fie aduse laolaltă, dar nu simţiseră niciodată emoţia intensă ce ţi-o dădea *merzost.* Era un sentiment pe care nu-l putea înţelege niciun Grisha şi, la urma urmelor, era ceea ce ne lega strâns pe mine şi pe întunecatul – nu puterile noastre cu totul ieşite din comun şi nici faptul că amândoi eram nişte

anomalii, ba chiar nişte monstruozităţi. Ci cunoaşterea puterii interzise, dorinţa de a avea mai mult.

Minutele treceau şi nervii îmi erau din ce în ce mai încordaţi. Furtunoşii nu puteau menţine la nesfârşit pătura acustică. Dacă întunecatul avea să aştepte căderea nopţii ca să lanseze atacul. *Unde eşti?*

Răspunsul a venit sub forma unei străluciri difuze de culoare violet, care se apropia de noi dinspre răsărit.

Două pocnete. Ne-am împrăştiat în formaţia pe care o plănuiserăm.

Trei pocnete. Acesta era semnalul pentru mine. Am ridicat braţele şi am revărsat în Falie o cascadă de lumină orbitoare. În aceeaşi clipă am curbat razele, făcându-le să ocolească soldaţii noştri ca un şuvoi de apă.

Oare ce vedea întunecatul? Nisipuri moarte, lumina mată a cerului cenuşiu, carenele sfărâmate ale navelor eşuate în Nemare. Asta era tot. Noi eram invizibili. Eram ca aerul.

Nava lui a încetinit. Când s-a apropiat de noi, i-am văzut pânzele negre decorate cu soarele în eclipsă şi carena ciudată, din sticlă mată. Lumina violet împrăştiată de *lumiya* strălucea pe laturile ei, slabă şi pâlpâitoare pe fundalul strălucirii orbitoare a puterii mele.

Furtunoşii cu *kefte* albastre stăteau în faţa catargelor, iar de-a lungul balustradelor erau înşiraţi Inferni, flancaţi de Sfâşie-Inimi în roşu şi de *oprichniki* bine înarmaţi, îmbrăcaţi în straie cenuşii. Dar era un efectiv redus. Elevii probabil erau ţinuţi sub punte. Întunecatul stătea la proră, înconjurat de hoarda sa de umbre.

Ca de obicei am avut un şoc în clipa când l-am revăzut. Era ca şi când m-aş fi dus la el pe firul legăturii dintre noi: pur şi simplu era mai real, mai intens decât tot ce-l înconjura.

Totul s-a întâmplat extrem de repede. Prima împuşcătură a doborât pe unul dintre *oprichniki,* care s-a prăbuşit peste balustrada navei. Apoi împuşcăturile s-au succedat rapid, răpăind ca ploaia pe acoperiş, la începutul unei furtuni. Grisha şi *oprichnikii* se prăbuşeau şi cădeau unii peste alţii, iar nava de sticlă a fost cuprinsă de panică.

În timp ce trupurile continuau să cadă, cineva a strigat:

— Răspundeţi la foc!

Şi aerul s-a umplut de zgomotul împuşcăturilor inamice, dar eram dincolo de bătaia lor. *Nichevo'ya* dădeau din aripi, zburând

în cercuri largi, căutând în van o ţintă. S-a auzit scăpărat de cremene, iar Internii care mai rămăseseră pe navă au împrăştiat în jur coloane de flăcări. Fără ca ei să-l vadă, Harshaw a întors focul asupra lor şi au izbucnit ţipete.

Apoi s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de gemete şi de ordinele strigate de pe vasul de sticlă. Trăgătorii noştri făcuseră o treabă bună. Puntea era plină de cadavre. Teafăr, întunecatul îi făcea semn unui Sfâşie-Inimi, dându-i cine ştie ce poruncă. Nu-i puteam distinge vorbele, dar mi-am dat seama că sosise momentul când urma să se folosească de elevi.

M-am uitat în jur, căutându-i pe trăgători şi pe Grisha, simţindu-le prezenţa dincolo de razele curbate de lumină.

Un singur pocnet. Furtunoşii noştri au ridicat un val de praf. S-au auzit alte strigăte de pe vas şi Furtunoşii întunecatului au încercat să răspundă.

Acesta era momentul. Gemenii şi cu mine am pornit în fugă spre navă, apropiindu-ne dinspre pupă. Nu aveam mult timp la dispoziţie.

— Unde sunt? a şoptit Tolya după ce am urcat.

Era ciudat să-i aud vocea fără să-l văd.

— Poate sub punte, am răspuns eu.

Carena vasului nu era foarte înaltă, dar era suficient de încăpătoare. Am pornit pe punte, căutând o trapă, având grijă să nu ne lovim de gărzi sau de Grisha.

Oprichnikii care supravieţuiseră aveau puştile îndreptate spre nisipurile pustii din faţa lor. Eram atât de aproape de ei, încât le-am văzut broboanele de sudoare de pe frunte şi ochii măriţi de spaimă. Tresăreau la fiecare zgomot real sau imaginar.

— *Maleni,* şopteau între ei.

„Stafii.” Numai întunecatul era netulburat. Privea cu o mină senină cadavrele de pe punte. Eram suficient de aproape cât să-l pot ataca, dar încă era protejat de soldaţii lui de umbră. Aveam senzaţia neplăcută că aştepta ceva.

Dintr-odată, un *oprichniki* a strigat:

— Jos!

Toţi cei din jurul nostru s-au aruncat la podea şi aerul s-a umplut de împuşcături. În câteva clipe şi-au făcu apariţia şi celelalte nave de sticlă pline cu *oprichniki.* Imediat ce au intrat în contact cu lumina, carenele au început să răspândească strălucirea violet a *lumiyei.*

— Credeai că am să te înfrunt nepregătit, Alina? a strigat întunecatul peste zgomotul asurzitor. Credeai că n-am să sacrific o întreagă flotă de vase pentru cauza mea?

Oricât de multe vase ar fi poruncit întunecatul să vină în urma lui, doar două reuşiseră să scape întregi, însă erau suficiente să încline balanţa în favoarea lui. Am auzit ţipete şi urlete, iar soldaţii noştri au răspuns la foc. Pe nisip a apărut o pată roşie şi mi s-a strâns inima dându-mi seama că unul dintre oamenii noştri fusese rănit. Putea fi Vladim. Sau Zoya. Sau Mal. Trebuia să-i scot din Falie. Dar unde erau elevii? încercam să nu-mi pierd concentrarea. Nu puteam lăsa lumina să şovăie. Oamenii noştri aveau rezervoare cu *lumiya* şi puteau să se retragă în întuneric, dar ştiam că nu aveau s-o facă. Nu înainte ca eu să cobor de pe navă.

M-am strecurat în jurul catargelor, căutând în continuare o trapă.

Dar dintr-odată am simţit o durere fierbinte în umăr. Am căzut pe spate ţipând. Fusesem împuşcată.

M-am izbit de punte, simţind că pierd controlul asupra luminii. Silueta lui Tolya a pâlpâit alături de mine. Am încercat să mă concentrez şi a dispărut din nou, dar printre stâlpii balustradei i-am văzut pe Grisha şi pe soldaţii noştri redevenind vizibili pe nisipul cenuşiu. *Oprichniki* au sărit din celelalte nave, pornind la atac, iar *nichevo'ya* s-au aruncat şi ei în luptă.

Copleşită de spaimă, mă străduiam din răsputeri să-mi recapăt controlul. Nu-mi mai simţeam braţul drept. Am încercat să-mi domolesc respiraţia. *Nu mai gâfâi ca un mistreţ.* Dacă Adrik putea să invoce cu un singur braţ, puteam şi eu. Silueta lui Tamar a apărut în preajma prorei, apoi a devenit invizibilă, dar a reapărut după o clipă. Un *nichevo'ya* s-a năpustit spre ea, înfigându-şi ghearele în spatele ei. Tamar a scos un ţipăt.

Nu! Mi-am strâns toate forţele şi am invocat Tăietura, deşi n-o puteam mânui decât cu un braţ. Nu eram sigură că-l puteam nimeri pe soldatul de umbră fără s-o rănesc şi pe Tamar, dar nu puteam s-o privesc murind.

În clipa următoare o altă siluetă s-a aruncat în luptă, coborând de deasupra navei. Mi-a luat un pic să înţeleg ce vedeam: era Nikolai, cu colţii dezveliţi şi aripile larg desfăcute. Şi-a înfipt ghearele de la picioare în nimicnicul care o înhăţase pe Tamar şi i-a tras capul pe spate, obligându-l să-i dea drumul. Soldatul de

umbră se zbătea, încercând să scape, dar Nikolai s-a înălţat brusc şi l-a azvârlit în bezna de dincolo de bolta de lumină. Apoi am auzit ţipete frenetice din depărtare – volere. Soldatul de umbră aruncat în întuneric nu s-a mai întors.

Nikolai a coborât din nou şi s-a năpustit spre un alt *nichevo'ya.* Mi-l şi închipuiam râzând: *Ei bine, dacă tot sunt un monstru, atunci măcar să fiu regele monştrilor.*

Apoi mi s-a tăiat respiraţia, simţindu-mi braţul teafăr culcat la podea. Silueta întunecatului se înălţa deasupra mea, iar cizma lui îmi apăsa dureros încheietura.

— Aici erai, a zis el cu glasul său limpede şi rece. Bine te-am regăsit, Alina.

Lumina s-a stins. Bezna a învăluit totul, străpunsă doar de strălucirea violet a *lumiyei.*

Am icnit, simţind cizma întunecatului care îmi zdrobea oasele mâinii.

— Unde sunt elevii? am spus eu printre dinţi.

— Nu-s aici.

— Ce le-ai făcut?

— Sunt în siguranţă la Kribirsk. Acum cred că stau la masă.

Nichevo'ya dădeau târcoale în jurul nostru, alcătuind o cupolă impenetrabilă cu trupurile lor schimbătoare şi forfotitoare – aripi, gheare, mâini.

— Ştiam că ameninţarea o să fie suficientă. Chiar credeai că am să pun în pericol nişte copii Grisha, când deja am pierdut atât de mulţi?

— Am crezut…

Crezusem că era capabil de orice. *Voise să cred,* mi-am dat eu seama. Când îmi arătase cadavrul lui Botkin şi pe cel al Anei Kuya, voise să cred în cruzimea lui.

Apoi mi-am amintit vorbele lui de demult: *N-ai decât să mă consideri un ticălos.*

— Ştiu ce-ai crezut, ce-ai crezut întotdeauna despre mine. E mai simplu aşa, nu? Să te împăunezi cu dreptatea ta.

— Crimele tale nu-s invenţia mea.

Încă nu se terminase. Nu trebuia decât să-mi scot cremenea din mânecă. Nu aveam nevoie decât de o scânteie.

Poate că nu avea să moară niciunul dintre noi, dar ar fi durut înfiorător şi ceilalţi ar fi avut mai mult timp să fugă.

— Unde e băiatul? a întrebat el. Am pus mâna pe Invocatoare. Vreau şi iscoada.

Slavă sfinţilor că Mal încă era doar o iscoadă pentru întunecatul. Mâna teafără mi s-a strecurat în mânecă, atingând marginea cremenii.

— Nu voi permite să fie folosit ca instrument de şantaj sau ca orice altceva, am spus eu.

— Eşti la pământ, credincioşii îţi mor, şi totuşi continui să mă sfidezi.

M-a ridicat în picioare şi doi *nichevo'ya* au coborât să mă flancheze, iar cremenea mi s-a îndepărtat de degete, întunecatul mi-a desfăcut paltonul şi a început să mă pipăie. Mi s-a strâns inima când degetele lui au dat de primul săculeţ cu explozibil. Mi l-a luat din buzunar, apoi l-a găsit imediat şi pe al doilea. A scos un oftat.

— Îţi simt intenţiile, Alina, la fel cum şi tu le simţi pe ale mele. Dârzenia ta de nezdruncinat, perseverenţa de martir. Le recunosc acum.

Legătura. Mi-a venit o idee. Avea mici sorţi de izbândă, dar am hotărât să încerc.

Întunecatul a aruncat săculeţii cu explozibile unui *nichevo'ya* care a dispărut cu ei în beznă. A aşteptat, privindu-mă cu ochii săi reci şi cenuşii, zgomotele luptei fiind estompate de freamătul soldaţilor de umbră din jurul nostru. Câteva clipe mai târziu, de undeva din depărtare s-a auzit un bubuit asurzitor.

Întunecatul a clătinat din cap:

— Poate o să-mi ia o viaţă să te frâng, Alina, dar am de gând să mă străduiesc din răsputeri.

S-a întors şi chiar atunci am acţionat. Întrucât eram ţinută de *nichevo'ya,* nu puteam folosi Tăietura, dar nici nu eram neputincioasă. Mi-am răsucit încheieturile şi lumina violet a *lumiyei* s-a curbat în jurul meu. În acelaşi timp, am pătruns pe firul invizibil care ne lega atât de strâns.

Întunecatul a ridicat brusc capul şi preţ de o clipă, deşi nu scăpasem din strânsoarea nimicnicilor, ci doar devenisem invizibilă, l-am privit pe întunecatul de lângă catarg. Viziunea din faţa lui era o fată teafără, fără nicio rană. Fata a ridicat braţele, pregătindu-şi Tăietura. Întunecatul n-a stat pe gânduri, ci a reacţionat imediat. N-a durat mai mult de o secundă – intervalul scurt dintre instinct şi înţelegere –, dar a fost de-ajuns.

Soldaţii de umbră mi-au dat drumul şi s-au repezit spre el să-l protejeze, iar eu am dat fuga spre balustradă şi am sărit peste bord.

Am aterizat pe braţul rănit şi întreg trupul mi-a fost fulgerat de durere. Din spatele meu s-a auzit urletul de furie al întunecatului. Ştiam că-mi pierdusem controlul asupra luminii, ceea ce însemna că acum eram vizibilă. Aşa că am luat-o din loc, târându-mă prin nisip, departe de strălucirea violet a *lumiyei.* Am văzut soldaţi şi Grisha luptând în preajma vaselor de sticlă. Harshaw era la pământ, iar Ruby sângera.

Am reuşit să mă ridic în picioare. Capul mi se învârtea. Mi-am strâns braţul rănit cu mâna teafără şi am pornit clătinându-mă prin întuneric. Nu vedeam nimic, eram complet dezorientată. Dar am continuat să merg prin beznă, încercând să-mi deblochez mintea, să încropesc un plan. Ştiam că volerele mă puteau ataca în orice clipă, dar era prea riscant să folosesc lumina. *Gândeşte!*

Mă mustram în sinea mea. Nu mai aveam nicio idee. Rămăsesem fără explozibile şi nu puteam folosi Tăietura. Mâneca îmi era plină de sânge şi paşii îmi încetineau. Trebuia să găsesc pe cineva să-mi vindece braţul. Trebuia să mă refac şi să atac din nou. Nu puteam fugi iarăşi de întunecatul, la fel ca prima oară când luptaserăm în Falie. De atunci fugisem întruna.

— Alina.

M-am întors. Era vocea lui Mal. *Poate e doar efectul păturii sonore,* mi-am spus în sinea mea. Dar ştiam că pătura Furtunoşilor fusese ridicată de mult. Oare cum mă găsise? Ce întrebare prostească. Mal mă găsea întotdeauna.

Am icnit când m-a apucat de mâna rănită în întuneric. În ciuda durerii şi a riscurilor, am invocat o rază slabă de lumină şi i-am văzut chipul frumos murdărit de praf şi de sânge. Şi cuţitul pe care îl ţinea în mână. Am recunoscut pumnalul din oţel Grisha. Era al lui Tamar. Oare i-l oferise pentru acest moment? Sau o căutase în beznă să i-l ceară?

— Mal, nu. Încă nu s-a terminat…

— Ba da, Alina.

Am încercat să mă dau în spate, dar m-a apucat strâns de încheietura goală, fiorul intens al puterii străbătându-ne trupurile, chemându-mă, cerându-mi să trec prin uşa aceea. Cu

cealaltă mână m-a forţat să strâng plăselele cuţitului. Lumina a şovăit.

— Nu!

— Nu lăsa ca totul să fi fost în zadar, Alina.

— Te rog…

Un ţipăt îndurerat a răsunat peste hărmălaia luptei. Părea să fie vocea Zoyei.

— Salvează-i, Alina. Nu mă lăsa să trăiesc cu gândul că aş fi putut împiedica toate astea.

— Mal…

— Salvează-i! Lasă-mă să te ajut, mi-a cerut el, privindu-mă în ochi. Pune capăt acestei bătălii.

Şi-a înteţit strânsoarea. *Povestea noastră nu are sfârşit.*

N-am să ştiu niciodată dacă braţul mi-a fost mişcat de lăcomie sau de altruism. Condusă de degetele lui, mâna mea a ridicat cuţitul şi i l-a înfipt în piept.

Forţa loviturii m-a făcut să mă aplec în faţă şi mi-am pierdut echilibrul preţ de o clipă. Apoi m-am îndepărtat de el, iar cuţitul a căzut din mâinile amândurora. Sângele îi ţâşnea din rană, dar îmi strângea în continuare încheietura.

— Mal, am scâncit eu.

A tuşit şi i-a dat sângele pe gură. A căzut în faţă şi era cât pe ce să cad şi eu când l-am prins în braţe, strânsoarea lui fiind atât de puternică, încât îmi era teamă că o să-mi frângă oasele. Din gâtlej i-a ţâşnit un icnet ca o bolboroseală. S-a lăsat cu toată greutatea pe mine, trăgându-mă în jos, cu degetele strânse în jurul încheieturii mele, ca şi când ar fi încercat să-mi ia pulsul.

Am simţit când şi-a dat sufletul.

Preţ de o clipă s-a făcut linişte şi mi-am ţinut respiraţia. Apoi s-a produs o explozie de foc alb. Timpanele mi-au fost asaltate de un vuiet asurzitor, de o avalanşă de sunete care au cutremurat nisipul şi au făcut aerul să vibreze.

Am scos un ţipăt, simţindu-mă inundată de puterea incandescentă, mistuită pe dinăuntru. Eram o stea. Ardeam. Eram un soare nou, născut ca să sfărâme aerul şi să înghită pământul.

Sunt ruinătoare.

Lumea s-a cutremurat, s-a dizolvat, a făcut implozie.

Apoi puterea a dispărut.

Am deschis ochii. În jurul meu era beznă. Urechile îmi ţiuiau.

Eram în genunchi. Am găsit în întuneric trupul lui Mal, cutele însângerate ale cămăşii lui.
Am ridicat mâinile, chemând lumina. Nu s-a întâmplat nimic. Am încercat din nou, căutând puterea şi negăsind decât absenţa ei. Am auzit un ţipăt deasupra capului. Volerele dădeau târcoale. Vedeam coloanele de foc ale Infernilor, siluetele întunecate ale soldaţilor luptând în lumina violet a vaselor de sticlă. Undeva, Tolya şi Tamar îmi strigau numele.
— Mal… am spus eu cu o voce răguşită, de nerecunoscut.
Am chemat din nou lumina, aşa cum făcusem pe vremuri în pântecele Catedralei Albe, căutând şi cele mai firave raze. Dar de data asta era altfel. Simţeam rana din adâncul meu, golul unde cândva fusese ceva întreg şi bun. Nu eram distrusă. Eram goală pe dinăuntru.
Am strâns în pumni cămaşa lui Mal.
— Ajută-mă, am scâncit eu.
Ce este infinit? Universul şi lăcomia oamenilor.
Ce fel de lecţie era asta? Ce fel de glumă bolnavă? Când întunecatul se jucase cu puterea din inima creaţiei, pedeapsa lui fusese Falia, un loc în care puterea lui nu avea niciun efect, o monstruozitate care avea să-l tină pe el şi ţara lui în robie timp de sute de ani. Oare aceasta era pedeapsa mea? Morozova chiar era nebun sau doar un ratat?
— Ajutor! am strigat eu.
Tolya şi Tamar au dat fuga la mine, urmaţi de Zoya, trupurile fiindu-le luminate de rezervoarele de sticlă pline cu *lumiya.* Tolya şchiopăta, Zoya avea o arsură pe o parte a feţei, iar Tamar era plină de sânge din cap până-n picioare de la rănile pricinuite de *nichevo'ya.* Când l-au văzut pe Mal, au rămas ţintuiţi locului.
— Aduceţi-l înapoi! am strigat eu.
Tolya şi Tamar au îngenuncheat lângă el, dar am văzut privirea pe care au schimbat-o între ei.
— Alina… a spus Tamar.
— Vă rog, am zis eu printre lacrimi. Aduceţi-l înapoi!
Tamar a deschis gura lui Mal, încercând să-i sufle aer în plămâni. Tolya a pus o mână pe pieptul lui Mal, apăsându-i rana şi încercând să-i readucă inima la viată.

— Avem nevoie de mai multă lumină, a spus el.

Mi-a scăpat un râs înfundat. Am ridicat mâinile, implorând lumina şi pe toţi sfinţii care au trăit pe faţa pământului. Degeaba. Era un gest fals. O pantomimă.

— Nu înţeleg, am strigat eu, lipindu-mi obrazul înlăcrimat de al lui Mal.

Pielea deja începuse să i se răcească.

Baghra mă prevenise: *Nu ştiu dacă ai să supravieţui sacrificiului pe care îl presupune* merzost. Dar care era rostul acestui sacrificiu? Oare vieţile noastre avuseseră doar menirea de a arăta care e preţul lăcomiei? Oare acesta era adevărul nebuniei lui Morozova, un fel de ecuaţie crudă care punea laolaltă iubirile şi pierderile noastre, preschimbându-le în deşertăciuni?

Era prea mult. Eram copleşită de durere. Dacă mi-aş fi recăpătat puterea fie şi pentru o clipă, aş fi transformat întreaga lume în cenuşă.

Apoi am văzut-o. O lumină îndepărtată, o lamă orbitoare spintecând întunericul.

Înainte să-mi pot da seama ce este, a apărut încă una – un punct strălucitor care s-a transformat în două raze incandescente, înălţându-se năvalnic deasupra mea.

Un torent strălucitor a izbucnit în beznă la doar câţiva metri de mine. Ochii mi s-au obişnuit cu lumina şi l-am zărit pe Vladim cu gura deschisă, uluit de razele care i se revărsau din palme.

Am întors capul şi i-am văzut prinzând contur, unul câte unul, pe întinsul Faliei, ca stelele pe cerul amurgului, pe *oprichniki* şi pe soldaţii soarelui. Îşi coborau armele, cu feţe uluite şi îngrozite, scăldaţi în lumina orbitoare.

Mi-am amintit vorbele pe care mi le spusese întunecatul pe nava care brăzda apele îngheţate din Drumul oaselor. *Morozova era un om ciudat. Semăna cu tine: era atras de oamenii simpli şi slabi.*

Se căsătorise cu o femeie *otkazat'sya.*

Fusese la un pas să-şi piardă fiica *otkazat'sya.*

Trăise cu sentimentul că era singur pe lume, că avea o putere pe care n-o împărtăşea cu nimeni.

Acum înţelegeam. Îmi dădeam seama ce făcuse. Acesta era darul celor trei amplificatoare: puterea multiplicată de o mie de ori, dar nu într-o singură persoană. Oare câţi Invocatori ai

Soarelui fuseseră creaţi în clipa aceea? Cât de departe se împrăştiase puterea lui Morozova?
Razele şi cascadele de lumină înfloreau în jurul meu, ca o grădină strălucitoare în noaptea monstruoasă a Faliei. În locurile unde se încrucişau razele, întunericul dispărea.
Nemarea se descompunea încetul cu încetul, iar volcrele scoteau ţipete disperate deasupra capetelor noastre. Era un miracol.
Dar nu-mi păsa. Sfinţii îşi puteau păstra pentru ei miracolele, iar Grisha n-aveau decât să rămână cu vieţile lor lungi şi cu lecţiile lor. Mal murise.
— Cum?
Am ridicat privirea. Întunecatul stătea în spatele nostru, uluit de priveliştea Faliei care dispărea văzând cu ochii.
— Nu se poate. Nu fără pasărea de foc. Al treilea…
Dar s-a oprit când i-au căzut ochii pe cadavrul lui Mal, pe mâinile mele însângerate.
— Nu se poate, a repetat el.
Nici în clipa aceea, când lumea aşa cum o ştiam era recreată în strălucirea jerbelor de lumină, întunecatul nu putea înţelege ce fusese Mal de fapt. Nu voia să înţeleagă.
— Ce fel de putere e asta? a întrebat el.
S-a apropiat de noi, cu şuviţe de întuneric în palme, cu nimicnicii roind în jurul său.
Gemenii au pus mâinile pe arme. Fără să stau pe gânduri, am ridicat braţele, chemând lumina. Dar nu s-a întâmplat nimic.
Întunecatul se uita ţintă la noi. A coborât braţele, iar umbrele i-au dispărut din palme.
— Nu, a spus el dezorientat, clătinând din cap. Nu. Asta nu-i… Ce-ai făcut?
— Continuaţi-vă treaba! le-am poruncit gemenilor.
— Alina…
— Aduceţi-l înapoi, am repetat eu.
Ştiam că nu avea noimă ce le ceream eu. Gemenii nu deţineau puterea lui Morozova. Dar Mal putea transforma pietrele în iepuri. Putea găsi nordul şi stând în cap. Sigur avea să găsească o cale de a se întoarce la mine.
M-am ridicat în picioare, iar întunecatul s-a apropiat, ridicând mâinile spre gâtul meu.
— Nu, a şoptit el.

Abia atunci mi-am dat seama că-mi căzuse colierul de la gât. Am coborât privirea. Zăcea rupt în bucăţi lângă cadavrul lui Mal. Încheietura îmi era goală – căzuse şi brăţara.

— Nu aşa trebuia să se întâmple, a spus el, şi în vocea lui a răsunat disperarea, o suferinţă nouă şi nefamiliară.

Degetele sale mi-au alunecat pe gât, apoi mi-au cuprins faţa. N-am simţit revărsându-se asupra mea siguranţa de altădată. În mine nu s-a trezit nicio lumină care să răspundă la chemarea lui. Ochii săi cenuşii îi cercetau pe ai mei – nedumeriţi, aproape speriaţi.

— Erai menită să fii ca mine. Erai menită... Acum nu mai eşti *nimic.*

A coborât mâinile. Mi-am dat seama că înţelesese. Era cu adevărat singur. Şi avea să fie singur pentru totdeauna.

Am văzut dezolarea din ochii săi, am simţit abisul lărgindu-se înlăuntrul său, vidul infinit. L-a părăsit liniştea, acea certitudine calmă, şi a scos un urlet de furie.

A desfăcut larg braţele, chemând întunericul. *Nichevo'ya* s-au împrăştiat ca un stol de păsări care îşi iau zborul de pe un gard şi s-au năpustit asupra soldaţilor soarelui şi a *oprichnikilor* deopotrivă, curmându-le viaţa şi stingând razele de lumină care li se împrăştiau din trup. Ştiam că suferinţa întunecatului nu avea capăt. Avea să se adâncească în ea la nesfârşit.

Î*ndurare.* Oare înţelesesem vreodată ce însemna îndurarea? Oare chiar crezusem că ştiam ce înseamnă să suferi? Să ierţi? *îndurare,* mi-am spus în sinea mea. *Pentru cerb, pentru întunecatul, pentru noi top.*

Dacă am fi fost în continuare legaţi de acel fir invizibil, poate ar fi simţit ce mă pregăteam să fac. Degetele mi s-au curbat în mâneca paltonului, înfăşurând o şuviţă de întuneric în jurul pumnalului din mâna mea, pe care îl ridicasem din nisip, încă umezit de sângele lui Mal. Aceasta era singura putere care îmi mai rămăsese, una care nu fusese niciodată cu adevărat a mea. Un ecou, o glumă, un truc de carnaval. *E ceva ce ai luat de la el.*

— Nu trebuie să fiu Grisha ca să mânuiesc oţelul Grisha, am şoptit eu.

Şi, cu o mişcare bruscă, am înfipt adânc în inima întunecatului pumnalul înfăşurat în umbră.

A scos un icnet uşor, un pic mai mult decât o expiraţie. Întunecatul s-a uitat la plăselele care îi ieşeau din piept, apoi din

nou la mine. S-a încruntat, a făcut un pas, clătinându-se uşor, apoi s-a îndreptat de spate.

Din piept i-a ţâşnit un singur hohot de râs şi pe bărbie i s-au aşternut câţiva stropi fini de sânge.

— *Aşa?*

Picioarele i-au tremurat. A încercat să se împotrivească prăbuşirii, dar braţul i-a căzut şi trupul i s-a chircit, răsturnându-se pe spate. *E foarte simplu. Asemănătorul cheamă asemănătorul.* Însăşi puterea întunecatului. Sângele lui Morozova.

— Cerul albastru, a spus el.

Am întors privirea şi am văzut în depărtare strălucirea palidă a cerului, estompată de ceaţa neagră a Faliei. Volerele se îndepărtau de ea, căutând un loc în care să se ascundă.

— Alina, a spus el cu glas scăzut.

Am îngenuncheat lângă el. *Nichevo'ya* încetaseră atacul. Se învârteau şi se îmbulzeau deasupra noastră, neştiind ce să facă. Mi s-a părut că-l zăresc şi pe Nikolai printre nimicnici, pornind spre albastrul cerului.

— Alina, a repetat întunecatul, degetele sale căutându-le pe ale mele.

Spre surprinderea mea, ochii mi s-au umezit.

A întins mâna, mângâindu-mi obrazul brăzdat de lacrimi, şi pe buzele însângerate i-a fluturat un mic zâmbet.

— Cineva care plânge după mine.

A coborât mâna, ca şi când greutatea ei ar fi fost prea mult.

— Nu vreau mormânt, a zis el cu glas stins, strângându-mă de mână. Nu vreau ca lumea să aibă ce profana.

— Bine, am spus eu, şi lacrimile s-au înteţit.

N-o *să rămână nimic.*

A tresărit şi pleoapele i-au coborât.

— Încă o dată, mi-a cerut el. Spune-mi numele încă o dată.

Ştiam că avea o vârstă venerabilă. Dar în clipa aceea era doar un băiat – strălucit, hărăzit cu prea multă putere, împovărat de eternitate.

— Aleksander.

A închis ochii şi a şoptit:

— Nu mă lăsa singur.

Apoi s-a stins. Peste noi s-a revărsat un zgomot ca un oftat uriaş, fluturându-mi părul.

Nichevo'ya s-au descompus, împrăştiindu-se ca cenuşa în vânt, lăsându-i pe soldaţi şi pe Grisha cu privirile aţintite în gol, spre locurile în care se aflaseră monştrii cu o clipă înainte. Am auzit un ţipăt sfâşietor, iar când am ridicat privirea, am văzut cum dispar aripile lui Nikolai, al cărui trup a pornit vertiginos către nisipul cenuşiu, în timp ce întunericul se revărsa din el în şuviţe negre. Zoya a fugit spre el, încercând să-i atenueze căderea cu un curent ascendent.

Ştiam că trebuia s-o iau din loc. Că trebuia să fac ceva. Dar nu eram în stare să-mi mişc picioarele. M-am prăbuşit între Mal şi întunecatul, ultimele vlăstare din descendenţa lui Morozova. Sângeram din rana de glonţ de la umăr. Mi-am atins pielea gâtului, care până atunci fusese acoperită de colier. M-am simţit goală.

Ca prin ceaţă mi-am dat seama că oastea de Grisha a întunecatului se retrăgea. La fel şi unii dintre *oprichniki,* lumina încă revărsându-se din ei în izbucniri necontrolate. Nu ştiam unde mergeau. Poate înapoi la Kribirsk, să-şi anunţe compatrioţii că stăpânul lor fusese răpus. Sau poate doar fugeau. Nu-mi păsa.

I-am auzit pe Tolya şi Tamar şoptind în preajma mea. Nu le distingeam cuvintele, dar resemnarea din glasurile lor era cât se poate de limpede.

— N-a rămas nimic, am spus eu în şoaptă, simţind goliciunea din mine, goliciunea din jur.

Soldat Sol chiuiau, spulberând Falia cu fascicule incandescente. Unii urcaseră pe nava de sticlă a întunecatului, alţii se aşezaseră în linie, unindu-şi razele şi trimiţând o cascadă de lumină înspre rămăşiţele de întuneric, distrugând Falia cu un val unduitor.

Strigau şi râdeau, bucurându-se de triumful lor, atât de zgomotos încât era cât pe ce să-mi scape şuierul discret, fragil, imposibil. Am încercat s-o ţin departe de mine, dar în cele din urmă speranţa m-a copleşit – o dorinţă atât de intensă, încât ştiam că neîmplinirea ei mă va frânge.

Tamar a suspinat, iar Tolya a tras o înjurătură. Şi s-a auzit încă o dată: zgomotul hârâit şi miraculos al respiraţiei lui Mal.

Capitolul 18

Ne-au scos din Falie cu unul dintre vasele de sticlă ale întunecatului. Zoya a preluat cu uşurinţă comanda asupra navei avariate, apoi le-a distras atenţia soldaţilor soarelui în timp ce Tolya şi Tamar ne-au dus pe punte, ascunşi sub *kefte* şi paltoane groase. Trupul întunecatului era înfăşurat în straiele albastre ale unuia dintre Internii lui căzuţi în luptă. Îi făcusem o promisiune şi aveam de gând s-o duc la îndeplinire.

Furtunoşii – Zoya, Nadia şi Adrik, cu toţii în viaţă şi teferi – au umflat pânzele negre şi ne-au purtat peste nisipurile moarte cu toată viteza de care erau în stare.

M-am întins lângă Mal. Încă avea dureri îngrozitoare, pierzându-şi cunoştinţa din timp în timp. Tolya continua să-i dea îngrijiri, verificându-i pulsul şi respiraţia.

De undeva de pe navă s-a auzit vocea lui Nikolai – era răguşită şi alterată de întunericul care îl luase în stăpânire o vreme. Voiam să mă duc la el, să-i văd faţa, să mă asigur că era teafăr. Probabil avea oase rupte după căzătură. Dar pierdusem mult sânge şi simţeam că mă fură somnul, mintea mea epuizată îşi dorea să uite tot ce se întâmplă în jur. Când au început să mi se închidă ochii, l-am luat pe Tolya de mână:

— Aici am murit. Înţelegi?

Uriaşul s-a încruntat. Credea că delirez, dar voiam să mă audă:

— Acesta a fost martiriul meu, Tolya. Am murit aici, în ziua asta.

— Sankta Alina, a spus el cu glas scăzut, sărutându-mi mâna cu un gest curtenitor, asemenea unui gentleman care invită o doamnă la dans.

M-am rugat tuturor sfinţilor adevăraţi să mă fi înţeles.

Până la urmă, prietenii mei s-au îngrijit cum se cuvine de moartea mea şi de învierea lui Nikolai.

Ne-au dus înapoi la Tomikyana şi ne-au ascuns în magazie, printre presele de cidru, în caz că s-ar fi întors soldaţii soarelui. Pe Nikolai l-au spălat, l-au tuns, l-au hrănit bine cu pâine uscată şi ceai îndulcit. Genya chiar i-a găsit o uniformă a Armatei întâi. După doar câteva ore, a pornit spre Kribirsk, flancat de gemeni, împreună cu Nadia şi Zoya, îmbrăcaţi cu toţii în *kefte* albastre furate de la cei căzuţi în luptă.

Povestea pe care o ticluiseră era simplă: prinţul fusese luat prizonier de întunecatul şi urma să fie executat în Falie, dar

reuşise să scape şi, cu ajutorul Invocatoarei Soarelui, reuşise să-l învingă pe întunecatul. Erau puţini cei care ştiau ce se întâmplase cu adevărat. Bătălia fusese o degringoladă sângeroasă în întuneric şi bănuiam că *oprichnikii* şi Grisha din slujba întunecatului care reuşiseră să scape erau preocupaţi acum să se ascundă sau să obţină graţieri regale, nu să contrazică versiunea noastră asupra evenimentelor. Era o poveste bună, cu sfârşit tragic – Invocatoarea Soarelui îşi dăduse viaţa pentru a salva Ravka şi pe noul ei rege.

Îmi amintesc doar frânturi din timpul petrecut la Tomikyana. Mirosul de mere. Uguitul porumbeilor sub streşini. Respiraţia lui Mal alături de mine. La un moment dat, Genya a venit să vadă cum ne simţim şi mi s-a părut că visez. Încă avea faţa plină de cicatrici, dar mare parte dintre muchiile negre dispăruseră.

— La fel şi umărul tău, a spus ea cu un zâmbet. Încă ai cicatricea, dar nu mai e atât de înfiorătoare.

— Si ochiul tău? am întrebat eu.

— L-am pierdut pentru totdeauna. Dar a început să-mi placă peticul. Mi se pare că-mi dă un aer şmecheresc.

Apoi probabil am aţipit, pentru că, deschizând din nou ochii, l-am văzut pe Misha stând în faţa mea cu mâinile murdare de făină.

— Ce-ai gătit? am întrebat eu, morfolind cuvintele.

— Plăcintă cu ghimbir.

— Nu cu mere?

— M-am săturat de mere. Vrei să faci tu glazura?

Îmi aduc aminte că am schiţat un gest afirmativ din cap, apoi am adormit la loc.

Abia târziu în noapte au venit la noi Zoya şi Tamar, aducându-ne veşti de la Kribirsk. Puterea amplificatoarelor ajunsese până la docurile uscate. Explozia îi culcase la pământ pe docheri şi pe Grisha, şi s-a iscat un adevărat haos când lumina a început să se reverse din toţi *otkazat'sya* aflaţi la marginea Faliei.

Când Nemarea începuse să se descompună, îndrăzniseră să păşească dincolo de ţărm şi să contribuie la distrugerea ei. Unii puseseră mâna pe arme şi începuseră să vâneze volere, înghesuindu-le în cele câteva petice de întuneric care mai rămăseseră din Nemare şi omorându-le fără milă. Se zvonea că unele reuşiseră să scape, înfruntând lumina şi căutând adăpost în locuri umbrite. Acum, printre docheri, printre soldaţii soarelui

şi *oprichnikii* care nu fugiseră mai rămăseseră din Nemare doar câteva smocuri întunecate care pluteau în aer sau se rostogoleau pe nisip ca nişte animale rătăcite de turma lor.

Când vestea morţii întunecatului a ajuns la Kribirsk, în baza militară s-a iscat haosul. Dar apoi a sosit Nikolai Lantsov. S-a instalat în apartamentul regal, i-a chemat la el pe căpitanii Armatei întâi şi pe comandanţii Grisha, apoi pur şi simplu a început să dea ordine. A mobilizat toate celelalte unităţi ale armatei pentru a păzi graniţele şi a trimis mesaj pe coastă să se adune flota lui Sturmhond. Şi a făcut toate astea fără să doarmă vreun pic şi cu două coaste rupte. Nimeni altcineva n-ar fi avut o asemenea iscusinţă şi un asemenea curaj, deşi era mezinul familiei şi se zvonea c-ar fi fost un bastard. Dar Nikolai se pregătise toată viaţa pentru asta şi ştiam că avea darul de a face lucruri imposibile.

— Cum se simte? am întrebat-o eu pe Tamar.

A făcut o pauză apoi a spus:

— Bântuit. Simt că s-a schimbat, dar nu cred că altcineva şi-ar putea da seama.

— Aşa o fi, a protestat Zoya, dar n-am văzut niciodată un asemenea om. Dacă o să devină mai şarmant de-atât, bărbaţii şi femeile or să înceapă să se întindă pe străzi pentru a avea privilegiul de a fi călcaţi de noul rege ravkan. Cum ai putut să-i rezişti?

— Bună întrebare, a murmurat Mal de lângă mine.

— Se pare că nu-mi pasă de smaralde, am spus eu.

Zoya a dat ochii peste cap:

— Nici de sângele regal, nici de charisma tulburătoare, nici de averile colosale…

— Poţi să te opreşti, a spus Mal.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui:

— Toate astea sună frumos, dar adevărata mea pasiune sunt cauzele pierdute.

Sau numai una. *Beznako.* Cauza mea pierdută, din nou alături de mine.

— Sunt înconjurată de neghiobi, a spus Zoya zâmbind.

Înainte ca Tamar şi Zoya să se întoarcă în vilă, Tamar s-a uitat la rănile noastre. Mal se simţea slăbit, dar era de aşteptat după încercarea prin care trecuse. Tamar îmi vindecase rana de glonţ din umăr şi, lăsând deoparte faptul că eram slăbită si aveam

dureri, mă simţeam ca nouă. Cel puţin asta le-am spus. Simţeam golul dureros lăsat în mine de dispariţia puterii, la fel cum cei care rămân fără o mână sau un picior încă mai simt dureri în membrul pierdut.

Am adormit pe salteaua pe care ne-o aduseseră în magazie, iar când m-am trezit, Mal stătea pe-o parte, uitându-se la mine. Era palid, iar ochii lui albaştri păreau prea strălucitori. Am întins mâna şi mi-am plimbat degetul pe cicatricea de pe mandibula lui, pe care o căpătase în Fjerda, unde începuse să caute cerbul.

— Ce-ai văzut? am întrebat eu. Când…

— Când am murit?

L-am înghiontit uşor şi s-a crispat:

— L-am văzut pe Ilya Morozova cântând la balalaică în spinarea unui unicorn.

— Foarte amuzant.

S-a întors pe spate, vârând cu grijă o mână sub cap:

— N-am văzut nimic. Nu-mi amintesc decât durere. Pumnalul părea de foc. Am simţit că-mi scoate inima din piept. Apoi nimic. Doar întuneric.

— Ai murit, am spus eu înfiorându-mă. Apoi puterea mea…

Vocea mi s-a frânt.

A întins mâna, iar eu mi-am sprijinit capul de umărul lui, având grijă să nu-i deranjez bandajele de pe piept.

— Îmi pare rău, a spus el. De câteva ori… mi-am dorit să rămâi fără putere. Dar nu am vrut-o niciodată cu adevărat.

— Mă bucur că încă sunt în viaţă, am spus eu. Falia a dispărut. Tu eşti teafăr. Dar… tot mă doare.

Mă simţeam meschină. Harshaw murise, la fel şi jumătate din Soldat Sol, inclusiv Ruby. Muriseră şi alţii înaintea lor: Sergei, Marie, Paja, Fedyor, Botkin, Baghra. Căzuseră atât de mulţi în acest război. Lista continua la nesfârşit.

— Toate sunt vremelnice, a spus Mal. Ai dreptul să suferi.

M-am uitat la bârnele de lemn ale magaziei. Mă părăsise până şi fărâma de întuneric pe care o puteam controla. Puterea aceea aparţinuse întunecatului şi părăsise lumea odată cu el.

— Mă simt goală pe dinăuntru.

Mal a tăcut preţ de câteva clipe, apoi a spus:

— La fel mă simt şi eu.

M-am ridicat într-un cot. Mal privea în gol:

— N-am să fiu sigur decât atunci când voi încerca din nou să-mi folosesc talentul de iscoadă, dar cert e că acum mă simt diferit. Înainte pur şi simplu simţeam lucruri.

Chiar şi acum, stând întins aici, ar fi trebuit să pot simţi un cerb în livadă, o pasăre odihnindu-se pe o creangă sau poate un şoarece cuibărit în perete. Nu m-am gândit la asta înainte, dar acum simt un fel de… tăcere.

Vremelnicie. M-am întrebat cum îl readuseseră la viaţă Tolya şi Tamar. Credeam că fusese un miracol. Dar acum înţelegeam. Mal avusese două vieţi, dar numai una îi aparţinea de drept. Cealaltă era furată, o moştenire plăsmuită din *merzost,* furată din inima lumii. Aceasta fusese forţa care o readusese la viaţă pe fiica lui Morozova atunci când îi fusese luată viaţa obişnuită de om, aceasta era puterea care sălăşluise în oasele lui Mal. Sângele lui era impregnat cu ea, şi această fărâmă de *merzost* îl făcuse o iscoadă excepţională, legându-l de toate vietăţile de pe pământ. *Asemănătorul cheamă asemănătorul.*

Iar acum dispăruse. Viaţa pe care Morozova o furase şi o dăduse fiicei sale ajunsese la sfârşit. Viaţa cu care se născuse Mal – fragilă, muritoare, efemeră – era doar a lui. Vremelnicie. Acesta era preţul impus de legile lumii pentru a-şi recăpăta echilibrul. Dar Morozova nu putea bănui că persoana care va dezlega secretele amplificatoarelor sale avea să fie un Grisha străvechi, care va fi trăit o mie de ani şi care se va fi plictisit de puterea lui. Nu putea bănui că totul avea să ia sfârşit cu doi orfani din Keramzin.

Mal m-a luat de mână, împreunându-şi degetele cu ale mele, şi mi-a lipit-o de pieptul său.

— Crezi că vei putea fi fericită cu o iscoadă neputincioasă? m-a întrebat el.

Am zâmbit. Mal cel impertinent, şarmant, curajos şi periculos. Să fi fost o undă de îndoială în glasul lui? L-am sărutat tandru.

— Dacă tu poţi fi fericit cu cineva care ţi-a înfipt un cuţit în inimă.

— Ţi-am dat şi eu o mână de ajutor. Şi ţi-am zis că pot trece peste supărări.

Nu ştiam ce avea să urmeze şi cine aveam să fiu. Nu aveam nimic – până şi hainele de pe mine erau de împrumut. Şi totuşi, stând întinsă în magazie, mi-am dat seama că nu-mi era teamă. După toate încercările prin care trecusem, nu mai rămăsese

niciun pic de frică în mine. În sufletul meu erau tristeţe, recunoştinţă, poate chiar speranţă, dar frica fusese măcinată de durere şi greutăţi. Sfânta murise. La fel şi Invocatoarea Soarelui. Eram din nou o fată simplă, dar această fată nu-şi datora tăria sorţii, întâmplării sau vreunui destin măreţ. Mă născusem cu puterea mea, dar restul îl dobândisem prin forţe proprii.

— Mal, trebuie să ai grijă. Povestea amplificatoarelor ar putea ieşi la iveală. Lumea ar putea crede că încă ai puterea.

A clătinat din cap:

— Malyen Oretsev a murit odată cu tine, a spus el, şi vorbele sale au stârnit un puternic ecou în mine, făcându-mi pielea de găină. Viaţa aceea s-a sfârşit. Poate am să fiu mai înţelept în următoarea.

Am pufnit:

— Vom vedea. Ştii, trebuie să ne alegem nume noi.

— Misha deja lucrează la o listă de propuneri.

— Pe toţi sfinţii!

— N-ai de ce să te plângi. Se pare că eu o să fiu Dmitri Dumkin.

— Ţi se potriveşte.

— Te previn că ţin socoteala tuturor insultelor pe care le primesc de la tine, ca să ţi le pot plăti când o să mă pun pe picioare.

— Mai uşor cu ameninţările, Dumkin. Poate o să-i povestesc Aparatului despre miraculoasa ta revenire la viaţă şi o să te transforme şi pe tine în sfânt.

— N-are decât, a spus Mal. N-am de gând să-mi irosesc viaţa ca sfânt.

— Nu?

— Nu, a spus el, trăgându-mă mai aproape. Trebuie să-mi petrec restul vieţii încercând să dovedesc că merit o anume fată cu păr cărunt. E foarte sarcastică şi uneori îmi pune găinaţ de gâscă în pantofi sau încearcă să mă omoare.

— Pare o fată dificilă, am apucat eu să spun înainte să mă sărute.

— Dar merită efortul. Şi poate că într-o bună zi mă va lăsa s-o duc într-o capelă.

M-am înfiorat:

— Nu-mi plac capelele.

— I-am promis Anei Kuya că am să mă însor cu tine.

Am râs:
— N-ai uitat?
— Alina, a spus el, sărutându-mi cicatricea din palmă. N-am uitat nimic.

Trebuia să plecăm de la Tomikyana. Nu avuseserăm la dispoziţie decât o noapte ca să ne refacem, dar vestea că Falia fusese distrusă se împrăştia cu repeziciune, iar proprietarii fermei aveau să se întoarcă în curând. Şi, chiar dacă nu mai eram Invocatoarea Soarelui, tot mai erau lucruri pe care trebuia să le fac înainte s-o îngrop pentru totdeauna pe Sankta Alina.
Genya ne-a adus haine curate. Mal s-a dus şchiopătând în spatele preselor să se schimbe, iar Genya m-a ajutat să mă îmbrac cu o bluză simplă şi un sarafan. Deci nici măcar uniforme militare, ci haine ţărăneşti.
Pe vremuri, la Micul Palat, Genya îmi împletise fire de aur în plete, dar acum era nevoie de o schimbare şi mai radicală. A folosit un borcan cu praf de hematit[6] şi un mănunchi de pene strălucitoare de cocoş ca să ascundă temporar albul distinctiv al părului meu, apoi mi-a pus un batic pe cap, ca să-l camufleze şi mai bine.
Mal s-a întors îmbrăcat cu o cămaşă, pantaloni şi o haină simplă. Pe cap avea o pălărie de lână neagră, cu bor îngust. Genya a strâmbat din nas:
— Arăţi ca un ţăran.
— Am arătat eu şi mai rău, a răspuns el, apoi s-a uitat la mine: Ai păr roşcat?
— Temporar.
— Şi aproape că-i stă bine, a adăugat Genya, apoi a ieşit din magazie.
Culoarea avea să dispară de la sine în câteva zile.
Genya şi David urmau să călătorească separat, alăturându-li-se celorlalţi Grisha în tabăra militară de la Kribirsk. Se oferiseră să-l ia pe Misha cu ei, dar băiatul hotărâse să meargă cu Mal şi cu mine, spunând că aveam nevoie de cineva care să se îngrijească de noi. L-am pus să-şi ascundă broşa în formă de rază de soare şi să-şi umple buzunarele cu brânză pentru Oncat.

---

6 **Oxid natural de fier, foarte dur, de culoare roşie sau brună, cu luciu semi-metalic.**

Apoi am pornit spre nisipurile cenuşii unde înainte se întindea Falia.

Ne-a fost uşor să ne pierdem urma în mulţimea care traversa nisipurile spre şi dinspre Ravka: familii, grupuri de soldaţi, nobili şi ţărani. Oamenii se strângeau spontan laolaltă şi începeau să petreacă. Se îmbrăţişau şi se sărutau, trecându-şi unul altuia sticle de *kvas* şi rumenind la foc pâine umplută cu stafide. Se salutau între ei strigând: *Yunejhost!* „Unitate!”

Dar în mijlocul petrecerilor zvâcneau şi insule de durere. Ruinele Novokribirskului erau învăluite în tăcere. Cele mai multe clădiri se prefăcuseră în grămezi de moloz. Se vedeau doar contururile vagi ale străzilor, şi totul căpătase culoarea cenuşii. Fântâna arteziană de piatră din centrul oraşului semăna cu o semilună, mâncată de puterea întunecată a Faliei. Câţiva bătrâni scormoneau printre ruinele răzleţe, mormăind între ei. Chiar şi dincolo de marginile oraşului distrus cei îndureraţi aştemeau flori pe epavele navelor şi construiau mici altare.

Vedeam peste tot oameni purtând vulturul cu două capete şi steaguri ravkane. Fetele aveau în păr panglici albastre şi aurii, iar lumea povestea torturile pe care tânărul rege ravkan le îndurase ca prizonier al întunecatului.

Am auzit şi numele meu. Pelerinii dăduseră buzna în Falie să vadă miracolul cu ochii lor şi să înalţe rugăciuni Sanktei Alina. Vânzătorii ambulanţi începuseră din nou să vândă oase despre care pretindeau că erau falange de la degetele mele, iar chipul meu mă privea de pe icoanele de lemn. Totuşi, nu prea semăna cu mine. Era pictată o fată mai frumoasă decât mine, cu obraji rotunzi şi ochi căprui şi senini, la gâtul căreia se vedea colierul din coarnele cerbului. Alina, Sfânta Faliei.

Nu ne lua nimeni în seamă. Nu eram nobili. Nu eram soldaţi în Armata întâi şi nici nu făceam parte din acel corp nou şi ciudat de soldaţi Invocatori. Eram nişte anonimi. Nişte simpli călători.

La Kribirsk, petrecerea era în toi. Docurile uscate erau învăluite în lumina felinarelor colorate. Oamenii cântau şi beau la bordul navelor de nisip. Se îngrămădeau pe treptele cazărmilor şi dădeau buzna în popotă după mâncare. Am zărit steagul galben înălţat pe Cortul Documentelor şi, cu toate că o parte din mine şi-ar fi dorit să se întoarcă acolo, să se delecteze

cu mirosul familiar de hârtie şi cerneală, nu puteam risca să fiu recunoscută de unul dintre cartografi.

Bordelurile şi tavernele din oraş gemeau de lume, iar în piaţa centrală se formase o horă spontană, deşi doar un pic mai încolo se strânsese o mulţime în jurul bisericii vechi ca să citească numele scrise pe pereţii ei şi să aprindă lumânări pentru morţi. M-am oprit să aprind şi eu una pentru Harshaw, apoi încă una, şi încă una. I-ar fi plăcut flăcările.

Tamar ne găsise o cameră la un han mai îngrijit. I-am lăsat acolo pe Mal şi pe Misha, cu promisiunea că mă voi întoarce în noaptea aceea. Veştile care veneau de la Os Alta erau confuze şi încă nu aflaserăm nimic despre mama lui Misha. Ştiam că băiatul spera s-o găsească, dar n-a scos o vorbă despre ea, ci doar a promis solemn că va avea grijă de Mal în absenţa mea.

— Citeşte-i pilde religioase, i-am şoptit eu lui Misha. Le *adoră.*

Abia am reuşit să mă feresc de perna pe care Mal a aruncat-o spre mine.

Nu m-am dus direct la cazarma regală, ci am luat-o pe un drum ocolit, care trecea pe lângă locul unde se înălţa cândva cortul de mătase al întunecatului. Îmi închipuiam că-l ridicase la loc, dar locul era gol, iar când am ajuns la cazarma Lantsov, am înţeles imediat de ce. Întunecatul îşi stabilise reşedinţa acolo. Atârnase steaguri negre la ferestre, iar vulturul cu două capete de deasupra intrării fusese înlocuit cu un soare în eclipsă. Acum, câţiva muncitori dădeau jos steagurile şi le înlocuiau cu drapele ravkane cu dungi albastre şi aurii. Deasupra uşilor fusese montat un umbrar ca nu cumva să cadă bucăţi de moloz, iar un soldat cu un baros în mâini a început să spargă simbolul de piatră al întunecatului. Dinspre mulţime s-au auzit chiote, dar nu le împărtăşeam entuziasmul. În ciuda crimelor lui, întunecatul iubise Ravka şi îşi dorise să primească iubirea ei.

Am găsit un gardian lângă intrare şi i-am spus că vreau să vorbesc cu Tamar Kir-Bataar. S-a uitat la mine de sus, nevăzând decât o ţărăncuţă costelivă, şi în minte mi-a răsunat vocea întunecatului: *nu mai eşti nimic.*

Fata care eram cândva l-ar fi crezut. Dar fata care eram acum n-a plecat urechea.

— Ce mai aştepţi? l-am mustrat eu.

Soldatul a clipit şi a luat-o din loc. Câteva minute mai târziu, Tolya şi Tamar au coborât treptele în grabă.

Tolya m-a cuprins în braţele sale uriaşe:
— Sora noastră, i-a explicat el gardianului care ne privea cu un aer curios.
— Sora noastră? a zis Tamar printre dinţi când am pornit spre apartamentul regal. Nu seamănă deloc cu noi. Nu te mai las niciodată să dai explicaţii.
— Am lucruri mai bune de făcut decât să plec urechea la bârfe, a zis el pe un ton demn. În plus, chiar e sora noastră.
Am înghiţit nodul care mi se pusese în gât.
— Am venit într-un moment nepotrivit?
Tamar a clătinat din cap.
— Nikolai a terminat întrevederile mai devreme, pentru ca lumea să poată lua parte la...
S-a oprit, iar eu am încuviinţat din cap.
M-au condus pe un hol împodobit cu arme şi hărţi ale Faliei, care acum trebuiau modificate. M-am întrebat dacă avea să mai crească vreodată ceva pe nisipurile moarte ale Nemării.
— Ai să rămâi alături de el? am întrebat-o eu pe Tamar.
Nikolai avea foarte mare nevoie de oameni de nădejde în jurul său.
— O vreme. Nadia vrea să rămână, şi alţi câţiva Grisha din Armata a Doua.
— Nevsky?
A clătinat din cap.
— Stigg a reuşit să scape din Vârtelniţă?
Iarăşi a clătinat din cap. Voiam s-o întreb şi de alţii, temându-mă că poate erau şi ei pe lista celor răpuşi, dar aveam să vorbim mai încolo despre aceştia.
— Eu s-ar putea să rămân, a spus Tolya. Depinde de...
— Tolya, l-a întrerupt Tamar pe un ton apăsat.
Tolya s-a înroşit şi a ridicat din umeri.
— Doar depinde.
Am ajuns în faţa unor uşi groase, ce aveau clanţe în formă de vulturi cu pliscurile deschise.
Tamar a ciocănit şi a intrat. Încăperea era luminată doar de flăcările din şemineu. Mi-a luat o clipă să-l zăresc pe Nikolai în semiîntuneric. Era aşezat în faţa focului, cu cizmele lustruite şi ridicate pe un taburet tapiţat. Alături avea o farfurie cu mâncare şi o sticlă de *kvas,* deşi ştiam că prefera coniacul.
— Aşteptăm afară, a spus Tamar.

Când a auzit uşa închizându-se, Nikolai a tresărit. S-a ridicat în picioare şi a făcut o plecăciune.
— Iartă-mă, a spus el. Eram adâncit în gânduri.
Apoi a zâmbit şi a adăugat:
— Un teritoriu nefamiliar.
M-am sprijinit de uşă. O scăpare din partea lui. Fermecătoare, dar totuşi o scăpare.
— Nu trebuie să faci plecăciuni.
— Dar vreau, a răspuns el şi zâmbetul i-a dispărut de pe buze.
Apoi mi-a făcut semn cu mâna spre fotoliile de lângă foc:
— Iei loc?
Am traversat încăperea. Masa lungă era acoperită cu documente şi teancuri de scrisori cu sigiliul regal.
Pe scaun era deschisă o carte. A dat-o la o parte şi ne-am aşezat.
— Ce citeşti?
S-a uitat la titlu.
— Una dintre istoriile militare ale lui Kamenski. De fapt nu voiam decât să mă uit la cuvinte.
Şi-a plimbat degetele pe copertă. Mâinile îi erau presărate de julituri şi tăieturi. Deşi cicatricile mele dispăruseră, pe Nikolai întunecatul îl însemnase în alt fel. Degetele încă erau brăzdate de vene subţiri şi negre în locurile unde îi ieşiseră ghearele prin piele. Fusese nevoit să spună că erau semnele torturilor îndurate cât a fost prizonierul întunecatului. Şi, într-un fel, era adevărat. Dar măcar celelalte semne păreau să fi dispărut.
— Nu puteam să citesc, a continuat el. Cât am fost… Vedeam anunţuri în vitrine şi cuvinte scrise pe lăzi. Nu le înţelegeam, dar îmi aminteam că însemnau mai mult decât simple scrijelituri.
M-am aşezat mai bine în fotoliu.
— Ce îţi mai aminteşti?
Ochii lui căprui aveau o expresie pierdută:
— Prea mult. Încă… încă simt întunericul în mine. Tot sper că o să plece, dar…
— Ştiu. E mai bine acum, dar încă e acolo.
Era ca o umbră lângă inima mea. Nu ştiam ce spunea asta despre puterea întunecatului şi nici nu voiam să mă gândesc.
— Poate o să treacă în timp, am adăugat eu.
Şi-a strâns rădăcina nasului între două degete:

— Nu asta vor oamenii de la un rege, nu asta aşteaptă de la mine.

— Ai răbdare să te vindeci.

— Toată lumea se uită la mine. Au nevoie de asigurări. N-o să dureze mult până ce fjerdanii sau shuhanii vor încerca să mă atace.

— Şi ce o să faci?

— Flota mea e intactă, sfinţii şi Privyet fie lăudaţi! a spus el, referindu-se la ofiţerul pe care îl lăsase la comandă când renunţase la rolul de Sturmhond. Ar trebui să poată ţine piept Fjerdei o vreme, iar în port sunt ancorate nave cu arme care aşteaptă să fie trimise unde va fi nevoie. Am dat ordine către toate avamposturile militare active. O să facem tot ce ne stă în putinţă ca să protejăm graniţele. Mâine plec la Os Alta şi am trimis în toată ţara emisari care să încerce să readucă miliţiile sub steagul regelui.

A râs uşor.

— Sub steagul meu.

Am zâmbit.

— Gândeşte-te câte plecăciuni şi ploconeli te aşteaptă.

— Trăiască regele pirat!

— Corsar, l-am corectat eu.

— De ce să ne ascundem după deget? Probabil lumea o să-mi zică regele bastard.

— De fapt, am spus eu, oamenii deja au început să-ţi spună *Korol Rezni.*

Era o poreclă pe care o auzisem pe străzile din Kribirsk: „Regele Cicatricilor”.

Nikolai a ridicat brusc privirea:

— Crezi că ştiu?;

— Mă îndoiesc. Dar eşti obişnuit cu zvonurile, Nikolai. Iar asta ar putea fi un lucru bun.

A ridicat o sprânceană.

— Ştiu că-ţi place să fii iubit, am spus eu, dar n-ar strica să inspiri şi un pic de teamă.

— Pe asta ai învăţat-o de la întunecatul?

— Şi de la tine. Îmi amintesc o poveste despre degetul unui căpitan fjerdan şi un câine flămând.

— Data viitoare să mă anunţi când eşti atentă. O să vorbesc mai puţin.

— Abia *acuma* îmi spui?

Pe buze i-a apărut un uşor zâmbet, apoi s-a încruntat:

— Ţin să te previn. O să vină şi Aparatul în noaptea asta.

M-am îndreptat de spate.

— L-ai graţiat pe preot?

— Am fost nevoit. Am nevoie de sprijinul lui.

— Ai de gând să-i oferi un post la Curte?

— Suntem în negocieri, a spus el cu amărăciune.

Îi puteam oferi toate informaţiile despre Aparat pe care le aveam, dar bănuiam că mai mult îl interesa unde se afla Catedrala Albă. Din păcate, Mal era singurul care ar fi putut să ne ducă până acolo, dar acum, că-şi pierduse înzestrarea de iscoadă, poate că nici el n-ar mai fi nimerit drumul.

Nikolai a răsucit uşor sticla de *kvas.*

— Nu e prea târziu, a spus el. Ai putea să rămâi. Ai putea să te întorci cu mine la Marele Palat.

— Şi ce să fac acolo?

— Să predai, să mă ajuţi să reconstruiesc Armata a Doua, să-ţi trăieşti viaţa pe malul lacului.

La asta făcuse aluzie Tolya. Spera că s-ar putea să mă întorc la Os Alta. Mi se strângea inima numai când mă gândeam la asta.

Am clătinat din cap:

— Nu-s Grisha şi e limpede că nu-s nici nobilă. N-am ce căuta la Curte.

— Ai putea rămâne cu mine, a spus el liniştit, rotind încă o dată sticla de *kvas.* În continuare am nevoie de o regină.

M-am ridicat, i-am dat la o parte picioarele de pe taburet şi m-am aşezat pe el, privindu-l în ochi.

— Nu mal sunt Invocatoarea Soarelui, Nikolai. Nu mai sunt nici măcar Alina Starkov. Nu *vreau* să mă întorc la Curte.

— Dar înţelegi… chestia asta, a zis el, lovindu-se uşor peste piept.

Da, o înţelegeam. *Merzost.* Întunericul. Puteai să urăşti această putere şi, în acelaşi timp, să tânjeşti după ea.

— Aş fi o povară pentru tine. Puterea înseamnă alianţă, i-am amintit eu.

— Îmi place când mă citezi, a oftat el. Mi-aş fi dorit să nu fi fost atât de înţelept.

Am vârât mâna în buzunar şi i-am pus smaraldul Lantsov pe genunchi. Genya mi-l dăduse înapoi când plecasem din Tomikyana.

L-a luat în mână şi l-a răsucit între degete. Piatra a împrăştiat reflexe verzui.

— Atunci o prinţesă shuhană? O fjerdană durdulie? Fiica unui magnat kerchian?

Mi-a întins inelul:

— Păstrează-l.

M-am uitat la el.

— Cât *kvas* ai băut?

— Niciun pic. Păstrează-l. Te rog!

— Nikolai, nu pot.

— Îţi sunt dator, Alina. Întreaga Ravkă îţi datorează acest inel şi mult mai mult. Foloseşte-l ca să faci fapte bune sau construieşte o operă de binefacere, sau doar scoate-l din când în când şi uită-te melancolic la el, gândindu-te la prinţul chipeş pe care l-ai fi putut avea. Eu unul aş prefera ultima opţiune, completată cu multe lacrimi şi recitarea unei poezii siropoase.

Am râs.

Mi-a luat mâna şi mi-a pus inelul în palmă.

— Ia-l şi construieşte ceva nou.

Am răsucit inelul între degete.

— O să mă gândesc la asta.

Şi-a dat ochii peste cap.

— De ce ai oroare faţă de cuvântul „da”?

Am simţit că mi se umezesc ochii, dar am clipit ca să-mi stăpânesc lacrimile.

— Mulţumesc.

S-a lăsat pe spetează.

— Am fost prieteni, nu-i aşa? Nu doar aliaţi.

— Nu fi nemernic, Nikolai. *Suntem* prieteni, am spus eu, apoi i-am dat o palmă zdravănă peste genunchi. Iar acuma noi doi o să lămurim nişte lucruri despre Armata a Doua. După care mergem să vedem cum ard pe rug.

În drum spre docuri, am făcut un ocol şi am găsit-o pe Genya. Ea şi David erau adăpostiţi într-un cort al Fabrikatorilor din partea de răsărit a taberei. Când i-am înmânat scrisoarea

sigilată cu pajura ravkană, a făcut o pauză, ţinând plicul cu grijă, ca şi când hârtia groasă ar fi fost periculoasă.

Şi-a plimbat degetul uşor tremurător peste sigiliul de ceară:

— Cumva e…?

— Graţierea ta.

A rupt plicul şi a scos documentul.

David nici măcar n-a ridicat privirea de pe bancul de lucru când a spus:

— Mergem la închisoare?

— Nu încă, a spus ea, ştergându-şi o lacrimă. Mulţumesc.

Dar s-a încruntat când a văzut a doua scrisoare.

— Asta ce-i?

— O ofertă de muncă.

Îmi luase ceva timp să-l conving, dar în cele din urmă Nikolai înţelesese că erau nişte propuneri rezonabile. Mi-am dres glasul şi am continuat:

— Ravka încă are nevoie de Grisha, iar Grisha încă au nevoie de un adăpost sigur pe lume. Vreau să conduci Armata a Doua, împreună cu David. Şi cu Zoya.

— Cu Zoya? Mă pedepseşti?

— E puternică şi cred că o să fie o bună conducătoare. Sau poate o să-ţi facă viaţa un coşmar. Posibil ambele.

— De ce noi? întunecatul…

— Întunecatul a murit, la fel şi Invocatoarea Soarelui. Acum Grisha se pot conduce singuri şi vreau să fie reprezentate toate ordinele: Etherealki, Materialnik şi voi, Corporalki.

— Dar nu-s cu adevărat o Corporalnikă, Alina.

— Când ţi s-a propus să alegi, ai ales roşu. Şi cred că aceste împărţiri n-o să mai conteze atât de mult dacă Grisha vor fi conduşi de unii de-ai lor. Cu toţii sunteţi puternici. Cu toţii ştiţi ce înseamnă să fii ademenit de putere, de statut şi de cunoaştere.

— Or să asculte de Zoya, poate chiar şi de David…

— Hm? a întrebat el cu un aer distrat.

— Nimic, i-a răspuns Genya. Va trebui să mergi din nou la întruniri.

— Urăsc întrunirile, a bombănit el.

— Alina, a continuat ea, nu-s sigură că or să asculte de mine.

— Ai să-i *faci* să asculte de tine, am spus eu, punându-i mâna pe umăr: Eşti curajoasă şi de neclintit.

Pe chip i s-a aşternut încet un zâmbet, apoi mi-a făcut cu ochiul:

— Şi minunată.

Am zâmbit.

— Deci accepţi?

— Accept.

M-a strâns cu putere în braţe. A râs, apoi a apucat o şuviţă de păr care îmi scăpase de sub batic.

— Deja îşi pierde culoarea, a spus ea. Vrei s-o reîmprospătăm?

— Mâine.

— Mâine, a încuviinţat ea.

Am îmbrăţişat-o încă o dată, apoi am ieşit. În scurtă vreme avea să se lase noaptea.

Mi-am croit drum prin tabără, apoi am trecut de docuri şi am pornit împreună cu mulţimea prin nisipurile cenuşii unde înainte se afla Nemarea. Soarele cobora sub orizont şi deja începuse să se întunece, dar nu puteai să nu observi rugul, o grămadă uriaşă de mesteceni cu crengile încurcate, ca nişte membre albe.

M-au trecut fiorii când am văzut-o pe fata întinsă în vârful rugului. Părul alb îi era împrăştiat în jurul capului ca un nimb alb. Purta o *kefta* albastră cu broderii aurii, iar la gât avea colierul lui Morozova, coarnele de un cenuşiu argintiu profilându-se distinct pe pielea ei. Nu-mi puteam da seama dacă bucăţile erau prinse cu o sârmă sau prin alt şiretlic al Fabrikatorilor.

Privirea mi s-a fixat pe chipul ei – chipul meu. Genya făcuse o treabă excelentă. Trăsăturile semănau cu ale mele, de la înclinaţia nasului până la curbura mandibulei. Tatuajul de pe obraz dispăruse. Nu mai rămăsese aproape nimic din Ruby, un Soldat Sol care ar fi ajuns Invocatoare dacă nu şi-ar fi găsit sfârşitul în Falie. Murise ca o fată simplă.

La început respinsesem ideea de a ne folosi de trupul său, gândindu-mă că familia ei nu va putea nici măcar s-o îngroape, dar Tolya a fost cel care m-a convins:

— Ruby credea, Alina. Acceptă asta ca pe ultimul ei act de credinţă, chiar dacă tu n-ai crezut niciodată.

Alături de Ruby era întins întunecatul în *kefta* lui neagră.

Oare de el cine s-a îngrijit? m-am întrebat eu, simţind un nod în gât. Cine îi pieptănase părul negru cu atâta grijă? Cine îi împreunase mâinile elegante pe piept?

Unii din mulţime spuneau că întunecatul n-ar fi trebuit să împartă rugul cu o sfântă. Dar eu credeam că aşa era bine, iar lumea trebuia să fie martoră la sfârşitul acestei poveşti.

Soldaţii Soarelui rămaşi în viaţă se strânseseră în jurul rugului, cu bustul gol, dându-şi la iveală spinările şi piepturile acoperite cu tatuaje. Şi Vladim era printre ei, cu capul plecat, cu cicatricea lăsată de palma mea scoasă în evidenţă de lumina focului. În jurul lor lumea plângea. Nikolai stătea mai departe de rug, cu Aparatul alături. Mi-am ridicat şalul.

Privirea lui Nikolai a întâlnit-o pe a mea peste mulţime. Apoi a dat semnalul, iar Aparatul a ridicat mâinile. Internii şi-au lovit flintele. Flăcările au ţâşnit în jeturi strălucitoare, care s-au arcuit şi s-au strecurat printre mesteceni ca nişte păsări, lipindu-se de trunchiuri până s-au aprins.

Focul s-a înteţit, iar flăcările au început să strălucească precum frunzele tremurătoare ale unui uriaş copac auriu. În jurul meu suspinele şi plânsetul mulţimii s-au înteţit.

Sankta, jeleau cu toţii. *Sankta Alina.*

Mă usturau ochii de la fum. Mirosul era dezgustător de dulce.

Sankta Alina.

Nimeni nu-i ştia numele, fie ca să-l blesteme, fie ca să-l preamărească, aşa că l-am rostit eu în şoaptă:

— Aleksander.

Numele unui băiat. Un nume abandonat. Aproape uitat.

După ceva timp

Capela se înălţa pe coasta Ravkăi de Vest, la sud de Os Kervo, pe malul Mării Adevărate. Era un loc liniştit, iar valurile ajungeau până aproape de uşi. Pereţii zugrăviţi în alb erau presăraţi cu scoici, iar cupola care se înălţa deasupra altarului semăna mai degrabă cu adâncul albastru al mării decât cu cerul.

A fost o cununie fără fast, fără acte şi fără zestre. Fata şi băiatul nu aveau familii care să-i bată la cap, să-i plimbe prin oraşul învecinat sau să dea ospeţe în cinstea lor. Mireasa n-a purtat nici *kokochnik,* nici rochie cu fir de aur. Singurii lor martori au fost o pisică portocalie care se furişa printre şirurile de bănci şi un băiat rămas şi el fără mamă, care avea la brâu o sabie de lemn. Cât timp au fost rostite binecuvântările, puştiul a trebuit să stea cocoţat pe un scaun ca să le ţină cununile împletite din nuielele găsite pe plajă. Băiatul şi fata şi-au dat

nume false, dar jurămintele pe care şi le-au făcut au fost adevărate.

Încă se purtau războaie şi încă existau orfani, dar clădirea care se ridica în locul ruinelor de la Keramzin nu semăna nicidecum cu cea dinainte. Nu era conacul unui duce, plin de lucruri care nu trebuie atinse. Era un loc pentru copii. Pianul din salonul de muzică avea tot timpul capacul ridicat, uşa de la cămara cu provizii nu era niciodată încuiată, iar în dormitoare întotdeauna era lăsată aprinsă o lampă, să ţină întunericul la distanţă.

Îngrijitorii nu păreau a fi de acord.

Copiii erau prea gălăgioşi. Se cheltuiau prea mulţi bani pe zahăr pentru ceai, pe cărbuni pentru iarnă şi pe cărţi în care nu se găseau decât basme. Şi de ce avea nevoie fiecare copil de o pereche nouă de patine?

Tineri. Bogaţi. Poate chiar nebuni. Acestea erau vorbele şoptite pe seama cuplului care conducea orfelinatul. Dar plăteau salarii bune, iar băiatul se purta atât de fermecător, încât era greu să te superi pe el, chiar şi atunci când refuza să-i tragă o chelfăneală dracului împieliţat care intrase încălţat şi făcuse numai noroi în holul de la intrare.

Se zvonea că era o rudă îndepărtată a ducelui şi, cu toate că avea maniere alese la masă, se purta mai degrabă ca un soldat. Îi învăţa pe copii să vâneze şi să pună capcane, precum şi noile metode de a lucra pământul, atât de îndrăgite de regele Ravkăi. Ducele se mutase în casa lui de iarnă din Os Alta. Ultimii ani de război îl afectaseră foarte mult.

Fata era diferită, mică şi ciudată, cu un păr alb, pe care îl purta despletit pe spate, ca o femeie nemăritată, părând să nu ia în seamă privirile încruntate şi mormăielile dezaprobatoare ale profesorilor şi îngrijitorilor. Le spunea copiilor poveşti ciudate despre nave zburătoare şi castele subterane, despre monştri care mâncau pământ şi păsări care zburau cu aripi de foc. Umbla deseori în picioarele goale prin încăperi, iar mirosul de vopsea proaspătă nu dispărea niciodată, căci întotdeauna începea câte un proiect nou, desenând hărţi pe pereţii claselor sau acoperind cu irişi tavanul de la dormitorul fetelor.

— Nu prea are talent, şoptea câte un profesor.

— Dar cu siguranţă are imaginaţie, răspundea un altul, uitându-se sceptic la dragonul alb încolăcit în jurul balustradei de la scara principală.

Copiii învăţau matematică şi geografie, ştiinţe şi arte, iar meseriaşii din oraşele şi satele învecinate erau invitaţi să-i înveţe meşteşuguri. Noul rege spera să abolească serviciul militar în câţiva ani, iar dacă reuşea, toţi ravkanii trebuiau să ştie câte o meserie. Când copiii erau testaţi pentru a li se descoperi puterile Grisha, li se dădea voie să aleagă dacă merg sau nu la Micul Palat şi întotdeauna erau bine-veniţi dacă voiau să se întoarcă la Keramzin. Noaptea li se spunea să se roage pentru tânărul rege – *Korol Rezni* –, ca să păstreze Ravka puternică.

Deşi băiatul şi fata nu erau nobili, cu siguranţă aveau prieteni sus-puşi. Primeau deseori daruri, uneori cu sigiliul regal: un set de atlase pentru bibliotecă, pături groase de lână, o sanie nouă cu o pereche de cai albi. Odată a venit un musafir cu o flotă de nave de jucărie pe care copiii le-au lansat pe iaz în cadrul unei întreceri nautice în miniatură. Profesorii au observat că străinul era tânăr şi frumos, cu păr auriu şi ochi căprui, dar şi foarte ciudat. A stat la cină până târziu, însă nu şi-a scos nicio clipă mănuşile.

În fiecare iarnă, de praznicul lui Sankt Nikolai, pe drumul înzăpezit până la Keramzin venea o troică din care coborau trei Grisha îmbrăcaţi în blănuri şi *kefte* groase de lână – una roşie, una albastră şi alta violet.

Întotdeauna veneau încărcaţi de cadouri: smochine şi caise confiate, grămezi de prăjituri cu nucă, mănuşi căptuşite cu blană de nurcă şi cizme din piele moale. Stăteau până târziu în noapte, mult după ce copiii mergeau la culcare, discutând, râzând şi depănând poveşti, mâncând prune murate şi cârnaţi de miel fripţi deasupra focului.

În prima iarnă, când prietenii s-au pregătit de plecare, fata i-a condus la troică prin zăpadă să-şi ia rămas-bun, iar Furtunoasa superbă cu păr negru ca pana corbului i-a dat încă un cadou.

— O *kefta* albastră, a spus profesoara de matematică, clătinând din cap. Ce să facă cu ea?

— Poate a avut o prietenă Grisha care a murit, a răspuns bucătăreasa, văzând ochii înlăcrimaţi ai fetei.

Dar nu aveau cum să vadă biletul pe care scria: *întotdeauna vei fi una de-a noastră.*

Băiatul şi fata suferiseră multe pierderi şi încă erau îndureraţi. Uneori, băiatul o găsea în faţa unei ferestre, jucându-se cu razele de soare care se revărsau prin geam sau pe treptele de la intrare ale orfelinatului, uitându-se la ciotul stejarului de lângă drum. Băiatul se ducea la ea, o lua pe după umeri şi o conducea la iazul Trivka, unde bâzâiau tot felul de insecte şi creştea iarbă înaltă şi dulce, unde rănile vechi puteau fi date mai uşor uitării.

Şi ea recunoştea tristeţea din sufletul băiatului. Deşi încă să simţea bine în păduri, băiatul era acum izolat de ele, căci legătura cu întreaga natură care sălăşluia în fiinţa lui dispăruse în clipa când îşi dăduse viaţa pentru fată.

Dar, în cele din urmă, treceau peste acele clipe şi profesorii îi surprindeau chicotind într-un hol întunecat sau sărutându-se lângă trepte. În plus, cele mai multe zile erau prea pline ca să mai rămână loc pentru tristeţe. Multe ore de predat, multe mese de pregătit şi scrisori de întocmit. Când se lăsa seara, băiatul îi aducea fetei un pahar de ceai, o felie de prăjitură cu lămâie, o floare de măr plutind într-o ceaşcă albastră. O săruta pe gât şi îi şoptea la ureche vorbe de alint: draga mea, frumoaso, iubito, inima mea.

Aveau o viaţă obişnuită, plină de lucruri obişnuite – dacă iubirea poate fi numită vreodată un lucru obişnuit.

Mulţumiri

Acum câţiva ani, am început o călătorie în întuneric cu o fată care nici măcar nu avea nume. Am avut norocul să fiu sprijinită şi încurajată la fiecare pas al acestei aventuri.

Echipa ştiinţifică (!)

Detaliul amuzant legat de şiretlicul de a curba lumina folosit de Alina este că reprezintă una dintre născocirile cu cel mai solid fundament ştiinţific din această trilogie. În lumea reală, se numeşte „tehnologia mantiei invizibilităţii” (ceea ce mă încântă din mai multe puncte de vedere). Căutaţi-o pe Google şi pregătiţi-vă să fiţi uluiţi. Sugestia am primit-o de la Peter Bibring, iar ferma Tomikyana am botezat-o după fiica lui, Iris Tommiko. Harper Seiko, promit că am să-ţi introduc numele în următoarea carte. De asemenea, ţin s-o pomenesc pe soţia lui

Peter, Michelle Chihara, care mi-e prietenă apropiată şi o scriitoare excelentă. Când trilogia Grisha a fost cumpărată de Henry Hoit, am dansat în bucătăria ei – şi nu e doar o metaforă. Multe mulţumiri lui John Williams pentru sugestia care a stat la baza păturii acustice.

Echipa redacţională

Noa Wheeler şi cu mine ne-am ciondănit pe marginea titlurilor, ne-am descoperit gusturi literare comune şi ne-am înţeles de minune în ceea ce priveşte găluştele. Îi mulţumesc că m-a ajutat să duc la bun sfârşit această muncă dificilă într-o atmosferă de bună dispoziţie. Multe mulţumiri şi lui Jon Yaged, Jean Feiwel, Laura Godwin, Angus Killick, Elizabeth Fithian, Lucy del Priore, April Ward, Rich Deas şi Allison Verost, extrem de răbdătoarei Molly Brouillette, minunatelor Ksenia Winnicki şi Caitlin Sweeny, care au făcut atât de mult pentru promovarea Online a trilogiei. Ţin să le mulţumesc şi Veronicăi Roth, lui John Picacio, Michael Scott, Lauren Destefano şi Rick Riordan, care m-au susţinut cu generozitate pe mine şi cărţile mele.

Echipa New Leaf

Joanna Volpe, îţi mulţumesc pentru că eşti o excepţională agentă literară şi o prietenă minunată şi pentru că m-ai băgat în sperieţi într-o cameră de hotel din Belfast. Îi mulţumesc lui Kathleen Ortiz pentru că a promovat trilogia la nivel internaţional şi pentru că mi-a suportat abordarea absurdă asupra contractelor şi asupra turneelor de promovare. Lui Pouya Shabazian, pentru că a râs la glumele mele prosteşti şi pentru că m-a ajutat să navighez în apele tulburi ale Hollywoodului. Şi Daniellei Barthel şi Jaidei Temperly pentru că au luptat pe baricade cu eleganţă şi bună dispoziţie.

Echipa doamnelor minunate

Morgan Fahey a fost o cititoare excelentă şi mi-a ţinut companie cu discuţii până târziu în noapte şi glume pe e-mail. Şi m-a susţinut de multe ori când eram pe marginea prăpastiei. Sarah Mesle m-a ajutat să descâlcesc multe dintre încurcăturile intrigii şi n-am să uit niciodată noaptea de revelion în care am discutat ca doi soldaţi într-un buncăr – a fost mai ceva ca în

SkyMall[7]! Kayte Ghaffar – alias împărăteasa Eleganţei, alias Fabrikatoarea-Şefă, alias Zeflemista –, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu te-aş fi avut drept confidentă şi conspiratoare. Multe mulţumiri lui Cindy Pon, Mărie Rutkoski, Robin Wasserman, Amie Kaufman, Jennifer Rush, Sarah Rees Brennan, Cassandra Clare şi Mărie Lu pentru încurajări, bârfe şi inspiraţie. De asemenea, lui Emmy Laybourne, Jessica Brody şi Anna Banks – mă simt de parcă am fi fost împreună într-o tabără de vară sau poate chiar la război şi mi-a plăcut fiecare clipă petrecută cu voi. Mulţumiri speciale lui Holly Black, care m-a făcut ţăndări şi apoi m-a asamblat la loc într-o singură călătorie cu taxiul. Are puteri, oameni buni. Zic şi eu.

Echipa Los Angeles

Dragoste şi recunoştinţă pentru Ray Tejada, Austin Wilkin şi Rachel Tejada de la Ocular Curiosity (alias Liga Amuzamentului Inepuizabil!). David şi Erin Peterson sunt o nesecată sursă de energie – vă mulţumesc pentru generozitatea, talentul şi timpul vostru. Rachael Main face un salam de biscuiţi nemaipomenit, iar Robyn Bacon este cea mai de nădejde femeie când vine vorba despre DREPTATE. Jimmy Freeman mi-a oferit bunătate, încurajări şi ospitalitate. Gretchen Mcneil e o minunată colegă de cameră pe durata unui festival şi, deşi sarcastică, e plină de sfaturi excelente. Multe mulţumiri lui: Dan Braun, Brandon Harvey, Liz Hamilton, Josh Kamensky, Heather Joy şi micuţei Phoebe, lui Aaron Wilson, Laura Recchi şi Michael Pessah, extrem de intransigentei Christina Străin, lui Romi Cortier, Tracey Taylor, Lauren Messiah, Mei Câine, Mike Dimartino şi lui Kurt Mattila, care m-a făcut să mă îndrăgostesc din nou de benzile desenate. Brad Farwell, tu nu locuieşti în Los Angeles şi nu te încadrezi în niciuna dintre celelalte categorii. Nesuferitule.

Echipa promotorilor

Multe mulţumiri bibliotecarilor, profesorilor, bloggerilor şi librarilor care au făcut ca această trilogie să ajungă la cititori. Şi, ca de obicei, recunoştinţa mea se îndreaptă către Frăţia Fără Steaguri, care m-a primit în unul dintre cele mai generoase şi

[7] **Revistă distribuită gratuit în avioane, care conţine reclame la tot felul de dispozitive electronice ingenioase.**

mai susţinătoare fan-cluburi din câte există. Şi care dă cele mai bune petreceri.

Echipa Tumbir

Câteva persoane au susţinut trilogia Grisha încă de la început şi merită toată recunoştinţa: Irene Koh, care a schimbat felul în care îmi văd propriile personaje; Kira, alias eventhepartofyouthatlovedhim, care a publicat frecvent pe blogul ei texte despre Grisha; minunatele doamne din Armata Grisha; lui Emily Pursel, Laurei Maldonado, Elenei de la Novelsounds, Lurei şi Kyrei, şi lui Madeleine Michaud, care pune cele mai bune întrebări. Sunteţi atât de mulţi cei care aţi realizat ilustraţii şi playlisturi, care aţi creat artă şi texte inspirate de Grisha şi m-aţi ajutat să merg mai departe. Vă mulţumesc că aţi făcut ca această călătorie să fie cu adevărat fermecătoare.

Echipa familiei

Christine, Sam, Ryan, Emily – vă iubesc. Shem, eşti un artist minunat şi cel mai bun ghid al New Yorkului. Şi, în cele din urmă, toată dragostea şi recunoştinţa pentru mămica mea minunată şi adorabilă, care a plâns la scenele la care trebuia şi a învăţat să vorbească fluent limba narvalilor.